Dikenlerin Büyüsü

Margaret Rogerson

Çeviri
Rumeysa Nur Ercan

CamScanner ile tarandı

Kendilerini kitaplarda bulan tüm kızlara...

CamScanner ile tarandı

BİR

Ölüm, bir yük arabasının içinde Büyük Yazdüşü Kütüphanesi'ne doğru yol alırken gece çöküyordu. Elisabeth avluda durmuş, gözü dönmüş atların ağızlarından köpükler saçarak kapıya doğru hışımla gelişini izliyordu. Büyük Kütüphanenin kule pencerelerine vuran son güneş ışıklarının etkisiyle kuledeki odalar alev almış gibi görünüyordu ama çok geçmeden ışık huzmeleri usul usul geri çekilmeye ve kütüphanenin yağmur lekeli korkuluklarında nöbet tutan melek ve gargoyle[1] heykellerinin gölgelerini tutup uzun parmaklar misali göğe doğru çekmeye başladı.

Takırdayarak durduğunda, yük arabasının kenarındaki yaldızlı sembol parıldadı: Çapraz duran bir tüy kalem ve anahtar, Lonca'nın sembolüydü. Demir parmaklıklar, yük arabasının arkasını bir hapishane hücresine dönüştürmüştü. Gece ayazı hissedilir hale gelse de Elisabeth'in avuçlarının içi terliyordu.

"Scrivener," dedi Elisabeth'in yanındaki kadın. "Tuzun ve eldivenlerin yanında mı?"

Elisabeth göğsünü çaprazlama saran deri kayışlara hafifçe vurarak üzerlerine tutturulmuş keseleri hissetti, asılmış tuz tenekesi de kalçasına doğru iniyordu. "Evet, Müdire Hanım." Tek eksiği kılıcıydı. Ama yıllarca Lonca'da eğitim alıp muhafız olmadan kılıç taşıma hakkı elde edemezdi. Üstelik çok az kütüphaneci bu aşamaya gelebilmişti: Çoğu ya pes etmiş ya da ölmüştü.

[1] Kökeni Fransızca *gargouille* sözcüğüne dayanan bir tür Gotik mimari ögesidir.

CamScanner ile tarandı

"Güzel." Müdire duraksadı. Kar beyazı teni ve ateş kızılı saçlarıyla mesafeli ve zarif bir kadındı. Sol şakağından çenesine kadar uzanan yara izi, yanağında kırışıklığa ve ağzının bir kenarının kalıcı olarak yana doğru çekilmesine sebep olmuştu. Elisabeth gibi o da göğsünü çaprazlama saran deri kayışlar takmıştı ama tabii ki kayışların altına çırak cübbesi yerine muhafız üniforması giymişti. Lambanın ışığı vurunca, Müdire'nin lacivert paltosunun pirinç düğmeleri ve cilalı botları parıldadı. Müdire'nin belindeki kuşağın yan tarafından sarkan kılıç ince ve sivri uçluydu, kabzasında da parlak lal taşları vardı.

Yazdüşü'nde çok meşhur olan bu kılıcın adı *Şeytandeşen'di* ve Müdire henüz sadece on dokuz yaşındayken bir Sihrişerle savaşmak için bu kılıcı kullanmak zorunda kalmıştı. Yüzündeki yarayı da bu savaşta almıştı, dedikodulara göre her konuştuğunda ona korkunç bir ızdırap veriyordu. Elisabeth bu dedikoduların gerçeği yansıtıp yansıtmadığından emin değildi ama Müdire'nin kelimelerini dikkatli seçtiği ve hiç gülmediği doğruydu.

"Sakın unutma," diye tekrar konuştu Müdire. "Mahzene vardığımızda zihninde yankılanan bir ses duyarsan, söylediklerine kulak vermemelisin. Sonuçta Sekizinci Seviye ve yüzyıllar yaşında, onu hafife almamalıyız. Yaratıldığından beri düzinelerce insanı delirtti. Hazır mısın peki?"

Elisabeth yutkundu. Boğazındaki düğüm cevap vermesini güçleştiriyordu. Müdire'nin mahzene yapılacak bir teslimatta ona yardımcı olması için Elisabeth'i çağırması bir yana, onunla konuştuğuna bile inanamıyordu. Normalde böyle bir sorumluluk, bir kütüphaneci çırağının yetki alanının çok ötesindeydi. İçindeki umut, tıpkı bir evde kapana kısılmış bir kuş misali çırpınıp duruyor, bir yükselip bir düşüyor ama denemeye devam ederek o uzaklardaki açık semalara ulaşmak için tüm gücünü tüketiyordu. Dehşet ise umudu bir gölge gibi takip ediyordu.

Bana muhafız eğitimi almama değeceğini kanıtlama fırsatı veriyor, diye düşündü. *Başarısız olursam hayatımı kaybederim. Ama en*

CamScanner ile tarandı

azından bir faydam dokunmuş olur. Beni turplara besin olmam için bahçeye gömebilirler.

Elisabeth terli avuçlarını cübbesinin yanlarına silerken başını evet anlamında salladı.

Müdire avlunun karşısına yürümeye başlayınca Elisabeth de peşinden gitti. Ayakları altında ezilen çakıllar gıcırdıyordu. Yük arabasının yanına yaklaştıkça, deniz kenarında çürümeye bırakılan su çekmiş deriyi andıran berbat bir koku gelmeye başladı. Elisabeth büyülü, ciltli kitapların mürekkep ve parşömen kokusunun kuşattığı Büyük Kütüphanede büyümüştü ama bu onun alıştığı kokunun çok ötesindeydi. Bu pis koku, gözlerini yakıyor ve tüylerini diken diken ediyordu. Atları bile geriyor ve sürücünün onları sakinleştirme çabalarına rağmen durdukları yerde çakıl taşlarını etrafa saçmalarına sebep oluyordu. Elisabeth en azından başkentten beri arkalarında ne taşıdıklarından bihaber oldukları için onlara bir bakıma imreniyordu.

Yük arabasının ön tarafından birkaç muhafız indi, elleri kılıçlarının kabzalarındaydı. Elisabeth ona ters ters baktıklarında geri adım atmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine sırtını dikleştirip başını kaldırarak, yüzlerindeki sert ifadeyle boy ölçüşmeye çalıştı. Hiçbir zaman bir kılıç taşımaya hak kazanamayabilir ama en azından taşıyabilecek kadar cesur görünebilirdi.

Müdire'nin anahtarlığı şıngırdadı ve yük arabasının arka kapıları ürpertici bir iniltiyle açıldı. İlk bakışta loş, demir kaplamalı hücre boş gibi görünmüştü. Sonra Elisabeth yerde duran bir nesneyi fark etti: Bir düzineden fazla kilitle güvenli hale getirilmiş, demirden yapılmış, yassı ve kare bir sandık. Meslekten olmayan birine bütün bu önlemler anlamsız gelebilirdi, tabii kısa bir süre için. Sandığın içinden gelip alacakaranlık sessizliğinde yankılanan tek bir gümbürtü, yük arabasını sarsacak ve kapıları menteşelerinden oynatacak kadar güçlüydü. Atlardan biri kişnedi.

CamScanner ile tarandı

"Acele et," dedi Müdire. Sandığın bir sapından o, diğerinden Elisabeth tuttu ve ağırlığını aralarında dengeleyerek, üzerine bir yazı kazınmış kapıya doğru ilerlediler. Kapının kemerine göre kavis çizen parşömen tomarını iki ucundan ağlayan melekler tutuyordu ve yazı, gölgeler altında belli belirsiz seçiliyordu: OFFICIUM ADUSQUE MORTEM. Muhafız mottosuydu bu. *Ölüme karşı görevimiz.*

Meşalelerin titrek ışığının aydınlattığı uzun bir taş koridora girdiler. Sandığın ağırlığı yüzünden Elisabeth'in kolu çoktan kasılmıştı. Sandığın içindeki kitap bir daha hareket etmemiş olsa da bu, Elisabeth'in içini rahatlatmaya yetmemişti çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Kitap onları dinliyor ve sessizce bekliyordu.

Başka bir muhafız da mahzenin kapısının yanında nöbet tutuyordu. Elisabeth'i Müdire'nin yanında görünce, muhafızın küçük gözleri nefretle parıldadı. Bu kısa kır saçlı adam Muhafız Finch'ti. Öyle tombul bir suratı vardı ki yüz hatları kafasının içine kısmen gömülmüş gibi görünüyor ve bu haliyle kuru üzümlü bir *muffini* andırıyordu. Sağ elinin soldakinden daha büyük olduğu gerçeği, çıraklar arasında endişeyle karşılanıyordu çünkü bunun sebebi onları sık sık kırbaçlayarak sağ elinin kaslarını çalıştırmasıydı.

Elisabeth sandığın kulpunu parmaklarının kanı çekilene kadar sıktı ve kendini içgüdüsel olarak sert bir tepki vermeye hazırladı ama Finch, Müdire'nin yanındayken ona bir şey yapamazdı. Finch homurdanarak bir zinciri çekmeye başladı ve mahzenin kapısı yavaş yavaş yükseldi, zemine saplanan sivri siyah dişleri artık başlarının üzerindeydi.

Elisabeth öne atılınca sandık *sarsıldı.*

İkisi de taş duvara tutunup güçlükle dengesini sağlarken, "Kıpırdama," diye çıkıştı Müdire. Elisabeth'in midesi kalkmıştı. Botu, karanlığın derinliklerine daire çizerek inen bir döner merdivenin eşiğinde, havada asılı duruyordu.

CamScanner ile tarandı

Korkunç gerçeği anlamıştı: Kara büyü kitabı, aşağıya düşmelerini istemişti. Elisabeth sandığın merdivenlerden yuvarlanarak en dipteki döşeme taşlarına çarpıp açıldığını hayal etti; onun hatası yüzünden böyle bir şey olabilirdi.

Müdire, elini Elisabeth'in omzuna koydu. "Tamam, geçti, Scrivener. Bir şey olmadı. Tırabzanlara tutunarak ilerlemeye devam et."

Elisabeth kendini sıkarak Finch'in aşağılayıcı, sert bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı ve merdivenlerden inmeye başladılar. Yeraltından serin bir hava, soğuk taş ve küf kokusu yükseliyordu ama bunlardan daha az beklenen bir şey daha vardı. Yüzyıllardır karanlıkta çürüyen kadim şeylerin kini, taşlardan sızmaktaydı: Uyumak bilmeyen, rüya görmeyen bilinçli zihinlerdi bunlar. Tonlarca toprağın altı öyle sessizdi ki Elisabeth kendi nabzının atışını duyabiliyordu.

Çocukluğunu Büyük Kütüphanenin çok sayıda kuytusunu ve sığınağını keşfederek, sayısız gizemini araştırarak geçirmiş ama mahzene hiç girmemişti. Mahzenin varlığı, tıpkı yatağın altında saklanan tarif edilemeyecek kadar korkunç bir şey misali, Elisabeth'in tüm hayatı boyunca kütüphanenin altında gizlenmişti.

Bu benim için bir fırsat, diye kendine hatırlattı Elisabeth. Korkmamalıydı.

Bir katedralde ölülerin gömüldüğü mahzeni andıran bir salona girdiler. Duvarlar, tavan ve zemin aynı gri taştan oyulmuştu. Kabartmalı sütunlar ve kubbeli tavanlar büyük bir saygıyla ve sanatsal beceriyle yapılmıştı. Duvarlardaki nişlerde duran, ayaklarının altında mumlar yanan melek heykelleri, mahzenin ortasına uzanan koridorlar oluşturan sıra sıra demir rafları hüzünlü, puslu bakışlarla süzüyordu. Kütüphanenin üst kısımlarındaki kitaplıkların aksine bu raflar kaynak yapılarak yere sabitlenmişti. Rafların arasında çekmece gibi görünen sandıklar, zincirlerle güvenli hale getirilmişti.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth aralarından geçerken sandıklardan gelip kulağına çalınan fısıltıların, hayal ürününden ibaret olduğunu söyleyerek kendini avutmaya çalıştı. Zincirlerin üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Sandıkların çoğuna onlarca yıldır el sürülmemiş, içindekiler de derin uykularına devam etmişti. Yine de birileri tarafından izleniyormuşçasına Elisabeth'in ensesi karıncalanıyordu.

Müdire, onu ortasında yere cıvatayla sabitlenmiş bir masa bulunan, rafların ilerisindeki bir hücreye yönlendirdi. Tek bir gaz lambası, mürekkep lekeli yüzeyinden karamsar bir ışık saçıyordu. Masanın ahşap yüzeyindeki devasa pençe izlerini andıran dört büyük yarığın yanına koyduklarında, sandık huzursuz edici bir şekilde işbirliği yapmaya devam etti. Elisabeth gözlerinin tekrar tekrar yarıklara kaymasına engel olamadı. Bunları neyin yaptığını ve bir kara büyü kitabı kontrolden çıktığında neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Sihrişer.

Elisabeth'i düşünce dünyasından çıkararak, "Önce hangi önlemi alırız?" diye sordu Müdire. Sınav başlamıştı.

"Tuz," diye cevap verdi Elisabeth ve kalçasındaki tuz tenekesine uzandı. "Demir gibi tuz da şeytani enerjiyi zayıflatır." Tuz kristallerini serperek orantısız bir çember oluştururken eli titriyordu. Çizgilerinin yamuk yumuk olduğunu fark edince utançtan yanakları kızardı. Ya gerçekten hazır değilse?

Müdire'nin ciddi yüzü fark edilir bir samimiyetle yumuşadı. "Neden sana bakmayı seçtiğimi biliyor musun, Elisabeth?"

Elisabeth donakalmış, resmen nefesi kesilmişti. Müdire ona hiç adıyla seslenmez, hep soyadıyla "Scrivener" diye, bazen de nasıl bir belaya bulaştığına bağlı olarak ki çoğunlukla boyutu çok büyük olurdu, sadece "çırak" diye seslenirdi. "Hayır, Müdire Hanım," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Hmm. Hatırladığım kadarıyla fırtına çıkmıştı. O gece kara büyü kitapları huzursuzdu. O kadar çok gürültü çıkarıyorlardı ki ön kapıların tıklatıldığını güçbela duyabilmiştim." Elisabeth ortamı gözünde canlandırabiliyordu; pencerelere vuran yağmur, muhafazalarının altında inleyen, hıçkıra hıçkıra ağlayan ve kıpırdanıp duran ciltli kitaplar... "Seni merdivenlerde bulduğumda, kucağıma alıp içeriye götürünce ağlamaya başlayacağından emindim. Ama bunun yerine etrafa bakınıp gülmeye başladın. Korkmamıştın. O anda seni yetimhaneye gönderemeyeceğimi anladım. Sen herhangi bir kitap gibi kütüphaneye aittin."

Elisabeth'e bu hikâyeyi daha önce özel öğretmeni anlatmıştı ama hiçbir zaman Müdire'den dinlememişti. Son kelimesi, kalp atışı misali canlı bir şekilde zihninde yankılandı: *Aittin*. On altı yıldır bu sözü duymayı bekliyor ve çaresizce bunun doğru olduğunu umuyordu.

Anahtarlığına uzanıp pastan tanınmaz hale gelecek kadar eski olan en büyük anahtarı seçen Müdire'yi nefesi kesilmiş bir şekilde sessizce izledi. Müdire için duygusallık anının geçtiği açıktı. Elisabeth kendini bildi bileli sıkı sıkıya tutunduğu ve hiç dile getirmediği yeminini tekrarlamakla yetindi: Bir gün o da muhafız olacak ve Müdire'yi gururlandıracaktı.

Sandığın kapağı gıcırdayarak açılırken tuz masaya dalga dalga döküldü. Mahzene berbat bir çürümüş deri kokusu yayıldı; öyle yoğundu ki Elisabeth az kalsın istifra edecekti.

Sandığın içinde parlak deri kapakları arasındaki kırışık, sarı sayfalarıyla kalın bir kara büyü kitabı vardı. Kapağından pörtlemiş bombeli çıkıntıları dışında normal bir kitap gibiydi. Bu çıkıntılar devasa siğilleri ya da bir katran havuzunun yüzeyindeki baloncukları andırıyordu. Her biri iri bir çakıl taşı büyüklüğünde olan bu çıkıntılardan düzinelerce vardı ve deri yüzeyinin neredeyse her yerinin formu bozulmuştu.

CamScanner ile tarandı

Müdire ağır bir çift demir örgü eldiven çıkardı. Elisabeth de aynı türden eldivenlerini takmak için acele etti. Müdire kitabı sandıktan çıkarıp tuz çemberinin içine yerleştirirken Elisabeth avurtlarını ısırdı.

Müdire kitabı masaya koyar koymaz kapağındaki çıkıntılar açıldı. Bunlar siğil değil, gözdü. Her renkten, kan çökmüş, fıldır fıldır bakan gözler... Kara büyü kitabı Müdire'nin ellerinde kıvranırken kitabın gözbebekleri kâh büyüyor kâh iğne deliği kadar küçülüyordu. Müdire dişlerini sıkarak kitabı zorla açtı. Elisabeth otomatik olarak çembere uzandı ve diğer tarafından kitabı tuttu; eldivenlerinin altında derinin eğilip büküldüğünü ve nefes alırcasına inip kalktığını hissedebiliyordu. Öfkeliydi. Canlıydı.

Bu gözler büyü tarafından yaratılan birer yanılsama değildi. Hepsi gerçekti; uzun zaman önce insanların kafatasından çıkarılmış ve sayfalarına büyülerin kazınabileceği kadar güçlü bir ciltli kitap yaratmak için feda edilmişti. Tarihin gösterdiği üzere fedakârlıkların çoğu gönül rızasıyla yapılmamıştı.

Müdire son derece sakin bir şekilde, "Gözler Kitabı," dedi. "Büyücülerin, başkalarının zihnine erişim sağlamasını, düşüncelerini okumasını, hatta davranışlarını kontrol etmesini sağlayan büyüler içeriyor. Neyse ki bütün krallıkta bu kitabı okumasına izin verilen sadece bir avuç büyücü var."

"Neden bu kitabı okumak istesinler ki?" diye sordu Elisabeth kendini tutamayarak. Cevabı çok açıktı. Büyücüler, kullandıkları şeytani sihrin yozlaştırdığı doğaları gereği kötüydü. Reformlar, büyücülerin kitaplara insan uzuvları takmasını yasaklamamış olsa, Gözler Kitabı gibi kara büyü kitapları bu kadar nadide olmazdı. Büyücülerin Gözler Kitabı'nı kopyalamak için çeşitli girişimlerde bulunduğuna hiç şüphe yoktu ancak büyüler sıradan malzemelerle yazılamazdı. Büyünün gücü alelâde bir mürekkebi ve parşömeni anında yakıp kül ederdi.

CamScanner ile tarandı

Müdire, Elisabeth'i şaşırtarak sorusunu ciddiye aldı. Ama artık Elisabeth'e bakmıyordu; sayfaları çevirmeye, yolculuk esnasında bir hasar alıp almadıklarını incelemeye odaklanmıştı. "Ne kadar kötü olsalar da bu tür büyülere gerek duyulan zamanlar gelebilir. Krallığımıza karşı büyük bir sorumluluğumuz var, Scrivener. Bu kara büyü kitabı yok edilseydi, içindeki büyüler de sonsuza dek kaybolacaktı çünkü bu kitap, türünün tek örneği."

"Anladım, Müdire Hanım." Evet, bunu çok iyi anlamıştı. Muhafızlar kara büyü kitaplarını dünyadan, dünyayı da bu kitaplardan korurdu.

Müdire duraksayıp sayfalardan birinin üzerindeki bir lekeyi incelemek için öne eğildiğinde, Elisabeth kendini olabileceklere hazırladı. Yüksek seviyeli kara büyü kitaplarının transferi çok riskliydi çünkü onlara kazara gelebilecek herhangi bir zarar, bir Sihrişere dönüşümlerini tetikleyebilirdi. Bu yüzden de mahzene kapatılmadan önce dikkatlice incelenmeleri gerekiyordu. Elisabeth gözlerden birkaç tanesinin, kapağın altından doğrudan kendisine baktığından ve kurnazlıkla parıldadığından emindi.

O gözlerin bakışlarına karşılık vermemesi gerektiğini nedense biliyordu. Kendi dikkatini dağıtabilmek için sayfalarda yazılanlara göz attı. Bazı cümleler Güneyrüzgârı dilinde ya da Eski Dil'de yazılmıştı. Diğerleri de büyücülerin kullandığı, parşömenin üzerinde için için yanan korlar gibi parıldayan, runik alfabesini andıran tuhaf harflerle Enokyan dilinde kargacık burgacık yazılmıştı. Bu yalnızca iblislerle arkadaşlık ederek öğrenilebilecek bir dildi. Sırf harflere bakmak bile şakaklarının zonklamasına yol açmıştı.

"*Çırak...*"

Bu fısıltı Elisabeth'in zihnine bir yılan misali süzüldü, tıpkı gölün içinde bir balığa dokunmanın yarattığı o soğuk, tiksindirici his kadar beklenmedik ve garipti. Elisabeth irkilip bakışlarını kaldırdı ve Müdire'nin de bu sesi duyup duymadığını anlamaya çalıştı ancak Müdire, duyduğunu gösteren herhangi bir tepki vermedi.

CamScanner ile tarandı

"Çırak, seni görüyorum..."

Elisabeth'in nefesi kesildi. Müdire'nin öğüdünü dinleyip sesi duymazlıktan gelmeye çalıştı ama kendisini izleyen ve zekâ parıltıları saçan bu kadar çok kem göz varken başka herhangi bir şeye odaklanması imkânsızdı.

"Bana bak... bak haydi..."

Görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşçasına, Elisabeth'in bakışları aşağıya doğru yavaşça kaymaya başladı.

"İşte," dedi Müdire. Sesi, suyun altından geliyormuş gibi boğuk ve anlaşılmaz çıkmıştı. "İşimiz bitti. Scrivener?"

Elisabeth cevap vermeyince, Müdire kara büyü kitabını hızla kapattı, böylece kitabın fısıltıları yarıda kesildi ve Elisabeth'in duyuları normale döndü. Derin bir nefes alırken mahcubiyetten yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gözler öfkeli bir şekilde Elisabeth ile Müdire arasında mekik dokuyordu.

"Aferin," dedi Müdire. "Beklediğimden çok daha uzun süre dayandın."

"Beni neredeyse ele geçirecekti," diye fısıldadı Elisabeth. Müdire bu durumda onu nasıl tebrik edebilirdi? Teninden soğuk terler süzülüyordu ve mahzenin soğukluğunda titremeye başlamıştı.

"Evet. Bu akşam sana göstermek istediğim buydu. Kara büyü kitaplarıyla iyi anlaşıyorsun, onlarla aranda daha önce hiçbir çırakta görmediğim bir yakınlık var. Buna rağmen öğrenmen gereken daha çok şey var. Muhafız olmak istiyorsun, değil mi?"

Duvarları çevreleyen melek heykellerinin şahitliğinde Elisabeth'in Müdire'ye verdiği nazik cevap, bir itiraf niteliğindeydi. "Başından beri tek istediğim buydu."

"Önünde daha çok kapılar açılacağını unutma." Yüzündeki yaranın yarattığı çarpıklık, Müdire'nin ağzına onu kederli gösteren

CamScanner ile tarandı

bir biçim veriyordu. "Seçim yapmadan önce muhafızlarınki gibi bir hayatın olmasını gerçekten istediğinden emin ol."

Elisabeth başını sallayarak onaylamakla yetindi, o sırada kedini konuşmaya hazır hissetmiyordu. Sınavı geçtiyse, Müdire'nin Elisabeth'e hayalinden vazgeçmeyi düşünmesini neden tavsiye ettiğini anlamamıştı. Belki de Elisabeth'e başka bir açıdan hazır olmadığını göstermiş olabilirdi. Bu durumda sadece daha fazla çalışması gerekiyordu. Seneye on yedi yaşına girecek ve Lonca'da eğitim almaya uygun yaşta olacaktı, o zamana kadarki süreci bu eğitimi almasına değeceğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak ve Müdire'nin onayını almak için kullanabilirdi. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Birlikte uğraşarak kara büyü kitabını sandığa geri koydular. Tuz, yüzeyine değer değmez, kitap mücadeleyi bıraktı. Kitabın gözleri, süt beyazı kısımları görünene kadar yukarıya baktı, sonra da aşağıya inip kapandı. Sandığın kapağının çarpılıp kapatılması, mahzenin mezar sessizliğini bozdu. Sandık belki de onlarca yıl boyunca açılmayacaktı. Güvenliydi. Artık bir tehlike arz etmiyordu.

Ancak Elisabeth kitabın sesini zihninden atamıyor ve Gözler Kitabı'yla birbirlerini son görüşleri olmadığına dair rahatsız edici bir hisse kapılmadan edemiyordu.

CamScanner ile tarandı

İKİ

Elisabeth arkasına yaslanıp masasından görünen manzaraya hayranlıkla baktı. Üçüncü kattaki transferlerin sorumluluğu ona verilmişti ve bulunduğu yerden kütüphanenin orta avlusuna kadar her yeri görebiliyordu. Güneş ışığı ön kapıların epey yukarısındaki gül pencereden içeriye süzülüyor ve dairesel balkonların tunç korkuluklarına doğru yakut, safir ve zümrüt rengi prizmalar yayıyordu. Kitaplıklar, altı kat yüksekliğindeki kubbeli tavana doğru, orta avlunun etrafında düğün pastası katları ya da amfiteatr sıraları gibi yükseliyordu. İçeride yankılanan fısıltılar ara sıra öksürükler yahut horultularla bölünüyordu. Seslerin çoğu, orta avlunun döşemelerini bir o yana bir bu yana arşınlayan mavi cübbeli kütüphanecilerden değil, raflarda mırıldanan kara büyü kitaplarından geliyordu.

Nefes aldığında tatlı bir parşömen ve deri kokusu ciğerlerini doldurdu. Tozun çoğu, güneş ışınlarının vurduğu yerlerde havada hareket etmeden asılı duruyor, reçine içinde mahsur kalmış altın pul varakları andırıyordu. Masasındaki kâğıt yığını her an heyelan misali üzerine yığılabilir ve onu göz ardı edilmiş transfer talepleri altına gömebilirmiş gibi sağa sola tehditkâr bir şekilde sallanıyordu.

Gönülsüzce de olsa dikkatini kâğıt yığınına verdi. Büyük Yazdüşü Kütüphanesi, krallıktaki altı Büyük Kütüphaneden biriydi. En yakın komşularına üç günlük yolculuk mesafesindeydi, komşuları da Güneyrüzgârı'nın etrafında aralarında üçer günlük mesafe olacak şekilde konumlandırılmış olup, hepsi de merkezdeki başkente tekerlek parmaklarını andıran Mürekkep Yollarıyla bağla-

CamScanner ile tarandı

nıyordu. Bu yollar arasından geçerek kara büyü kitaplarını transfer etmek hassas bir işti. Bazı ciltler birbirlerine karşı öyle büyük bir kin güdüyordu ki ulumadan ya da alev almadan aynı yerde birkaç kilometre bile taşınamıyordu. Yabansınırı'nın bakir topraklarında, iki kitabın sihir yapmakla ilgili bir doktrin konusunda fikir ayrılığı yaşayıp tartıştıkları noktada ev büyüklüğünde bir krater bile vardı.

Bir çırak olarak Elisabeth'e Birinci Seviye'den Üçüncü Seviye'ye kadarki transferleri onaylama yetkisi verilmişti. Kara büyü kitapları risk seviyelerine göre bir ile on arası bir ölçekte değerlendirilir, Dördüncü Seviye ve üzeri bütün kitaplar için özel önlemler alınması gerekirdi. Yazdüşü'nde Sekizinci Seviye'nin üzerinde hiç kitap yoktu.

Gözlerini kapatıp yığının en üstündeki kâğıda uzandı. Yazdüşü'nün kuzeydoğudaki komşusunu düşünerek, *Harpalanı*, diye tahmin yürüttü.

Ama kâğıdın yazılı yüzeyini çevirdiğinde, Kraliyet Kütüphanesi'nden gelen bir talep olduğunu gördü. Bu hiç de şaşırtıcı değildi, sonuçta Elisabeth'in sorumluluğundaki transferlerin üçte ikisi oraya yapılıyordu. Bir gün Elisabeth bile eşyalarını toplayıp oraya gidebilirdi. Kraliyet Kütüphanesi, başkentin merkezinde Lonca'yla aynı arazideydi, Elisabeth de muhafız eğitimiyle meşgul olmadığı zamanlarda bu kütüphanenin koridorlarında dolaşabilirdi. Elisabeth'in hayalinde bu koridorlar kilometrelerce uzundu ve evrenin bütün sırlarını içeren kitaplarla, geçitlerle ve gizli odalarla doluydu.

Tabii önce Müdire'nin onayını alması gerekiyordu. Mahzendeki gecenin üzerinden bir hafta geçmiş ve henüz Müdire'nin verdiği öğüdün anlamını tam olarak çözememişti.

Muhafız olmak için yemin ettiği anı hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Sekiz yaşındaydı, Üstat Hargrove'un verdiği derslerin birinden kaytarmak için kütüphanenin gizli geçitlerinden birine kaçmıştı. Boğucu bir depodan bozma sınıfta tabureye oturup Eski Dil'deki

CamScanner ile tarandı

ad çekimlerini ezberlemeye çalışarak bir saat daha geçirmeye katlanamazdı. Hele de yaz mevsiminin, kütüphanenin duvarlarını haşladığı ve içerideki havayı bal kıvamına gelecek kadar ağırlaştırdığı bir öğleden sonrasında, bu kesinlikle olmazdı.

Örümcek ağını andıran geçitlerde emekleyerek ilerlerken sırtından terlerin nasıl süzüldüğünü hatırlıyordu. En azından geçit karanlıktı ve güneşin kaynar sıcağından uzaktı. Döşeme tahtaları arasında filtrelenen altın sarısı ışıklar, önünü görmesine ve yuvalarını dağıttığı için panikle etrafta sıçrayıp duran kitap bitlerini ezmekten kaçınmasına yetecek kadar etrafı aydınlatıyordu. Bazıları büyülü parşömenlerle beslenerek fare boyutuna gelmişti.

Keşke Üstat Hargrove onu o gün meyve bahçesini geçtikten sonra tepeden aşağıya beş dakikalık mesafedeki kasabaya götürmeyi kabul etseydi. Pazar yeri kurdele, elma ve fırında muhallebi satan insanlarla dolu olurdu, bazen tüccarlar da mallarını satmak için Yazdüşü'nün dışından bu pazara gelirdi. Elisabeth, bir keresinde akordiyonla çalınan bir müzik duymuş, dans eden bir ayı görmüş, hatta fitili yağsız yanan bir lambayla gösteri yapan bir adamı izlemişti. Sınıfındaki kitaplar o lambanın nasıl çalıştığını açıklayamamış, sihirle çalıştığını ve bu yüzden şeytani olduğunu varsaymıştı.

Belki de Üstat Hargrove'un onu kasabaya götürmekten hoşlanmamasının sebebi buydu. Elisabeth kütüphanenin korunaklı alanı dışında bir büyücüyle karşılaşsaydı, büyücü onun aklını çelebilirdi. Şüphesiz onun gibi küçük bir kız, büyücünün şeytani ritüeller için kullanabileceği ideal bir kurban olurdu.

Tam altından gelen sesler, Elisabeth'in dikkat kesilmesine yol açmıştı. Seslerden biri Üstat Hargrove'a aitti, diğerinin sahibi ise…

Müdire'ydi.

Kalbi hop etmişti. Bir budak deliğinden gözetlemek için döşemelere uzanmış, delikten sızan gün ışığı dağınık saçlarını parıl-

CamScanner ile tarandı

datmıştı. Kâğıtlarla dolu masanın bir kısmı ve tanıdık gelmeyen ofisin bir köşesi dışında pek fazla şey görememişti. Bu ofisin Müdire'ye ait olabileceği düşüncesi, heyecandan nabzının hızlanmasına yol açmıştı.

"Bu ay üçüncü kez oluyor," demişti Hargrove. "Ne yapacağını şaşırdım artık. Kız yarı yabani. Kim bilir nerelere kayboluyor, olabilecek her türlü belaya bulaşıyor, daha geçen hafta yatak odama bir sandık dolusu canlı kitap biti saldı!"

Elisabeth budak deliğinden bağırarak itiraz etmemek için kendini zor tutmuştu. O kitap bitlerini üzerlerinde araştırma yapmak için toplamıştı, bir yere salmak için değil. Onları kaybetmesi büyük şanssızlıktı.

Ama Hargrove'un bir sonraki sözünü duyunca kitap bitleri meselesini unutuvermişti.

"Büyük Kütüphanede çocuk büyütmenin doğru bir karar olup olmadığını sorgulamak durumundayım. Bu kızı kapımıza bırakan her kimse, terk edilmiş çocukları çırak olarak yetiştirme uygulamamızdan haberdar olduğuna eminim. Ama normalde bu çocukları on üç yaşından önce kabul etmiyoruz. Herhangi bir konuda Muhafız Finch'le hemfikir olmaya tereddüt ederim ama bu konuda başından beri söylediklerine kulak vermemiz gerektiğine inanıyorum: Küçük Elisabeth'in yetimhanede büyümesi çok daha iyi olabilir."

Rahatsız edici olsa da Elisabeth bunları ilk kez duymuyordu. Müdire'nin onu burada istemesinin, onun kütüphanedeki yerini sağlama aldığını bildiği için bu tür söylemlere sabrediyordu ama neden burada olmasını istediğini tam olarak bilmiyordu. Müdire onunla nadiren konuşurdu. Mesafeli, ay gibi erişilmez ve bir o kadar da gizemli bir kadındı. Elisabeth'e göre, Müdire'nin onu kütüphanede büyütme kararının, peri masallarındaki olaylar gibi mistik bir yönü vardı. Sorgulanamaz ya da geri alınamazdı.

CamScanner ile tarandı

Nefesini tutup Müdire'nin, Hargrove'un önerisine karşı çıkmasını ummuştu ve cevabını duymayı beklerken ürpermişti.

Fakat Müdire, "Bunları ben de düşündüm, Üstat Hargrove. Aslında son sekiz yıldır her gün bunları düşünüyorum," demişti.

Hayır, bu doğru olamazdı. Elisabeth'in kanı donmuş, damarlarında güçlükle ilerliyordu sanki. Kulaklarındaki zonklama, diğer tüm sesleri bastırıyordu.

"Yıllar önce, yaşıtlarından uzakta büyümenin onda nasıl bir etki yaratabileceğini hesaba katmadım. En küçük çıraklar bile ondan beş yaş büyük. Onlarla arkadaş olmaya teşebbüs etti mi hiç?"

"Korkarım denedi ama pek başarılı olamadı," dedi Hargrove. "Gerçi bunun farkında olmaması da mümkün. Geçenlerde bir çırağın ona sıradan çocukların bir anne ve babası olduğunu açıkladığına kulak misafiri oldum. Çırağın neden bahsettiği konusunda zavallı Elisabeth'in hiçbir fikri yoktu. Mutlu mesut bir şekilde ona arkadaşlık edecek bir sürü kitabı olduğunu söyledi."

Müdire iç çekmişti. "Kara büyü kitaplarına olan bağlılığı..."

"Endişe verici mi? Evet, öyle. Ona arkadaşlık edecek birilerinin olmaması onu üzmüyorsa, korkarım bunun sebebi insanlar yerine kara büyü kitaplarını arkadaşları olarak görmesi olabilir."

"Bu tehlikeli bir düşünce. Ama kütüphaneler de tehlikeli yerler. Bundan kurtuluş yok."

"Elisabeth için fazla tehlikeli değil mi sizce de?"

Hayır, diye yalvarmak istemişti Elisabeth. Kara büyü kitaplarının, Büyük Kütüphanedeki sıradan kitaplar gibi olmadığını biliyordu. Raflarda fısıldıyor ve demir zincirler altında titriyorlardı. Bazıları mürekkep tükürüyor ve öfke nöbeti geçiriyor, bazıları da yıldızların ışığının kütüphanenin parmaklıklı pencerelerinden Merkür'ün ışınları misali yansıdığı rüzgârsız gecelerde yüksek ve berrak bir sesle kendi kendilerine şarkı söylüyorlardı. Çok tehlikeli olan

CamScanner ile tarandı

diğerlerinin ise yeraltındaki mahzende, tuz içinde tutulması gerekiyordu. Bütün kitapların onun arkadaşı olmadığını iyi biliyordu.

Ama onu uzaklara göndermek, bir kara büyü kitabını hareket etmeyen ya da konuşmayan cansız kitapların arasına koymaktan farksızdı. İlk kez böyle bir kitap gördüğünde, onun öldüğünü sanmıştı. Elisabeth'in yeri yetimhane değildi, artık orası her neresiyse. Kendi hayal dünyasında yetimhane hafif bir sis bulutunun perdelediği, mahzenin girişindekine benzer bir kale kapısıyla kapatılmış boz rengi bir hapishaneydi. Bu görüntü zihninde canlanınca boğazı sıkılıyormuşçasına dehşete düşüyordu.

Nihayet Müdire, "Büyük Kütüphanelerin neden yetimleri kabul ettiğini biliyor musunuz, Üstat Hargrove?" diye sormuştu. "Çünkü ne evleri ne de aileleri var. Ölürlerse, onları kimse özlemeyecek. Bazen düşünüyorum da... kütüphane böyle olmasını istediği için Scrivener bu zamana kadar hayatta kalmış olabilir. Öyle ya da böyle, bu yerle arasındaki bağ bozulmasa iyi olur."

"Umarım hata yapmıyorsunuzdur, Müdire Hanım," demişti Üstat Hargrove nazikçe.

"Umarım," demişti Müdire bitap bir şekilde. "Hem Scrivener hem de bizim iyiliğimiz için haklı olduğumu umalım."

Elisabeth kulaklarını dikip beklemişti ama kaderiyle ilgili kararа varılmış gibi görünüyordu. Alt katta, zemini gıcırdatan adımlar duyulmuş ve ofisin kapısı kapanmıştı.

Bu kötü olasılık şimdilik ertelenmişti ama ne zamana kadar? Dünyasının temelleri sarsılmıştı bir kere, bu yüzden hayatının geri kalanı her an başına yıkılabilirmiş gibi geliyordu. Müdire'nin vereceği tek bir karar onu sonsuza dek sürgün edebilirdi. Hiç bu kadar muallakta, çaresiz ve zavallı hissetmemişti.

İşte o zaman tozların ve örümcek ağlarının arasında çömelmiş, hayatının bağlı olduğu ve tutunabileceği en yakın tek dala uzanıp

CamScanner ile tarandı

yemin etmişti. Müdire, Büyük Kütüphanenin Elisabeth için en iyi yer olduğundan emin olmadığına göre, Elisabeth'in bunu kanıtlaması gerekecekti. Müdire gibi büyük ve kudretli bir muhafız olacaktı. Herkese buraya ait olduğunu gösterecekti, öyle ki artık Muhafız Finch bile Elisabeth'in bu hakkını reddedemeyecekti.

Her şeyden önemlisi...

Her şeyden önemlisi de onları kendisini kütüphanede büyütmelerinin bir hata olmadığına ikna edecekti.

O anda bir ses, "Elisabeth," diye fısıldadı. "Elisabeth! Uyuyor musun?"

Elisabeth irkilip doğruldu, o anda kafasındaki düşünceler, drenaj borusundan akan sular misali süzülerek uzaklaştı. Sesin kaynağını bulana dek etrafına bakındı. Bir kızın suratı, yakınındaki iki kitaplığın arasından ona bakıyor, görünürde başka kimse olmadığından emin olmak için sağı solu kolaçan ederken örgülü saçı havalanıp bir sol bir sağ omzuna konuyordu. Gözlükleri zekâ parıltıları saçan koyu renk gözlerini daha büyük gösteriyor, ön kolunda alelacele çiziktirilmiş notlar olduğu cübbesinin kollarının altından sızan mürekkepten anlaşılıyordu. Elisabeth gibi bu kız da soluk mavi bir çırak cübbesi giyiyor, boynuna ucunda anahtar olan parlak bir zincir takıyordu.

Şans bu ya, Elisabeth sonsuza dek arkadaşsız kalmamıştı. Katrien Quillworthy adlı bu kızla, ikisi de on üç yaşında çıraklığa başladığında tanışmıştı. Yatağının altında bir kutu dolusu kitap biti sakladığı dedikodusu yüzünden diğer çırakların hiçbiri Elisabeth'le aynı odayı paylaşmak istememişti. Ama Katrien tam da bu sebeple ona yaklaşmıştı. "Umarım doğrudur," demişti. "Kitap bitlerini duyduğumdan beri üzerlerinde deneyler yapmak istiyordum. Görünüşe göre büyüye karşı bağışıklıkları var, bunun bilimsel sonuçlarını hayal edebiliyor musun?" O zamandan beri ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth kâğıtlarını usulca kenara itti. "Bir şey mi oldu?" diye fısıldadı.

"Bence Yazdüşü'nde neler olduğunu bilmeyen tek kişi sensin. Bütün sabahı tuvalette geçiren Hargrove bile biliyor."

Bir umutla, "Muhafız Finch'in rütbesi düşürülmüyor, değil mi?" diye sordu.

Katrien pis pis sırıttı. "Bu konudaki çalışmalarım devam ediyor. Önünde sonunda suçlanmasını sağlayacak bir şey bulacağımıza eminim. Bunu başardığımızda da haberi ilk duyan sen olacaksın." Muhafız Finch'in düşüşüne zemin hazırlamak, yıllardır en sevdiği projeydi. "Neyse, konumuz bu değil. Meselemiz bir sihirzade. Arşivlere küçük bir ziyarette bulunmak için az önce geldi."

Elisabeth neredeyse sandalyesinden düşecekti. Etrafı kolaçan edip kitaplığın arkasına doğru ok gibi fırladı ve Katrien'ın yanına çömeldi. Katrien'ın boyu öyle kısaydı ki Elisabeth'in çömelmeden tek görebildiği kafasının tepesiydi. "Sihirzade mi? Emin misin?"

"Kesinlikle. Muhafızları hiç bu kadar gergin görmemiştim."

Elisabeth bir an durup düşününce, o sabah işaretlerin çok açık olduğunu fark etti. Muhafızlar dişlerini sıkarak, elleri kılıçlarının kabzasında olduğu halde uzun adımlarla yürüyorlardı. Çıraklar koridorlarda küçük gruplar oluşturuyor ve her köşe başında fısıldaşıyordu. Kara büyü kitapları bile normalden daha huzursuz görünüyordu.

Sihirzade. Korku, tıpkı bir notanın arp tellerini yukarıdan aşağıya titretmesi gibi, vücudunu baştan ayağa titretti. "Bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu. Sıradan bir büyücüyle bile pek fazla karşılaştıkları söylenemezdi. Ender durumlarda büyücüler Yazdüşü'nü ziyarete gelir, muhafızlar onları özel bir kapıdan içeriye alır ve doğrudan okuma salonuna götürürdü. Bir sihirzadeye çok daha temkinli davranacaklarına emindi.

CamScanner ile tarandı

Katrien'ın gözleri parladı. "Stefan, sihirzadelerin de iblislerinkine benzer boynuzları ve çatal tırnakları olduğu konusunda benimle iddiaya girdi. Tabii ki yanılıyor ama bunu ona kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım. Sihirzadeyi gözetleyeceğim. Senin de desteğine ihtiyacım var."

Elisabeth derin bir nefes aldı. Düşünceli bir şekilde boş bıraktığı masasına baktı. "Bunu yapmak için yasak bölgeye gitmeliyiz."

"Finch bizi yakalarsa kafamızı koparıp mızrağa geçirir," dedi Katrien. "Ama yakalayamayacak çünkü geçitlerden haberi yok."

İlk kez, Elisabeth'in en büyük endişesi Finch değildi. Gözler Kitabı'nın kan çökmüş, pörtlek gözleri aklına geldi. O gözler daha önce Elisabeth ya da Katrien gibi birine aitti. "Sihirzade bizi yakalarsa," dedi, "kafamızı koparıp mızrağa geçirmekten daha kötüsünü yapar."

"Sanmam. Reformlar, büyücülerin meşru müdafaayı gerektiren durumlar dışında insanları öldürmesini yasakladı. Sadece saçlarımızı döker ya da her yerimizde çıban çıkarır." Elisabeth'in aklını çelmeye çalışarak kaşlarını oynattı. "Hadi ama. Böyle bir fırsat ayağımıza her zaman gelmez. En azından benim için öyle. Bir daha ne zaman bir sihirzade göreceğim ki? Bir daha ne zaman sihirli çıbanları deneyimleme şansım olacak?"

Katrien bir muhafız değil, arşiv görevlisi olmak istiyordu. Gelecekteki işi, büyücülerle uğraşmasını gerektirmeyecekti. Fakat Elisabeth'in işi...

Göğsünde bir ateş yandı sanki. Katrien haklıydı; bu *gerçekten* de bir fırsattı. Öte yandan Müdire'yi etkilemek için daha sıkı çalışmaya kararlıydı. Muhafızlar büyücülerden korkmazdı ve onların türüyle ilgili ne kadar çok şey öğrenirse o kadar hazırlıklı olurdu.

"Pekâlâ," deyip doğruldu. "Muhtemelen onu doğu kanadındaki okuma salonuna götürürler. Bu taraftan."

CamScanner ile tarandı

Katrien'la birlikte rafların arasında hızla ilerlerken, Elisabeth kafasını kurcalayan kuruntuları bir kenara attı. Kuralları ihlal etmemeye çalışmıştı ama çabaları nedense hiçbir zaman istediği sonucu vermiyordu. Daha geçen ay yemekhanedeki avizeyle ilgili o korkunç olay gerçekleşmişti, en azından yaşlı Bayan Bellwether'ın burnu şimdi biraz daha normal görünüyordu. Bir de çilek reçelini her yere döktüğü olay vardı tabii, her yere derken yani... Ah... O anıyı pek fazla düşünmese daha iyi olacaktı.

Elisabeth'in yer işareti olarak kullandığı Bilge Cornelius Büstü'ne vardıklarında, Elisabeth aşina olduğu kırmızı ciltli kitabı aramaya başladı ve rafın ortalarından biraz daha yukarıda buldu, altın rengi başlığı aşındığı için zor okunuyordu. Elisabeth yukarıya uzanıp kara büyü kitabını biraz kaşıyınca, sayfaları onu uyku mahmurluğuyla hışırdayarak selamladı. Kitaplığın içinden bir kilidin açılmasını andıran bir tıkırtı geldi. Sonra rafların sabitlendiği kitaplığın sırtı içeriye doğru açıldı ve bir geçidin tozlu girişini açığa çıkardı.

Eğilip geçide girerlerken, "Bunun senden başka kimsede işe yaramamasına hâlâ inanamıyorum," dedi Katrien. "O kitabı kaşımayı onlarca kez denedim. Stefan da aynı şekilde."

Elisabeth omuz silkti. Bunun nedenini o da bilmiyordu. O dar, dolambaçlı yolda kirişlerden hayalet temalı süslemeler gibi sarkan örümcek ağlarını savurarak Katrien'a rehberlik ederken hapşırmamak için elinden geleni yapıyordu. Yolun diğer ucu, okuma salonundaki bir duvar halısının arkasına açılıyordu. Durup kulak kabarttılar ve salonun boş olduğundan emin olunca, ağır duvar halısının arkasından bütün o tozun içinde kollarına öksürerek güçbela çıktılar.

Çırakların okuma salonuna girmeleri yasaktı ve Elisabeth odanın çok sıradan göründüğünü keşfedince hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı. Bol bol cilalı ahşabın ve koyu renk derinin kullanıldığı, maskülen tarzda bir yerdi. Pencerenin önünde büyük

CamScanner ile tarandı

bir maun masa ve çıtırdayan şöminenin tam karşısında birkaç deri koltuk vardı, içeri girdiklerinde şömine birden patlayıp kıvılcımlar saçtı ve Elisabeth'in korkudan yerinden sıçramasına neden oldu.

Elisabeth etrafa bakarken Katrien hiç zaman kaybetmeden masaya gidip çekmeceleri karıştırmaya başladı. Açıklama olarak, "Her şey bilim için," dedi ki bir şeyler patlamadan önce hep böyle söylerdi.

Elisabeth şömineye yaklaştı. "Bu koku da ne böyle? Ateşten gelmiyor, değil mi?"

Katrien da bir durup havayı kokladı. "Pipo kokusu mu?" diye tahmin yürüttü.

Hayır, başka bir şeydi. Kokunun izini süren Elisabeth, koltuklardan birinden geldiğini anladı. Mindere eğilip koklar koklamaz geri çekildi ama başı dönmeye başlamıştı bile.

"Elisabeth! İyi misin?"

İçine bol bol temiz hava çekti ve gözlerini kırpıştırarak görüşünü bulandıran yaşlardan kurtuldu. Göz yakan bu berbat koku boğazına yapışmıştı ve neredeyse tadını alabileceği kadar yoğundu: Kavruk ve doğal olmayan bir kokuydu, yanık metalin böyle kokabileceğini düşündü, metal yanabiliyorsa tabii.

"Sanırım," dedi hırıltılı bir sesle.

Katrien konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapıya bir bakış atıp, "Dinle. Geliyorlar," dedi.

Hızlıca hareket edip duvara karşı sıralanmış bir dizi kitaplığın arkasına girdiler. Katrien rahatça sığmış ama Elisabeth epey sıkışmıştı. On dört yaşındayken, Yazdüşü'ndeki en uzun boylu kızdı. İki yıl sonra da boyu erkeklerin çoğunu geçmişti. Kollarını iki tarafında kaskatı tutuyor, sığ nefesler alıp veriyor ve oraya girmelerini doğru bulmadıkları için homurdanıp duran kara büyü kitaplarını sakinleştirmeyi umuyordu.

CamScanner ile tarandı

Koridordan sesler geldi ve kapının tokmağı döndü.

"Buyurun, Sihirzade Thorn[2]," dedi bir muhafız. "Müdire Hanım size mahzene kadar eşlik etmek için birazdan burada olur."

Uzun boylu, kukuletalı bir siluet, zümrüt yeşili pelerinini her adımında dalgalandırarak içeriye süzülürken Elisabeth'in midesi kaskatı kesildi. Sihirzade pencereye doğru ilerledi ve perdeleri açıp karşıdaki kütüphane kulelerini uzun uzun inceledi.

Katrien, Elisabeth'in omzunun altından fısıldadı: "Neler oluyor? Buradan hiçbir şey göremiyorum."

Elisabeth'in görüş açısı kitapların üstü ile rafın bitimi arasındaki yatay boşluktan ibaretti, yani o da pek bir şey göremiyordu. Daha iyi bir açı yakalamak için yavaş ve dikkatli bir şekilde yana doğru azıcık ilerledi. Sihirzadenin solgun burnunun ucu görüş açısına girdi. Kukuletasını indirmişti. Saçları simsiyah, dalgalı ve Yazdüşü'ndeki erkeklerin saçlarından daha uzundu, sol şakağının biraz daha yukarısından parlak gümüşi bir saç tutamı çıkıyordu. Yanlamasına biraz daha ilerleyince...

Aramızda pek yaş farkı yok sanki, diye düşündü şaşkınlıkla. Hem gümüşi saç tutamı hem de unvanından dolayı yaşı çok daha büyük birini görmeyi beklemişti. Belki de görünüşü aldatıcıydı. Genç görünüşünü bakirelerin kanıyla banyo yapmasına borçlu olabilirdi; bir keresinde bir romanda buna benzer bir şey okumuştu.

Katrien için başını hafifçe iki yana salladı. Sihirzadenin, sivri kulakları olup olmadığı anlaşılamayacak kadar gür saçları vardı. Çatal tırnakları varsa bile pelerininin etekleri örtüyordu.

İşaretleri inceledikçe başını iki yana sallamaya devam etti. Sihirzade onlara doğru döndü ve bakışlarını raflara dikti. Gözleri sıradışı derecede açık bir gri tonundaydı, tıpkı kuvars gibi. Bakışları kara büyü kitaplarında gezinirken Elisabeth'in kanını dondurdu. Böyle acımasız bakışlarla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

---

[2] (İng.) Diken. (ç.n.)

CamScanner ile tarandı

Sihirzadenin onları bulursa incitmeyeceğini düşünen Katrien'a katılmıyordu. Elisabeth, krallar uğruna savaşmaları için toplu mezarlardan çıkarılan ordularla, kanlı ritüeller için kurban edilen masumlarla ve iblislere adak olarak sunulan derisi yüzülmüş çocuklarla ilgili büyücülük hikâyeleriyle büyümüştü. Sonra mahzene de girmiş ve bir büyücünün elleriyle yaptığı bir eseri bizzat görmüştü.

Sihirzade yaklaştıkça, Elisabeth kıpırdayamadığını fark edip korkmaya başladı. Bir kara büyü kitabı Elisabeth'in cübbesini sayfalarının arasına almıştı. Öfkeli bir av köpeği misali hırlıyor, cübbesini ağzıyla çekiştiriyordu. Büyücünün gözleri kısıldı, gürültünün kaynağını arıyordu. Elisabeth, cübbesini çaresizce tutup hızla çektiği anda kara büyü kitabı da onu bırakınca sırtını duvara çarpıp rafa doğru yalpaladı ve kitaplık, Elisabeth'i de beraberinde götürerek yere devrildi.

CamScanner ile tarandı

ÜÇ

Bir toz bulutu içinde öksüren Elisabeth'in kulakları çınlıyordu. Görüşü netleştiğinde, sihirzadenin tepesinde dikildiğini fark etti. "Neler oluyor?" diye sordu sihirzade.

Elisabeth'in korku dolu çığlığı kurbağaların sesini andırıyordu. Hemen ayağa fırlayıp kitap yığınları ve kırık raflar arasında güçlükle ilerleyerek sihirzadeden uzaklaştı. Yaşadığı dehşetten gözleri âdeta görmez olduğundan, sihirden kaynaklanmayan birkaç kıymık dışında kendini iyi hissettiğini fark etmesi normalden daha uzun sürmüştü. Sihirzade ona büyü yapmamıştı. İlerlemeye bir son verip durdu. Omzunun üzerinden bakınca...

Donakaldı.

Büyücü tek dizinin üstüne çökmüş, ellerini dizinin üstünde birbirine kenetlemişti. Ateşin ışığı, solgun kemikli yüzüne yansıyordu. Elisabeth, gözlerini kaçırmaya çalıştıysa da yapamadı. Kalbi kaburgalarına çarpa çarpa atarken, bakışlarını üzerine sabitlemek için sihir mi yaptığını, yoksa sadece başka bir yere bakamayacak kadar dehşete mi düştüğünü anlamaya çalıştı. Siyah kavisli kaşlarından dudaklarının alaycı kıvrımına kadar yüzünün bütün hatları kötülüğünü yansıtıyordu.

"Bir yerin incindi mi?" diye sordu nihayet.

Elisabeth hiçbir şey söylemedi.

"Konuşamıyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Cevap vermezse, bir tepki göstermesini sağlamak için canını yakabilirdi. Var gücüyle bir kez daha kurbağa sesi çıkarabildi. Sihirzadenin gözlerindeki parıltıdan bunu gülünç bulduğu belli oluyordu.

"Kırsalda bazı ilginç şeylerle karşılaşacağımı söylemişlerdi," dedi. "Ama itiraf ediyorum, kitap ve raf yığınları arasında dolaşan vahşi bir kütüphaneci görmeyi beklemiyordum."

Elisabeth görebildiği yerleri dışında o sırada nasıl göründüğünü az çok tahmin edebiliyordu. Tırnakları mürekkep lekesi olmuştu, cübbesi de toz içindeydi. En son ne zaman saçlarını taradığını hatırlamıyordu, bu yüzden de saçları birbirine karışmış kestane rengi tutamlar halindeydi. Morali temkinli bir şekilde yükseldi. Yeterince kirli ve çirkin görünürse, Elisabeth'i vakit ayırmaya ya da sihir yapmaya layık bulmayabilirdi.

Elisabeth birden kendini, "Ben de senin beni bulmanı beklemiyordum," derken buldu. Sonra dehşete düşmüş bir şekilde elleriyle ağzını kapattı.

"Demek konuşabiliyorsun. Ama benimle konuşmamayı yeğliyorsun?" deyip tek kaşını kaldırdı. Elisabeth başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. "Akıllıca bir tedbir. Sonuçta biz büyücüler inanılmaz kötüyüz. Tenhalarda dolaşırız, kötü ritüellerimiz için bekâr kızları kaçırırız..."

Elisabeth tepki vermeye fırsat bile bulamadı çünkü tam o sırada birisi kapıyı tıklattı. "İçeride her şey yolunda mı, Sayın Sihirzade? Büyük bir gürültü duyduk."

Derinlerden gelen bu pürüzlü ses Muhafız Finch'e aitti. Elisabeth panikle arkasına dönüp kendini korumak için kollarını siper etti. Finch, onun yasak bölgeye girdiğini, bu da yetmezmiş gibi bir sihirzadeyle konuştuğunu gördüğü an, sopasını almakla uğraşmaz, onu oracıkta bastonuyla döverdi. Dayak izleri günlerce geçmezdi.

CamScanner ile tarandı

Sihirzade durumu doğru değerlendirmek için bir süre bakışlarını Elisabeth'e kenetledi, sonra da kapıya çevirdi. "Her şey harikulade," diye yanıtladı. "Müdire Hanım beni mahzene götürmeye hazır olana dek rahatsız edilmek istemiyorum, tabii sizin için de uygunsa. Büyücü işleri işte. Son derece gizli."

"Nasıl isterseniz, Sihirzade Thorn." Finch'in bu cevabı gönülsüzce verdiği belli oluyordu ama ayak sesleri, kapıdan uzaklaştığını gösteriyordu.

Artık çok geçti, Elisabeth nasıl bir hata yaptığını daha yeni anlıyordu. Finch'e seslenmeliydi. Sihirzadenin onunla yalnız kalmak istemesinin birkaç sebebi olabileceğini düşünüyordu, buna karşı seçebileceği tek şey ise sopa yemekti.

"Pekâlâ," dedi sihirzade, Elisabeth'e sırtını dönerek. "Sanırım birisi beni suçlamadan önce ortalığı toplamam gerek, yani oradan çekilmelisin." Dizinin üstünde kenetlediği ellerini ayırıp birini Elisabeth'e uzattı. Parmakları, tıpkı bir müzisyene aitmiş gibi ince ve uzundu.

Elisabeth kendisine uzatılan ele, göğsüne doğrultulmuş bir hançermiş gibi bakakalmıştı.

"Hadi ama," dedi sihirzade, sabırsızlanmaya başlamıştı. "Seni bir semendere dönüştürmeyeceğim."

"Bunu yapabiliyorsun yani?" diye fısıldadı Elisabeth şaşkınlıkla. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki." Sihirzadenin gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Ama kızları sadece salı günleri semendere dönüştürüyorum. O yüzden bugün çarşamba olduğu için şanslısın, bugün akşam yemeğinde bir kadeh yetim kanı içeceğim."

Çok ciddi görünüyordu. Elisabeth'in çırak cübbesi giydiğini fark etmemişti sanki, sonuçta bu cübbe onun yetim olduğu anlamına geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth, sihirzadenin dikkatini dağıtmayı umarak, kendisine uzatılan eli tuttu. Katrien için tamamlaması gereken görevi unutmamıştı. Sihirzade onu çekip ayağa kaldırırken, Elisabeth tökezlemiş gibi yaptı ve ellerini sihirzadenin siyah-gümüş saçlarına daldıracak şekilde öne atıldı. Sihirzade ona şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak baktı. Boyu Elisabeth'le neredeyse aynıydı ve yüzleri az kalsın birbirine değecekti. Sihirzadenin dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama hiçbir ses çıkarmadı.

Elisabeth'in soluğu hızlanmaya başlamıştı. Sihirzade, yüzündeki şaşkın bakışla, iblislerle pazarlığa oturmuş bir büyücüden ziyade sıradan bir delikanlı gibi görünüyordu. Saçları ipek misali yumuşacıktı. Elisabeth neden böyle bir detayı fark ettiğini bilmiyordu. Apar topar ellerini sihirzadenin saçlarından sıyırıp geri çekildi.

Sihirzade, Elisabeth'i hayretler içinde bırakarak pis pis sırıttı. Dağılmış saçlarını düzeltirken, "Merak etme," diye Elisabeth'e güvence verdi. "Genç kızlar beni çok daha uygunsuz yerlerde yakaladılar. Dürtülerin zapt edilemeyecek kadar güçlü olabileceğini anlıyorum."

Elisabeth'in tepki vermesini beklemeden odadaki enkazı incelemeye koyuldu. Biraz düşündükten sonra elini kaldırıp Elisabeth'in kulaklarının çınlamasına ve beyninin allak bullak olmasına yol açan sözler söyledi. Sersemlemiş bir halde, sihirzadenin Enokyan dilinde konuştuğunu fark etti. Daha önce duyduğu bütün dillerden farklıydı bu. Kelimeleri bir yerden çıkaracakmış gibi hissetti ama onları kendi kendine tekrarlamaya çalıştığı anda heceler zihninden süzülüp akmaya ve geride çınlayan bir sessizlik bırakmaya başladı, tıpkı insanı sağır eden bir şimşek sesinin ardından havaya çöken sükûnet misali.

Kâğıt hışırtıları ve mırıltıları eşliğinde Elisabeth'in işitme yetisi geri döndü. Etrafa saçılan kara büyü kitaplarından oluşan yığın titremeye başlamıştı. Kitaplar tek tek havaya kalkıp zümrüt yeşili ışık

CamScanner ile tarandı

girdabının ortasında, büyücünün elini uzattığı yönde süzülmeye başladı. Havada döndüler, tersyüz oldular, karışan sayfalarını düzelttiler ve kendilerini alfabetik sıraya soktular. O sırada yerdeki kitaplık da gıcırdayarak kitapların arkasında güçlükle doğruldu. Kırık raflar birbirine kaynayıp yeniden bütün oldu, kara büyü kitapları uçup eski yerlerine kondu, geriye kalan birkaç gönülsüz avare de son dakikada yer değiştirdi.

Sihir, diye düşündü Elisabeth. *Sihir böyle görünüyor demek.* Sonra da kendini durduramayıp içinden, *Çok güzelmiş,* diye geçirdi.

Böyle bir cümleyi sesli söylemeye asla cesaret edemezdi. Böyle bir düşünce, Büyük Kütüphane için ettiği yeminlere ihanet anlamına geliyordu. Ama bir parçası, iyi bir çırak olmak için gözlerini kapatıp hiçbir şey görmemiş gibi rol kesme fikrine karşı çıkıyordu. Bir muhafız, anlamadığı bir şeye karşı nasıl savunma yapabilirdi ki? Tabii ki şeytanla yüzleşmek, karşısında korkup sinerek hiçbir şey öğrenmemekten daha iyiydi.

Zümrüt yeşili kıvılcımlar, düzenlenmiş raflarda hâlâ dans ediyordu. Kara büyü kitaplarına dokunmak için öne doğru bir adım attı ve sihrin teninden kaydığını hissetti: Hareketli ve karıncalandıran bir histi, ellerini bir kova dolusu şampanyaya daldırmış gibi hissettiriyordu. Şaşırtıcı olan ise canının yanmamasıydı. Vücuduna hiçbir şey olmamış, ellerinin rengi değişmemiş ya da kuru erik misali buruş buruş olmamıştı.

Ancak Elisabeth bakışlarını yukarı kaldırdığında, büyücünün ona âdeta vücudundan yeni bir kafa çıkarmış gibi şaşkın şaşkın baktığını gördü. Belli ki korkacağını düşünüyordu.

"Kokuyu neden alamıyorum?" diye sordu cesaretli bir şekilde.

Sihirzade soruya anlam vermeye çalışarak duraksayıp, "Ne?" dedi.

CamScanner ile tarandı

"Hani şu yanık metali andıran koku. Büyünün kokusu, değil mi?"

"Ah." Siyah kaşları arasında bir çizgi belirdi. Belki de Elisabeth haddini aşmıştı. Ama sonra sihirzade, "Pek sayılmaz," diye sözlerine devam etti. "Bu koku bazen büyüye eşlik eder, tabii büyülü kelimeler yeterince güçlüyse. Teknik olarak sihrin değil de Ötedünya'nın, yani iblis âleminin maddeleri bizimkiyle etkileşime girince oluşan tepkimenin kokusu..."

"Kimyasal tepkime gibi mi yani?" diye sordu Elisabeth.

Sihirzade artık ona daha da garipseyerek bakıyordu. "Evet, aynen öyle."

"Bir adı var mı?"

"Ona eterik yanık diyoruz. Ama sen nasıl..."

Kapı tekrar tıklatılınca sözünü yarıda kesti. "Sizi bekliyoruz, Sihirzade Thorn," dedi Müdire kapının dışından.

"Tamam," dedi sihirzade. "Şey, ben... Bir dakika."

Dönüp Elisabeth'e öyle bir baktı ki sanki bakışlarını başka yöne çevirdiği an bir serap misali yok olacağını kısmen de olsa bekliyordu. Soluk renkli gözleri Elisabeth'in içine işledi. Bir an için başka bir şey daha yapacakmış gibi geldi. Bir veda sözü fısıldamak ya da cüretkârlığı için Elisabeth'e ceza olarak büyü yapmak gibi... Elisabeth omuzlarını dikleştirip en kötüsünü bekledi.

İşte o zaman sihirzadenin yüzü gölgelendi ve gözlerini kapattı. Arkasını dönüp tek kelime etmeden kapıya yürüdü. Bu da onun bir sihirzade, Elisabeth'in ise onun için önemsiz, düşük rütbeli bir kütüphaneci çırağı olduğunun nihai hatırlatıcısıydı.

Elisabeth rafların arkasına tekrar girdi, nefes nefese kalmıştı. Bir el uzanıp Elisabeth'in elini tuttu.

CamScanner ile tarandı

"Elisabeth, kafayı yedin herhalde!" diye fısıldayarak çemkirdi Katrien. Karanlıkta vücut bulmuştu sanki. Elisabeth kızın nereden geldiğini anlayamamıştı. "Ona dokunduğuna inanamıyorum! Başından sonuna kadar fırlayıp ona bir kara büyü kitabıyla vurmaya hazır bekledim. Haydi, rapor ver bakalım."

Elisabeth'in sinirleri gevşemiş gibiydi. Önce gülümsedi, sonra nedensiz yere kıkırdamaya başladı. "Sivri kulakları falan yok," diye fısıldadı kıkırtıları arasında. "Kulakları gayet normal görünüyor."

Okuma salonunun kapısı gıcırdayarak açıldı. Katrien kıkırtılarını bastırmak için Elisabeth'in ağzını eliyle kapattı. Çok geçmeden Müdire kapının dışında belirdi. Her zamanki kadar sert görünüyordu. Kızıl saçları ve koyu mavi üniforması erimiş bakır misali üzerine dökülüyordu. Odanın arkalarına doğru şöyle bir bakınıp duraksadı; bir an aradıktan sonra bakışları tam olarak rafların arasından Elisabeth'in gözleriyle buluştu. Elisabeth kaskatı kesildi ama Müdire hiçbir şey söylemedi. Ağzının bir köşesi, yanağındaki yara izini çekiştirerek kıvrıldı. Sonra kapı kapandı ve Müdire ile sihirzade gözden kayboldu.

CamScanner ile tarandı

DÖRT

Sihirzadenin ziyareti, mevsimin son heyecan verici olayıydı. Yaz, kavurucu sıcaklarıyla hücum etti. Çok geçmeden Gevrek-Sırt salgını, hastalanan kara büyü kitaplarının sırtına haftalarca berbat kokan bir merhem sürmek zorunda kaldıkları için herkesi bitap ve sefil bir hale düşürdü. Elisabeth'e, geldiğini her gördüğünde kışkırtıcı bir şekilde kıpırdanmayı âdet edinen *Bartholomew Trout'un Kararnameleri* adlı İkinci Seviye bir kara büyü kitabıyla ilgilenme görevi verilmişti. İlk sonbahar fırtınası Yazdüşü'nü vurana kadar bir merhem kutusu daha görmek istemiyordu. Yatağına yığılıp yıllarca uyumaya hazırdı.

Ancak gecenin köründe bir ses duyduğuna emin bir şekilde sıçrayarak uyandı. Rüzgâr dışarıdaki ağaçları kamçılıyor, saçaklar boyunca uğuldayarak geziyordu. İnce dallar pencereye kesik kesik vuruyordu. Fırtına epey gürültü çıkarıyordu ama başka bir sebepten uyandığı hissini üzerinden atamıyordu. Yatakta doğrulup yorganı üstünden attı.

"Katrien?" diye fısıldadı.

Katrien yatağında dönüp rüya âlemindeki dertlerini mırıldandı. Elisabeth yatakları arasındaki mesafeyi uzanarak aşıp Katrien'ı omzundan sarstığında bile uyanmadı. Yastığına doğru, "Ona şantaj yap," diye mırıldandı, hâlâ rüya görüyordu.

Elisabeth kaşlarını çatıp yatağından çıktı. Komodinin üzerindeki mumu yakıp ters bir şey var mı diye etrafa bakındı.

CamScanner ile tarandı

Katrien'la paylaştığı oda, kütüphane kulelerinden birinin tepesindeydi. Küçük ve daireseldi, saraylardakine benzer dar bir penceresi vardı ve rüzgârın doğudan estiği her seferinde cereyan yapıyordu. Her şey Elisabeth yatağa gitmeden öncekiyle aynı görünüyordu. Kitaplar açık halde şifonyerin üzerinde ve kavisli taş duvarlar boyunca yığınlar halinde duruyordu. Katrien'ın son deneyiyle ilgili notları da kilimin üzerine dağılmıştı. Elisabeth notların üstüne basmamaya gayret ederek kapıya doğru ilerleyip koridora çıktı, mumu onu zayıf bir ışıkla çevreliyordu. Kütüphanenin kalın duvarları rüzgârın uğultusunu uzaktan gelen bir mırıltıya dönüştürüyordu.

Geceliği ve çıplak ayaklarıyla merdivenlerden bir hayalet misali süzülerek indi. Birkaç dönüşten sonra demir şeritlerle güçlendirilmiş ürkütücü meşe kapıya vardı. Bu kapı kütüphaneyi yaşam alanlarından ayırıyordu ve her daim kilitliydi. On üç yaşına gelmeden önce bu kapının kilidini kendi kendine açamıyordu, bir kütüphanecinin oradan geçmesini ve onun için kapıyı açmasını beklemek zorundaydı. Artık krallıktaki herhangi bir Büyük Kütüphanenin dış kapılarını açabilen *büyükanahtar* onda da vardı. Yeminlerinin somut bir sembolü olan bu anahtarı sürekli boynunda taşıyordu, uyurken ya da banyo yaparken bile.

Anahtarı kaldırdı, sonra duraksadı ve parmak uçlarını kapının sert yüzeyinde gezdirdi. Aklına bir anısı geldi: Mahzende bulunan masanın üstündeki pençe izleri, ahşabı tereyağıymış gibi kolayca çizmişti.

Hayır, bu imkânsızdı. Kara büyü kitapları yalnızca hasar alırlarsa Sihrişerlere dönüşürlerdi ve bu, gecenin bir yarısında, herhangi bir ziyaretçi yokken ve bütün kara büyü kitapları sandıklarında güvendeyken olabilecek bir şey değildi. Muhafızlar karanlık koridorlarda devriye gezerken olmazdı, hem Büyük Kütüphanenin devasa uyarı çanı da başlarının üzerinde sabit duruyordu.

CamScanner ile tarandı

Çocukluk korkularından kurtulmaya karar vererek kapıdan içeriye süzüldü ve kapıyı arkasından tekrar kilitledi. Orta avlunun lambaları gece olduğu için kısılmıştı. Işıkları, kitapların sırtındaki yaldızlı yazıları hafifçe parıldatıyor ve rafların üstlerine ulaşılmasını sağlayan tekerlekli merdivenlerin pirinç tırabzanlarına yansıyordu. Kulaklarını kabartınca da sıradışı herhangi bir şey duymadı. Binlerce kara büyü kitabı etrafında huzurlu bir uyku çekiyor, horladıkça sayfaları arasından çıkan kadife kurdeleler pır pır ediyordu. Yakınlardaki bir cam vitrinde bulunan *Lord Fustian'ın Antolojisi* adlı Dördüncü Seviye bir kara büyü kitabı, Elisabeth'in dikkatini üzerine çekmek için kendini beğenmiş bir şekilde boğazını temizledi. Günde en az bir kere ona sesli olarak iltifat edilmesi gerekiyordu, yoksa bir istiridye misali kapanıyor ve yıllarca tekrar açılmayı reddediyordu.

Mumu öne uzatıp biraz daha yukarıya kaldırdı. *Sıkıntı yok. Yatağa dönme vakti.*

Tam o sırada insanın gözlerini yaşartan, başka bir şeyle karıştırılamayacak o bariz kokuyu aldı. Son birkaç ay hiç geçmemiş gibi, bir an için tekrar okuma salonunda, deri koltuğun üzerine eğildiği ana döndü. Önce kalbi duracak gibi oldu, sonra da kulaklarını zonklatacak kadar hızlı atmaya başladı.

Eterik yanık. Birisi kütüphanede büyü yapmıştı.

Hemen mumu üfledi. Bir çarpma sesi yerinden sıçramasına sebep oldu. Tekrar ama bu kez tıpkı yankısı gibi daha hafif bir ses gelene kadar bekledi. Sonra bunun ne olduğunu anlayamadığı için bir kitaplığın etrafından gizlice dolanıp kütüphanenin ön kapıları görüş açısına girene kadar ilerledi. Kapılar açık bırakılmıştı ve rüzgârın etkisiyle çarpıyordu.

Muhafızlar neredeydi? Şimdiye kadar birini görmesi gerekirdi ama kütüphane tamamen boştu. Dehşetten kanı çekilmiş bir şekilde kapılara doğru gitti. Artık her gölgenin uğursuz bir yanı vardı.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth yer döşemelerine uzanan parmaklara benzeyen gölgeler yaratan ayışığından kaçındı; fark edilmek istemiyordu.

Orta avlunun yarısına gelmişken çıplak topuğuna bir acı saplandı. Yerdeki bir şeye basmıştı. Soğuk, sert ve karanlıkta parlayan bir şeye...

Bu bir kılıçtı. Hem de herhangi bir kılıç değil, Şeytandeşen'di. Loş ışıkta bile kabzasındaki lal taşları parıldıyordu.

Elisabeth uyuşmuş bir şekilde kılıcı yerden aldı. Ona dokunmak yanlış geliyordu. Şeytandeşen hiçbir zaman Müdire'nin kemerinden ayrılmazdı. Onu gözünün önünden ayırdığına göre...

Elisabeth boğuk bir hıçkırıkla, yakınında bir yerde yatan siluete doğru koştu. Ayışığının okşadığı kızıl saçlar, yana düşmüş solgun bir el... Elisabeth siluetin omzunu kavradı ve merakına karşı koyamayıp onu sırtüstü çevirdi. Müdire donuk gözleriyle tavana bakıyordu.

Yer Elisabeth'in ayaklarının altından kayıp gidiyordu sanki, kütüphane etrafında deli gibi dönüyordu. Bu mümkün değildi. Kötü bir rüya olmalıydı. Her an yatağında uyanabilir ve her şey normale dönebilirdi. Bunun olmasını beklerken saniyeler geçmek bilmedi ve midesi kalkmaya başladı. Tökezleyerek Müdire'nin bedeninden uzaklaşarak kapılara doğru ilerledi ve orada öksürüp midesindeki safrayı kustu. Dengesini sağlamak için elini uzattığında, avucu kapı çerçevesinden kaydı.

Kan, diye düşündü otomatik olarak ama elini kaplayan madde başka bir şeydi; daha yoğun ve koyuydu. Kan değil, mürekkepti.

Elisabeth bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Elini geceliğine silip Şeytandeşen'in kabzasını iki eliyle kavradı çünkü tek eliyle tutamayacağı kadar şiddetle titriyordu. Gecenin karanlığına çıktı. Rüzgâr ona çarparak saçlarını dağıttı. İlk başta Yazdüşü'nde hâlâ yanan birkaç lambanın titrek ışığı dışında hiçbir şey görmedi.

CamScanner ile tarandı

Korudaki ağaçlar rüzgârda kıvranırken lambaların ışıkları yanıp sönüyordu. Som demirden yapılmış yüksek çitler kütüphanenin çakıl taşlarıyla dolu avlusunu çevreliyordu, çitlerin üzerindeki sivri süslemeler huzursuz gökyüzüne hançer gibi doğrulmuştu ama menteşeleri yamulmuş, üzerinden mürekkep damlayan kapı açıktı.

Sonra uzaklarda iri yarı ve hantal bir siluetin meyve bahçesine doğru yürüdüğünü gördü. Ayışığı, kaygan yüzeyini aydınlattı. İki ayak üzerinde beceriksizce yürümeye çalışan sakat bir ayı misali, ağır aksak bir şekilde, topallayarak kasabaya doğru ilerliyordu. Onun ne olduğu çok açıktı. Bir kara büyü kitabı mahzenden kaçmıştı. Sayfaları arasındaki büyünün gücünü emip mürekkep ve deriden oluşan korkunç bir canavara dönüşmüştü.

Elisabeth'in bir Sihrişer görür görmez en yakın muhafızı uyarması, bu mümkün olmadığında ise merdivenleri koşarak çıkıp Büyük Kütüphanenin uyarı çanını çalması gerekiyordu. Çan sesi, muhafızları silahlanıp kasaba halkını belediye binasının altındaki sığınakta toplamaları için harekete geçirecekti. Ama bunun için yeterince vakit yoktu. Elisabeth geri dönerse, henüz kimse yatağından kalkma fırsatı bulamadan canavar Yazdüşü'ne varacaktı. Sokaklarda sayısız insan ölecek, tam bir katliam yaşanacaktı.

Officium adusque mortem. Ölüme karşı görevimiz. O yazının altından bin kere geçmişti. Henüz bir muhafız değildi belki ama böyle bir durumda geriye dönerse hiçbir zaman olamazdı. Hayatına mal olsa bile Yazdüşü'nü korumak onun sorumluluğuydu.

Elisabeth fırlayıp kapıdan çıktı ve tepeden aşağıya koştu. Keskin çakıl taşlı alan, yerini yosun ve yere düşmüş yapraklardan oluşan yumuşak ve ıslak bir halıya bırakmıştı, geceliğinin etekleri ıslanıyordu. Yolundaki bir ağaç köküne ayağı takıldı, neredeyse kılıcı düşürecekti ama Sihrişer durmadı, arkası dönük bir şekilde ağır ağır ilerlemeye devam etti.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth artık ona leş kokusunu alabilecek kadar yakındı ve ne kadar büyük olduğunu görebiliyordu. Bir adamdan daha iriydi, uzuvları da ağaç kütükleri gibi kalın ve boğumluydu. Elisabeth elini kolunu bağlayan korku dalgasına karşı koymaya çalıştı. Sonunda elleri arasındaki Şeytandeşen gitgide ağırlaştı. O bir kahraman değildi, sadece eline bir kılıç geçirmiş gecelikli bir kızdı. İlk kez bir Sihrişerle karşılaştığında Müdire'nin de böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

Onu alt etmeme gerek yok, diye düşündü. Dikkatini yeteri kadar uzun bir süre dağıtabilirse ve bunu yaparken olabildiğince kargaşa çıkarabilirse, kasaba halkını kurtarabilirdi. *Sonuçta huzuru bozmak en iyi olduğum şey. Bunu çoğunlukla hiç çaba sarf etmeden başarıyorum,* diye düşündü. Tekrar cesaretle dolmaya ve donakalmış uzuvlarının buzu çözülmeye başladı. Derin bir nefes alıp gece karanlığında çığlığı bastı.

Rüzgâr, Elisabeth'in sesini parçalara ayırdı ama canavar nihayet yavaşça durdu. Yağlı siyah deriden postu, bir sineğe tepki veriyormuşçasına dalgalandı. Uzun ve tereddütlü bir duraksamadan sonra çığlığın kaynağıyla yüzleşmek için arkasına döndü.

İri yarıydı ve kabaca insan hatlarına sahipti ama bir çocuk ona kil hamurundan şekil vermiş gibi orantısız ve derme çatmaydı. Yüzeyinin her bir yerinden, çay tabağından yemek tabağına kadar çeşitli boyutlarda düzinelerce kan çökmüş göz pörtlemişti. Gözbebekleri ufalıp iğne ucu kadar olmuş ve bakışları doğrudan Elisabeth'e kilitlenmişti. Kütüphanenin en tehlikeli kara büyü kitabı özgür kalmıştı: Gözler Kitabı yine karşısındaydı.

Yaratık, bir süre Elisabeth'e baktıktan sonra tereddüde düştü. Elisabeth ile kasaba arasında kararsız kalmıştı. Gözleri yavaş yavaş Yazdüşü yönüne döndü. Onu bir tehdit olarak görmemeliydi; önünde o kadar çok insan varken bu kızla uğraşmaya değmezdi. Elisabeth ise bunun doğru olmadığını kanıtlamak zorundaydı.

CamScanner ile tarandı

Şeytandeşen'i kaldırdı ve kırık dalların üzerinden atlayıp ağaçların arasından süzülerek saldırıya geçti. Sihirşerin hantal cüssesi, Elisabeth'in boyunu aşıyor, hatta ayışığını bile engelliyordu. Mide bulandırıcı kokuya karşı koyabilmek için nefesini tuttu. Sihirşerin gözlerinden birkaçı ona odaklanmak için dönünce gözbebekleri şaşkınlıkla büyüdü ama kılıç üzerlerine kuvvetle inip gölgeler arasına mürekkep sıçratmadan önce görmeye fırsat bulabildikleri tek şey oydu.

Canavarın kükremesiyle yer sarsıldı. Elisabeth koşmaya devam etti çünkü Gözler Kitabı'yla burun buruna çarpışamayacağını biliyordu. Koruya daldı ve yerde hızla kayıp, eski bir taş kuyunun yosun tutmuş yıkıntıları arkasında çömeldi ve temiz havayı derin derin içine çekti.

Nedense canavardan saklanmak, onunla yüzleşmekten daha kötüydü. Neler olduğunu görememesi, hayal gücünün boşlukları doldurmasına meydan veriyordu. Ama canavarın kendisini arayacağından hiç şüphesi yoktu. Sinir bozucu bir gizlilikle hareket etmesine rağmen ağaçların arasından yerini belli etmeden geçmek için fazlasıyla büyüktü. Orada burada dallar çatırdıyor, ağaçlardan elmalar ıslak zemine düşüp ses çıkarıyordu. Sesler gitgide yaklaşıyordu. Elisabeth hızlı hızlı nefes alıp vermeyi kesti; artık ciğerleri nefesini tutma çabasıyla yanıp tutuşuyordu. Bir elma, kuyuya çarpıp Elisabeth'in üzerine yapış yapış damlalar sıçrattı.

"*Çırak... Seni bulacağım... Çok az kaldı...*"

Canavarın fısıltısı, Elisabeth'in zihnini ruhsuz bir el gibi okşadı. Sersemledi ve başını ellerinin arasına aldı.

"*Şimdi pes edersen daha iyi olur...*"

Bu kaypak teklif, Elisabeth'in düşüncelerine karışıyor, ruhsuz işgüzarlığını ona dayatıyordu. Bu görevi başarması imkânsızdı. Çok zordu. Yapabileceği tek şey pes edip kılıcı bırakmaktı, böylece acısı son bulacaktı. Gözler Kitabı işini göz açıp kapayıncaya kadar bitirecekti.

CamScanner ile tarandı

Gözler Kitabı yalan söylüyordu.

Elisabeth dişlerini sıkıp yukarıya baktı. Sihrişer tam üzerinde duruyordu ama henüz onu fark etmemişti. Gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyor, meyve bahçesini birbirlerinden bağımsız hareket ederek tarıyordu. Elisabeth'in hasar verdiği gözler ise kapanmış, gözyaşı misali oluk oluk mürekkep akıtıyordu.

"*Çırak...*"

Fısıltılara direnmek, sırılsıklam olmuş ve ağırlaşmış kıyafetlerle suda çırpınmak gibiydi, burnunu ve ağzını su üstünde güçbela tutabiliyordu. Ellerini başından çekmeye ve Şeytandeşen'in kabzasını kavramaya zorladı. *Az daha dayan,* dedi kendi kendine. Canavar biraz daha yaklaştı ve sarı bir göz aşağıya baktı. Elisabeth'i gördüğünde gözbebeği öyle bir büyüdü ki bütün iris tabakası simsiyah oldu.

Şimdi.

Şeytandeşen'i yukarıya doğru savurup Sihrişer'in gözüne batırdı. Kollarına fışkıran mürekkepler yerdeki yosunlara damladı. Sihrişerin feryadı gecenin sessizliğini yardı. Bu kez Elisabeth güçlükle uzaklaşırken, aşağıdaki kasabada yeni ışıkların yandığını gördü. Geçen her saniyede onlara yenileri katılacak, peş peşe canlanan korlar misali evden eve yayılacaktı. Yazdüşü uyanıyor, planı başarılı oluyordu.

Bir yandan da ona ayrılan zamanın sonuna geliyordu.

Karanlıkta bir kol savrulup Elisabeth'i bir bez bebek gibi havaya fırlattı. Omzunun bir ağaç gövdesine çarpmasıyla ani bir acı dalgası vücuduna yayılırken yere düşüp nemli çimenlerde kaydı. Ağzında bakır tadı vardı ve nefes nefese oturduğunda, gözleri kararardı. Geceliğinin bir parçası yırtılmış, kan içinde sarkıyordu. Sihrişerin kara silueti tepesinde dikildi.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'e doğru eğildi. Şişkin bir kafası olsa da bir yüzü ya da sayısız pörtlek göz dışında herhangi bir yüz hattı yoktu. "*Garip bir kızsın. Ahhh... Sende farklı bir şey var... Diğerleri uyumaya devam ederken bir tek senin uyanmanın bir sebebi olmalı...*

Müdire'nin kılıcı çimenlerin üzerinde duruyordu. Elisabeth onu kapıp kendine siper etti. Kılıç elleriyle birlikte titriyordu.

Canavar onu tatlı sözlerle kandırmaya çalıştı: "*Sana yardım edebilirim. Aklını türlü türlü sorunun kurcaladığını görebiliyorum... Zihnin bir sürü soru ve pek az cevapla dolu... Ama ben sana sır verebilirim. Hem de hayal bile edemeyeceğin sırlar, en tuhaf rüyalarının bile ötesinde...*"

Elisabeth'in düşünceleri, bir girdaba kapılmışçasına, canavarın fısıltılarını karanlık ve açgözlü bir yere doğru takip ediyordu; oraya varırsa zihninin bir daha geri dönemeyeceğini biliyordu. Güçlükle yutkundu. Eli, göğsünde asılı duran anahtara uzandı ve Müdire'nin kara büyü kitabının sandığını çarpıp kapattığı anı hayal ederek canavarın sesini kesmeye çalıştı. "Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı.

Elisabeth'in zihnini boğuk bir kahkaha doldurdu. Kılıcını körlemesine savurdu. Canavar geri sıçrayınca Şeytandeşen havada ıslık çalarak zararsızca süzüldü. Elisabeth'in kendini güçlükle kenara attığı anda, arkasında bir ağaç parçalandı. Gözler Kitabı bir saniye önce arkasında duran ağaca vurmuştu, böyle bir darbe isabet etseydi Elisabeth'i bir oyuncak gibi paramparça ederdi.

Yere düşen yapraklara basa basa kaçtı. Aklı o kadar karışmıştı ki neredeyse ağaçlar arasında duran solgun bir cisme çarpacaktı. Zamanın aşındırdığı üzgün ve ciddi yüzüyle beyaz mermerden kanatlı bir melek heykeliydi.

İçi tekrar umutla doldu. Bu heykel, acil durum anında muhafızlar ya da kasaba halkı tarafından kullanılabilecek kaynaklarla dolu, gizli bir yerin işaretiydi. Heykel kaidesi ile toprak arasındaki

CamScanner ile tarandı

delikten elini sokup parmakları yağmurdan ıslanmış bir teneke kutuya değene kadar aradı.

Sihrişerin sesi peşini bırakmıyordu. "*Müdire'nin başına gelenlerle ilgili gerçeği sana anlatacağım,*" diye fısıldadı. "*Bu dinlemek isteyeceğin bir sır, değil mi? Bunu yapan beni özgür bırakan kişiydi...*"

Elisabeth'in teneke kutuyu el yordamıyla açmaya çalışan parmakları donakaldı.

"*Onun kim olduğunu sana söyleyebilirim, çırak!*"

Hava hareketle dalgalandı ama Elisabeth tepki vermek için fazla yavaş davranmıştı. Kaygan deri her taraftan üzerine kapanmış, berbat kokan yumruğuyla onu sımsıkı kavramıştı. Canavar onu yakalamıştı. Ayağını yerden kesecek kadar havaya kaldırıp gözleriyle incelemek için kendine o kadar yaklaştırmıştı ki Elisabeth gözlerin içine kanın nasıl da kırmızı iplikler gibi süzülerek çöktüğünü görebiliyordu. Canavarın yumruğu sıkılaştıkça, Elisabeth kaburgalarının güçlükle soluk alabileceği kadar sıkıştığını hissetti.

Böyle sona ermeyecek, diye düşündü bu kara canavara karşı mücadele verirken. Bir muhafız; kitapların ve kelimelerin koruyucusu olacaktı. Elisabeth onların arkadaşı, çobanı ve gardiyanıydı, gerekirse infazcısı da olacaktı.

Bir kolunu kurtarmayı başarır başarmaz tenekenin içindekileri havaya fırlattı. Bir tuz bulutu vücudunu sararken Sihrişer acı içinde uludu. Yumruğu gevşedi, Elisabeth avucundan kaydı ve melek heykeline korkunç bir şekilde çarpıp yere düştü. Gökyüzündeki yıldızlara bakarken gözlerini kırpıştırdı. Bir an için hareket edemedi, uzuvlarını hissedemedi ve omurgasının kırılıp kırılmadığını anlamaya çalıştı. Sonra baştan sona karıncalanmayı andıran bir acıyla parmaklarına his geri geldi. Şeytandeşen'in kabzasının eline yaptığı baskıyı hissetti. Kılıcı elinden bırakmamıştı.

CamScanner ile tarandı

Canavarın fısıltıları onu tekrar etkisi altına almadan önce yan döndü ve kocaman, önüne bir film çekilmiş gibi bulanık görünen mavi bir gözle karşı karşıya geldi. Gözler, kızarmış ve sulanmıştı, ona odaklanmasına yetecek kadar uzun süre açık kalmaya çalışırken acıyla titriyordu. Elisabeth güçünün son damlasını kullanarak doğruldu. Müdire'nin kılıcını canavarın bedeninin üzerinde kaldırdı ve tüm gücüyle kabzasına kadar canavarın kaygan postuna batırdı.

Gözün, gözbebeği büyüyüp küçüldü. "*Hayır,*" diye inledi. "*Hayır!*"

Kılıcın girdiği yerden mürekkep kabarcıkları çıktı. Elisabeth dişlerini sıkıp kılıcı daha da derinlere batırdı. Canavar son gücüyle atılıp Elisabeth'i kenara fırlattı. Şeytandeşen canavarın vücudunun derinliklerine saplanmış duruyordu, Elisabeth'in erişemeyeceği uzaklıktaydı ama zaten artık ona ihtiyacı yoktu. Gözler çılgınlar gibi dönüp durdu, bakışları yukarıya kaydı ve gözkapakları gevşedi. Hızlandırılmış bir şekilde yaşlanıyormuşçasına deri postu griye çalmaya başladı, ardından çatlayıp pul pul döküldü. Gözlerin üzerine bulanık bir film çekildi. Vücudunun parçaları içeriye doğru çökerek ateş külleri püskürttü. Elisabeth izlerken, rüzgâr Sihrişerin küllerini süpürdü.

Müdire'nin ona mahzende söylediklerini hatırladı. Bu kara büyü kitabı, türünün tek örneğiydi. Ondan Elisabeth sorumluydu, onu mahveden de yine kendisiydi. Başka bir seçeneği olmadığını bilmesine rağmen, *Ne yaptım ben,* diye düşünmeden edemedi.

Küller etrafta kar taneleri gibi uçuşuyordu. Tiz bir çınlama havada yankılandı. Çok geç kalınmış olsa da nihayet Büyük Kütüphanenin çanı çalınıyordu.

CamScanner ile tarandı

BEŞ

"Delilik bu! Bu kız hiçbir şey yapmadı. Onun masum olduğunu biliyorsunuz..."

"Bunu bilemem, Üstat Hargrove," dedi Muhafız Finch. "Yazdüşü'ne getirildiğinde Gözler Kitabı'yla sadece iki kişi ilgilendi. Şimdi onlardan biri ölü. Söyleyin bana, Sihrişer özgür kaldığında Scrivener neden yatağında değildi?"

Hargrove kulaklarına inanamadığını yansıtan bir kahkaha attı. "Scrivener'ın bu işte parmağı olabileceğini mi iddia ediyorsunuz gerçekten? Sekizinci Seviye bir kara büyü kitabını *sabote* mi etti yani? Saçmalık! Böyle bir şey yapmak için nasıl bir sebebi olabilir ki?"

"Yatağının dışında, yasak bölgede, Müdire'nin kılıcıyla bulundu."

"Müdire'nin vasiyetinde ona bıraktığı kılıçtan bahsediyoruz, Tanrı aşkına! Artık Scrivener'a ait..."

Elisabeth'in gözkapakları kıpırdandı. Kaşındıran ince bir battaniyenin altında, yabancı bir yatakta yatıyordu. *Yatakta değil, beşikte.* Ayak parmakları soğuktu, ayakları beşiğin ucundan sarkmıştı. Karşılaştığı taş duvar, kendi odasına ait değildi ve Finch ile Hargrove'un tartışmasına anlam vermekte zorlanıyordu.

"Müdire'nin anahtarları, anahtarlığında değildi," diye homurdandı Finch. "Anahtarlarını mahzenin girişinde bulduk. Birisi onları almış. Scrivener oradaki tek kişiydi. Kütüphane akşam için güvenli hale getirilmişti, yani başka kimse içeri giremezdi."

CamScanner ile tarandı

"Bunun başka bir açıklaması olduğuna eminim." Elisabeth, Hargrove'u hiç bu kadar üzgün görmemişti, kitap biti mevzusunda bile böyle değildi. Kısmen rüyaya dalan Elisabeth, Hargrove'u dersleri sırasındaki gibi jestler yapar, narin ve yaşlılık lekeleriyle dolu ellerini bir orkestrayı yönetiyormuşçasına havada sallarken zihninde canlandırdı. "Soruşturmalıyız," dedi. "Scrivener'la konuşun ve dün gece neler olduğunu anlamak için *mantığınızı* kullanın."

"Sihrisulta'ya çoktan rapor gönderdim. Paha biçilmez bir kara büyü kitabının yok edildiğini söyledim, büyücüler birinin bunun hesabını vermesini isteyecektir. Öyle ya da böyle, kızın ağzından gerçeklerin dökülmesini sağlarlar."

Uzun bir sessizlik oldu. "Lütfen, tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum." Hargrove'un sesi boğuktu, geri adım atması için gözü korkutulmuş ve uzaklaşmıştı sanki. "Müdire, Scrivener'a güveniyor, hatta onu seviyordu. Duygusal bir kadın olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bu kıza duyduğu sevginin bir anlamı olması gerek."

"Var zaten. Bence Müdire'nin yanlış insanı sevdiği, bu hatanın da onun ölümüne yol açtığı anlamına geliyor. Çekilebilirsin, Hargrove."

"Muhafız Finch..."

"Müdür Bey," diye düzeltti Finch. "Konumunu unuttuysan, eminim kendine yeni bir konum bulmakta zorlanmazsın, Hargrove."

Finch neden kendisine Müdür Bey diye seslenilmesini istiyor?

Elisabeth uyanmaya çalışırken anıları hızla geri dönüyordu. Küller. Çınlama sesleri. Etrafını sarıp kılıçlarını çeken muhafız grubu arasından Finch çıkıp Elisabeth'in kolunu tutmuştu. Onu merdivenlerden aşağıya sürüklemiş ve bu hücreye atmıştı. Çiçek bozuğu yüzüne yayılan öfkeyi meşale ateşi aydınlatmıştı. Adamın yanaklarındaki ıslaklığı, Elisabeth hala hatırlıyordu.

CamScanner ile tarandı

Uyandığına hemen pişman oldu. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Kollarında ve sırtındaki morluklar zonkluyor ve her nefes aldığında kaburga kemikleri ciğerlerine saplanıyormuş gibi hissediyordu. Acıdan çok daha kötü olan ise kendine gelir gelmez durumu anlamasıydı.

Olanlar için beni suçluyor. Bir kahraman misali omuzlarda taşınmayı beklemiyordu ama bu? *Artık o Müdür olduysa...*

Avurtlarını ısırarak, kendini oturmaya zorladı. Üzerinde hâlâ mürekkeple kaplanıp sertleşmiş ve kendi kanıyla lekelenmiş geceliği olduğunu görünce kalın battaniyesini sıkıca göğsüne çekti. Etrafına bakınca Hargrove'a dair herhangi bir iz göremedi ama Finch, hücre kapısının demir parmaklıklarının dışında duruyordu. Koridorun ucuna bakarken yüzünün sert hatları belli oluyordu. Arkasındaki duvarda yanan tek meşale, uzun ve tehditkâr gölgesini hücrenin içine gönderiyordu. Elisabeth geçen geceden aklında kalan son anıya anlam vermeye çalıştı. Finch'in yüzü neden ıslaktı? Yağmur yağmaya başlamamıştı ki.

Gerçekler birden kafasına dank etti. "Müdire'ye âşıktınız," diye fark ettiği gerçeği dile getirdi.

Sesi zayıf bir cızırtıya benziyordu ama Finch ona hakaret etmiş gibi dönüverdi. "Kızım bak, kapa çeneni!"

"Lütfen," diye ısrar etti Elisabeth. "Ben de seviyordum onu. Beni dinlemelisiniz." İçindeki bir set yıkılmışçasına kelimeler ağzından oluk oluk akıyordu. "Geçen gece Gözler Kitabı'nı başka biri serbest bıraktı. Ben merdivenlerden aşağıya indim ve..."

Olanları gelişigüzel anlatmaya başladığında, Finch'in eli kılıcının kabzasına uzandı. Deri kabzayı gıcırdayana kadar sıkınca Elisabeth kekeleyip sustu.

"Hep bir masal anlatmalar..." dedi Finch. Gözleri meşale ışığında kara böcekler misali parlıyordu. "Hep bir belaya bulaşmalar... Çiğnediğin bütün yasaklardan sonra sana inanmamı mı bekliyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Ben gerçekleri söylüyorum," dedi Elisabeth, yüzündeki dürüstlüğü görmesini umarak. "Beni büyücülere gönderemezsiniz! Bunu yapan bir büyücüydü zaten."

"Söylesene bana, yok edileceğini bile bile bir büyücü bir kara büyü kitabını neden serbest bıraksın ki? O büyüler artık yok olmuş durumda. Geri almanın bir yolu da yok ve onların kaybından dolayı bütün büyücüler artık daha zayıf."

Haklıydı. Bir büyücünün böyle bir şey yapması için hiçbir sebep yoktu. Ama hissettiği şeyin gerçek olduğunu biliyordu, keşke Finch ona *inanabilseydi*...

Elisabeth hafızasını yoklarken, "Geçen gece bir tuhaflık vardı," dedi pat diye. "Devriyede Müdire'den başka hiç muhafız yoktu. Koridorlarda kimseyi görmedim. Bu bir büyüydü, öyle olmalı. Kayıtlara bakabilir, muhafızlara sorabilirsiniz. Bunu fark eden biri daha olmalı."

"Yalanlarının sonu gelmek bilmiyor." dedi Finch, memnuniyetle hücrenin dışında yere tükürerek.

Elisabeth dehşete kapıldı. Karanlık bir ormana girmiş ve birdenbire yolunu kaybettiğini, tekrar bulacağına dair hiçbir umudu olmadığını fark etmiş gibi hissetti. Finch ona asla inanmayacaktı çünkü inanmak istemiyordu. Elisabeth'in kabahati, Finch'in şimdiye kadar aldığı en iyi hediyeydi. Müdire onu değil, Elisabeth'i sevmeyi seçmişti ve nihayet Finch'in eline, Elisabeth'ten bunun intikamını alma fırsatı geçmişti.

"Sen tam bir ahmaksın," diye devam etti adam. "Hep öyle olduğunu düşündüm. Irena bana hiçbir zaman inanmadı, *umut vadettiğini* söyledi ama sen kütüphaneyi ağlama sesleriyle dolduran küçük şişman bir bebekken bile bir yuvaya layık olmadığını biliyordum."

Irena. Müdire'nin adı buydu demek. Elisabeth daha adını bile öğrenemeden hayatını kaybetmişti.

CamScanner ile tarandı

"Doğruyu söylüyorum," diye fısıldadı tekrar. Yüzü kızarmaya başladı, aşağılanmaktan cayır cayır yanıyordu. "Kütüphanede büyünün kokusunu aldım. Yanık metal gibi bir koku. Eterik yanık. Yemin ederim."

Finch küçümseyerek gülümsedi. "Sen o kokuyu nereden bileceksin?"

"Ben... geçen bahar..." Konuşmayı kesti, berbat hissediyordu. Okuma salonuna gizlice girdiğini ve sihirzadeyle konuştuğunu söyleyip açıklama yapsa, işler hepten kötüye giderdi. Bakışlarını yere eğip başını iki yana salladı. "Biliyorum işte," dedi cılız bir sesle.

"Kesin bir kara büyü kitabında okumuşsundur," diye homurdandı Finch. "Üstelik onları okuyup kafanı iblislerin sözleriyle doldurmaman gerekirken. Kız yoksa sen iblislerle mi arkadaş oldun? Büyücülükle mi uğraşmaya başladın, bu kokudan haberdar olmanın nedeni bu mu?"

Yatağında sırtı duvara çarpana kadar geri çekilirken, "Hayır!" diye haykırdı Elisabeth. Onu böyle bir şeyle nasıl suçlardı? Finch'le aynı yeminleri etmişti. Büyücülük yapmaya kalkışarak yeminlerini bozsaydı, hiçbir zaman muhafız olamaz ve bir daha Büyük Kütüphaneye ayak basmasına asla izin verilmezdi.

"Yakında neyin ne olduğunu anlarız." Finch, dönüp meşaleyi duvardan aldı. "Sihrisulta'nın hainlere ne yaptığını duydum. Onların sorgusu işkenceden daha beter olur. Seninle işleri bittiğinde, kütüphanenin yerlerini süpürmeye bile uygun olmayacaksın kızım." Işık uzaklaşmaya, Finch'in gölgesini de beraberinde götürmeye başladı.

Elisabeth battaniyeyi güçlükle üzerinden atıp tökezleyerek hücrenin kapısına gitti. Parmaklıklara tutunup, "Kız deyip durmayın bana!" diye arkasından seslendi. "Çırağım ben!"

CamScanner ile tarandı

Ürkütücü bir duraksama oldu. "Hâlâ öyle misin acaba?" dedi Finch, durumdan aldığı keyfi belli eden çirkin bir sesle.

Meşale ışığı uzaklaşarak Elisabeth'i karanlığa mahkûm etti. Elisabeth yavaşça boynundaki anahtara uzandı, Müdire'nin ona verdiği günden beri tam üç buçuk yıldır boynundan çıkarmadığı anahtarın yerine boşluğa dokundu eli.

Müdire de anahtarı da yoktu artık...

Elisabeth'in gecesi gündüzü birbirine karışmıştı. Büyük Kütüphanenin zindanı yerin derinliklerinde, herhangi bir güneş ışığından çok uzaktaydı ve Elisabeth orada tek başınaydı. Battaniyesinin üzerine uzanıp farelerin ve kitap bitlerinin ayak seslerini dinliyordu, ona eşlik ettikleri için minnettardı. Onlar da olmasa hücresine yoğun, boğucu bir sessizlik çökecek ve tuhaf düşler yaratarak ona işkence edecekti.

Finch onu tekrar ziyaret etmemişti, Üstat Hargrove da gelmemişti. Düzenli aralıklarla koridordan bir meşale ışığı geliyor ve bir muhafız hücrenin kapısının altından bir yiyecek tepsisi uzatıyordu. Nadiren de olsa kapının kilidini açıp tuvalet olarak kullandığı köşedeki kovayı değiştiriyordu. Bunu yapan hep aynı muhafızdı. Ona ilk birkaç gelişinde yalvarmış ama muhafız onu dinlememişti. Elisabeth'e attığı bakışlar, Muhafız Finch'in, yani Müdür'ün ona söylediklerine inandığını kanıtlar nitelikteydi.

Hem hain hem de katil olduğuma inanıyor, diye düşündü.

Çaresizlikten zihni uyuşuyor, keder, sonu gelmez dalgalar misali kendisine çarpıp duruyordu. Müdire'nin onu sevdiğini tahmin bile edemezdi. En azından en değerli varlığı olan Şeytandeşen'i ona bırakacak kadar sevdiğini bilmiyordu. Elisabeth şu an bildiklerini geçmişe götürebilmeyi ve her şeyi daha farklı yapabilmeyi diledi. Nihayet başından beri Müdire'nin ona inandığına dair bir kanıtı vardı ama bunu çok geç öğrenmiş ve bedeli çok ağır olmuştu.

CamScanner ile tarandı

Günler sürüne sürüne geçip gözlerinden akan pınarlar kurudukça, Elisabeth takıntılı bir şekilde saldırıyı zihninde didik didik etti ve tam olarak neler olduğunu çözmeye çalıştı. Müdire'nin gafil avlandığını hayal etmesi güçtü ama bütün kanıt parçaları bir büyücünün ona pusu kurduğu gerçeğini işaret ediyordu. Müdire'nin anahtarlarını çalıp mahzene gitmiş ve Gözler Kitabı'nı serbest bırakmıştı. Ona kimse engel olamazdı çünkü büyü yaparak... neyi sağlamıştı?

Kütüphanenin geri kalanının büyülü bir uykuya dalmasını sağlamıştı. Diğer herkes uyurken Elisabeth'in ayakta olduğunu söylerken Gözler Kitabı'nın ima ettiği şey bu olmalıydı. Katrien'ın uykusu normalde çok hafifti ama onu omzundan sarsmasına rağmen uyandıramamıştı. O sırada büyücünün anahtarları alabilmek için Müdire'nin uyanık ve tek başına olmasına ihtiyacı vardı...

İyi ama en başında kütüphaneye nasıl girebilmişti? Bütün kilitler som demirden yapıldığı için büyüyle açılması imkânsızdı.

Hem bunun ne önemi vardı ki? Bir yolunu bulup girmişti işte. Şimdi de Elisabeth büyücülerin eline teslim edilecekti, onlardan herhangi biri yarım bıraktığı işi bitirmek için fırsat kollayan bir sabotajcı olabilirdi. Sihrisulta'da onu bekleyen bir adalet yoktu. Sadece ölüm vardı.

Kendine ait olduğunu güçbela anlayabildiği tuhaf ve nahoş bir ses çıkararak güldü. Muhafız, günlük yemeğini vermek için yeni gelmişti ve kapının altından tepsiyi iterken Elisabeth'e ihtiyatlı bir bakış attı. *Delirdiğimi düşünüyor.* Karanlık, güvertesine su alarak batan bir gemi misali, köşelerden sızarak hücresini doldururken, muhafızın haklı olup olmadığını düşündü. Elisabeth'e kendisi hariç dünyadaki herkes aklını yitirmiş gibi geliyordu... ama böyle düşünen tek kişi oysa, akıl sağlığının yerinde olduğunu söyleyebilir miydi gerçekten?

CamScanner ile tarandı

Arada sırada meşale ışığı vurdukça göz atabildiği kollarındaki morluklar, koyu mordan mide bulandırıcı, alacalı bir sarıya dönmüştü. Dış dünyada bir hafta geçmişti. Elisabeth'in rutini hiç değişmemişti, ta ki bir gün yukarıdaki kale kapısı demirin taşa sürtmesiyle çığlık atana ve koridorda bir değil iki çift bot sesi yankılanana kadar...

Elisabeth bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Büyücüler nihayet onun için gelmişti.

CamScanner ile tarandı

ALTI

Işık ve gürültü Elisabeth'in üstüne hücum etti. Parlak ışığa karşı gözlerini yumdu, muhafızların koridorda attığı adımların patırtısı kulaklarını sağır etti. Finch, omuzlarından birini öyle sıkı kavradı ki kemiklerinin birbirine sürttüğünü hissetti. Yeraltında geçirdiği uzun süreden sonra kendini insandan çok yuvasından bir şahinin pençeleriyle çıkarılmış küçük bir yaratık gibi hissediyor, çıkan her seste korkup sıçrıyor ve kafası karışıyordu. Vücuduna uygun olmayan bir elbise kaburgalarını sıkıştırıyor ve baldırlarına doğru bollaşıyordu, yıllarca rahat bir cübbe giydikten sonra ona böyle bir elbise oldukça yabancı gelmişti. Bulabildikleri en uzun elbise olduğuna şüphe yoktu, yine de yaklaşık bir buçuk karış kısa gelmişti.

Yakınlardan tanıdık bir ses, adını çığırdı. Uzun süredir kullanmadığı için kulak tırmalayan çatallı bir sesle, "Katrien!" diye geri seslendi. İki muhafız arasından güçlükle geçmeye çalışan arkadaşı görüş açısına girene kadar Elisabeth çılgınca etrafına bakındı. Katrien'ın gözlerinin altı gölgelenmiş, dağılmış örgüsünden saç tutamları çıkmıştı.

Elisabeth'in göğsü sıkıştı. "Burada olmamalısın," dedi boğuk bir sesle.

"Seni ziyaret etmeye çalıştım ama muhafızlar bana izin vermedi," dedi Katrien, nefes nefese kalmıştı ve sesini zor duyuyor gibi davranıyordu. Muhafızlardan biri onu geri çekilmeye zorlamak için bir koluyla Katrien'ın önüne set çekti ama Katrien adamın

CamScanner ile tarandı

kolunun altından geçerek hedefine ulaşma çabasını sürdürdü. "Sonra bir dikkat dağıtma operasyonu düzenledim, Stefan'ı kıdemli kütüphaneci kılığına soktuk ve arşivlerde pantolonsuz koşmasını sağladık ama muhafızlardan biri nöbet yerinden ayrılmak bilmedi, ben de onu atlatıp içeri giremedim."

Korkudan sersemlemiş olsa da Elisabeth duydukları karşısında kahkahalara boğuldu.

"Yine de pes etmezdik," diye ısrar etti Katrien. "Birkaç gün daha vaktimiz olsaydı, seni dışarı çıkarmanın bir yolunu bulurduk. Yemin ederim sana."

"Biliyorum," dedi Elisabeth. Katrien'ın eline uzandı ama o sırada Finch onu kapıya doğru itti. Muhafızlar onları ayırmadan önce parmak uçları birbirine sürtündü ve Elisabeth'in içine, bunun Katrien'la birbirlerine son dokunuşları olduğuna dair korkunç bir his doğdu.

Omzunun üzerinden, "Ge-geri döneceğim!" diye bağırdı Elisabeth. Bunun doğru olduğuna inanmıyordu. "Mektup yazacağım." Bunu yapamayacağına da neredeyse emindi. Finch onu kapının dışına iterken, "Katrien," dedi. "Katrien, beni unutma lütfen."

"Unutur muyum hiç? Sen de beni unutma. Elisabeth..."

Kapı arkasından sertçe kapandı. Elisabeth yüzüne spot ışıkları tutulmuş gibi şoke olmuş, gözlerini kırpıştırıyordu. Avludaydı. Donuk sonbahar bulutları göğü kaplamıştı ama doğal ışık yine de örs kemiğine çekiçle vuruluyormuş gibi başını zonklatıyordu. Gözleri ortama alıştığında, Müdire'yle beraber Gözler Kitabı'nı aldıkları zaman kullandıkları üzeri yazılı kapıdan –ki o yazı artık bir suçlamaya daha çok benziyordu– geçtiğini gördü.

Neden ben hayattayım ama Müdire değil?

Bir toynak, çakılları eşeleyip Elisabeth'in dikkatini çekti. Önünde, yerinde duramayan iki büyük siyah at, arkalarında da

CamScanner ile tarandı

onu bekleyen bir fayton vardı. Zümrüt yeşili perdelerle pencereleri örtülmüştü, ahşabına da birbirine dolanmış dikenlerden oluşan zarif bir tasarım kazınmıştı. Sanatçı, dikenlere gerçekçi detaylar vermek için epey özenmişti, öyle ki Elisabeth bulunduğu yerden bakınca, sivri uçlarının tenine batışını neredeyse hissedebiliyordu.

Avludan bir gölge geçti. Rüzgâr yerdeki yaprakları alıp kuru bir ıslık ve hışırtı eşliğinde etrafa saçıyordu. Elisabeth çaresizce çevresine bakındı, ta ki bakışları avludaki çok sayıda heykelden birinde karar kılana dek: Kılıcı göğsüne tutturulmuş büyük bir melek. Sarmaşıklar el ele tutuşup döne dolaşa meleğin eteklerini örtmüştü. Bir dizinin derisinin yüzülmesini sorun etmezse, saniyeler içinde o heykelin tepesine çıkabileceğini daha önceki deneyimlerinden biliyordu. Şansın da yardımıyla, büyücü onu yakalayamadan çatının tepesine varırdı. Derin bir nefes alıp fırladı, botları çakıl taşlarını her yöne sıçratıyordu.

Bir yanık metal kokusu ciğerlerini doldurdu, sonra da bir kırılma ve çatırdama sesi duyuldu. Elisabeth heykelin önünde kayarak durdu çünkü heykel hareket etmeye başlamıştı.

Heykel herhangi bir özelliği olmayan gözlerini açıp başını kaldırırken mermer mermere sürttü. Dingin bir yüz ifadesiyle kılıcını kınından çekip avlunun üzerine kanatlarını gerdi. Tüyler birbirinden ayrılırken, kanatlarının kenarlarında dans eden zümrüt yeşili kıvılcımlar, gün ışığı altında yarı saydam görünüyordu. Sonra kılıç alçalarak Elisabeth'e doğruldu. Meleğin durgun yüzü, küçük Elisabeth'e acımasızca bakıyordu.

Elisabeth tökezleyerek geri çekilirken bütün avlunun canlandığını fark etti. Başının üstündeki duvarda bulunan oyuklardaki kukuletalı adamlar, gölgeli yüzlerini Elisabeth'e çevirmişti. Gargoyle heykelleri gerinip pençelerini çatının kenarlarında test etmişti. Kapının üstündeki parşömen tomarını tutan melekler bile acımasız, soğuk bakışlarını Elisabeth'in üzerinden ayırmıyordu. Elisabeth çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Finch'in neden

CamScanner ile tarandı

ellerini bağlama zahmetine girmediğini şimdi anlıyordu. Bir büyücüden kaçmanın imkânı yoktu.

Geriye doğru birkaç adım daha attı, ta ki üzerine bir gölge düşene dek; bir adamın gölgesi. Adamın faytondan çıktığını duymamıştı. Kanı donmuş gibi yerinden kıpırdayamadı.

"Elisabeth Scrivener," dedi gölgenin sahibi. "Ben Nathaniel Thorn. Sorgulanman için sana Pirinçgeçit'e kadar eşlik etmeye geldim ve kaçmaya çalışmanı hiç önermem. Böyle bir çaba, Şansölye'ye suçlu olduğunu kanıtlamandan başka bir işe yaramaz."

Arkasına döndü. Gerçekten *oydu.* Zümrüt yeşili pelerini topuklarına kadar dalga dalga uzanıyordu ve rüzgâr siyah, gümüş lekeli saçlarını dalgalandırıyordu. Gri gözleri tıpkı hatırladığı gibi solgundu ve delici bakışlar atıyordu ama kendisini tanıdıysa da hiç belli etmedi. Dudaklarının bir köşesi belli belirsiz kıvrılarak acı bir tebessüm yarattı.

Elisabeth geriye doğru bir adım attı. Tabii ya. Gerçek suçlu bu adam olmalıydı. Yoksa böyle önemsiz bir iş için neden bir sihirzade gönderilsin ki? Pirinçgeçit'e ulaşamaması sabotajcının işine gelirdi, böylece işlediği cinayetin tek tanığı da yolda geçirdiği bir kazada yitip giderdi.

"Benden korkuyorsun," diye gözlemini dile getirdi sihirzade.

Elisabeth titremeye başladıysa da yerinden kıpırdamadı. Ondan şüphelendiğini belli etmezse, kaçmaya fırsat bulacak kadar yaşayabilirdi. Kulak tırmalayıcı bir sesle, "Sonuçta bir büyücüsün," dedi, yeterli bir cevap olduğunu düşünüyordu. Sonra da dikkatini dağıtmayı umarak, "Şansölye de kim?" diye sordu.

Adamın gözleri kısıldı. "Aptalı oynayacaksan, bundan daha iyi bir iş çıkarman gerekecek."

"Bir şey oynadığım yok." Tırnakları avuçlarına gömülmüştü. "Şansölye kim?"

CamScanner ile tarandı

"Bu kelime senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu gerçekten?"

Elisabeth başını iki yana salladı. Sihirzade daha yakından bakmak için eğilerek gözleriyle Elisabeth'in yüzünü inceledi. Elisabeth bir şey olmasını bekledi: Zorla itiraf etmesini sağlayacak ani bir acı ya da gerçekleri aramak için pençelerini düşüncelerine geçiren yabancı bir varlık gibi. Sihirzadenin arkasındaki heykeller, Elisabeth'in kaderini tartışıyorlarmış gibi hep birlikte başlarını öne eğmişlerdi. Toprak ile taşın birbirine sürtünmesine benzer sesler çıkararak birbirlerine fısıldadıklarını bile duymuştu. Uzun bir an sonra büyücü hiç de komik olmayan bir kahkaha atıp geri çekilince Elisabeth rahat bir nefes aldı.

"Şansölye Ashcroft, krallıktaki en güçlü ikinci kişi. Sihrisulta'nın şu anki başkanı," deyip duraksadı. "Sihrisulta'nın ne olduğunu biliyor gibisin?"

"Büyücülerin hükümeti. Oraya götürüleceğim." *Tabii önce sen beni öldürmezsen.* Eski püskü, boyu kısa gelen bir elbise içindeydi ve kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Aklına bir fikir geldi ve "Şehre yolculuk üç gün sürecek," diyerek bu tehlikeli girişimin açılışını yaptı. "Eşyalarımın hiçbiri yanımda değil."

Sihirzade, yani Nathaniel, kapıya şöyle bir baktı. "Ah, evet. Neredeyse unutacaktım. Bir dakika." Başını eğip büyülü sözleri mırıldandı. Enokyan dilindeki kelimeler havaya karışırken, tıpkı kızgın tavaya dökülmüş yağ misali cızırdıyordu.

Elisabeth, onun ne yapmak istediğinden emin olmadığı için gerildi. En kötüsüne hazırlanmış beklerken neredeyse tam üstünden gelen tuhaf ıslık sesini duyamayacaktı. Yanında, yerde hızla büyüyen bir gölge oluşmuştu. Büyük bir nesne gökyüzünden düşüp çakılların üstüne gümbürtüyle inmeden hemen önce Elisabeth kenara sıçradı.

Bu nesne onun kendi sandığıydı. Nathaniel'a bön bön baktı, sonra hemen sandığa yönelip kilit mandallarını açtı. İçinde on üç

CamScanner ile tarandı

yaşına bastığından beri giymediği birkaç elbisesi düzgünce katlanmış duruyordu. Nadiren kullandığı tarağı da vardı. Gecelikleri. Çorapları. Çırak cübbeleri yoktu ama zaten onları görmeyi beklemiyordu. Büyü dağılırken sandığın içindekilerin üzerine zümrüt yeşili bir parıltı yayıldı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Nathaniel.

"Çoraplarımı katlamak için şeytani büyünü kullanmışsın!"

Tek kaşını kaldırdı. "Haklısın, bu kulağa şeytani bir büyücüye yakışır bir şey gibi gelmiyor. Bir dahaki sefere katlamadan koyarım."

Şüphe uyandırmadan sandığının daha derinlerine dalacak fırsatı olmadı. Eşyalarını gidip kendisi almayı ummuştu. Nathaniel'ın, kendisini savunmak için kullanabileceği herhangi bir şeyi sandığa koyduğundan şüpheliydi, Şeytandeşen'i koymayacağı kesindi ama belki kullanabileceği bir şey bulabilirdi. Daha sonra tek başınayken içini daha detaylı arayacaktı.

Doğrulunca kan beynine hücum etti ve baş dönmesi de eklenince bayılacak gibi sendeledi. Zindanda vücudu zayıf düşmüştü.

Bir el onu dirseğinden yakaladı. "Dikkat edin, matmazel," dedi yanından gelen yumuşak bir ses.

Elisabeth başını çevirince kendisine destek olan kişinin bir hizmetli olduğunu gördü ve faytonu onun sürdüğünü tahmin etti, gerçi şimdiye kadar onu fark etmemişti. Demode bir hizmetli elbisesi giymiş genç bir adamdı, saçlarına özenle beyaz pudra serpilmişti. Nathaniel'ın yaşlarında görünüyordu, ince yapılı ve oldukça kısa boyluydu; Katrien kadar olmasa da Elisabeth'ten bayağı kısaydı. Akılda kalıcı başka hiçbir özelliği yoktu. *Ne kadar sıradan bir insan,* diye düşünüp kaşlarını çattı. Daha önce kimsenin sıradan olduğunu düşünmemişti. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

CamScanner ile tarandı

Bu hizmetliyle ilgili garip bir şey vardı. Denese bile onu tarif edebileceği başka hiçbir şey bulamıyor gibiydi, aralarında bir kol boyu mesafe olmasına rağmen gözlerinin rengini bile tarif edemiyordu.

Fısıltı kadar kısık bir sesle, "Affedersiniz," dedi nazikçe. "Sandığınızı alayım mı?"

Elisabeth afallamış bir şekilde başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Hizmetli, sandığını almak için eğildiğinde Elisabeth de yardım etmesi gerektiğini hissedip öne atıldı. Hizmetli o kadar cılızdı ki sandığı kaldırmaya çalışırken bir yerini incitecekmiş gibi görünüyordu.

"Silas için endişe etme," dedi Nathaniel. "Göründüğünden daha güçlüdür." Sözleri havada aralarındaki bir şakaymış gibi yankılandı.

Nathaniel onunla alay mı ediyordu? Hizmetlinin yüzünde rahatsız olduğunu gösteren bir ifade aradıysa da bulamadı. Hatta belli belirsiz gülümsediğini fark etti. Nathaniel'ın haince gülüşünün yanında bu çocuğunki azizvari kalıyordu. Elisabeth onun ne kadar güzel olduğunu, et ve kemik yerine buz veya kaymak taşından oluşan neredeyse uhrevi bir varlık gibi göründüğünü neden daha yeni fark ettiğini düşündü. Daha önce hiç böyle güzel birini görmemiş, bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemişti; sırf ona bakmak bile boğazında bir yumru oluşmasına yol açıyordu.

Hizmetli, Elisabeth'in dikkatini üzerine çektiğini fark etmiş gibi başını kaldırınca göz göze geldiler. Elisabeth az kalsın çığlığı basacaktı.

Gözleri sarı renk. O insan değil. O...

Gözlemi üflenmiş bir mum ışığı gibi sönüverdi. Kendisine dönen hizmetliye bakarken, *Evet, gerçekten dikkat çekici biri,* diye düşündü.

CamScanner ile tarandı

"Faytona binmenize yardım edeyim mi, matmazel?" diye sordu.

Elisabeth başını sallayarak onayladı ve kendisine uzatılan eldivenli eli tuttu. Elisabeth nedenini bilmese de ona güveniyordu. Çok tuhaftı, yemin edebilirdi... Bir şey olduğuna yemin edebilirdi...

"Nathaniel sana kötü mü davranıyor?" diye sordu kısık sesle. Bir büyücünün hizmetlisi olmanın ve her gün günahkârlığa tanık olmaya zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordu.

"Hayır, matmazel. Asla. Gördüğünüz üzere hizmetime ihtiyacı var." Elisabeth'in basamaklardan çıkmasına yardım ederken sesini daha da alçaltı. "Şüphesiz, büyücülerin güç karşılığında iblislere hayatlarını teklif ettiğini duymuşsunuzdur."

Elisabeth kaşlarını çattı ama hizmetlinin sözlerini kavramaya fırsat bulamadan Nathaniel söz aldı.

"Rahatına bak, Matmazel Scrivener. Uzun bir yolculuk bizi bekliyor. Ne kadar çabuk yola çıkarsak, dullara işkence etmeye ve korkunç kara büyülerimle yaşlıları rezil kepaze etmeye o kadar çabuk dönebilirim."

Elisabeth hemen içeri girdi, daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Faytonun içi de dışı kadar gösterişliydi, koyu yeşil kadife ve cilalı ahşap oymalarla doluydu. Faytona daha önce hiç binmemişti. Buna en yakın deneyimi, Yazdüşü'ne giden yolda bir yük arabasının arkasına oturup kucağında bir tavuk tutmaktan ibaretti.

Köşeye büzüşüp bacaklarını iyice sıkıştırdı ve Nathaniel'ın binmesini bekledi. Yanına mı oturacaktı, yoksa karşısına mı? Belki de onu öldürmeden önce ona zarar vererek eğlenmeyi planlıyordu. Fayton birinin ağırlığının etkisiyle eğilince Elisabeth gerildi. Ama kapı kapandı ve Elisabeth'i dili damağı kurumuş halde içeride tek başına bıraktı.

Toynaklar takırdadı ve fayton hareket etmeye başladı. Elisabeth, çalkalanıp bulanan midesinden dikkatini uzaklaştırmak için

CamScanner ile tarandı

perdeleri açtı. Nathaniel'ın büyüsünün avludaki etkisi geçiyordu. Meleğin, kılıcını kınına sokup eski pozisyonunu alışını ve uykuya dalarmışçasına gözlerini kapatışını izledi. Gargoyle heykelleri esnedi, göz kırptı ve yüzlerini kuyruklarının altına gömdü. Yüzler donakaldı, kanatlar kapandı; kukuletalı adamlar geri dönüp ellerini sessizce dua eder gibi kavuşturdu. Son heykel de hareket etmeyi kesip, heykellerden hiçbiri hareket etmemiş, konuşmamış ve mermer gözlerini açmamış gibi avluyu tekrar cansız bir taşa dönüştürünce Elisabeth rahat bir nefes aldı.

Avluyu ve kapılarını geride bıraktılar. Meyve bahçesinden geçerken hızlarını artırdılar ve Elisabeth duvarın ardından net duyulmayan bir diyaloğa kulak kabarttı. Elisabeth pencereyi şöyle bir inceledi, sonra da faydalı bir şeye kulak misafiri olabilmek umuduyla mandalından tutup açtı. Nathaniel'ın sesi, temiz hava eşliğinde azar azar faytonun içine doldu.

"Sadece insanların içinde iblisleri gündeme getirmeyi bıraksan diyorum," dedi.

Hizmetli, atların nal seslerinden güçlükle duyulan yumuşak sesiyle cevap verdi. "Elimde değil, efendim. Doğam böyle."

"Ah, doğam dediğin şey canımı sıkıyor."

"Çok özür dilerim. Değişmemi ister misiniz?"

"Şimdi değil," dedi Nathaniel. "Atları ürkütürsün ve açıkçası fayton sürmekten hiç anlamam."

Elisabeth'in kaşları çatıldı. Atları ürkütmek mi? Nathaniel neden bahsediyordu?

"Gerçekten de bir şeylerin nasıl yapılacağını öğrenmelisiniz, efendim," diye yanıtladı hizmetli. "Mesela kravatınızı kendiniz bağlayabilseniz iyi olurdu ya da pelerininizi bir kez olsun doğru yere koymayı..."

"Evet, evet, biliyorum. Sadece kızın yanında biraz daha normal davranmaya çalış. Öğrenmesi onun için iyi olmaz." Nathaniel duraksadı. "Pencere mi açık?"

CamScanner ile tarandı

Bir yeşil ışık sarmalı mandala uzanıp pencereyi zorla kapatarak muhabbeti yarıda keserken Elisabeth geri sıçradı. Daha sonra tekrar deneyebilirdi ama yolculuğun geri kalanı boyunca mandalın kapalı tutulacağını tahmin ediyordu.

Konuşmanın çok azını dinleyebilmiş olsa da duydukları içine korku salmaya yetmişti. Hizmetli, Elisabeth'i öldürme planında Nathaniel'ın suç ortağı gibiydi. Fayton geceyi geçirmek için durmadan önce bir plan yapmalıydı. Planlama, Katrien'ın güçlü olduğu alandı, kendisinin değil. Ama kaçışı başarısız olursa hayatını kaybeder ve Müdire'nin katilini adaletin karşısına çıkaramazdı.

Çaresizce ilham perisini beklerken tekrar pencereden bakınca tanımadığı bir manzarayla karşılaştı: Tepede koyunların otladığı, ormanlık alanla çevrili bir arazi. Gözleriyle etrafı tarayınca ağaçların ötesinde, bir dizi tarlanın ortasına kurulmuş Büyük Kütüphaneyi buldu; kuleleri kırsalın tepesinden gri bulutların arasında yükseliyordu. Ömrü boyunca o kulelerden dışarıya bakmış ve uzaklardaki geleceğini düşlemişti. Geçtikleri yola da baktığına ve bir kuş misali manzarayı taradığına şüphe yoktu ama şimdi yerdeyken çok yabancı geliyordu.

Alnını pencerenin camına dayayıp boğazındaki düğümü yuttu. Yazdüşü'nden ilk defa bu kadar uzaklaşıyordu. O kadar uzun süre düşledikten sonra bir mahkûm ve kendisi için değerli olan her şeye ihanet etmiş bir hain olarak, dünyayı ilk ve muhtemelen son kez tadacak olması ne kadar acımasızcaydı...

Fayton yolun kavisine göre dönerken Yazdüşü'nün çatıları tepenin ardında kaldı. Çok geçmeden ağaçlar görüş açısını kapladı ve Büyük Kütüphane tamamen gözden kayboldu.

CamScanner ile tarandı

YEDİ

Fayton sarsılarak Elisabeth'i uyandırdı. Tutulan boynundan dolayı yüzünü acıyla buruşturarak doğruldu, sonra da donakaldı ve bütün duyuları tetikte bekledi. Sadece böceklerin sesini duyuyordu. Ne toynak takırtısı ne de yolda dönen tekerlek sesi vardı. Fayton durmuştu. Dışarıda hava karanlıktı ama perdelerin arasındaki boşluktan içeriye giren lamba ışığı kafa karıştırıcıydı ve aralıktan göz atınca, eski bir taş hanın dışına park ettiklerini gördü.

Kapının mandalı çevrildi. Elisabeth hemen uyanmadan önceki pozisyonunu aldı, zihninde düşünceler birbiriyle yarışıyordu. Kirpiklerinin arasından Nathaniel'ın içeriye eğilişini izledi, yüzü karanlıkta soluk bir lekeye benziyordu. Rüzgâr saçlarını dağıtmış ve parlak gümüşi tutamı ortaya çıkmıştı.

"Umarım orada ölmemişsindir, Matmazel Scrivener," dedi.

Elisabeth hareket etmedi. Belli belirsiz nefes alıp vermeye çalıştı.

"Ölmen benim açımdan hoş olmazdı," diye devam etti. "Bir sürü can sıkıcı toplantı yapılır, bir soruşturma, bir dava ya da iki cinayet... Matmazel Scrivener?"

Elisabeth yine hareket etmedi.

Nathaniel iç çekip faytona bindi. Gece havasının ve büyünün kokusunu da beraberinde getirerek yanına yaklaştıkça Elisabeth'in nabzı hızlanıyordu. Yapmaya çalıştığı şey tehlikeliydi ama başka bir şansı, en azından bundan daha iyisi yoktu.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel, omzuna uzandığında Elisabeth birden canlandı. Nathaniel eldivenlerini takmamıştı ve eline dişlerini geçirdiğinde acı içinde haykırdı. Göz açıp kapayıncaya kadar Elisabeth faytondan inip koşmaya başladı. Yol yönünde hızla koşarken hanın ışıkları aşağı yukarı sarsılıyordu. Karşı taraftaki toprak setten aşağıya kayarken ışıklar gözden kayboldu ve taşların üzerinden yuvarlanıp düştüğü korkutucu bir anda hiçbir şey göremedi. Önü kapkaranlıktı. Sonra etrafa su sıçratarak dibe vardı. Çorapları sırılsıklamdı, çamur ve çürümüş ot kokuyordu. Bir su kanalına düşmüştü. İleride birbirine girmiş kasvetli dallar gördü, bu bir bük olmalıydı.

Suyun içine daldı. Küçük dallar yüzüne çarpıyor, yapraklar saçlarına takılıyordu. Bir şey omzunu sıkıştırınca yüreği ağzına geldi ama sadece oradan geçmesinden rahatsız olan bir başka dal parçasıydı. Etrafındaki ağaçların canlanmasını, köklerinin topraktan çıkıp yılanlar gibi bileklerine sarılmasını beklemiyor değildi. Ama peşine düştüklerine dair herhangi bir işaret yoktu. Aslında kendinden başka hiçbir canlının izine rastlamamıştı.

Bu ağaçlık alanda kuşlar, sincaplar gibi hayvanlar varsa bile hepsi sessizliğe gömülmüş ve Elisabeth'i derin soluk sesleri ve çalılar arasında ilerlerken çıkardığı çıtırtılarla baş başa bırakmıştı. İlk başlarda sessizlik canını sıkmamıştı, henüz gecenin geç saatleri değildi. Ama sonra, *cırcır böcekleri nereye kaybolmuş,* diye düşündü.

Çalılardan kurtulup açık alana çıkınca durdu. Nathaniel'ın hizmetlisi Silas tam karşısında duruyordu. Ellerini arkasında birbirine kenetlemişti ve yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. Saçını bağlayan kurdeleden tek bir saç tutamı bile sıyrılıp çıkmamıştı. O kadar solgundu ki gölgeli ağaçlar arasında hayalete benziyordu.

Dehşet, Elisabeth'in boğazına yapışmış, onu parmaklarıyla boğuyordu. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu karanlıkta cılız bir sesle. Onun peşinden geldiğini görmesi gerekirdi, en azından sesini duyardı. Oysa ansızın burada belirmiş gibiydi.

CamScanner ile tarandı

"Bütün iyi hizmetlilerin bazı sırları vardır," diye yanıt verdi. "Efendim ve onun misafirleri için değerli olan illüzyonun bozulmaması adına bunların dile getirilmemesi daha iyi olur. Gelin benimle." Eldivenli elini uzattı. "Dışarısı soğuk ve karanlık. Handa sizi sıcak bir yatak bekliyor."

Haklıydı. Elisabeth bu saate kadar ağaçlık alanda koştuğu için birden kendini aptal gibi hissetti. Neden kaçtığını bile hatırlayamıyordu. Ona doğru bir adım attıktan sonra duraksadı ve etrafa şöyle bir göz attı. Neden Silas'a güveniyordu? Onu tanımıyor ve Nathaniel'a yardım edeceğini düşünüyordu...

"Lütfen, matmazel," dedi kısık sesle. "En iyisi bu. İnsanların dünyası uykuya dalınca gölgelerde ürkütücü şeyler kol gezer. Zarar görmenizi istemem."

Hissettiği endişe ve üzüntü, yüz hatlarını bir meleğe aitmiş gibi dönüşüme uğratıyor ve Elisabeth'in korkularını yatıştırıyordu. Elisabeth hipnotize olmuşçasına öne çıkıp, "Ne gibi ürkütücü şeyler?" diye fısıldadı.

Silas hiç efor sarf etmeden onu kucaklayıp kaldırdı. Neredeyse duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Bilmeseniz daha iyi," diye mırıldandı.

Elisabeth başını kaldırıp Silas'ın yüzünü merakla inceledi. Ay yukarıdan parlak bir gümüş misali ışığını saçıyor, siyah dallar dua edercesine birbirine kenetlenmiş parmaklara benziyordu. Ayışığı altında buzla kaplı gibi görünen Silas, ayışığının kendisinden oluşmuştu sanki. Silas onu sessiz ağaçların arasından, su kanalının üstünden gerisin geriye yola taşıdı.

Hanın bahçesine vardıklarında, bir çocuk Nathaniel'ın atlarını ahıra götürüyordu. En yakındaki at, kulaklarını ve burun deliklerini iyice açmıştı. Gece sessizliği tiz bir kişnemeyle bölündü.

CamScanner ile tarandı

Birden Elisabeth'in hissettiği huzur dağılıverdi, tıpkı ağır bir battaniyenin vücudundan kayıp düşmesi gibi. Derin bir nefes aldı ve Silas'ın kollarında çırpınırken, "Beni yere indir!" dedi.

Ne olmuştu şimdi? Kaçmaya çalışmıştı, bunu biliyordu. Ama nasıl bu kadar kirlenmişti? Silas onu yakalamadan önce çok fazla mesafe katedememiş olmalıydı. En son yola ulaştığını hatırlıyordu, sonra da... aşağıya kayarken başını bir yere vurmuş olmalıydı.

Nathaniel faytondan atladı. "Tanrım, beni ısırdı," dedi Silas'a, olanlara inanamadığı belli oluyordu. "O kadar sert ısırdı ki deldi bence."

Elisabeth onun haklı olmasını umdu. "Yetim kanı içersen başına bunlar gelir işte!" diye bağırdı. Seyis çocuk duraksayıp bön bön baktı.

Nathaniel beklenmedik bir şekilde gülmeye başladı. "Şaşırtıcı derecede tehlikeli bir afacansın," dedi. "Zararsız olduğunu düşünmem benim hatamdı sanırım." Elini salladı. "Ötedünya aşkına, bu şey fena sızlıyor. Hastalık falan kapmazsam şanslı sayılırım. Silas? Odasının kilidi olsun mutlaka. Hem de en iyisinden."

Silas onu hana taşırken Elisabeth'in çırpınışları son buldu. Silas *gerçekten de* göründüğünden daha güçlüydü ve Elisabeth'in, zindandan sonra bile beklediğinden çok daha hızlı tükenen enerjisini koruması gerekiyordu. Nathaniel'ın gözleri onun üzerindeydi ama karanlıkta yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu.

Silas onu kapıdan girince yere indirdi. Hanın epey hareketli olması Elisabeth'i rahatlattı. Mürekkep Yolları, Güneyrüzgârı'nda Lonca tarafından en iyi bakılan yollardı ve sık sık kullanılırdı. Lambanın ışığı kireç badanalı duvarlara vurarak gerinen, gülen ve kadehlerini kaldıran müdavimlerin gölgelerini yansıtıyordu. Yağlı ve baharatlı pişmiş sosis kokusu burnuna çalınınca midesi guruldadı. Vuran açlık dalgasıyla beraber kendini hepten güçsüz hissetmeye başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

Bir hizmetçi yanlarından aceleyle geçti ama onların tarafına göz ucuyla bile bakmadı. İşlek handaki kimse Elisabeth'in orada, her yerinden halıya kanal suyu damlatarak dikildiğini ve yanında sessizce bekleyen Silas'ı fark etmemişti sanki.

Elisabeth yardım isteyemeden Silas onu merdivenlere yöneltti. "Bu taraftan. Odalarımız hazırlandı." Elisabeth sendeleyince Silas dengesini bulmasına yardım etmek için elini sırtına koydu. "Dikkatli olun. Korkarım, düşmenize müsaade edersem Efendim Thorn beni asla affetmez."

Elisabeth'in boyun eğmekten başka şansı yoktu. Kafasının içi ham pamukla doldurulmuş gibiydi. Hanın kalabalığından gelen sevinç gösterileri, kahkahalar ve çatal bıçak seslerinden oluşan gürültü, şakaklarında ikinci bir nabız misali zonkluyordu. Üst kata çıkınca, Silas onu koridorun en sonundaki kapıya yönlendirdi. Kapının kilidini açarken, Elisabeth o sabahkilerle aynı eldivenleri takmış olduğunu fark etti. Ama üzerlerinde bir damla bile kir yoktu, oysa bütün gün faytonu o sürmüştü.

Tam çıkmak için dönmüşken, "Bekle," dedi Elisabeth. "Silas, ben..."

Silas duraksadı. "Evet?"

Elisabeth'in kafası zonkluyordu. Unuttuğu önemli bir şey vardı. Bilmesi gereken bir şey. "Gözlerin ne renk?" diye sordu.

"Kahverengi, matmazel," dedi yumuşak bir sesle ve Elisabeth ona inandı.

Kapı arkasından kilitlendi. Kafatasındaki zonklama birden düzeldi. Oda küçük ve sıcaktı, şömine çıtırdayarak yanıyor ve yerdeki örgü kilimin rengârenk modeli ona evinde, yatağında serili yorganını hatırlatarak canını yakıyordu. Önce pencereyi denedi ve açılmadığını gördü. Sonra kapı tokmağını denedi ve yine başarılı olamadı. Geçici olarak elindeki seçenekler tükendiğinden, elbise-

CamScanner ile tarandı

sini ve sırılsıklam olmuş çoraplarını çıkarıp kuruması için sıcak taşlara serdi. İçerideki sıcaklığa rağmen titremeye başladı.

Ateşin yanında kendine gelmeye ve ne yapacağına karar vermeye çalışırken, odanın bir köşesinde yeşil ışıklar belirdi. Elisabeth yerinden sıçrayıp şöminenin tabanından bir maşa kaptı ve ışığın geldiği yöne fırlattı. Maşa ışığın içinden sekip yere düştü. Orada cisimleşen Nathaniel değil, kendi sandığıydı ve artık üstünde yeni bir göçük vardı.

Yorgunluğunu unutup sandığına koştu, kapağını ardına kadar açıp işe yarar herhangi bir şey bulmaya çalıştı. Elbiseler ve çoraplar odanın dört bir yanına uçuyordu. Tarağı elinden fırlayıp yatağın altına girdi. Neredeyse en dibe ulaşmış ve bu ümitsiz uğraştan vazgeçmek üzereydi ki bir başka pamuk veya keten parçayla karşılaşmak yerine parmak uçlarının bir deriye değdiğini hissetti.

Kendi canıyla ısınmış bir deriydi bu.

Tüyleri ürperdi. Dikkatli bir şekilde bu nesneyi sandığın dibinden çıkardı. Parlak şarap rengi deriyle kaplı, sıradışı derecede kalın ve ağır bir ciltti: Bu bir kara büyü kitabıydı. Sırtındaki yaldızlı yazıda, *Büyü Sanatları Terimler Sözlüğü* yazıyordu. Tereddüt etmeden burnunu kitabın sayfalarına dayayıp kokusunu içine çekti. Kâğıtlarının kenarları yaş aldıkça aşınıp kadife gibi yumuşacık olmuştu ve insanın içini ısıtan, muhallebiyi andıran tatlı bir kokusu vardı.

"Sen buraya nasıl geldin?" diye sordu, artık bu kara büyü kitabının arkadaş canlısı olduğundan emindi. Doğası kötücül olan kara büyü kitaplarının küfü andıran keskin bir kokusu olurdu. "Sen de benim gibi evinden çok uzaklardasın."

Terimler Sözlüğü'nün sayfaları cevap vermeye çalışıyormuşçasına hışırdadı. Elisabeth kitabı çevirince arka kapağında *I* numarasını gördü. Birinci Seviye kara büyü kitapları genelde kaynak kitaplar ya da külliyatlar olurdu. Yedinci Seviye ve üzeri kara büyü kitapla-

CamScanner ile tarandı

rı gibi insanlarla doğrudan iletişim kuramaz, hatta çoğunun İkinci Seviye'de göstermeye başladığı bir beceri olan seslendirmeyi bile yapamazlardı.

Kitabın kapağı, elini hafifçe dürttü. Kafası karışsa da kitaba müsaade etti ve kitabın sayfaları arasından bir kâğıt parçası kayıp düştü. Elisabeth kaşlarını çatarak kâğıdı eline aldı.

Elisabeth, nottaki kargacık burgacık yazı tanıdık gelmişti, *bunu bulduysan haklı çıktım ve büyücü, sandığını büyü yaparak faytona taşıttı demektir. Başına geleceklere karşı hazırlanmana yardımcı olabilir diye bu kara büyü kitabını sandığın içine sakladım. En güçlü silahın bilgi, bunu sakın unutma. Ne kadar çok bilgi o kadar iyi, böylece onunla büyücünün kafasına vurup beyin sarsıntısı geçirmesini sağlayabilirsin. İşte bu yüzden böyle büyük bir eser seçtim.*

Sana cesaretini korumanı söylerdim ama buna gerek olmadığını biliyorum. Zaten tanıdığım en cesur insansın. Sana söz veriyorum, birbirimizi tekrar göreceğiz.

-K

NOT: Kara büyü kitabını yasak bölgeden çıkarmayı nasıl başardığımı sorma. Yakalanmadım ya, önemli olan o.

Yanakları yaşlarla doldu. Katrien meseleyi küçük göstermeye çalışmıştı ama bir kara büyü kitabını çaldığı ortaya çıkarsa çıraklık rütbesini kaybedebilirdi. Onu kütüphaneden gizlice çıkarmak için büyük bir riske girmişti. Evden bir parçayı elinde tutmanın Elisabeth'in moralini ne kadar yükselteceğini bildiğine hiç şüphe yoktu.

Düşünceli bir şekilde parmaklarını Terimler Sözlüğü'nün kapağında gezdirdi ve *Katrien olsa nereden başlardı,* diye düşündü. İçinde Nathaniel hakkında daha fazla şey öğrenmesini sağlayacak bilgiler olmalıydı ve ne kadar çok şey bilirse, ona karşı savaşmak için o kadar donanımlı olurdu.

Kara büyü kitabını yukarı kaldırdı. "Sihirzadelerle ilgili bir bölümün varsa açabilir misin lütfen?" diye sordu. Sizi duysalar da

CamScanner ile tarandı

duymasalar da kitaplara karşı nazik olmak her zaman akıllıca bir davranıştı.

Terimler Sözlüğü, ellerinin arasında açıldı. Sayfaların içinden altın rengi bir parıltı çıkarak yüzünü aydınlattı. Sayfalar, neredeyse kitabın yarısına kadar esnemiyle savrulur gibi kendi kendilerine gide gide hızlanarak çevrildiler. Sonra son kez savrulup nazikçe kenara konarak durdular. Kırmızı kadife kurdele, sayfaların arasına yerleşerek yerini işaretledi. Altın parıltı sönerek cilalı tunçtan yansıyan mum ışığı misali parlak bir ışığa dönüştü.

Bölüm başlığı olarak en üstte, *Güneyrüzgârı Krallığı'nın Sihirzade Hanedanlıkları*, yazıyordu. Altındaki yazı ise şöyleydi:

Büyücü ailelerinden hiçbiri, kraliyet için elde ettikleri mucizevi başarıların ödülü olarak Büyücülüğün Altın Çağı'nda Kral Alfred tarafından "Sihirzade" unvanı verilen büyük büyücülerin soyundan gelenler kadar güçlü değildir. On altıncı yüzyılın başlarında Sihirsultan'ı kuranlar da bu ilk sihirzadelerdi. Gizli bir büyücülük cemiyeti olarak başlayan bu organizasyon, daha sonra geliştirilerek her on üç yılda bir Sihir Şansölyesi seçen bir yönetim konseyi haline getirildi...

Elisabeth biraz ilerleyip gözüne tanıdık bir isim takılana dek satırlara şöyle bir göz gezdirdi.

Bilge Cornelius olarak da bilinen Cornelius Asheroft tarafından ön plana çıkarılan Asheroft Hanedanlığı, Güneyrüzgârı'na günümüzdeki çevresel görünümünü kazandıran bir dizi başyapıtlık hizmetiyle meşhur oldu. Cornelius Asheroft, Mürekkep Yollarını döşeyip 1523'te Büyük Kütüphanelerin inşası için yüzlerce kireç taşının nakliyesini yaptırdı, halefi II. Cornelius ise Alacakaranlık Nehri üzerine Pirinççeşit'in meşhur Azizler Köprüsü'nü tek bir günde yaptırdı.

Bu zaman zarfında Thorn Hanedanlığı da sihrin en karanlık yüzü olan nekromansiyle biliniyordu, hatta hanedanlığın kurucusu Balthasar Thorn, 1510'da Kral Alfred uğrunda savaşmaları için ölü askerleri uyandırarak kurduğu ordusuyla Kâşifdiyarlılar işgalini

CamScanner ile tarandı

püskürtmüştü. Nekromansi 1672 Reformları'yla yasaklanan sanatlardan biri olsa da savaş zamanı kullanılması için ruhsat verilmiştir. Krallık, İskelet Savaşı'ndan beri Güneyrüzgârı topraklarını tehdit etmeyen komşularından bağımsız olmasını Thorn Hanedanlığı'nın kudretine borçludur.

Okumayı bıraktı. Tüyleri diken diken oldu. İskelet Savaşı hikâyeleri, çocukken onu çok korkuturdu. Bütün o dehşet verici olaylara tek bir adamın, Nathaniel'ın atasının sebep olması mümkün değilmiş gibi geliyordu. Elisabeth düşündüğünden daha büyük bir tehlike altındaydı.

Kara büyü kitabı elleri arasında titriyordu ve kitap, kendiliğinden sayfayı çevirip başka bir bölüme geçti. Kapı çalmadan önce Elisabeth'in sadece bölüm başlığını okuyacak kadar vakti oldu: *İblis Hizmetliler ve Onların Çağırılması*. Elisabeth donakaldı, orada değilmiş gibi davranma dürtüsü onu ele geçirmeye çalışıyordu. Yavaşça ve sessizce kara büyü kitabını kapatıp bir kenara koydu.

"Uyanık olduğunu biliyorum, Matmazel Scrivener," dedi Nathaniel kapının öteki tarafından. "İçeride kendi kendine konuştuğunu duydum."

Elisabeth dudağını ısırdı. Cevap vermezse odasına zorla girebilirdi. "Bir kitapla konuşuyordum," diye yanıt verdi.

"Nedense hiç şaşırmadım. Neyse, sana akşam yemeği getirdim, bir daha beni ısırmayacağına... ya da bana herhangi bir şey fırlatmayacağına söz veriyorsan tabii."

Elisabeth şöminenin maşasına bir göz attı.

"Evet, sesin alt kata kadar geldi. Han sahibi ekstra depozito bırakmamı istedi. Yukarıda duvarları delik deşik ettiğini düşündüğünden eminim." Bir an duraksadı. "Böyle bir şey yapmıyorsun, değil mi? Korkarım ki ne kadar çabalarsan çabala, sabaha varmadan seni özgürlüğüne ulaştıracak bir tünel kazamazsın."

CamScanner ile tarandı

Sessizlik en iyi cevap gibi gelmişti ama o sırada bedensel ihtiyaçları Elisabeth'e ihanet etti. Açlıktan, midesi büzüşüp acıyla guruldadı. Sosislerin kapının altındaki boşluktan sızıp burnuna çalınan kokusundan başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Nathaniel neden ona akşam yemeği getirmişti ki? Belki de yemeğe zehir koymuştu. Muhtemelen onu öldürüp cesedinden daha kolay kurtulabileceği sapa bir yere gelene kadar ona sahte bir güven duygusu aşılamaya çalışıyordu. Onu potansiyel görgü tanıklarıyla dolu bir handa öldürmesi mantıklı değildi. Zaten bu kadarını faytonun içindeyken itiraf etmiş sayılırdı.

Yemeği kabul edip gücünü toplaması, aç kalıp savaşamayacağı kadar güçsüz düşmesinden daha iyiydi.

"Bir dakika," deyip çaktırmadan kapıya yaklaştı. Dikkatlice kapı tokmağını test etti. Kilitli değildi. Ani bir cesaret patlaması yaşayıp kapıyı sertçe açtı ama sonra çabucak Nathaniel'ın suratına çarptı. Üzerinde sadece ince bir gecelik olduğunu hatırlamak için biraz fazla geç kalmıştı.

"Müsait değilim," diye açıkladı kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sorun değil," dedi Nathaniel. "Ben de genelde müsait olmuyorum."

Bir an için göz ucuyla gördüğü Nathaniel'ın koridordaki hali, Elisabeth'in zihnine kazınmıştı sanki. Boğazı açık beyaz bir fanila giymiş, kollarını da dirseklerine kadar sıyırmıştı. Koridordaki duvar lambasından gelen ışık, sol kolunun iç kısmında uzun ve dolambaçlı bir yara izini aydınlatmıştı. Bütün gün açık havada faytonda gitmekten yanakları ile dudakları kızarmış, dağınık saçları ve insanın içine işleyen alaycı bakışlarıyla ona şaşırtıcı derecede uçarı bir hava katmıştı. Bu, Elisabeth üzerinde öyle bir etki yaratmıştı ki Nathaniel'ın elindeki tepsiyi neredeyse fark edemeyecekti.

Evet, Nathaniel hiç de müsait görünmüyordu. Peki Nathaniel, Elisabeth'i ne kadar görmüştü? O gri gözlerden hiçbir şeyin kaçabileceğini sanmıyordu.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel kısa bir an sonra iç çekti. "Tepsiyi yere bırakayım. Ben gidince alırsın. Kaçmaya da çalışma, Silas merdivenlerde nöbet tutuyor. İşin bitince kapı zaten sihirle kendi kendine kilitlenecek."

Çatal kaşık ve çanak çömlek tıngırdayarak onun talimatlarına uydu. Elisabeth, adım seslerinin uzaklaştığını duyana kadar bekleyip kapıyı tekrar araladı. Dar aralıktan tepsiyi kontrol etti; tam buğday ekmeği ve otlu peynir vardı. Ah işte, sosisler de oradaydı. Bu bir tuzağa benzemiyordu. Çömelip kapıyı daha fazla açtı.

Nathaniel neredeyse koridorun ucuna varmıştı. Onu izlerken sağ elindeki ısırık izini fark etti, çok acıyan bir yara gibi görünüyordu. Onun da sıradan bir adam gibi incinebileceğinin kanıtıydı. Müdire'yi öldürmüş olabilirdi ama yenilmez değildi. Elisabeth nefes aldığı sürece onu alt etme şansı da olacaktı.

Cesaretini toplayıp, "Nathaniel," dedi.

Uzun adımları yavaşlayıp durdu. Başını yan çevirip bekledi.

"Ben..." Sesi yetmeyince yutkunup tekrar denedi. "Seni ısırdığım için üzgünüm."

Nathaniel arkasına döndü. Bakışları Elisabeth'in üzerinde dolaştı, tepsiyi sanki biri elinden kapıp kaçmaya çalışabilirmiş gibi iki kenarından sıkı sıkı tuttuğu gözünden kaçmadı. Gözleri, Sihrişerle savaşından kalan, kolundaki silinmeye yüz tutmuş morluklarda gezindi. Saniyeler birbirini kovalarken, Elisabeth içi dışına çıkarılmış bir cep gibi incelendiğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Nihayet, "Öyle misin gerçekten?" diye sordu.

Elisabeth pek de ikna edici olmayan bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

"Görüyorum ki yalan söyleme konusunda pek maharetli değilsin," dedi Nathaniel onu incelemeye devam ederken. "Hatta çok kötü bir yalancısın. Ama yalan söyleme ustası olsaydın bile bu taktik bende işe yaramazdı."

"Hangi taktik?"

CamScanner ile tarandı

"Zamanla gardını düşürürüm ve bir sonraki kaçış girişimin için bir fırsat doğar umuduyla uysal ve itaatkâr gibi davranma taktiğin. Bir kaos elçisi olduğunu zaten kanıtladın. Bunu unutacak değilim. Neyse, gitmeden önce söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Elisabeth'in yanakları kızarıp yanmaya başladı. Tepsinin kenarlarını parmaklarının boğumlarına gömülmüştü. Onu kandırabileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. Ama sorularına cevap vermeye istekli olduğuna göre, en azından daha fazla şey öğrenme fırsatını kaçırmamalıydı. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On sekiz."

Şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Gerçekten mi?"

"Mükemmel elmacık kemiklerim için bakireleri kurban etmedim, eğer kastettiğin buysa. Bakirelerin, insanların sandığından daha az sihirli özelliği vardır."

Elisabeth bu bilginin kendisini çok rahatlattığını belli etmemeye çalıştı. "Bir sihirzade olmak için fazla gençsin sadece," deme cüretini gösterdi.

Nathaniel'ın önce yüzüne anlaşılmaz bir ifade oturdu, ardından Elisabeth'in tüylerini ürperten bir tebessüm yayıldı. "Aslında bunun çok basit bir açıklaması var. Bu unvanı, bana gelene kadar sahiplenecek herkes öldü. Bu cevap merakını giderdi mi, Matmazel Scrivener?"

Gidermişti gerçekten. Bu genç adama gözleri buzdan yapılmış gibi soğuk bakışları ve âdeta taşlaşmış bir kalbi reva gören olayların iç yüzünü öğrenmek istemiyordu. Müdire'yi soğukkanlılıkla öldüren kişiyle artık yüzleşmek istemiyordu. Bakışlarını yere eğip başını olumlu anlamda salladı.

Nathaniel dönüp gidecekken duraksadı. "Gitmeden önce ben de sana bir şey sorabilir miyim?"

CamScanner ile tarandı

Elisabeth akşam yemeğine bakarak, kendisine yöneltecceği soruyu bekledi.

"O gün Yazdüşü'nde neden saçlarıma yapıştın?" diye sordu. "Kazara olmadığını biliyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım mantıklı bir açıklama getiremiyorum."

Elisabeth'in midesindeki kasılma geçti ve rahat bir nefes aldı. Korkutucu bir soru beklemişti. Ardından, *okuma salonunda olanları hatırlıyormuş meğer,* diye düşündü.

"İblislerinkine benzer sivri kulaklarının olup olmadığını anlamaya çalışıyordum," dedi.

Nathaniel duraksayıp verdiği cevabı düşündü. Yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Anladım. İyi geceler, Matmazel Scrivener," deyip uzun adımlarla köşeyi döndü.

Elisabeth hiç zaman kaybetmeden tepsiyi içeri aldı, o kadar açtı ki yere koyduğu gibi elleriyle yemeğe daldı. Yemeğine öyle bir gömülmüştü ki handaki birinin kahkahalara boğulduğunu lokmalarını çiğnemeye ara verdiğinde güçbela fark etti.

CamScanner ile tarandı

SEKİZ

Güneyrüzgârı'nın kırsal kesimleri faytonun penceresinden hızla geçiyordu. Tarlaları, kır çiçekleriyle kaplı engebeli çayırları ve sonbaharın altın sarısı parıltılar eklediği ağaçlarla dolu tepeleri geride bırakıyorlardı. Vadiler arasındaki boşluklarda sis gölleri oluşmuş, hatta bazı yerlerde yola doğru akmıştı. Öğleden sonra gölgeler koyulaşırken fayton sallana sallana Karakoru'ya, krallığı bir bıçak darbesi misali kesen büyük ormana girdi. Her şey gölgeler altında ve nemliydi. Yer yer çalılıklar arasından yükselen şaşırtıcı derecede beyaz huş ağaçları, bir cenaze törenine katılmış, karalara bürünmüş insanlar arasına sızmış hayaletleri andırıyordu. Havada zarifçe süzülen yaprakları, etrafı halı gibi kaplayan eğreltiotlarını, ara sıra göremediği yerlere doğru fırlayıp kaçan bir ceylanı izlerken, Elisabeth sis faytonun içine girip etrafını sarmışçasına yoğun bir korkuya kapıldı.

Nathaniel hain planını burada devreye sokacaktı, bundan emindi. Şehre yanında Elisabeth olmadan vardığında, kaçıp ağaçların arasında kaybolduğunu iddia edecekti. Böyle bir yerde kimse bir kızın cesedini bulamaz, hatta aramaya bile zahmet etmezdi.

Kaçma umutları tükenmeye başlamıştı. Geçen gece tekrar denemiş ama odanın penceresini kırıp çatıdan indiğinde onu hanın bahçesinde bekleyen Silas'la karşılaşmıştı. Tuhaf bir şekilde sonrasında ne olduğunu hatırlamıyordu. Güçsüz düşmüş olmalıydı. Ardından Yazdüşü'nün meyve bahçesine geri döndüğü, melek

CamScanner ile tarandı

heykelinin altından acil durum tuz tenekesini kazıp çıkarmaya çalıştığı huzursuz edici bir rüya görmüştü. Ama bu kez heykel canlanmış ve başını eğip parlak sarı gözlerini üzerine dikmişti.

Eli hafifçe dürtülünce düşüncelerinden sıyrıldı. Somurtup bakışlarını ormandan kucağındaki kara büyü kitabına çevirdi. Bu onu kapağıyla üçüncü dürtüşüydü, tıpkı kendisiyle ilgilenmesi için yalvaran bir köpek gibi.

"Ne oldu?" diye sorunca Terimler Sözlüğü bu sefer daha ısrarcı bir şekilde itekledi, ta ki Elisabeth onu tutan elini gevşetip Terimler Sözlüğü, sayfalarını kendi kendine hevesle açana kadar.

Geçen geceyle aynı bölümü açmıştı: *İblis Hizmetliler ve Onların Çağırılması.* Elisabeth ürpermeden edemedi. Kitaplardaki ilüstrasyonlar aklına geldi: Beş köşeli yıldızların, kanı akıtılmış bakirelerin, uzun sosisler gibi resmedilmiş iç organlar üzerinde ziyafet çeken boynuzlu, uzun burunlu ve kuyruklu iblislerin çizimleri. Ama Terimler Sözlüğü'nün bu bölümü okumasını istemesinin bir sebebi olmalıydı. Dikkatini toplayıp sayfaların üzerine eğildi.

İblisler hakkında büyücülük camiasında bile pek az şey bilinir, diye yazıyordu başlığın altında. *Bunun sebebi kötülükleri herkesçe bilinen ve efendilerine ihanet etmek için hiçbir fırsatı kaçırmayacak düzenbaz iblislerle iletişime geçmenin tehlikeli olmasıdır. Bir iblisle pazarlıkta uzlaşmaya varıldığında, sahibinin öldüğünü görmek iblisin işine gelir çünkü bu sayede yeni bir efendiyle pazarlığa oturabilir ve ödeme olarak aldığı insan ömrünü maksimuma çıkarabilir.*

İblisler Ötedünya olarak bilinen bir âlemde, bütün büyü enerjisinin kaynağı olan bizimkine komşu bir evrende yaşarlar. İnsanların iblislerle pazarlığa oturup anlaşma yapmadan Ötedünya'dan enerji çekmeleri mümkün değildir. Bu yüzden büyücülük özünde, esef verici olduğu kadar mecburi bir musibet olan iblislerin çağırılmasına ve hizmetine bağımlıdır. Bu hem bir lütuf hem de bir lanettir çünkü iblisler fani dünyayı her şeyden çok istedikleri için hevesle insanlara...

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'ın zaafı bu olabilir miydi? Elisabeth çaresizlikten bu düşünceye ümit bağladı. Zihni bulanıktı, sanki dakikalardır değil de saatlerdir okuyormuş gibi hissediyordu. Kara büyü kitabı elini tekrar dürtünce boşluğa bakakaldığını fark etti. Gözlerini ovuşturup kararlı bir şekilde okumaya devam etti.

Ötedünya'da iblislerin cinler, ifritler ve goblinler gibi alt türleri sürüler halinde bulunur ve onları çağırmak zor olmasa da güvenilir hizmetliler değildirler çünkü zekâ düzeyleri sıradan yaratıklardan biraz daha yüksektir. Suçluların ve amatör şarlatanların görev alanına giren iblislerin alt türlerini çağırmak, Reformlar'dan beri yasadışıdır. Gerçek büyücüler yalnızca asil iblislerin hizmetine başvururlar ve onların yaratabileceği bütün tehlike çağırılma şartlarına bağlı olduğundan, efendilerinin onlara verdikleri emirlere itaat etmekle yükümlüdürler.

"Nathaniel'ın iblisi nerede olabilir ki?" diye mırıldandı Elisabeth. Yanında olmadan seyahat etmesi çok tuhaftı. Kısa bir süre için bir aydınlanma anının eşiğindeymiş gibi hissetti ama çok geçmeden yaşamak üzere olduğu aydınlanma âdeta zihninden kum gibi süzülüp akarak, kulaklarında hafif bir çınlama bıraktı.

Terimler Sözlüğü'nün bir sonraki sayfası şöyle devam ediyordu: *İblislerin doğası ve Ötedünya'nın varlığı hakkında pek çok spekülasyon yapıldı ama genellikle kaynaklar tamamen uydurma değilse bile son derece tutarsızdı ve modern bilim tarafından değerli bulunmadılar. Bunların en kötü örneği, 1513'te Aldous Prendergast tarafından kaleme alınan İblis Kanunları'ydı, bir zamanlar el üstünde tutulduysa da artık bir delinin ipe sapa gelmez düşüncelerinden başka bir şey olmadığına inanılıyor. Prendergast, Ötedünya'ya girdiğini ve yazısının içine kodlayarak gizlediği korkunç bir sırrı orada keşfettiğini iddia etmesi üzerine kendi arkadaşı Bilge Cornelius tarafından deli ilan edildi...*

"Matmazel Scrivener?"

CamScanner ile tarandı

Elisabeth irkilip kara büyü kitabını hemen kapattı. Kendini okumaya o kadar kaptırmıştı ki faytonun durduğunu fark etmemişti.

Kapıyı açarken, "Bu akşamki durağımıza vardık," diye devam etti Nathaniel. "Karanlık çöktükten sonra bu ormanda yolculuğa devam etmemek daha iyi olur." Elisabeth kara büyü kitabını bir kenara koyarken Nathaniel onu gözleriyle takip etse de kitabı yanına almış olmasıyla ilgili bir yorum yapmadı.

Silas, faytondan inmesine yardım ederken Elisabeth gerildi. Faytonu yolun kenarına, ormandaki küçük bir açıklığa çekmişlerdi. Gökyüzünde yıldızlar parıl parıl parlıyor, etraflarını çevreleyen ağaçlar gölgeler altında, sis soluyarak dikkatlice onları izliyordu. Medeniyetin, hatta herhangi bir hanın en ufak bir işaretinden eser yoktu.

İşin görüleceği yer burasıydı. Öyle olmalıydı. Nathaniel çayıra doğru uzaklaşıp bir şey arıyormuşçasına yerlere bakarken Elisabeth yumruklarını sıktı. Cesedini gömecek bir yer mi arıyordu? Omzunun üzerinden şöyle bir bakınca arkasında, yakın bir mesafede Silas'ı gördü. Silas bakışlarını nazikçe yere eğse de dikkatinin üzerindeki ağırlığını hissedebiliyordu.

"Karakoru'da hiç bina yok," dedi, Elisabeth'in zihnini okuyordu âdeta. "Yosun halkı, bölgelerine girilmesini pek hoş karşılamaz. Günümüzde sayıları epey azalmış olsa da tepeleri atınca tehlikeli olabilirler."

Elisabeth nefesini tuttu. Yosun halkıyla ilgili hikâyeler okumuş ve hep biriyle karşılaşmak istemişti ama Üstat Hargrove orman ruhlarının, bir zamanlar var olduysa bile çok uzun zaman önce öldüğü konusunda Elisabeth'i temin etmişti.

"Silas'ın seni korkutmasına izin verme," diye müdahale etti Nathaniel. "Kamp yaparken araziye zarar vermezsek ve ağaçlardan uzak durursak bizi rahatsız etmezler."

CamScanner ile tarandı

Sonra durup aşağıya baktı. Diz çöküp bir elini yere koydu. Elisabeth, Nathaniel'ın dudaklarının karanlıkta hareket ettiğini görebiliyor ve havada sihrin gücünü hissedebiliyordu. Büyülü sözlerin icrası hiç de beklediği gibi değildi. Nathaniel'ın etrafını saran zümrüt yeşili ışık, içinde uyku tulumları, iki yanında da uzun yeşil ipek örtüler bulunan iki tane çadır şeklini aldı. Nathaniel eserini şöyle bir inceledi. Sonra uzaktaki çadırı başıyla işaret ederek, "Şu seninki," dedi.

Elisabeth çok şaşırmıştı. "Kendime ait bir çadırım mı olacak yani?"

Nathaniel tek kaşını kaldırıp şöyle bir etrafa baktı. Gümüşi saç tutamı alnına düşmüştü. "Ne var bunda? Yoksa aynı çadırda mı kalmak isterdin? Bunu senden beklemezdim Scrivener ama bu durumdan anladığım kadarıyla doğada bazı türlerin birbirini ısırması kur yapmak anlamına geliyor."

Elisabeth'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Öyle demek istemedim."

Onu bir süre süzdükten sonra Nathaniel pis pis sırıtmaya bir son verdi. "Evet, kendi çadırın olacak. Kaçmak konusunda sana ne söylediğimi unutma. Silas bu gece nöbet tutacak ve seni temin ederim, onu atlatmak kilitli bir kapıyı aşmaktan çok ama çok daha zordur."

Niyeti Elisabeth'i öldürmekken neden ona kendine ait bir çadır veriyordu ki? Tuzak bu olmalıydı. Çadırına girdikten çok sonra bile uyumadı, dikkatlice etrafı dinledi. Botlarını bile çıkarmadı. Saatler geçti, ateşin çıtırtısı ve Nathaniel ile Silas'ın branda bezinden içeri giren fısıltı halindeki muhabbetleri devam etti. Söylediklerini tam olarak duyamasa da verdikleri cevaplarda seslerin alçalıp yükselişine dikkat edince, bir efendi ile hizmetlisi değil de iki eski dost gibi muhabbet ettiklerini düşündü. Bazen Nathaniel bir şey söylüyor ve Silas sessizce kıkırdıyordu.

CamScanner ile tarandı

Nihayet konuşmaları sona erdi. Belki bir saat, belki de daha fazla beklemişti; artık ateşin korları branda bezine soluk kırmızı bir ışık yansıtıyordu. Gerilime daha fazla dayanamayacak hale gelen Elisabeth, uyku tulumundan çıktı ve kafasını çadırın perdesinden dışarıya uzattı. Dışarıda çam ve odun kokusu vardı, cırcır böcekleri gecenin karanlığında gümüşlere bürünmüş bir koro misali şakıyordu. Silas ortalıkta görünmüyordu. Eğilerek çadırın dışına bir adım atıp duraksadı.

"Akşam gezintisine mi çıktın, Scrivener?"

Nathaniel hâlâ uyanıktı. Ormanın kenarında devrilmiş bir kütüğe oturmuş, çenesini ellerinin arasına almış ağaçlara bakıyordu. Arkasında yanan korlar, yüzünü gölgede bırakıyordu. Elisabeth'e doğru dönmedi ama kaçmaya çalıştığı anda büyü yapacağını biliyordu.

Bir seçim yapmalıydı. Ya kaderinden kaçacak ya da onunla yüzleşecekti. Bir dakikalık sessizlikten sonra kır çiçeklerinin arasından, bir rüyada mahsur kalmış gibi tuhaf hissederek yürümeye başladı.

"Uyumaz mısın sen?" diye sordu Nathaniel'a yaklaşırken.

"Çok az uyurum," diye cevap verdi. "Ama bu bana özgü bir şey, bütün büyücüler için geçerli değil." Konuşurken gözlerini ağaçlardan ayırmadı. Elisabeth, onun gözlerini diktiği yere bakınca donakaldı.

Huş ağaçları ile çalılar arasında, ayışığının yardımıyla seçilebilen bir figür hareket etti. Koru ruhuydu bu. Eğilmiş, yerden bir şeyler topluyordu. Yosun tutmuş saçları başından perde gibi iniyor, bir çift çatal boynuz alnını taçlandırıyordu. Cildi tebeşir beyazı ve huş ağacının kabukları gibi pütürlüydü. Uzun çarpık kolları dizlerine kadar sarkıyor, birbirine girmiş dallara benzeyen pençeleriyle sona eriyordu. Elisabeth'in kolları ürperdi. Yavaşça öne çıkıp kütüğün diğer ucuna oturdu.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel ona göz ucuyla bakıp, "Ondan korkmuyorsun," diye gözlemini dile getirdi, neredeyse soru sorar gibiydi.

Elisabeth gözlerini ormandan ayıramaz bir halde, başını iki yana salladı. "Yosun halkını hep görmek istemiştim. Herkes bana aksini söylese de gerçek olduklarını biliyordum."

Nathaniel'ın arkasındaki ateşin ışığı çene hattını geçip elmacık kemiklerine kadar uzansa da gözlerindeki gölgeleri gideremedi. "Birçok insan peri masallarıyla büyür," dedi. "Neden bütün dünya inanmazken sen inanmaya devam ettin?"

Elisabeth, buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Ona göre bu soru çok da anlamlı değildi, bir anlamı vardıysa bile anlamak istediği türden değildi. "Hiçbir şeye inanmazsan hayatın ne anlamı kalır?" diye sordu cevap olarak.

Elisabeth'e anlaşılmaz, yarı gizemli bir ifadeyle uzun uzun baktı. Elisabeth de Nathaniel'ın neden burada bu kadar uzun süre oturup yosun ruhunu tek başına izlediğini merak etti.

Bir hareketlilik Elisabeth'in dikkatini çekti. Onlar konuşurken, ruh, ayışığında incelemek için küçük bir şeyi, bir meşe palamudunu yukarıya kaldırmıştı. Demek topladığı buydu, muhtemelen epey toplamıştı ama bilhassa bu meşe palamudunun özel bir yanı olmalıydı. Eğri büğrü pençeleriyle yerdeki yaprakları taradı ve killi toprakta bir delik açtı. Meşe palamudunu deliğe gömüp üzerini tekrar yapraklarla örttü. Tam o sırada âdeta orman iç çekmiş gibi hafif bir esinti korunun derinliklerinden gelip Elisabeth'in saçlarını taradı.

Hikâyelere göre yosun halkı, ormanın çobanlarıydı. Ormandaki ağaçlarla ve yaratıklarla doğumlarından ölümlerine kadar ilgilenirlerdi. Kendilerine has bir sihre sahiptiler.

"Neden sayıları bu kadar azaldı?" diye sordu, içi açıklayamadığı bir acıyla parçalanıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündü. Ama sonra Nathaniel, "Atam Baltasar Thorn'u bilir misin?" diye sordu.

Elisabeth başını sallayarak onaylarken diken diken olmuş tüylerinin ateşin ışığında belli olmadığını umdu. Ateşten hafif bir patlama ve çıtırtı geldi.

"On altıncı yüzyılın başlarında Karakoru, Güneyrüzgârı'nın yarısını kaplıyordu. Vahşi bir yerdi. Orman tarafından olduğu kadar insanlar tarafından da yönetiliyordu."

Ama artık işler değişti, diye içinden Nathaniel'ın sözlerini tamamladı. "Ne yaptı peki?"

"İskelet Savaşı'nda yaptığı nekromansi ritüeli yüzünden oldu. Sırf görüntüde hayat vermek için bile bedel olarak hayat alman gerekir. Tabii ki binlerce askeri mezarından çıkarmanın bedeli oldukça ağırdı. Hayat, toprağın kendisinden geldi. Baltasar'ın büyüsü, Karakoru'nun üçte ikisini tek bir gecede öldürdü, bazılarını da ağır yaraladı. Yosun halkı toprağa bağlıdır, bu yüzden hayatta kalanlar da çürümüş ağaçlar gibi yaralıydı." Nathaniel duraksadı, sonra da keyifsiz bir ses tonuyla, "Baltasar tabii ki malum unvana layık görüldü," diye ekledi.

Elisabeth'in tırnakları, çürümekten yumuşamış, süngerimsi bir dokusu olan altındaki kütüğe batmıştı. Şimdi yosun ruhuna daha dikkatli bakınca, dizlerinden birinde şişlik ve şekil bozukluğu olduğunu gördü, tıpkı bir meşe ağacının gövdesinde oluşan bir açık yara gibi.

"Sanırım bununla gurur duyuyor olmalısın," dedi. "Sonuçta bir sihirzade olmanın sebebi bu."

"Yaptığım şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?" Ses tonu, Elisabeth'le alay ettiğini ima ediyordu sanki. "Oturup hayran hayran atamın yaptıklarını mı düşünüyorum yani?"

CamScanner ile tarandı

"Bilmiyorum. Umarım öyle değildir. Kimse böyle bir şeyden hoşnut olmamalı." *Senin gibi biri bile.*

Belki de alaycılık kotası Elisabeth'in düşündüğü gibi sınırsız değildi. Nathaniel biraz daha ormana baktıktan sonra kalkıp, "Geç oldu," dedi. Başıyla ruhu işaret etti. "Onlardan birini gördüğün için şanslısın. Bundan yüzyıl sonra soyları tükenmiş olacak."

Nathaniel parmaklarını dudaklarına götürdü. Elisabeth onu durduramadan, bir ıslık sessizliği bozdu.

Ruh, sesi duyunca ürkek bir ceylan misali yerinden sıçradı. Elisabeth karanlıkta tıpkı fosforlu mantarlar gibi göz kamaştırıcı bir şekilde parlayan bir çift mavi-yeşil gözle karşı karşıya kaldı. Solgun dudakları gerilerek keskin, eğri büğrü, kahverengi dişlerini açığa çıkardı ve ruh bir zamanlar durduğu yerdeki çalılıkları titreterek gözden kayboldu.

"Bunu kesin olarak bilemezsin," dedi Elisabeth. Ama karanlıkta ses tonu kulağa çekimser gelmişti. Sihrin bir zamanlar kol gezdiği ve artık yok olduğu boş tepeye bakarken, Nathaniel'ın haklı çıkacağı günler neredeyse gözünün önüne geliyordu.

"Soruna cevap vermedim ki." Nathaniel çadırına yöneldi. Sonra başını çevirip omzunun üzerinden, "Hiçbir şeye inanmazsan, kaybedecek çok az şeyin olur," dedi.

Bir sonraki akşam Pirinçgeçit'e vardıklarında, Elisabeth hâlâ hayattaydı ve Nathaniel Thorn hakkında yanılıyor olabileceği gibi canını sıkan bir gerçekle yüzleşmeye çalışıyordu. Kafasını kurcalayan sorularla baş başa, pencereden günbatımı ışıklarının şehre vurup nehri erimiş altından bir kurdeleye dönüştürmesini izliyordu.

Başkent uzaktan bile nefes kesici görünüyordu. Pirinçgeçit, nehrin dolambaçlı kıyısı boyunca Elisabeth'in hayal bile edemeyeceği kadar geniş bir alana yayılmıştı. Şehrin kayağan taşından

CamScanner ile tarandı

yapılmış çatıları sonsuz bir labirent yaratıyor, bacalarından kızıl gökyüzüne sıra sıra dumanlar yükseliyordu. Katedrallerin ve akademilerin görkemli binaları çatıların üzerinde yükseliyor, kulelerin zirvesinde bulunan tunç figürler koyu renk çatıların üstünde meşaleler gibi parlıyor, gölgeler koyulaştıkça parıltıları daha da artıyordu. Elisabeth, kule kalabalığı arasında Lonca'yı ve Kraliyet Kütüphanesi'ni aradı ama büyük binaları birbirinden ayırt edemedi.

Çok geçmeden atların toynakları bir köprünün parke taşlarına çarpmaya başladı, altlarında akan nehir balık ve algler kokuyordu. Öfkeli bulutlar altında kukuletalı siluetleriyle kaygı uyandıran heykeller pencerenin önünden birbiri ardına geçiyordu.

Elisabeth'in düşüncelerini kemiren şüphe, güneş başı öne eğik heykellerin ardında batarken gitgide artıyordu. Nathaniel, geçen gece Karakoru'da onu öldürmeye çalışmamıştı. Ona elini bile sürmemişti, hem zarar vermek isteseydi şimdiye çoktan yapardı. Fakat kütüphaneyi sabote eden büyücü *o* değilse, o zaman bunun anlamı...

Faytonun kapısı açılırken trafikteki yaygara şiddetlendi. Nathaniel zümrüt yeşili bir girdabın ortasında olduğu halde faytona bindi. Elisabeth'e bakıp sırıttı, kapıyı kapatıp karşısındaki köşeye oturdu.

"Kendimi göstermemem daha iyi olur," diye açıkladı. "Halkı galeyana getirmek istemiyorum. Bilirsin, ünlü birini görmeyiversinler, resmen kafayı yiyorlar ve faytona akın etmelerini istemiyorum. Bir adamın katlanabileceği evlilik teklifi sayısının da bir sınırı var."

Elisabeth ona hayretler içinde bakakaldı. "Senden korkmuyorlar mı?"

Nathaniel pencereye doğru eğilip yansımasına bakarak saçlarını düzeltti. "Bu seni şoke edebilir ama insanların çoğu büyücülerin şeytani olduğunu düşünmüyor." Başıyla şehri işaret etti. "Modern dünyaya hoş geldin, Scrivener."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth dışarıya baktı. Som demirden lambalar köprünün kaldırımına turuncu bir ışık yayıyordu. Üstü başı kir toz içinde bir grup çocuk, Nathaniel'ın faytonunun yanında etrafa faytonu gösterip bağırarak koşturdu. Hamur işleri satan bir kadın onları selamlamaya çalışırken neredeyse heyecandan tepsisini devirecekti. Faytonu dikenleri ve zümrüt yeşili perdelerinden tanıdıkları belliydi; sahibini tanıyor ve ondan korkmuyorlardı.

Gerçek, şaşırtıcı olsa da içine işlemeye başlamıştı. "Söylediğin onca şey, kan içmeler, insanları semendere dönüştürmeler falan..."

Nathaniel dirseğini kapıya dayayıp eliyle ağzını kapattı. Gözleri, aldığı keyfi bastırmaya çalıştığını belli ederek parıldıyordu.

Elisabeth'in bütün vücudunu bir şok dalgası kapladı. "Benimle alay ediyordun!"

"Açıkçası, yetim kanı içtiğime gerçekten inanacağını düşünmemiştim. Bütün kütüphaneciler senin gibi mi, yoksa sadece kitap bitleri tarafından büyütülen vahşi kütüphaneciler mi böyle?"

Elisabeth itiraz etmek istedi ama haklı olabileceğini düşündü. Bildiği her şeyi ya yarım yüzyıldır tuvaletten daha uzağa gitmemiş Üstat Hargrove'dan ya da kitaplardan öğrenmişti ki onların birçoğu da yüzlerce yıl öncesinin bilgileriyle doluydu. Bilgi kaynaklarının geri kalanı ise kıdemli kütüphanecilerin anlattığı hikâyelerdi, onlar da uslu bir çırak olsun ve büyücülerle ilgili sorular sormayı tamamen kessin diye çok korkutucu detaylar veriyorlardı. Şimdi o hikâyelerden kaçının yalan dolandan ibaret olduğunu düşünüyordu. İhanete uğramış olmanın verdiği öfkeyle dişlerini sıktı.

Aniden Nathaniel'a dönüp, "Neden Yazdüşü'nden beni almaya sen geldin?" diye sordu. "Neden sen? Neden bir başkası değil?"

Sesindeki şiddetli öfke Nathaniel'ı şoke etti. Yüzündeki alaycı tebessüm kayboldu, gözlerindeki parıltı suya sokulmuş kor misali solup soğudu. "Sihrisulta'ya rapor geldiğinde ismini tanıdım."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl? Sana adımı hiç söylemedim ki."

"Müdire söyledi." Elisabeth'in yüzündeki ifadeyi görünce açıklamaya devam etti: "Beni bir kitaplıkla öldürmesinden kıl payı kurtulduğum kızın ismini öğrenmek istedim. Bir daha yollarımız kesişirse diye bunu bilmemin akıllıca olacağını düşündüm."

"Müdire benim hakkımda başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Bir an duraksayıp, "Üzgünüm," dedi.

Elisabeth'in boğazı düğümlendi. Tekrar manzaraya bakmaya koyuldu. Gökyüzünün çivit mavisine dönüşünü izlerken, içi mide bulandırıcı bir çaresizlik hissiyle doldu. Yolculuğu çok geçmeden sona erecekti ve onu yolun sonunda neyin ya da kimin beklediğini bilmiyordu. Artık Müdire'nin katiline dair bir tahmini de kalmamıştı.

Şehrin sokaklarına dair karanlıkta edindiği ilk izlenim etkileyiciydi. Neredeyse kendi Büyük Kütüphanesi kadar yüksek binalar sisi yararak göğe uzanıyor, pencerelerinin camından dışarıya titrek mum ışıkları yansıyordu. Daha önce tek bir yerde bu kadar çok binayı ve insanı bir arada görmemişti. Faytonlar trafikte güçlükle ilerlerken bastonlu, silindir şapkalı adamlardan ve dantel şeritlerle süslü, yüksek yakalı elbiseler giymiş kadınlardan oluşan yayalar telaşla yanlarından geçti. Alışveriş torbaları taşıyorlar, aceleyle caddenin karşısına geçiyorlar ve kırsal kesimin uyuşuk ritmine alışkın olan Elisabeth'e çok yabancı bir çabuklukla araçlara binip iniyorlardı. Her şey, lambaların puslu ışığıyla renkleniyordu ve Nathaniel bu lambaların Elisabeth'in sandığı gibi büyüyle çalışmadığı, gaz lambası denen bir icat olduğu bilgisini vermişti.

Araç nihayet dar ve kasvetli bir ara sokakta durdu. Elisabeth uyuşmuş bir şekilde Nathaniel'ın peşi sıra faytondan indi. Sis hemen botlarını kapladı ve elbisesinin etekleri etrafında fırıl fırıl dönmeye başladı. En yakındaki sokak lambası sönmüş ve onları karanlıkta bırakmıştı. Görünürde kimsecikler yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Sihrisulta'nın kalman için ayarladığı pansiyon burası," dedi Nathaniel. "Yarınki duruşmada seni kısa bir süreliğine görebilirim ama onun dışında artık benden kurtuldun diyebilirim."

Elisabeth sessizce pansiyona baktı. Bir zamanlar saygın bir tuğla bina olduğu belliydi. Ama artık ürkütücü duvarları isten simsiyah olmuş, pencerelerine demir parmaklılar takılmış ve parmaklıklar tuğlalar üzerinde pas izleri yaratmıştı. Titremesini bastırmak için kollarını karnında kavuşturdu.

Nathaniel, "Tuhaf," diye devam etti kendi kendine. "Bizi bekleyen biri olması gerekiyordu... Ama önemli değil, ben sana kapıya kadar eşlik ederim..." Yüzüne bakmadan Elisabeth'e girişi işaret etti.

Elisabeth bu hareketi güçbela fark etti. Hâlâ pansiyona bakıyordu. Çocukken dışlanacağı, istenmeyeceği ve unutulacağı korkunç bir yer olarak hayal ettiği yetimhaneyi hatırlatmıştı ona. "Beni burada bırakıp gidecek misin?" Kelimeler dudaklarından zorla dökülmüş ve onu mahcup etmişti.

Nathaniel tereddüt etti, yüzündeki ifade silindi. Bir kalp atımlık süre geçti. Nathaniel karanlıkta çok genç ve solgun görünüyordu. Sonra bir adım öne çıktı ve Elisabeth'e peşinden gelmesini işaret etti.

"Cazibeme yenik düştüğünü söyleme sakın," dedi omzunun üzerinden. "Seni temin ederim, aramızda tutkulu bir ilişki başlamasından hiçbir hayır doğmaz. Sen kırsaldaki küçük bir kasabanın kütüphanecisisin, ben ise krallığın en gözde bekârıyım: Beni tiye alma, Scrivener. Bu doğru, istersen caddeye çıkıp herkese sorabilirsin. Oldukça ünlüyüm."

Ama Elisabeth dalga geçmemişti. Ağzından kaçırdığı kelimeler, bastırmaya çalıştığı panik çığlığının eseriydi. Yakındaki bir ara sokakta, sönmüş sokak lambasının arkasında, bir grup siluet durmuş onları izliyordu: gözleri parlayan, nefesleri gece ayazına buharlaşarak karışan iri kıyım tiplerdi. Elisabeth gözlerini kırpar

CamScanner ile tarandı

kaçmaz yok olmuşlardı ama Elisabeth onların hayal ürünü olmadığından emindi.

Artık kendisinden birkaç adım ötede olan Nathaniel'ı uyarmak için ağzını açtı ama çıt çıkaramadan birisi onu belinden sertçe kavrayıp aniden ara sokağa çekti. Bir el ağzına yapıştı ve Elisabeth boğazına dayanan bir bıçağın soğuk ucunu hissetti.

CamScanner ile tarandı

DOKUZ

Elisabeth'in ağzını kapatan el, ter kokuyordu. Onu ısırmaya çalıştığında, dişlerinin adamın etine geçmesi hiçbir etki yaratmadı. Derisinin tadı Elisabeth'in ağzına doldu: Acı ve metalikti, tıpkı kirli bir bozuk para misali. Elisabeth panikle adama doğru hamle yaptı ama bu kez de bıçak boğazına daha sıkı dayandı. Elisabeth çaresizliği yüzünden hepten kaygılanarak hareketsiz kaldı. Adam onu bir adım daha geri sürükledi. Sonra bir adım daha.

Elisabeth onu ara sokakta neyin beklediğini bilmiyordu ama bu adam ve bıçağından çok daha kötü olduğunu düşünüyordu.

Nathaniel pansiyonun ilk basamağına adımını atıp duraksadı. Arkasına dönerken, "Scriv..." diye başladığı sözünü yarıda keserek, karşılaştığı manzarayı sakince değerlendirmeye çalıştı. "Tanrı aşkına," dedi. "Neler oluyor böyle?"

Elisabeth'i zapt eden adam pişmiş kelle gibi sırıtmış olmalıydı çünkü nefesinin berbat kokusu esintiyle Elisabeth'in yanağından burnuna çalınmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye ısrar etti Nathaniel. "Para mı?" Bakışları bıçak, Elisabeth ve onu zapt eden adam arasında dolandı ve gördüğü manzara karşısında suratını astı. "Yok, dur tahmin edeyim. Siğil ilacı mı? Yerinde olsam ben de senin kadar çaresiz hissederdim sanırım."

Nathaniel bu durumda herhangi bir aciliyet görmüyordu sanki. Ama konuşurken ihtiyatlı bir şekilde başparmağı ile orta par-

CamScanner ile tarandı

mağını peleriniyle kısmen gizleyerek şaklattı. Parmaklarının ucundan tek bir yeşil kıvılcım çıktı ama başka hiçbir şey olmadı.

"Bıçağıma büyü yapamazsın." Adamın kalın sesi Elisabeth'in arkasında yankılandı ve tonuyla halinden memnun olduğunu belli etti. "Som demirden yapıldı. Özellikle öyle istedim."

"Eh, denediğim için beni suçlayamazsın." Nathaniel'ın bakışları şöyle bir ara sokağa kayıp tekrar onlara döndü. "Alternatifi etrafı o kadar batırıyor ki. İpekten kan lekesini çıkarmak imkânsız ve hizmetlimin bu pelerinden ne kadar garip lekeler çıkarmaya çalıştığını anlatamam sana."

Yakınlarında birisi uysal ve bezgin bir şekilde iç çekti. Elisabeth'i zapt eden kişi irkilip sesin kaynağına döndü ama orada kimse yoktu; loş sokak, etrafa saçılan gazete kâğıtları dışında bomboştu.

"Bunu kaç kez yaptığımı hatırlamıyorum bile, bir süre sonra sayamaz oldum," diye fısıldadı Silas, sesi hemen arkalarından geliyordu. Elisabeth saçlarına bir nefesin değip geçtiğini hissetti.

Elisabeth'i tutan adam tekrar arkasına dönüp baktı ama hiçbir şey göremedi. Elisabeth adamın kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu. Bıçağı tutan eli titremeye ve bıçak elinden kaymaya başladı. Elisabeth'in zihninin bilinç düzeyine bir görüntü yükseldi, tıpkı derin bir havuzun dibinden kurtulup yüzeye çıkan bir çiçek misali: Silas karanlık ağaçlık alanda ellerini arkasında kenetlemiş duruyordu. Ama bu gerçekten olmamıştı, değil mi? Bunu rüyasında görmüştü.

"Geri çekil," diye uyardı adam. "En ufak bir hareketinde kızı keserim. Canlı ya da ölü, benim için fark etmez. Ben de yalnız değilim zaten..."

"O lekelerden bazılarının ne olduğunu bana hiç açıklamadınız, efendim," dedi Silas.

"Hayal gücüne bıraksam daha iyi," diye cevap verdi Nathaniel.

CamScanner ile tarandı

"Lanet olasıca, neredesin?" diye kükredi adam, sonra kükreyişi çığlığa dönüştü. Hem bıçak hem de eli aynı anda yere düştü ve Elisabeth öne doğru sendeledi ama Nathaniel hemen yanına gelip onu düşmeden yakaladı.

Elisabeth boğazını temizleyip yere tükürdü, adamın ağzına yayılan tadından çaresizce kurtulmak istiyordu. "Daha fazlası var," dedi soluk soluğa. "Ara sokakta daha fazla adam var."

"İkimizin de iyiliği için sana bunu söylemek zorundayım, çok üzgünüm," dedi Nathaniel, "ama onlar insan değil."

Karanlıkta, bunu kabul edermişçesine bir kükreme yankılandı. Bir gölge ara sokağın ağzından çıkıp etrafı kolaçan ederek uzaktaki sokak lambasının yaydığı ışığa doğru ilerledi. Işık, öfkeli bir hayvana aitmiş gibi görünen uzun bir burnu ve ağzı aydınlattı ama bir köpeğe ait olamayacak kadar büyüktü. İki yarığa benzeyen burun delikleri havayı koklarken genişliyor, nefes verirken buhar çıkarıyordu. Sonra kıvrımlı ve uçları öne doğru bir çift boynuz belirdi. Siyah pullarına çöken sis, pulların altındaki güçlü kaslar hareket ettikçe yön değiştirdi. Bu ne bir insan ne de bir hayvandı.

"İblisler," diye fısıldadı Elisabeth.

"İblislerin alt türlerinden ifritler." Nathaniel arkalarına baktı. "Çağırılmaları yasak çünkü neredeyse her şeyi yapabilirler, onlara şeyin sözünü versen yeter... Şey ah, neyse boş ver."

"Neyin sözünü?"

Nathaniel çekinerek, "Yemek sözü," dedi. "Elinde bıçak tutan o etkileyici beyefendi muhtemelen onlara seni yiyebileceklerini söylemiştir."

İblisler hakkında öğrendiklerinden sonra Elisabeth bunu duyduğuna şaşırmamıştı. İfrit tamamen ışığın altına girdiğinde zayıflıktan kaburgalarının sayıldığını, karnının boğumlu sırtına yapıştığını gördü. Derisi soyulmuş ve üzerine pullu bir zırh giydirilmiş büyük, sıska bir av köpeğini andırıyordu.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth cevap veremeden iki yaratık daha görüş alanına girerek Nathaniel ile Elisabeth'in kaçamaması için faytonla pansiyona geldikleri yolu ablukaya aldılar. Nefes alıp verdikçe havaya buhar salıyorlardı, kırmızı gözleri parıltılar saçıyordu. Atlar korkup kişnemeye başladı ama açlıktan gözü Elisabeth'ten başka bir şey görmeyen ifritlerin dikkati dağılmadı.

Nathaniel ses çıkarmadan başıyla binayı işaret etti. Elisabeth gözleriyle onu anladığını ima etti. Birbirini izleyen ahenkli, dikkatli ve yavaş adımlarla merdivenlere doğru geri geri gitmeye başladılar. İlerlerken Nathaniel büyülü sözler mırıldandı. Birleştirdiği avuçlarından çıkan zümrüt yeşili ışık bir halat misali kıvrıldı.

Normal bir konuşma tonuyla, "Kız bir deri bir kemik," diye ısrar etti ifritlerden yaşlıca olanı. "Biraz da kokuyor. Şu saçlarını görmüyor musunuz? Altı resmen bomboş."

Arkalarından gelen hırıltı Elisabeth'in kemiklerinde yankılandı. Elisabeth ensesinde sıcak, leş gibi kokan bir nefes hissetti. Hemen arkalarına döndüklerinde pansiyonun merdivenlerine çömelmiş, girişi engelleyen dördüncü ifriti gördüler. Çenesinden salyaları akıyordu.

"Denemeye değer," deyip Elisabeth'i kendine çekip sımsıkı kucakladı.

Ansızın etraflarındaki dünya patladı. Yükselen toz bulutları arasından tuğlalar, tahtalar ve metaller yağmaya başladı. Nathaniel'ın, göğsüne dayanmış kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyordu, omuzlarındaki kaslar bir şeyi kendisine doğru çekerken gerildi; zümrüt yeşili ateşten bir halat, bir kırbaçtı bu. Sonra kırbacını tekrar şaklattı ve Elisabeth kırbacın binanın yan tarafına çaptığını gördü, bina öyle çabuk yıkıldı ki âdeta erimişti, taştan bir şelale misali yere dökülüverdi. Altından kesik ve acı bir havlama duyuldu.

Nathaniel, bedenini serbest bıraksa da bileğinden tutup Elisabeth'i enkazın arasından çekip çıkarmaya koyuldu. Elisabeth

CamScanner ile tarandı

ifritlerin nereye gömüldüğünü anlayamamıştı. Havayı dolduran toz bulutu kadar yoğun ve boğucu olan sessizlik, yerle bir olan enkazdan son bir tuğlanın yere düşmesiyle bölündü.

"Faytona girmen lazım," diye açıkladı Nathaniel, soğukkanlılığı nihayet durumun aciliyetiyle dağılmıştı. "Gömüldükleri yerden çıkmaları uzun sürmez. Ne yapıyorsun?"

Elisabeth elini Nathaniel'dan çekip kurtardı. Düşen tuğlayı bir kenara tekmeleyip molozlardan ayrılmış bir metal çubuğu aldı. Çubuğu sıkıca tutup Nathaniel'a kaşlarını çattı. Nathaniel'ın bakışları, durumu anlamaya çalıştığını, yüz ifadesindeki küçük bir değişiklik ise durumu yeniden değerlendirdiğini gösteriyordu.

"Pekâlâ, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar korkutucu afacan," dedi. "Onları oyalamama yardım et." Şoför koltuğuna başıyla işaret etti.

Önce Elisabeth çıktı. Silas ortalıkta yoktu. Fayton Elisabeth'in ağırlığıyla birkaç santimetre öne eğilirken, Elisabeth dengesini sağlamak için tutacaktan destek aldı. Faytonun tekerlekleri frenlere doğru asılarak uğursuz bir şekilde gıcırdadı. Atlar her an arkalarından fayton gelse de gelmese de dörtnala koşabilirlerdi. Ter içinde kalmalarına bakılırsa, bunu yapmaları çok yakındı. Dizginlerin anlaşılmaz bir hal alan düğümüne baktı.

Nathaniel hemen Elisabeth'in yanına atlayacağı yerde tereddüt etti. Omzunun üzerinden dönüp baktı. Arkalarındaki sokak toz bulutuna gömülmüştü ama bir yerde küçük bir hava akımı bulutu dağıtmaya başlamıştı.

Elisabeth bunu görür görmez, tam o noktadan bir ifrit hırıldayarak hızla fırladı. Nathaniel'ın kırbacı şakladı ve daha havadayken ifritle buluştu. Yeşil ateş boynunu sardı ve hiç acele etmeden çabuk ve kesik bir sallamayla ifriti enkaza geri fırlattı.

CamScanner ile tarandı

Atları koşmaya dizginleri zorladı. Nathaniel kırbacını bir kenara atıp dizginleri hızla çekti ve atlar hemen dörtnala koşmaya başladığı sırada hareket halindeki faytona atladı. Nefesini toplamaya çalışırken faytonun kenarına tutundu, tekerlekler yere saçılmış tuğla parçaları üzerinden sekip faytonu dalgalarla boğuşan bir gemi gibi sağa sola sallıyordu. Elisabeth bir elini ona uzattı, Nathaniel kızın elini tuttuktan sonra Elisabeth tüm gücüyle asılarak onu faytonun üstüne çekmeye çalıştı. Bir kere daha asılınca Nathaniel bütün ağırlığıyla sürücü bankına, Elisabeth'in yanına çöktü. Nathaniel'ın tepkisini görmeyi beklemeden, Elisabeth dönüp faytonun arkasına baktı. Nathaniel da dizginleri kavrayıp şaklattı. Atlar sağ sol yapmayı bırakıp dümdüz ilerlemeye başladı.

Binalar geride kalırken, moloz yığınları arasından gümbürtüler eşliğinde toz bulutları yükselmeye başladı. Enkazdan çıkan siluetlerin kıpkırmızı gözleri karanlıkta tekrar parladı. Elisabeth elindeki metal çubuğu daha sıkı tutmaya başladı.

"Nasıl fayton kullanacağını bilmediğini sanıyordum," diye bağırdı toynak sesleri arasında.

"Daha neler!" diye bağırarak cevap verdi Nathaniel. "Yeterince teşvik edildiğimde çok hızlı öğrenirim."

Fayton köşeyi dönüp başka bir boş sokağa girdi, arka tekerleri dönüşün etkisiyle bir an için havaya kalktı. Hızlarını artırmaya devam ediyorlardı ama ifritler peşlerine takılmıştı. Enkaz altından dişlerini göstererek çıkmış ve üzerlerindeki tozu silkelemişlerdi. Elisabeth altı tane olduklarını saydı ve vücuduna bir panik dalgasının yayıldığını hissetti.

"Bu yeterince teşvik edici mi?" diye sordu.

"Belli olmaz. Ne kadar yaklaştılar?"

Bir ifrit gruptan sıyrılarak ürkütücü bir hızla faytona yaklaşmaya başladı. Faytonun arka tekerleklerine yetişmişti, bir tazı misali

CamScanner ile tarandı

depar atıyor, başını yana eğmiş parlayan kırmızı gözleriyle Elisabeth'in durduğu yere bakıp bir değerlendirme yapıyordu. Elisabeth ifritin zıplayabileceği mesafeyi hesapladığını anladı. Yaratık, gerinip sıçradığı anda da Elisabeth eğreti silahını savurdu.

Silah, hedefine şiddetle çarptı. Elisabeth'in bütün vücudu çarpmanın etkisiyle titredi ve suratına salyalar sıçradı. Dengesini kaybeden ifrit, kısa bir süre önce Nathaniel'ın yaptığı gibi faytonun kenarına tutundu, pençelerini iyice geçirmeye çalışırken incelikle oyulmuş ahşabı paramparça etti. Pençesindeki her bir tırnak yetişkin bir erkeğin parmağı uzunluğunda, pis ve kanca gibiydi. Tek bir hamlede Elisabeth'i parçalara ayırabilirdi. Gözlerindeki parıltı tam da bunu yapmak istediğini gösterir nitelikteydi.

Ancak Elisabeth'in suratına geçirdiği çubuk, uzun burnu boyunca uzanan taze bir yanık izi yaratmıştı. Elindeki çubuğa sıçramış salyalar, tıpkı sıcak bir tavaya dökülen su misali tıslayıp cızırdayarak buharlaşıyordu. Çünkü çubuk, demirden yapılmıştı.

Bundan cesaret alarak Elisabeth çubuğu tekrar savurdu ve tatmin edici bir çatırtı daha duyuldu. İfrit aksamaya başladı, tutunmaya çalışan pençeleri gevşedi. Yuvarlanıp taklalar atarak yere düştü, yattığı yerden kalkmaya uğraşırken yaralanmış başı hafif hafif dumanlar çıkarıyordu. Diğer ifritler onun bedeninin üzerinden atlayıp koşmaya devam ettiler, gözleri faytona kilitlenmişti.

Elisabeth, Nathaniel'a döndü, çubuğundan buharlar çıkmaya devam ediyordu.

"İşte bu kadar yaklaştılar," dedi.

Nathaniel, Elisabeth'e bir bakış attı, sonra bir kez daha, dikkatini önüne vermeden önce son bir kez daha baktı. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diyerek Elisabeth'i temin etti.

Fayton bir dönemeci daha savrularak alırken birisi çığlık attı. Bir at şahlanarak sürücüsünü zor durumda bıraktı; sepetlerden

CamScanner ile tarandı

biri devrilince lahanalar yola saçıldı. Boş yan yolu geride bıraktılar. Yolda sarsılarak gidip, faytonları ve yük arabalarını atlatırken, Elisabeth gaz lambası ışığında yanlarından hızla geçtikleri insanların yüzündeki şoku bir an için görebiliyordu. Yayalar faytonun yolundan çekilmek için kaldırımlara fırlıyordu.

İlk ifrit hemen arkalarından köşeyi döndü. Trafikte sağ sol yaparak gitmeye çalışmak yerine, bir nehrin karşısına geçmeyi kolaylaştırsın diye dizilmiş taşlarmış gibi bekleyen yük arabalarının üzerinden zıplaya zıplaya ilerliyordu. Kömürler, elmalar ve mutfak eşyaları etrafa savruluyordu. Sokak kaosa sürüklenirken, seyirciler geride durup kollarını başlarına siper etmişti.

"Dur!" diye haykırdı Elisabeth. "İnsanlar yaralanacak!"

"Durup ne yapayım yani? Beyaz bayrak mı sallayayım? İfritlerden bizi yememelerini mi rica edeyim?" Nathaniel'ın çenesindeki bir kas, kendi yılgınlığını ele verecek şekilde seğirdi.

"Büyü yap!" diye haykırdı Elisabeth. Bunu önerdiğine kendisi de şaşırmıştı.

Nathaniel bir an için çılgınca gülecekmiş gibi baktı. Bunun yerine, "Büyücülük odaklanmayı gerektirir," diye bağırdı. "Konsantrasyon şarttır. Sınırları vardır. Bir yandan etrafa büyüler savurup diğer yandan..."

Önlerinden yeterince çabuk çekilmeyen bir yük arabasını atlatmak için yoldan saparak ona çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Arabaya bağlı midilli, Nathaniel'ın atlarının toynak seslerinden ürküp ringa balığı sepetleriyle dolu bir tezgâha çarptı. Terazilerin gümüş ölçekleri parke taşlarına düştü. Arabanın tekerlekleri balıklardan birini onlara doğru fırlatınca Elisabeth, balık kafasına çarpmadan hemen önce eğildi.

"Koca avludaki bütün heykellere hayat verdiğine bizzat şahit oldum," dedi. "Sen bir sihirzadesin. Bu insanlar sana güveniyor. Direnmelisin!"

CamScanner ile tarandı

Nathaniel, Elisabeth'e attığı tek bir bakışla onun zor ve sinir bozucu biri, hatta muhtemelen delinin teki olduğunu düşündüğünü belli etti ama bir meydana hızla girdiklerinde dizginleri çekip faytonu savurdu. Frenlenmeye çalışılan tekerlekler hoplarken Elisabeth kendini olabileceklere hazırladı. Parke taşları üzerinde sürüklenip, meydanı çevreleyen büyük tuğla binaların hizasında sarsılarak durdular, sokakla aralarında bir fıskiye vardı.

Fayton durur durmaz Elisabeth oturduğu bankın üstüne çıkıp oradan faytonun düz ahşap çatısına tırmandı. Çatıdan, ana caddeye döndükten sonra geçtikleri bütün yolu görebiliyordu. Devrilen yük arabalarından, ayak direyen atlardan, etrafa yayılmış ürünlerden oluşan kargaşayı inceledi. Gece yeli, bağırışları ve atların tiz kişneme seslerini onlara kadar taşıyordu. Daha yakında, fıskiyenin etrafında duran bir avuç satıcı, alelacele stantlarını toplamaya çalışıyordu. Faytonun geldiğini gören yayalar meydanı çoktan boşaltmıştı. Sona kalanlar da faytonu hizasına çektikleri binaların merdivenlerini aceleyle çıkıyordu. Kapılar çarpılıyor, yüzler pencerelere dayanıyordu. Hava kestane kebabı kokuyor, Elisabeth'in midesi bunca şeye rağmen guruldayabiliyordu.

Gözleri bu kaos sahnesinde gezindi. İlk başta ifritlerden herhangi bir ize rastlamadı. Sonra terk edilmiş iki yük arabasının arasında çömelip sinsice ilerleyen bir siluet gördü; devrilmiş bir faytonun arkasından da buhar çıkıyordu. Elisabeth, ifrit kendini gösterene kadar bakışlarını o noktaya odakladı ve ifriti görünce yüreği hop etti: Başının sol tarafı yanmış, sol gözü perişan haldeydi. Bu, faytonda vurduğu ifritti.

Nathaniel tutacaktan destek alıp yanına çıkarken, "Onları öldürmek ne kadar zor?" diye sordu Elisabeth.

"Öldürmekle neyi kastettiğine bağlı." Rüzgâr saçlarını karıştırıp pelerinini dalgalandırdı. "Ötedünya'dan gelen hiçbir şey ölümlü dünyada öldürülemez, sadece kendi âlemlerine geri gönderilebilirler. Vücutları paramparça olsa da ruhları yaşamaya devam eder."

CamScanner ile tarandı

Meydana çöken sessiz, gergin bekleyiş halinde konuşmak tehlikeli geliyordu. Elisabeth birisinin şapkasını kaybettiğini ve şapkanın uçup fıskiyenin havuzuna düştüğünü gördü. Kaldırım kenarındaki olukta da bir kadın eldiveni duruyordu. İfritler yük arabalarının arasında dolanarak ilerliyorlardı. Birbirlerinden ayrılmış, altı farklı yönden yaklaşıyorlardı.

Elisabeth sorusunu düzeltmeyi denedi: "Bir daha ayağa kalkmamaları için onlara kaç kez vurmam lazım?"

Nathaniel'ın ağzının kenarı seğirdi. "Bence deneye yanıla öğrenirsin, Scrivener. Coşkuna diyecek yok nasılsa. Şimdi, bana biraz müsaade et. Bana... on beş saniye lazım. Yirmi de olabilir."

Nathaniel gözlerini kapattı.

Elisabeth büyücülüğü hep kılıç çekmek gibi hızlıca yapılabilen bir şey olarak hayal etmişti. Şimdi ise Nathaniel'ın odaklanmış yüzüne yayılan dinginliği izlerken, büyü yapmanın nasıl bir şey olabileceğini ilk defa merak etti. Bedensel değil, zihinsel bir çaba gerektiriyordu.

Nathaniel derin bir nefes alıp gözlerini açmadan konuşmaya başladı. Dudaklarından dökülen Enokyan dilindeki kulak tırmalayıcı sözler, sessizliği bölüyordu. Rüzgâr şiddetlendi ve Nathaniel'ın etrafında hızla esmeye başladı, yaprakları ve gazete kâğıtlarını etrafa savuruyor, hatta fıskiyedeki suyun akışını bozuyordu. Elisabeth'in saçları omuzlarının üzerinde uçuşuyor, Nathaniel'ın yüzündeki dingin ifade mükemmelliğini koruyordu.

Bu, kılıç çekmek gibi bir şey değildi. Bir orduya emir vermek gibiydi. Tanrılaşmak gibi...

Gökyüzü kararadı. Kara bulutlar toplaşıp dönerek meydanın üzerinde kaynayan bir girdap oluşturdu. Nemlenen hava gitgide daha boğucu bir hal aldı. Sokak lambaları söndü. Bulutların derinliklerinden yeşilimsi bir parıltı çıkararak fırtınadan önceki tekinsiz alacakaranlıkta her şeyi sırılsıklam etti.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel her ne yapıyorsa, ifritler ona ihtiyacı olan on beş saniyelik süreyi tanımayacaktı. Nathaniel büyülü sözleri söylemeye başlar başlamaz, gözü berbat durumda olan ifrit öne atıldı. Diğerlerine bırlayarak emir verdi. Onun her iki tarafındaki ifrit meydana atladı, kasları inanılmaz bir hızla faytonun peşinden koşmalarını sağlayabilecek kadar güçlü ve şişkindi. Buhar çıkan ağızlarından kırmızı dilleri sarkıyordu.

Elisabeth rüzgârın yüzüne çarpmış saçlarını iki yana salladı ve demir çubuğu omzunun üzerine kaldırdı. Bulutların kaynaya kaynaya dönüşü, Elisabeth'in midesindeki rahatsız edici türbülansın dışa vurumu gibiydi.

Dişler parıldadı. Elisabeth silahını savurdu. Geceyi bölen bir çatırtının ardından gözlerini kamaştıran zümrüt yeşili bir alev patlaması oldu.

Elisabeth'in görüşü netleştiğinde, hâlâ ayakta olduğunu, iki ifritin ise faytonun önünde yere serildiğini gördü. İlki, boynu anormal bir açıyla dönmüş bir şekilde yatıyordu. Bunu Elisabeth yapmış olmalıydı. Ama ikinci ifrite başka bir şey olmuştu. Girift bir öbek halinde yatıyor, yanık eti cızırdıyor ve bu haliyle şiş kebabı andırıyordu.

Nathaniel elini uzattı. Bulutlardan iki kez keskin bir ses çıkararak zümrüt yeşili bir şimşek çaktı ve gümbürtüsü yankılanırken yeri sarsıp pencereleri titretti; şimşek dindiğinde bir başka ifrit daha kızarmış, yerde yatıyordu. Nathaniel'ın parmakları arasında kıvılcımlar dans ediyordu. Bir sonraki ifriti vurmak için döndü.

Bu seferki gözünden yaralanmış liderleriydi. Elisabeth ve Nathaniel diğerleriyle uğraşırken, sokaktaki devrilmiş yük arabasının üzerine çıkıp etrafı kolaçan etmişti. Şimdi ise orada durmuş, ağzını gerdirerek dişlerini ortaya çıkarmış, sessizce onları izliyordu.

Bulutlar arasında bir şimşek oluştu, urultulu iplerden örülmüş labirentevari bir örümcek ağı gibi bulutlardan dışarıya doğru yayıl-

CamScanner ile tarandı

maya başladı. Güç, Nathaniel'ın etrafında hızla akıyor, çağrısına yanıt vermeye hazır bekliyordu. Ama Nathaniel harekete geçmedi.

İfritin arabanın üstünde duran ön ayağına dik dik bakıyordu, araba devrilirken altında kalan bir erkek çocuğu eziyordu. Elisabeth'ten daha küçük görünen çocuğun, bilincini yitirdiğini belli eden yüzü yan duruyordu. Birbirine sokulmuş bir grup insan, içeri girmelerine izin verilmeyen biraz uzaktaki bir binanın önünde toplanmış, olanları izliyordu. Kalabalığın önüne yakın bir yerde duran bir kadın bağırıyor, iki genç adam ise onu zapt etmeye çalışıyordu. Üçünün saçları da arabanın altındaki çocuğunki gibi kızıl renkti.

"Yapamam," dedi Nathaniel. Transa girmişti sanki, dudakları güçlükle kıpırdıyordu. "Çocuğu da vurmadan olmaz."

Elisabeth içgüdüsel olarak harekete geçip faytondan atlamaya hazırlandı. "Aklını çelip ifriti oradan uzaklaştıracağım," dedi.

Nathaniel, Elisabeth'i kolundan tuttu. "İfritin de istediği bu zaten," diye çıkıştı. "Seni tek başına hareket etmeye zorlayarak kolay lokma haline getirmeye çalışıyor. Aptallık etme, Scrivener."

Önce hiçbir şey yapmazlarsa hayatını yitirecek olan çocuğa, sonra da Nathaniel'a baktı. *Aptallık etme.* "Buna aptallık diyorsun, öyle mi?"

Nathaniel'ın yüzünde tanımlanamaz bir ifade belirdi ve gitmesine izin verdi.

Elisabeth'in botları parke taşlarına çarptı. Boş meydanda ifrite doğru yürümeye başladı, gazete kâğıtları rüzgârda uçuşuyordu. Demir çubuğu elinde şöyle bir tarttı. İfrit dişlerini daha fazla göstererek Elisabeth'e insanlık dışı bir ifadeyle sırıttı. Pençeleri gerilerek arabayı sıkışan çocuğun üstüne daha çok bastırdı; son saniyeye kadar harekete geçmeyeceği belliydi.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'in arkasında çakan şimşek sokağı yeşil bir ışık saçarak aydınlattı. Elisabeth gözlerini ifritten ayırmadı.

Elisabeth'in ayaklarının dibine bir yağmur damlası düştü. Demir çubuğu kolunun bir uzantısıymış gibi hissederek koşmaya başladı. Sonra her şey çok hızlı gelişti. Dişler, pençeler, hırıltılar. Etkili silahı bir boynuzu sıyırıp geçtikten sonra omzunu parçalayan ani ve keskin bir acı hissetti. Her nefeste çürümüş et ve kükürt kokusunu içine çekiyordu. İfritin darbelerini her atlatışında tüm gücünü gerisin geri koşmaya harcıyor ve onu bilincini yitirmiş çocuktan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Gittikçe hızlanan yağmur meydanı yıkarken, Elisabeth'in gözlerine kaçıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Bir başka şimşek, etrafta turlayan bir diğer rakibini ışıkla yakılmış kapkara bir cesede dönüştürdü. İkinci ve üçüncü kez şimşek çaktı. Nathaniel diğer ifritlere isabet ettirememiş olabilir miydi? Sadece iki tane kalmış olması gerekiyordu. Etrafında dönüp gözleriyle ararken yağmur perdesinin ardında kor gibi parlayan gözleriyle kendisine yaklaşan daha fazla siluet gördü. Sayıları sayamayacağı kadar çoktu. Korkudan ne yapacağını bilemeyip tökezledi.

Canı acımıyordu ama dünya birden yan yatmış; soğuk, ıslak ve kirli parke taşları onu kucaklamak için yükselmişti sanki ve düşüşün etkisiyle ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Demir çubuk ulaşamayacağı bir yere savrulmuştu. Göğsünü bir mengeneyle sıkıştırıyorlarmışçasına nefes almakta güçlük çekiyordu.

Bir yıldırım havayı yararak o kadar yakınına düştü ki o ilk sersemlik anında kendine isabet ettiğinden emindi. Sonra liderin duman tüten cesedi yanına düştü, sağlam kalan tek kırmızı gözündeki ışık da sönmüştü.

"Dayan, Scrivener." Nathaniel kollarını uzatıp onu kucağına aldı.

"Çocuk," dedi Elisabeth boğuk bir sesle.

CamScanner ile tarandı

"Ailesi yanında," dedi Nathaniel. "Merak etme. İyi olacak."

Ama biz olmayacağız. Çok fazla ifrit vardı. Etrafları sarılmıştı. Elisabeth başını kaldırıp Nathaniel'ın gri gözlerine baktı ve gördüğü son şeyin onun yüzü olup olmayacağını merak etti. Burnundan bir yağmur damlası aktı, bir diğeri ise siyah kirpiklerinde asılı kaldı. Bu kadar yakınken gözlerinin bir zamanlar sandığı gibi acımasız görünmediğini düşündü. Önceden ondan öyle korkmuştu ki ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmemişti bile, oysa şimdi korku içinde geçen onca zaman korkunç bir ziyan gibi geliyordu.

Nathaniel'ın suratı asıldı, Elisabeth'in ifadesinde canını sıkan bir şey görmüştü sanki. Sağanak yağmurda gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Silas?" diye seslendi.

"Evet, efendim?" Hizmetlinin sesi fırtınada fısıltıdan farksızdı.

Nedense Elisabeth, Silas'ı tamamen unutmuştu. Gözlerini açık tutmak için kendini zorladı. İşte oradaydı; kusursuz bir şekilde giyinmişti, yüksek bir çatının üstünde zahmetsizce dengesini sağlayarak duruyordu. Aşağıdaki manzarayı tarafsız ve merhametsiz bir ilgiyle izliyordu. Sağanak yağmurun bir damlası bile minyon vücuduna değmemişti.

Oraya nasıl çıkmış olabilir ki?

Dört bir yandan gölgeler yaklaşıyordu. Çürümüş et kokuları sise karışan karaltıları, Elisabeth göz ucuyla görebiliyordu.

"Manzarayı hayran hayran izlemen bittiyse, biraz yardım hiç fena olmaz," dedi Nathaniel.

Silas gülümsedi. "Memnuniyetle, efendim." Önce sağ, sonra sol eldivenini çıkarıp düzgünce katladı ve cebine yerleştirdi. Sonra çatının kenarına gelip dört kat aşağıya atladı.

Elisabeth onu bir daha görmedi. Artık boş olan gökyüzünü ince bir şerit halinde gördükten sonra gözkapakları iyice ağırlaşıp kapanıverdi. Dört bir yanından acı acı havlama, çatırtı ve uluma

CamScanner ile tarandı

sesleri, ara sıra da bu koroyu bölen, hantal ve ağır bir şeyin duvara fırlatılmasını andıran gürültüler geliyordu. Hepsi çok uzaktaydı sanki. Düşünceleri tek bir imgeye takılı kalmıştı: Silas'ın eldivenlerini çıkardığı andaki görüntüsü.

Parmakları değil, pençeleri vardı.

"Elisabeth?" diye seslendi Nathaniel ve sesi, karanlık yolunda Elisabeth'e eşlik etti.

CamScanner ile tarandı

ON

Elisabeth gün ışığıyla sarılmış bir halde uyandı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da huzurlu bir esenlik hissi kaplamıştı içini. Elisabeth kımıldadıkça, ipek çarşaflar çıplak tenine fısıldıyordu. Başını çevirdiğinde, görüşü bulanık olmasına rağmen bu aydınlık yerin bir yatak odası olduğunu anladı. Duvarlar leylak desenli duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı ve kibar mobilyalar, biri yanlışlıkla yaslansa kırılıverecekmiş gibi görünüyordu ki bu, Elisabeth için onların oldukça pahalı olduğu anlamına geliyordu.

Odada yalnız değildi. Yakınlarından hafif bir porselen sesi geldi. Elisabeth bir an için etrafı dinledi, sonra yatakta doğrulup otururken omuzlarından kuş tüyü yorgan sıyrılıp açıldı. Kafası karışmış bir şekilde kendini inceledi. Üzerinde yedek geceliği vardı, koluna düzgünce bandaj sarılmıştı. Hepsi bu da değildi; birisi onu yıkayıp saçlarını taramıştı.

Başı zonkluyordu. Hafifçe dokununca kafasında ağrıyan bir yumru hissetti. Belki de bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyordu. Silas odanın karşısında, sırtı Elisabeth'e dönük halde duruyor, o esnada şeker kutusunun kapağını açıyordu. Her zamanki gibi zümrüt yeşili hizmetli üniformasını giymişti ve görünüşe göre Elisabeth için bir fincan çay hazırlıyordu.

"Neredeyim?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Efendimin evinin misafir odasındasınız," diye cevap verdi Silas. "Saldırıdan sonra sizi buraya getirmemizin daha güvenli olacağına karar verdik."

Saldırı. Elisabeth'in bakışları, Silas'ın bembeyaz eldivenlerine takılı kaldı ve kanı buz kesti.

Geçen gece olanlar aklına hızla gelmeye başladı; hırıltılar ve kaos, şimşek ve yağmur, ayrıca Pirinçgeçit'e yaptığı yolculuğun anıları ve bir şekilde bastırılan hatıraları. Hanın dışındaki ağaçlık alanda onu yakaladığı anı, gözlerinin sarı renk olduğunu pek çok kez ona nasıl unutturduğunu artık çok net hatırlıyordu. Silas'ın ne olduğunu anlamaya yaklaştığı her defasında düşüncelerini uzaklaştırmıştı.

"İblissin sen," dedi. Sesi o zarif odada, leylaklara ve güzelim porselenlere yakışık almaz yükseklikte ve görgüsüzce çıkmıştı.

Silas başını eğip aşikâr gerçeği kabul etti. "Çayınıza şeker alır mıydınız, matmazel?"

Elisabeth cevap vermedi. Yatağın olabilecek en uzak köşesine kaydı ve komodinin üzerindeki mumluğu aldı. Ağırdı ve som gümüşten yapılmıştı. "Ne olduğunu biliyorum," diye uyardı. "Bana tekrar unutturamazsın."

Silas çayı son bir kez karıştırdı ve kaşığı katlanmış bezin üzerine özenle koydu. "Aslında çok haklısınız. Etkime karşı şaşırtıcı bir direnç gösterdiniz, daha fazla devam edebileceğimden kuşkuluydum."

"Etki derken?" diye sordu. "Bana ne yaptın? Neden?"

Silas, Elisabeth'e doğru döndü. Titreyen eliyle mumluğu sımsıkı tutan ve irkildiği anda kafasına fırlatmaya hazır bekleyen Elisabeth'e zar zor bakıyordu. Birkaç saniyelik manidar bir sessizliğin ardından Elisabeth, Silas'ın haklı bir sebebi olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

"İnsanlar," diye iç çekti Silas. "Kolayca telaş edebiliyorlar. En azından çığlık atmadınız ve size bunun için müteşekkirim. Bazı iblisler, ölümlülerin feryadı basıp hayatları için yalvarmalarından keyif alsa da operayla kısıtlı kalmadığı sürece melodram hiçbir zaman hoşuma gitmemiştir." Bakışlarını mumluğa çevirerek, "Onun size bir faydası dokunmaz bu arada," dedi.

Elisabeth mumluğu yavaşça yatak örtüsünün üstüne indirdi. Odanın karşısındaki Silas'ı izlemeye devam etti. Tepsiyi yanına koyarken Elisabeth irkildi ama Silas ona dokunmadan geri çekildi ve ellerini arkasında kavuşturup bekledi. *Daha az tehditkâr görünmeye mi çalışıyor acaba,* diye merak etti Elisabeth ve bu düşünce kahkaha atmasına sebep oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Silas.

"İblislerin bizim gibi görünebileceğini bilmiyordum. Sanmıştım ki..." Ne sandığını bilmiyordu. Boynuzlar ve pullarla, tıpkı bir ifrit gibi görüneceğini düşünmüştü aslında. *Güzel* olmasını beklemediği kesindi. "Daha farklı görünürsün sanmıştım."

Silas'ın yüzünden belli belirsiz bir tebessüm gelip geçti. Elisabeth'in ilk gördüğündeki tahmininin aksine saçları pudralı değildi. Sülfür sarısı gözlerine siper olan uzun solgun kirpiklerine kadar onunla ilgili her şey pürüzsüz mermer beyazlığındaydı. "Benim gibi asil iblisler, efendilerinin isteğine göre şekil değiştirebilir. Toplumda beyaz bir kedi olarak görünüyorum ama evdeyken ya da getir götür işlerini yaparken Efendim Thorn bu forma bürünmemi istiyor. Aksi halde sizin dediğiniz gibi 'farklı' görünüyorum."

Elisabeth ürperdi. Terimler Sözlüğü'nün uyarıları aklına geldi. Kara büyü kitabı sadece bir iblisle konuşmanın bile tehlikeli olduğunu ima ediyordu sanki. Ancak Nathaniel'ın onu şehre sağ salim getirmek için yaptığı onca şeyden sonra bir tehlike arz ediyor olsa onu Silas'la tek başına bırakmayacağını düşündü. Karakoru'daki geceyi, Silas'ın kıkırdayışını ve ikisinin eski dostlar misali şakalaştığı anı hatırladı.

CamScanner ile tarandı

"Buyurun lütfen." Silas'ın sesi Elisabeth'in huzursuz edici düşüncelerini böldü. "Çayınızdan bir yudum almaz mıydınız?"

Elisabeth, çay fincanına uzanmadan önce biraz tereddütte kaldı. Silas'ın beklenti dolu bakışları eşliğinde çaydan temkinli bir yudum alırken yükselen buhar yüzünü okşadı. Gözleri şaşkınlıkla açılırken, "Çok güzel," dedi. Aslında ömrü boyunca içtiği en güzel çaydı. Böyle olmasını beklemiyordu, sonuçta yapan kişi bir...

Fincanı tıngırdatarak ve sıcak çayı biraz parmaklarına dökerek aşağıya indirdi. Sıcaklık ve buhar aniden, eliyle ağzını kapatan, nefesini yanağında hissettiği adamı aklına getirdi. Sonrasında buhar olup uçmuş gibi ortadan kaybolmuştu. Silas ona ne yapmıştı acaba?

"Onu öldürdüm, matmazel," dedi iblis yumuşak bir sesle. "Aksi halde o sizi öldürecekti ve onun ilk kurbanı olmayacaktınız. Çok fazla ölüme sebebiyet verdiğini kokusundan anlayabiliyordum. İfritlerin onun izinden gitmeye istekli olmaları boşuna değildi."

Elisabeth boğuk bir sesle, "Düşüncelerimi mi okuyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak değil."

"O zaman nasıl..."

"Thorn ailesine hizmet ettiğim yüzlerce yıl boyunca insanoğlunu gözlemledim. Hakaret olarak algılamayın ama siz insanlar çok da karmaşık varlıklar değilsiniz."

Elisabeth, elinde tuttuğu fincanda dumanı tüten fazlasıyla mükemmel çaya bakarken ürperdi ve sırf ona bakarak hakkında daha başka neler söyleyebileceğini merak etti.

"Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz? Biraz daha dinlenmeniz iyi olabilir."

Bakışlarına karşılık vermeden başını iki yana salladı. "Yeterince dinlendim."

CamScanner ile tarandı

"O halde size zihninizi rahatlatacak haberlerim var." Komodinin üzerindeki gazeteyi alıp ona uzattı. Elisabeth gözlerini eldivenlerinden ayırmadan dikkatli bir şekilde gazeteyi aldı ama pençelerine dair herhangi bir ize rastlamadı. "Canınıza kıyma girişimi bu sabah manşetlere çıktı."

Elisabeth şaşkınlıktan okuduklarını kavrayamayıp tekrar okudu. Ön sayfadaki başlıkta, *ŞÜPHELİ Mİ... YOKSA KAHRAMAN MI?* yazıyordu ve etraflarını saran ifritlerin ortasında, faytonun tepesinde Elisabeth ile Nathaniel resmedilmişti. Nathaniel'ın şimşeği çapraz tarama yapılmış gökyüzünü yırtıyordu ve ressam, Elisabeth'in eline demir çubuk yerine bir kılıç çizmeye cüret etmişti. Gözleri tekrar manşete kaydı. "Konu *ben* miyim yani?"

Silas başını eğdi.

Elisabeth gözlerine inanamayarak makaleyi hızlı hızlı okumaya başladı. *Gizli kaynağımız tarafından kimliği tespit edilen genç kadın, Matmazel Elisabeth Scrivener, şeytani saldırganları geri püskürtmede, çaresiz bir seyircinin hayatını kurtaracak kadar ileri giderek sıradışı bir cesaret ve güç örneği göstermiştir... Büyük Kütüphanelere yapılan sabotaj eylemlerinin zanlısı olarak Pirinçgeçit'e getirildiğine inanılsa da canına böyle haince kastedilmesi bunun tam tersini düşündürürken, Sihrisulta'nın onu zanlı olarak görme kararını sorgulamamız gerekir. Gerçek suçlunun, olabilecek her yolu deneyerek onu susturmaya çalıştığı açıkça ortadadır.*

Elisabeth, *güvenli kaynaklarından gelen bildirimleri* hararetle anlatarak ve *güzel Yazdüşü kasabasındaki masumların hayatını tehlikeye atmadan önce öfkeli Sihrişeri tek başına alt ettiğini* söyleyerek devam eden makaleyi okurken yanaklarının kızardığını hissetti. Ama bir sonraki köşe yazısının başlığını görünce rahatsız oldu: *Güneyrüzgârı'nın En Gözde Bekârı Sihirzade Nathaniel Thorn, Kendisine Ne Zaman Bir Eş Seçecek?*

CamScanner ile tarandı

Kafasına bir şey takılınca ilk birkaç cümleyi okumak için başa döndü. "Bir dakika," dedi, bir şey fark etmişti. "Sabotaj *eylemleri* diyor."

Silas ona doğru eğildi. Elisabeth gerilse de parmağıyla ikinci sayfaya hafifçe vurdu. Makalenin devamını gözleriyle tararken nefesi kesildi.

"Büyük Harpalanı Kütüphanesi'ne de mi saldırı yapılmış?" Küçük harflerle yazılmış metni dudaklarını kıpırdatarak hızlıca, yer yer sesli okudu. "*Bir başka Sekizinci Seviye Sihrişer... Müdire dâhil üç muhafız öldürüldü... Önce trajik bir kaza dense de artık Yazdüşü vakasıyla bağlantılı olduğuna inanılıyor.* Bu olay Gözler Kitabı'ndan iki hafta önce olmuş!" Dönüp Silas'a baktı. "Bütün bunlar zihnimi niye rahatlatsın ki?"

"Geçen gece olanlar sizin durumunuzda ciddi değişiklikler yarattı. Basının teşviki ve kamuoyunun baskısıyla duruşmanız askıya alındı. Efendim Thorn'a, fayton yolculuğu yapabilecek kadar iyileştiğinizde, sizi doğrudan Şansölye'ye götürme talimatı verildi."

Kuşkuyla oturup gazetenin ucuz mürekkep ve kâğıt kokusunu içine çekti. Zihni boşalmış gibi hissediyor, Silas'ın sözleri kulaklarında çınlıyordu. "Şansölye beni neden görmek istiyormuş?" diye sordu.

"Bana bilgi verilmedi." İblisin kaymak taşı çehresini acımaya benzer bir ifade gölgeledi. "Üzerinizi değiştirmeniz iyi olabilir. İsterseniz size yardım edebilirim. Bugünkü kıyafetiniz üzerinde bazı değişiklikler yapmaya cüret ettim."

Elisabeth kaşlarını çattı. En iyi elbisesi gardırobun üzerindeki askıya asılmış, modaya uygun ipek şeritlerle boyu uzatılmıştı. Artık üzerine tam olacak gibi görünüyordu. Bunu Silas tek başına mı yapmıştı acaba? Elisabeth düzgünce taranmış saçlarına dokunurken birisinin onu yıkadığına ve kıyafetlerini değiştirdiğine dair daha önceki gözlemini hatırladı. Olan biteni kavrayınca irkildi.

CamScanner ile tarandı

"Kıyafetlerimi mi çıkardın?"

"Evet. Onlarca yıllık deneyimimle..." Elisabeth'in yüzündeki dehşeti fark edince, Silas onu yatıştırmaya çalıştığını belli eden bir el hareketiyle, "Özür dilerim. İnsan vücuduna ilgi duymuyorum. Yani cinsel anlamda. Bazen unutuyorum... Bunu daha önce söylemeliydim," dedi.

Elisabeth onu enayi yerine koymasına izin vermeyecekti. "İblislerin insanlara neler yaptığını okudum. Bize işkence ettiniz, kanımızı akıttınız, iç organlarımızı yediniz. Özellikle de bakirelerin iç organlarını."

Silas'ın dudakları gerildi. "İblislerin alt türleri insan eti yer. Onlar bayağı zevklere sahip aşağılık yaratıklardır."

"Sen çok mu farklısın sanki?"

Silas'ın dudakları gerilerek daha da inceldi. Her şeye rağmen, Elisabeth'in sözlerine alındığı sarı gözlerinden okunuyordu ve konuşmaya başladığında, her zamanki kibar, fısıltı gibi çıkan sessiz harfleri hafif kabalaşmıştı. "Asil iblisler, pazarlıkta anlaşmaya vardıkları ölümlülerin yaşam gücünden başka bir şey tüketmezler. Başka hiçbir şey umurumuzda değildir."

Elisabeth arkasına yaslandı, kalbi küt küt atıyordu. Sonra yavaş yavaş sakinleşti. Silas gerçeği söylüyor gibiydi. Şeytani olduğu gerçeğini gizlemeye çalışmıyor, sadece kötülüğünün doğasını netleştiriyordu, bu da tuhaf bir şekilde Silas'a en azından bu konuda güvenebileceği izlenimini yaratıyordu.

Nathaniel'ın saçındaki gümüşi tutamı düşündü, on sekiz yaşındaki biri için oldukça sıradışıydı. *Hayatının ne kadarını aldı acaba*, diye düşündü.

Neredeyse Elisabeth'in duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Yeteri kadarını," dedi Silas. "Pekâlâ, yardıma ihtiyacınız olmadığına eminseniz..."

CamScanner ile tarandı

"Yok, teşekkür ederim," dedi Elisabeth alelacele. "Kendi kendime hazırlanabilirim."

Silas kaşlarını kaldırarak bundan emin olmadığını belli etse de her zamanki gibi başıyla nazikçe selam vererek Elisabeth'i binlerce soru ve soğumaya yüz tutmuş bir fincan çayla baş başa bıraktı.

Elisabeth on beş dakika sonra kapıyı açtığında Silas ortalıkta görünmüyordu. Başını kapıdan dışarıya uzatıp koridora göz attı. Gerçek bir evde pek fazla vakit geçirmemiş olsa da burası Yazdüşü'ndekilere kıyasla aşırı büyüktü. Koridor oldukça uzundu, koyu ahşap panellerle kaplıydı ve şaşırtıcı derecede çok sayıda kapıya açılıyordu. Nedense bütün perdeler çekilmiş, güneş ışıkları engellenerek içerisi alacakaranlığın loşluğuna bürünmüştü.

Usulca odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladı. Devasa büyüklükteki evin terk edilmiş bir havası vardı. İnsan ya da iblis, herhangi bir hizmetliye rastlamamıştı ve içerisi o kadar sessizdi ki malikânenin derinliklerindeki bir ayaklı duvar saatinin düzenli tik takları, botlarının tabanında kalp atışı misali yankılanıyordu. Büyü, binanın temellerine sinmişti sanki; her yerden hafif de olsa eterik yanık kokusu geliyordu.

Dolambaçlı koridorlarda birkaç kez döndükten sonra koku arttı. Elisabeth, kokunun geldiği yöne dönüp havayı kokladı ve nihayet bir kapalı kapının altından sızdığına karar verdi: Panelleri toz yığınlarıyla kaplanmıştı ve birisi kapının kilidini açmaya çalışırken eli tekrar tekrar kaymış gibi gösterişli tokmağının etrafı çiziklerle doluydu.

Elisabeth tereddüt etti. Bir büyücünün evinde uğursuz görünen bir kapıya dokunmayacaktı. Ama belki de...

Nefesini tutup eğildi ve gözünü anahtar deliğiyle aynı hizaya getirdi. İçerisi karanlıktı. Deliğe biraz daha yaklaştı.

CamScanner ile tarandı

"Matmazel Scrivener," dedi Silas yumuşak bir ses tonuyla, hemen arkasında duruyordu.

Elisabeth hızla fırlayıp arkasına dönünce ırtımı dişlerini geçirdatacak kadar güçlü bir şekilde duvara vurdu. Silas nasıl bu kadar sessizce gelebilmişti? Aynı şeyi geçen gece o adamı öldürmeden hemen önce de yapmıştı.

Silas'ın ifadesi, mermerden oyulmuşçasına soğuktu ama her zamanki gibi nazikçe konuştu. "Sizi ürkütmek istemedim ama korkarım, o odadan uzak durmanız daha iyi olur."

"İçeride ne var?" Elisabeth'in dili damağına yapışmıştı.

"Görmek istemezsiniz. Bu taraftan, lütfen."

Elisabeth'i geldiği yöne doğru götürdü, ardından iki kat aşağıdaki antreye kadar uzanan, kadife halıyla kaplı, geniş ve kavisli bir merdivenden indiler. Başının üzerindeki avizeler sönüktü, kristalleri içerinin loşluğunda parıldıyor, Elisabeth'in ayak sesleri damalı mermer zeminde yankılanıyordu. Binanın ihtişamı, ona terk edilmiş bir masal sarayını düşündürdü. Hayal gücü, binadaki terk edilmişliğin kasvetli solgunluğunun yerine içeriyi ışık, kahkaha ve müzikle doldurdu, bu kadar güzel bir yer olabilecekken evin neden bu halde olduğunu merak etti.

"Efendim Thorn kısa bir süre içinde bize katılacak," dedi Silas. Sonra da "İsterseniz etrafa bakabilirsiniz," diye ekledi.

Elisabeth zaten izin istemeden antreyi geçip saf kristalden yapılmış bir mumluğu eline almıştı. Sonra suçluluk duyarak yerine bıraktı. Bunu yaparken Nathaniel'ın gri gözleri kristalin düzinelerce yüzeyine yansıdı, Elisabeth'in nefesi kesildi ama arkasına döndüğünde kimseyi göremedi. Kristal, duvarda asılı duran bir portreyi yansıtmıştı. Portredeki adam Nathaniel olamayacak kadar yaşlıydı ancak siyah saçları arasında süzülen gümüşi tutama kadar Nathaniel'a benziyordu. Öte yandan gülümsemesi... sıcak, nazik ve içtendi, Nathaniel'ın yüzüne yayıldığını gördüğü bütün tebessümlerden çok daha mutluluk doluydu.

CamScanner ile tarandı

"Efendimin babası, Alistair Thorn," diye açıkladı Silas. "Zamanında ona da hizmet ettim."

Ölmüş, diye düşündü Elisabeth şaşkınlıkla. *Ölmüş olmalı.* Gözlerine bakmak aniden rahatsız edici gelmeye başladı. Bakışları, ressamın Alistair'in kucağına kondurduğu beyaz kediye kaydı. Uzun tüylü, narin bir hayvandı ve patisini yalarken resmedilmişti.

Havada bir hareketlenme oldu ve Silas yanına geldi. Lila rengi bir elbise giymiş sarı saçlı bir kadının betimlendiği, sıradaki portreyi incelemeye koyuldu. Bu defa Elisabeth, kadının yüzünde Nathaniel'dan izler gördü; üstü kapalı bir espri üzerine gülüşünü bastırırken gözlerinde oluşan bir parıltı misali... Fakat bu parıltı, kadının yüzüne alaycılıktan ziyade sevecenlik ve samimiyet katmıştı.

Silas, "Annesi, Charlotte," diye tanıttı.

Elisabeth hüzünlenmişti. "Güzel bir kadın."

"Öyleydi."

Elisabeth başını çevirip Silas'a baktı, dudakları özür dilemek için aralandıysa da Silas'ın yüzü ifadesiz bir şekilde portrelere bakmaya devam ediyordu. Elisabeth, insanları hiçbir zaman sevmemiş bir iblisten özür dilemek üzere olduğu için kendini aptal gibi hissetti çünkü iblisler sevgi, merhamet ya da keder hissedemeyen varlıklardı.

Silas sessizce üçüncü ve sonuncu portreyi başıyla işaret etti.

Elisabeth öne çıkıp portreyi yakından inceledi. Belki yedi yaşlarında bir erkek çocuğunun resmiydi, solgun ve vakurdu, siyah yakasının düğmeleri sonuna kadar iliklenmişti. Bakışları çok ciddiydi. Belki bu özelliğini de Thorn ailesinden miras almıştı. O zamanlar Baltasar'la ilgili hikâyeleri biliyor muydu acaba? Nathaniel'ı masum bir çocuk olarak düşünmek tuhaf hissettirmişti.

"Demek saçlarındaki gümüşi tutam doğuştan değildi," dedi nihayet, Silas'a bakarak.

CamScanner ile tarandı

"Evet, değildi. Gümüşi saç tutamı, pazarlığımızın işaretidir. Bütün büyücülerde, kendilerine hizmet eden iblise özgü bir işaret bulunur. Ama bu portre Efendim Thorn'a ait değil. Küçük erkek kardeşi Maximilian'ın portresi bu. Bu tablo yapıldıktan bir yıl sonra hayatını kaybetti."

Elisabeth bir adım geri çekildi. Tüyleri diken diken olmuştu. Bu ev, soğukluğu ve hayaletlerle dolu boş koridorlarıyla bir anıt mezarı hissi veriyordu. Terimler Sözlüğü'ndeki bir cümle zihnine hücum etti: *Bir iblisle pazarlıkta uzlaşmaya varıldığında, sahibinin öldüğünü görmek iblisin işine gelir...*

"Onlara ne oldu?" diye fısıldadı, bu kez cevabı gerçekten bilmek istediğinden emin değildi.

Silas sessiz kaldı. Cevap vermesi birkaç dakika sürdü ve konuşmaya başladığında da kısık sesi antreye bir sis bulutu misali çöktü. "Charlotte ve Maximilian bir kazada birlikte can verdiler. Bir büyücünün karısı ve oğlu için korkunç bir trajediydi. Ne düşündüğünüzü biliyorum ama kaza olduğunda yakınlarında değildim. Alistair ise o olaydan birkaç ay sonra vefat etti ama o zaman yanındaydım. Görünüşe göre... efendim için zor bir yıldı."

"Onu sen öldürdün," dedi Elisabeth. "Yani Alistair'i."

Silas'ın cevabı verdiği nefesten farksız, uzaklardan gelen ayaklı duvar saatinin tik taklarından ise az daha yüksekti. "Evet."

"Nathaniel biliyor mu?"

"Biliyor."

Elisabeth bu bilgiyi öğrenince ne diyeceğini şaşırdı. "Yine de... her şeye rağmen kararı..."

"Olaydan hemen sonra beni hizmetine aldı. Daha on iki yaşındaydı. Ritüel tabii ki onun için korkutucuydu ama beni zaten iyi tanıyordu." Silas duvar panelindeki boşluğa, son portre için boş bırakılan yere yakınlaştı. Eldivenli elini uzatıp duvara hafifçe do-

CamScanner ile tarandı

kundu. "Efendim Thorn dünyaya geldiğinde oradaydım. İlk kelimelerini duydum ve ilk adımlarına şahit oldum. Efendim Thorn öldüğünde de yanında olacağım," dedi. "Ne şekilde olursa olsun."

Elisabeth bir adım daha geri çekildi, neredeyse palto askısına çarpacaktı. Nathaniel sihirzade unvanını, ona gelene kadar sahiplenecek herkesin öldüğünü söylemişti ama Elisabeth böyle bir şey beklemiyordu. On iki yaşında bir çocuk olarak dünyada yapayalnız kaldığını, babasını öldüren iblisle kendi hayatı karşılığında pazarlık ettiğini kesinlikle tahmin etmemişti. Üstelik bu iblis bir gün onu da öldürecekti.

Basamaklardan bir gıcırtı geldi. Elisabeth dönüp bakınca Nathaniel'ın, bir eli cebinde, diğer eli tırabzanlarda olduğu halde merdivenlerden indiğini gördü. Pahalı takım elbisesi içinde göz alıcı görünüyordu, yeşil brokar yeleği güçlü omuzlarını ve dar belini ön plana çıkarıyordu. Soğukkanlı duruşu ile az önce öğrendiklerini bağdaştırmaya çalışarak Nathaniel'a uzun uzun baktı. Nathaniel da bakışlarına aynı şekilde karşılık verirken meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı.

Merdivenlerden indiğinde Silas hemen yanına gitti. Profesyonel bir uşağın sessiz liyakatiyle, Nathaniel'ın kıyafetlerinde manşetlerini düzeltmek, yakasını dikleştirmek, ceketinin eteklerini çekmek gibi küçük ayarlamalar yapmaya koyuldu. Sonra hafifçe somurtup Nathaniel'ın kravatını çözdü ve boynundan hızla çekip çıkardı.

Silas eldivenli parmaklarını hünerli ve kendinden emin bir şekilde kumaşın üzerinde gezdirip kravatı karmaşık manevralarla yeniden bağlarken Nathaniel itiraz etti: "Bu kadar sıkı olmak zorunda mı?"

Elisabeth şaşkınlık içinde, *Silas bununla onu kolayca boğabilir,* diye düşündü. Yine de Nathaniel, her gün tehlikeli bir iblisin ellerinin boğazında olmasına alışmış gibi, hizmetlisinin özenli bakımına güveniyor ve son derece rahat görünüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Korkarım evet, modaya uymaya devam etmek istiyorsanız öyle olmak zorunda," diye cevap verdi Silas. "Leydi Gwendolyn'le yaşadığınız olayın tekrarlanmasını da istemeyiz."

Nathaniel tek kaşını kaldırdı. "O şekilde bağlamanın ona evlenme teklifi edeceğim anlamına geldiğini nereden bilebilirdim ki? Mendiller ve kravatlarla ilgili gizli işaretleri öğrenmekten daha önemli işlerim var."

"Beni dinleyecek olsanız size söylerdim, böylece suratınıza şampanya dökülmesinden kurtulmuş olurdunuz. Gerçi daha sonra birkaç kişinin, o anın yemeğin en sevdikleri bölüm olduğunu söylediğini duydum. İşte şimdi oldu." Geri çekilip eserine hayranlıkla baktı.

Nathaniel'ın eli otomatik olarak kravatına uzansa da Silas sarı gözlerini uyarı niteliğinde kısınca vazgeçti. Nathaniel yüzünde çarpık ve alaycı bir gülüşle, botları mermer zeminde tıkırdayarak Elisabeth'e doğru yürümeye başladı.

"Hazır mısın, Matmazel Scrivener?" diye sorup girmesi için kolunu uzattı.

Elisabeth'in kalbi duracaktı sanki. Nathaniel'ı yanlış değerlendirmiş olabilirdi ama bir konuda haklı çıkmıştı. Bir büyücü gerçekten de ölmesini istiyordu ve dışarıda bir yerlerde doğru zamanı kolluyordu.

Soğuğu iliklerine kadar hissederken, başıyla onaylayıp Nathaniel'ın koluna girdi.

CamScanner ile tarandı

ON BİR

Fayton, raftaki kitaplar misali dip dibe dizilmiş uzun, görkemli gri evlerin yanından geçiyordu. Pencerelerinin önündeki saksılarda parlak yüksük ve güzelavrat otları vardı. Pencerelerine, ilerleyen faytonu başlarıyla takip eden gargoyle heykellerinin koruduğu ferforje parmaklıklar takılmış, ön kapılarının alınlığına da hanedanlık armaları oyulmuştu. Evlerin birçoğunun yüzlerce yıllık olduğu belliydi, zarif dış cepheleri el yakan bir ücrete mal olduğu imajını çiziyordu.

Elisabeth, bir faytondan kulaklarında küpeleri parlayan bir kadının inişini izledi. Küçük bir çocuk, kadının inmesi için kapıyı açmıştı ve Elisabeth, kadın ilgisizce alışveriş torbalarını eline tutuşturmadan önce onun kadının oğlu olduğunu sanmıştı. Çocuk kapıyı kapatmadan önce sokak lambasının ışığında gözlerinin turuncu renk olduğunu gördü. Bu bir çocuk değil, iblisti.

"Bütün mahalle büyücülerin mi?" diye sordu Nathaniel'a. Duyduğu endişe yüzünden midesi, yılanlarla doluymuşçasına kıvranmaya başlamıştı. Sabotajcı bu evlerden birinde yaşıyor, hatta onu şu an bile izliyor olabilirdi.

"Neredeyse tamamı öyle," diye yanıtladı Nathaniel. Faytonun diğer penceresinden dışarıya bakıyordu. "Buraya Şeytantersi Parkı deniyor. Büyücüler için mahremiyetleri önemlidir: İblislerimiz biraz kirli çamaşırlarımız gibidir, varlıkları bir sır olmasa da

CamScanner ile tarandı

hayatımızın sıradan insanların nadiren şahit olduğu bir yönüdür ve onların bu konuya çok fazla kafa yormalarını istemeyiz. Buranın sakinleri genelde eskidir, muhtemelen sen de fark etmişsindir. Soyları yüzlerce yıl öncesine dayanan büyücülerdir, tıpkı benimki gibi."

Elisabeth merakına engel olamadı. "Bütün büyücülerin köklü ailelerden geldiğini sanıyordum. Yani soylu bir aileye doğmuyor musunuz?"

"Sanırım bu doğru, sihrin bir miras olduğunu düşünürsek." Nathaniel, Elisabeth'e kısa bir bakış attı. "Aslında sihirden ziyade iblisler demeliyim. Asil bir iblis yalnızca onun Enokyan ismini bilen biri tarafından çağrılabilir ve aileler bu isimleri kuşaktan kuşağa aktarırlar. Ama bazen bir amatör şarlatan, gizli bir metinde geçen bir iblis adını öğrenmeyi ve onu çağırmayı başarır. Eski hanedanlıkların onları saygıdeğer bulmaları için iblisi en az yirmi otuz yıl ailede tutmaları gerekir."

Suçlular ve amatör şarlatanlar. Terimler Sözlüğü, iblislerin alt türlerini, mesela ifritleri çağıran insanlar için böyle demişti. Gerçek büyücüler onların seviyesine inmezdi.

Bir tanığı ortadan kaldırmak ya da cinayeti başkasının üstüne yıkmak istemiyorlarsa tabii...

Rahatsız olan Elisabeth, dolambaçlı bir çakıl patikada yaşlı meşe ağaçlarıyla dolu bir parktan, sonra da ona kendini Karakoru'nun eteklerine geri döndüğünü hissettiren şehrin küçük bir ağaçlık arazisinden geçerken bu konuyu kafasında evirip çevirmeye devam etti. Fayton, iki tarafına mermer sütunların dizildiği bir yola saptı. Sütunların üzerinde kuyruğunu sallayıp yosun tutmuş kanatlarını güneşlendiren bir çift taş grifon[3] oturuyordu. Nihayet çitlerin ilerisinde, kubbeli çatısının bakır parlaklığıyla kendini belli eden bir yapı görüş alanlarına girdi.

[3] Aslan vücutlu, kartal kanatlı ve kafalı mitolojik yaratıktır. (E.N.)

CamScanner ile tarandı

"Aa," diye şaşkınlığını belirtip yüzünü pencereye dayadı. "Bir saray!"

Nathaniel'ın kendisini izlediğini hissetti ve konuştuğunda, sesi tespitini düzeltmekten tuhaf bir şekilde rahatsız olduğunu ifade ediyordu. "Hayır, sadece Ashcroft Malikânesi."

Ancak gittikleri binanın "sadece" diyerek küçümsenecek bir tarafı yoktu: Etrafı çok geniş bahçelerle çevrili devasa büyüklükte beyaz bir malikâneydi. Kuleler ile kubbelerden oluşan çatı hattı ve zarif pervazlarıyla ufukta görünen minyatür bir şehir gibiydi ve güneş ışıkları, hemen bitişiğindeki cam tavanlı seraya vurup göz kamaştırıcı prizmalar yayıyordu. Yol, binanın önündeki büyük fıskiyenin çevresinde dönüyordu ve yaklaştıkça, Elisabeth suyun kendi kendine yükseldiğini ve sürekli şekil değiştiren burgaçlar halinde döküldüğünü gördü. Önce bir çember kurup balerinler misali sıçrayarak dönen yarı saydam bir grup genç kıza dönüştü, ardından bu kızlar bölünüp şahlanan ve yeleleriyle yola damlalar sıçratan bir çift at haline geldi. Faytonun pencerelerine denk gelen bu damlalardan birkaçı, elmas gibi parıldıyordu.

"Bir de Silas *benim* yerli yersiz büyü yaptığımı söyler," diye mırıldandı Nathaniel.

Malikâneye yaklaşırken Elisabeth ağzı açık bakakalmış çehresine çekidüzen vermeye çalıştı. Bir grup insan yolun etrafında dağınık halde duruyordu ama Elisabeth'in anladığı kadarıyla büyücü ya da hizmetli değillerdi. Hepsi kahverengi tüvit ceket giymişti, kollarının altına defterlerini sıkıştırmışlardı ve çok aceleleri varmış gibi köstekli saatlerine bakıp duruyorlardı. Faytonun geldiğini duyduklarında akşam yemeğinde masadan artıklar atılmasını bekleyen köpekler gibi aç ve hevesli ifadelerle faytonu gözlediler.

"Bu insanlar da kim?" diye sordu Elisabeth, huzursuz olmuştu. "Bizi bekliyorlar sanki."

CamScanner ile tarandı

Nathaniel, Elisabeth'in bakışı pencereye yapışıp dışarıdaki insanları görünce kaşını çattı. "Şeytaniye Adaları, kaptan arabaya gitmenize izin vermiş. Kaptan onlardan kaçmanız mümkün olmayacak. Cesaretini topla, Scrivener. Yakında hepsi bitecek."

Silas kapıyı açtığında faytona bir gürültü dalgası hücum etti. Kimse Silas'a bakmıyordu; faytondan çıkan Elisabeth'e odaklanmışlardı ve kalabalığın önünde daha iyi bir pozisyon alabilmek için birbirlerini itip kakıyorlardı.

"Mazmazel Scrivener!" "Bir dakikanızı alabilir miyim..." "Ben Piriç geçit Postası'ndan Feverdham..." "Bu taraftan, Mazmazel Scrivener!" "Boyunuz kaç acaba, Mazmazel Scrivener?"

"Merhaba," dedi Elisabeth şaşkın bir halde. Adamların hepsi birbirine benziyordu. Elisabeth daha önce hiçbir yerde bu kadar çok beyaz adamı bir arada görmemişti. "Üzgünüm... Hiçbir fikrim yok." En son Katrien ölüşünden beri boyu epey uzamıştı.

"Yazdüşü'nde Sekizinci Seviye bir Sihirşeri alıp attığınız doğru mu?" diye sordu adamlardan biri, cevabı beklemeden defterine hararetle bir şeyler yazmaya başlamıştı.

"Evet, doğru."

"Tek başınıza mı?"

Elisabeth başıyla onayladı. Adamın gözleri yuvalarından çıkacak gibi olunca Elisabeth, "Eh, bir kılıcım vardı," diye ekledi.

Tüvit ceketli bir başka adam kalabalıkta kendine yol açtı. "Sihirzade Thorn'la baş başa epey vakit geçirdiğinizi duyduk. Size niyetini belli etti mi?"

"Keşke etseydi," dedi Elisabeth. "Söylediklerinin yarısına anlam veremiyorum. Niyetini bilmek işimi kolaylaştırırdı doğrusu."

Nathaniel hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Elisabeth'i kolundan tutarak, "Sizin kastettiğiniz anlamda söylemiyor bunları."

CamScanner ile tarandı

diye herkese açıklama yaptı Nathaniel. "Vahşi bir kütüphaneci kendisi... Bilirsiniz işte... Kitap bitleri tarafından büyütülmüş, çok trajik bir durumda..." Elisabeth'i kalabalığın arasından çıkarıp malikânenin merdivenlerine götürdü.

Çift kanatlı kapılara barok stili grifonlar oyulmuştu. Altın rengi bir üniforma giymiş bir uşak, önlerinde duruyordu. Elisabeth onu şüpheyle süzdü ama uşağın göz renginde bir tuhaflık yoktu ya da Silas gibi onu etkisi altına alıp düşüncelerini uzaklaştırmaya çalışmamıştı.

Uşak, "Şansölye az sonra burada olur," deyince Nathaniel homurdandı.

"Ne oldu?" diye sordu Elisabeth.

"Ashcroft fiyakalı girişler yapmayı sever. Çekilmez derecede gösterişçidir. Haliyle basın da ona doyamıyor."

Nathaniel'ın Yazdüşü'ne her yerine diken figürleri oyulmuş bir faytonla geldiğini ve avludaki bütün heykelleri canlandırıp en az bir tanesine kılıç çektirdiğini düşününce, fiyakalı girişler yapma konusunda böyle bir eleştiride bulunması Elisabeth'e çok da samimi gelmemişti. Ama bu düşüncesini kendine saklamayı tercih etti çünkü tam o sırada burnuna eterik yanık konusu çalınmıştı.

Hemen önünde altın rengi bir ışık huzmesi, bir kumaş parçasından sökülmüş bir iplik misali zikzak çizmeye başlayınca Elisabeth arkaya doğru sendeledi. Malikânenin kapıları hafifçe dalgalandı, şekil bozukluğuna uğradı ve bir adam, bir hava katmanını kenara itip bir an için görebildiği hafif aydınlık bir çalışma odasından dışarıya adımını attı. Elisabeth gözlerini kırpıştırarak gördüklerine anlam vermeye çalıştı. Dünya âdeta bir perdenin arkasına resmedilmiş bir manzaraya dönüşmüş, perdenin ardında da bu adamın çıktığı oda varmış gibiydi. Adam, yani Şansölye, hava katmanını, perdeyi ya da her neyse onu bıraktı ve çalışma odasını görebildiği küçük aralık, arkasından kapandı. Gerçeklik, bozulduğu hızla normale döndü.

CamScanner ile tarandı

Şansölye Ashcroft neşeyle gülümsüyor, alkış tutan muhabirleri eğilerek selamlıyordu. Neredeyse Elisabeth'in babası olacak yaşta olsa da inkâr edilemez derecede yakışıklıydı. Etkileyici gülüşü, gözlerinin kenarlarında ona muzip ve hoş bir mizaç kazandıran kırışıklıklar yaratıyordu. Yoğun, parlak sarı saçlarında en ufak bir kırlaşma emaresi yoktu. İnci beyazı takımını altın rengi nakışlı bir yelekle taçlandırmış, onun üzerine de yine altın rengi bir pelerin giymişti.

"Seni görmek ne güzel, Nathaniel," dedi. "Siz de Matmazel Scrivener olmalısınız. Ben Sihir Şansölyesi Oberon Ashcroft. Tanıştığımıza memnun oldum."

Eğilip Elisabeth'in elini öptü. Elisabeth'in aklına gelmeye çalışan bütün kelimeler korkuya kapılmış bir güvercin sürüsü gibi kaçıveriyordu. Onu daha önce kimse öpmemişti, elini bile. Ashcroft tekrar doğrulduğunda Elisabeth, sağ gözünün açık mavi, sol gözünün ise kendiliğinden ışık yaydığı izlenimini yaratan bir yakut gibi koyu kırmızı olduğunu fark etti. Silas'ın ona söylediklerini hatırlayınca yakut rengi gözünün, onun iblisinin işareti olduğunu tahmin etti.

"Matmazel Scrivener, dün gece karşı karşıya kaldığınız tehlike için sizden özür dilemeliyim. İfritlerin sokaklarda cirit atması olacak iş değil, böyle bir şeyin yaşanabileceği aklıma gelmedi ama tabii ki Sihrisulta tarafından himaye altına alınmışken güvenliğinizi sağlayamamış olmamızın hiçbir bahanesi olamaz."

"Gözaltına alınmamı kastediyor olmayasınız?" diye sordu Elisabeth. Muhabirlerden birkaçı nefesini tuttu, Elisabeth de vücudunu bir panik dalgası sararken donakaldı.

Ama Ashcroft sinirli görünmüyordu. Bunun yerine kederli bir gülümsemeyle, "Ah, çok haklısınız," dedi. "Sihrisulta bir hata yaptı ve böyle bir şey olmamış gibi davranmam hiç hoş olmaz. Bütün bunlarla nasıl baş ediyorsunuz?"

CamScanner ile tarandı

Adamın yüzündeki kaygı, Elisabeth'i afallatmıştı. "Ben..."

"Çetin bir sınavdan geçtiniz. İşlemediğiniz bir cinayetle suçlandınız, gözaltına alındınız, iblislerin saldırısına uğradınız ve üstüne üstlük bu süreçte Müdire Irena'nın yasını tuttunuz. Harika bir kadındı. Yıllar önce onunla tanışma şerefine nail olmuştum."

Birden Elisabeth'in gözleri doldu. "İdare ediyorum," dedi omuzlarını dikleştirip gözyaşlarının akmamasını umarak. İlk kez birisi, Müdire'nin ölümünden sorumlu olduğunu söylemek yerine yasını tutmaya hakkı olduğundan bahsediyordu. Ashcroft, Müdire'nin adını bile biliyordu. "Ben yalnızca onun ölümüne sebebiyet veren kimse yakalansın istiyorum."

"Evet." Bakışları ciddiyetle Elisabeth'e odaklanmıştı. "Evet, anlıyorum. Bir dakikalığına müsaadenizi istiyorum..." Muhabirlere döndü. "Bu basın toplantısını kısa bir duyuru yapmak için istedim. Geçen geceki olaylar ışığında Yazdüşü'nden gelen resmi raporda tespit edilen çelişkiler yeniden değerlendirilmiş ve Matmazel Elisabeth Scrivener'ın bu soruşturmanın zanlısı olamayacağına karar verilmiştir." Elisabeth şoke olmuştu. "Ayrıca sayısız hayat kurtaran Yazdüşü'ndeki cesur davranışları Sihrisulta tarafından takdir edilmiştir. Sekizinci Seviye bir kara büyü kitabının yokluğu Güneyrüzgârı sihri için acı verici bir kayıp olsa da Matmazel Scrivener, içinde bulunduğu kritik durumda elindeki en iyi seçeneği değerlendirmiş ve görevini mümkün olabilecek en iyi şekilde yerine getirmiştir. Lonca'ya tavsiye mektubu yazıp, çıraklığı bittikten sonra kendisini muhafız eğitimi için değerlendirmeye almalarını yetkili öğretmenlere bizzat önereceğim."

Elisabeth yerin ayaklarının altından çekildiğini hissetti. Bir el, beklenmedik ve hafif bir dokunuşla omuzlarının arasından destek vererek dengesini sağlamasına yardım etti. Nathaniel hemen yanında duruyor ve tam karşıya bakıyordu.

"Bildiğiniz üzere," diye sözlerine devam etti Ashcroft, "Büyük Kütüphaneler atam Cornelius tarafından yaptırıldı, bu nedenle

CamScanner ile tarandı

sabotajcıyı adalete teslim etmek benim için mesleki bir kaygıdan çok daha fazlası..."

Elisabeth artık cümleleri takip edemediğini fark etti. Kalbi, kaburgalarının sınırlarını zorlayacak kadar büyümüştü sanki. Bir tarafı dik duruşunu bozmamak ve Şansölye'nin övgülerine layık görünmek için çaresizce çırpınırken, diğer tarafı saklanacak delik arıyordu. Eskiden olsa umudun canını bu kadar yakabileceğini düşünmezdi ama şimdi ölü bir uzva tekrar kan gitmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyordu.

Daha sonra muhabirler dağılırken Ashcroft'un yalnız görüşmek için Nathaniel'ı bir kenara çekmesi Elisabeth'i rahatlattı. Çakıl patikada tekerleklerin çıkardığı ses, aralarında geçen konuşmayı duymasını tamamen engelliyormuş gibi davranarak kapıdaki grifonları incelemeye koyuldu.

"Gitmeden önce," dedi Ashcroft kısık bir sesle, "Matmazel Scrivener için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmek istedim." Duraksadı. "Ah, anladım. Ona söylemedin demek?"

Nathaniel'ın cevabını tam olarak duyamadı. Neden bahsediyorlardı böyle? En azından yüz ifadelerini görebilseydi belki bir çıkarım yapabilirdi. Elisabeth, sandığını yüklenip gelen uşağa yol verdi. Başını kaldırdığında Nathaniel'ı göremedi. Şaşkınlıkla etrafa bakındı ve zümrüt yeşili pelerinini dalgalandırarak hızlı hızlı faytona yürüdüğünü gördü.

Nathaniel tam faytona çıkmak üzereydi ki Elisabeth, "Nathaniel!" diye seslenince irkildi ve başını eğip bekledi.

"Vedalaşmadan gidecektin, öyle mi?"

Nathaniel hemen, "Hoşça kal, Scrivener," dedi ona bakmadan. "Beni ısırman dışında gerçekten güzel zaman geçirdim. Şansölye'nin kitaplıklarını devirmemeye çalış, olur mu?"

Elisabeth, göğsünde yumuşacık bir parşömenin az da olsa yırtılmasını andıran çok garip bir duygu hissetti. Nathaniel'ı bir

CamScanner ile tarandı

daha göremeyebilirdi. Elisabeth onun dengi olmasa da geçen gece birlikte savaşıp insanların hayatını kurtarmışlardı, bunun bir anlamı olması gerekirdi. Elisabeth'le tokalaşmak ya da en azından gitmeden önce bir kere gözlerinin içine bakmak istemesi için yeterli olmalıydı.

Söyleyebileceği daha fazla şey olmasını diledi ama aklına hiçbir şey gelmeyince, "Hoşça kal," demekle yetindi.

Nathaniel bir an tereddütte kaldı. Silas sürücü koltuğunda oturmuş, Elisabeth'in göremediği bir şeyi görüyormuşçasına bakışlarını Nathaniel ile Elisabeth arasında gezdiriyordu. Ardından Nathaniel resmi bir tavır içinde başıyla selam verip faytona bindi ve kapısını kapattı. Silas dizginleri şaklattı ve fayton harekete geçti.

Demek buraya kadarmış, diye düşündü Elisabeth.

Faytonun yolda gitgide küçülmesini izledi, güneş cilalı çatısını parlatırken Elisabeth açıklayamadığı bir kaybolmuşluk hissiyle doldu.

CamScanner ile tarandı

ON İKİ

"Matmazel Scrivener?"

Elisabeth irkilip başını kaldırdı. Ashcroft yanında duruyordu, Nathaniel'ın faytonu görüş alanından çıkmıştı. Şansölye'nin bir süredir ona bir şeyler söylediği izlenimine kapıldı ama tek kelimesini bile duymamıştı. Bir özürle başlayıp konuşması sırasında söylediği her şey için bir dizi minnet ifadesi sıralamaya koyuldu ama söylediği hiçbir şey kendisine bile anlamlı gelmedi.

Ashcroft'un yüz ifadesi yumuşadı. "Bunların hiçbirini kafanıza takmayın. Neden içeriye gelmiyorsunuz?"

Elisabeth, Ashcroft'un peşinden malikâneye yürüdü, gözleri merakla açılmıştı. Bütün avizeler yanıyor, cilalı mermerleri ve altın varaklı stükko çalışmalarını parlatıyordu. Zarif, altın çerçeveli aynalar, her açıdan vuran ışıkları yansıtıyordu. Aynı şekilde altın sarısı üniformalar giymiş uşaklar etrafta koştururken duraksayıp onları eğilerek selamlıyordu.

"Burada güvende olacaksınız," dedi Ashcroft. "Arazi sıkı korunuyor, yüzlerce yıldır bir kere bile içeriye izinsiz girebilen olmadı. Hatta on yedinci yüzyılda Ashcroft Malikânesi bir orduyu bile geri püskürtmeyi başardı."

Malikânenin, sarı saçlarına ve yakışıklı çehresine vuran parlak ışıklarının etkisiyle Şansölye bir hikâye kitabının sayfalarından

CamScanner ile tarandı

fırlamış bir kahraman gibi görünüyordu. Utangaçlık, Elisabeth'in üzerine hafif ve alışılmadık bir tül perde misali iniverdi. Bir kez olsun, aklına takılan soruyu sorma cesaretini toplaması gerekiyordu. "Efendim, Nathaniel'ın bana söylemediği şey neydi?"

"Ah, demek bizi duydunuz." Hafifçe gülümsedi. "Yazdüşü'ne kadar size bizzat eşlik etmek istedi. Geçen bahar, üzerinde büyük bir etki bırakmış olmalısınız. Masum olduğunuzdan hiç şüphesi yoktu. Nathaniel insanların içindeki iyiliğe nadiren inanır, bu yüzden bu ricasını reddetmeye yüreğim el vermedi."

Elisabeth'in şaşkınlıktan nutku tutulmuştu. Düşünceli bir şekilde pencereye baktı ama fayton çoktan gitmişti. Nathaniel onun için endişe mi duymuştu? Görünürde böyle bir şeyin imkânı yoktu. Kesinlikle en ufak bir kaygı emaresi göstermemişti, yoksa göstermiş miydi?

"Ah, Bay Hob!" Ashcroft o sırada oradan geçen kâhyaya seslendi. "Gördüğüm kadarıyla Matmazel Scrivener'ın eşyalarını yukarıya taşımışsın. Kendisine odasına kadar eşlik eder misin?" Elisabeth'e döndü. "Matmazel Scrivener, korkarım görev beni bekler. Ancak yarın sizinle Yazdüşü vakasını konuşmak isterim. Bana verebileceğiniz herhangi bir bilginin, geçen gece sabotajcının sizi neden hedef almış olabileceğiyle ilgili aklınıza gelen en ufak bir fikrin bile soruşturmamıza katkısı büyük olur."

Elisabeth başıyla onayladı, ardından kâhya onu merdivenlerden yukarıya yönlendirdiğinde tereddüt etti. Ashcroft'a vereceği bir bilgi vardı: Sabotaj eyleminin büyüyle yapıldığını bilen tek kişi Elisabeth'ti. Yarını beklemek yerine ona neden şimdi söylemiyordu ki? Sonuçta bunu söylemesi bir dakika bile sürmezdi. İlk basamakta duraksadı, beyaz mermerlerin ve altın varaklı tırabzanların gölgesinde kaldığını hissediyordu. "Efendim?"

Ashcroft, Elisabeth'e dönünce yakut rengi gözü avizelerden vuran ışığı içine çekmeye başladı. Rahatsız olmuşa benzemiyordu,

CamScanner ile tarandı

sadece bakışlarıyla nazikçe sorguluyordu ama Elisabeth'in kendine güveni sönmüştü bile. Belki de onca şeyin üstüne şimdi doğru zaman değildi, hem de kâhya ve diğer bütün hizmetliler dinlerken.

"İblis hizmetliniz nerede?" diye sordu aklındakinin yerine.

Ashcroft belli belirsiz bir şaşkınlıkla, "Gündüzleri gözlerden uzak tutuyorum çünkü iblisler eşim Victoria'nın keyfini kaçırıyor. En iyisi bu. Lorelei bana her zaman sadakatle hizmet etti ama bu yaratıklarla çok sıkı fıkı olmamak lazım. Bize yalnızca anlaşma şartları gereği itaat ettiklerini unutmamak gerek. Bu yanlışa düşen büyücülerin ödediği bedel ağır olur."

"Tıpkı Nathaniel'ın babası gibi," dedi çekinerek Elisabeth.

"Ah... şey..." Adamın yüzü bulutlandı. "Tüm hikâyeyi bilmiyorum. Sadece bazı şeyler vardı ki..." Başını iki yana salladı. "Alistair iyi bir adamdı. Ama son zamanlarında kendinde değildi. Ölenlerin ardından kötü konuşmak istemem."

Elisabeth kâhyanın peşi sıra merdivenlerden çıkarken Ashcroft'un söylediklerini zihninde evirip çevirdi. Ashcroft vazgeçip cümlesini yarım bırakmasa ne diyecekti acaba?

Nathaniel ile Silas'ın arasındaki bağa akıl sır erdiremiyordu: İblis olduğunu bildiği halde ve yaptığı onca şeyden sonra Nathaniel ona nasıl böyle dost canlısı yaklaşabiliyordu? Öte yandan Silas küçük efendisi Thorn'u hiç incitmemiş gibiydi. Silas neden sadece on iki yaşında, savunmasız ve ürkekken efendisine zarar verme fırsatını değerlendirmemişti?

Kaşlarını çatıp zihnindeki sesleri susturmayı denedi. Nathaniel'ı düşünerek vaktini boşa harcamamalıydı. Bir iblise güvenerek hayatını riske atması Elisabeth'i ilgilendirmezdi.

Kâhya bir kapının önünde durup, "Odanız burası, matmazel," dedi. Söylediklerini anlamak güçtü, sanki konuşurken zorlanıyordu. Elisabeth şaşkınlıkla yüzüne baktı ve birden rahatsızlık duydu.

CamScanner ile tarandı

İri yarı, yapılı bir adamdı ve Elisabeth'ten bile epey uzundu, bu da onu Elisabeth'in gördüğü en uzun boylu kişi yapıyordu. Takımı üzerine tuhaf bir biçimde oturuyor, yüzü balmumuyla kaplı gibi görünüyor ve bakışları ilginç bir şekilde belli bir yere odaklanmıyordu.

Yanakları al al olmuş bir hizmetli aceleyle geldi, telaşlı görünüyordu. Topuzundan çıkan uzun saç telleri, o hareket ederken özgürce uçuşuyordu. "Ah, Tanrım, siz Matmazel Scrivener olmalısınız, değil mi? Böyle gelin, buyurun, ben Hannah ve malikânede misafirimiz olduğunuz sürece sizinle ben ilgileneceğim. Teşekkür ederiz, Bay Hob."

Bay Hob başıyla selam verip uzaklaştı.

Elisabeth'in dik dik baktığını fark edince, "Bay Hob sizi kaygılandırmasın," diye fısıldadı. "Yıllar önce geçirdiği bir şok yüzünden konuşma yetisini neredeyse tamamen yitirecekti ama kimse ona iş vermezken Efendim Ashcroft onu işe aldı. Çok olgun ve yüce bir hareketti. Bay Hob bir sineği bile incitmez ama işte bazen ona alışık olmayan insanlar onu görünce biraz ürkebiliyorlar."

Elisabeth'in yanakları kızardı. Kâhyaya bakışlarını tekrar dikmemeye ya da ondan korkmamaya karar verdi. Uysal bir şekilde Hannah'nın peşinden odaya girdi.

Önce buranın bir yatak odası olduğunu algılayamadı. Sanki buzdan bir heykelin içine girmişti. Her şey gümüş ve beyaz renklerde zarifçe boyanmış, döşenmiş veya nakşedilmişti. Makyaj aynası tavandan sarkan avizeyi yansıtıyordu. Mobilyalara, Güneyrüzgârı'nın en soğuk aylarında pencerelerin pervazında buzlanmanın etkisiyle oluşan şekilleri andıran zarif ve kıvrımlı süslemeler oyulmuştu, topuz kulplar ise saf kristalden yapılmıştı. En şaşırtıcı olan ise yatağın üzerine serilmiş, kendisini bekleyen safir mavisi gece elbisesiydi. Bütün kış renkleri arasında bu elbise koyu, parlak mavi rengiyle karlar üzerinde duran değerli bir taş gibi görünüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bir yanlışlık olmalı," dedi. Dikkatlice ve şaşkınlıkla makyaj masasına dokundu, kısmen de olsa efsunlu bir saraydaki yanılsamalardan biriymişçesine dokununca yok olmasını beklemişti. Ardından göz ucuyla gece elbisesine baktı, doğrudan bakarsa onun da yok olabileceğini hissediyordu. "Bu elbise bana ait değil. Hiç bu kadar güzel bir elbise giymedim ben."

"Ah, olur mu öyle şey? Efendim Ashcroft'un bu gece misafiri var ve sizin de şık olmanızı beklerler. Vücudunuza uygun bir elbise bulabildiğimiz için memnun olmalısınız, matmazel. Bu sabah öyle büyük bir kargaşa ve telaşe vardı ki, korkunçtu. Neyse ki Leydi Victoria'nın yeğeni yurt dışında seyahatte, o da çok uzun boylu bir kadın. Onun gardırobundan birkaç parça eşyayı ödünç alıp gerekli ayarlamaları tam zamanında bitirmeyi başardık."

Elisabeth tek bir kelimeye takılmıştı. "Misafir mi?" diye sordu.

"Böyle büyük bir adamın her akşamının boş geçmesini beklemek olmaz, değil mi? Birkaç Parlamento üyesi, eşleriyle beraber akşam yemeğinde size eşlik edecek."

Nabzı hızlanmaya başladı. "Onlar da büyücü mü?"

Hannah ona tuhaf bir bakış attı. "Hayır, tabii ki. Efendim Ashcroft'un misafirleri *Parlamento*'dan, Sihrisulta'dan değil ve bu iyi bir şey. Bütün o iblisler beni geriyor. Gerekli olduklarını biliyorum ama o kadar garip yaratıklar ki." Omuz silkti ve Elisabeth'in rahatladığını fark etmedi. "Haydi, sizi şu eski elbisenizden kurtaralım... Ah şu omzunuzdaki çiziğe de bakın, kıyamam..."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Elisabeth öldüresiye keselenmişti. Hannah ovalaya ovalaya tenini yumuşacık yapmış, uzun süre sıcak suyla dolu küvette kalmaktan parmak uçları kuru kayısı misali buruş buruş olmuştu. Hannah'nın tarakla ettiği işkence yüzünden kafa derisi sızlıyordu. Vücudundan huzursuz edici bir şekilde hafif bir gardenya kokusu geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Hannah elbiseyi üzerine oturturken safir mavisi ipek yığınları vücudunda hışırdıyordu. Çok güzeldi ama gereğinden fazla kumaş kullanılmıştı, öyle ki Elisabeth kendi minyatür denizinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Hannah sırtındaki son korseyi de sıkınca Elisabeth'in nefesi kesildi.

"Nefes alamıyorum," dedi göğsünü tırmalarken.

Hannah, ellerini sımsıkı tutup iki yanına indirdi. "Moda böyle, matmazel."

Nefes almamanın moda olması fikri Elisabeth'i derin bir kaygıya sürükledi. "Ya koşmam ya da bir şeyle savaşmam gerekirse?" dedi.

"Efendimin evinde mi?" Hannah'nın sesi şaşkınlığını belli ediyordu. "Son zamanlarda korkunç şeyler yaşadığınızı biliyorum ama bu tür düşüncelerinizi dillendirmeseniz daha iyi olur. Böyle sözler sizin gibi genç bir kıza pek yakışmıyor. Ah, kendinize bir baksanıza!"

Aynaya bakması için Elisabeth'i döndürdü ve Elisabeth gördüğü kıza bakakaldı, neredeyse kendini tanıyamayacaktı. Saçları yumuşak, parlak dalgalar halinde omuzlarına çağlayarak dökülüyordu ve ömrü boyunca hiç bu kadar temiz olmamıştı. Mavi gözleri ovalanmaktan pembeleşmiş yanaklarıyla tezatlık oluşturuyordu. Çok kıvrımlı bir vücudu olmasa da safir mavisi gece elbisesi ona vakur ve endamlı bir görünüm kazandırmıştı. *Tıpkı Müdire gibi,* diye düşündü ve boğazının düğümlendiğini hissetti. Elbisenin rengi bile ona muhafız üniformasını hatırlatıyordu. Böyle görünürken savaşmaktan bahsetmenin neden uygunsuz kaçtığını anlamıyordu.

"Ne kadar güzel," diye iç çekti Hannah. "Elbisenin rengi gözlerinizi ortaya çıkardı, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Elisabeth şaşkınlıkla ellerini elbisenin ipek kumaşları üzerinde gezdirdi.

"Sanırım yemeğe inme vaktiniz geldi. Merak etmeyin, sizi ben götürürüm. Bu evde kaybolmamak işten bile değil. Ah, dikkat edin, takılıp düşmeyin! Gerekirse elbisenizi biraz kaldırarak yürüyün..."

Alacakaranlık, araziyi çivit mavisi ve menekşe moruna boyamıştı ama malikânenin içi hâlâ gün gibi aydınlıktı. Koridorlara yayılmış parfüm kokusu, her masanın üzerinde vazolara konmuş zambakların kokusuna karışmıştı. Hannah, Elisabeth'i alelacele yemek salonuna soktuğunda, ışıklardan gözleri kamaştı. Her şey ışıl ışıldı: Gümüş çatal bıçak takımları, kadınların kulaklarında devasa su damlaları gibi görünen küpeler, içeri giren kişiyi görmek için dönen misafirlerin şampanya kadehlerinin göze çarpan detayları...

Ashcroft odanın diğer tarafında koyu bir muhabbete dalmıştı ama güzel ve narin görünümlü bir kadın hemen Elisabeth'in yanına geldi ve Ashcroft'un eşi Victoria olduğunu söyleyerek kendini tanıttı. Kızıl kahve dalgaları başının üstünde girift bir biçimde toplanmıştı ve ara sıra farkında olmadan, hâlâ orada olduğundan emin olmak istermişçesine boynundaki inci kolyeye dokunuyordu. Hafif gergin hareketleri ve parıltılı gümüş elbisesiyle Victoria, Elisabeth'e bir bahar mevsiminde Katrien'la odalarının hemen dışındaki taş duvarın oyuntusuna yuva yapan ve ikisinden biri ne zaman başını dışarıya uzatsa endişeyle öten kumruyu düşündürdü.

"Korkarım Oberon, Lord ve Leydi Ingram'ın yanından ayrılamıyor," dedi samimi bir şekilde gülümseyerek. "Sofraya oturmadan önce neden ben size eşlik edip sizi birkaç kişiyle tanıştırmıyorum? Herkes sizi gördüğü için çok heyecanlı. Gazetelerde yazılanları okumuşlar."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth sonraki birkaç dakikasını odada sergilenerek, önemli kimseler izlenimini uyandıran bazı misafirlerin isimlerini öğrenerek ve onlara reverans yapmaya çalışarak geçirdi. Ama reverans kısmı farklı sonuçlar doğurunca pes etti ve Büyük Kütüphane öğret ilerinin reverans yapmayı kapsamadığını açıkladı, nedense bu açıklaması da kahkahalarla karşılandı. Elisabeth de şaka yaptığını düşündüklerini anlayınca gülümseyerek durumu kotarmaya çalıştı.

Çok geçmeden Ashcroft çatalını kadehine birkaç kez vurdu. Ashcroft masanın başına geçince salona sessizlik çöktü ve bir hizmetli Elisabeth'in eline bir şampanya kadehi tutuşturdu. Şansölye'nin kömür, buhar gücü ve doğalgazı büyücülükle karşılaştırdığı, ilerleme ve gelişimle ilgili konuşmasını dalgın dalgın dinlemeye koyuldu. "Tıpkı büyü gibi," dedi Ashcroft. "Teknoloji de nasıl işlediğini bilmeyenlere ürkütücü gelir ama insanlık, ilerlemek için değişime kucak açmalıdır. Ben her zaman, büyücülerin sıradan halktan ayrı yaşayıp işlerini gizli kapaklı halletmelerinin, kendi kendilerine köstek olmaktan başka bir işe yaramadığını düşünmüşümdür. Şansölye olarak büyücülüğü karanlıktan aydınlığa çıkarmayı kendime görev edindim."

Mumlardan çok daha parlak bir altın sarısı ışık odayı doldurunca herkesin nefesi kesildi. Masalara dağıtılan zambaklar parlamaya, narin erkek organlarının her biri göz kamaştırıcı bir şekilde parıldayıp misafirlerin yüzüne titrek bir eterik ışık yaymaya başladı.

Ashcroft alkışlar üzerine, "İlerlemeye!" diyerek kadeh kaldırdı.

Elisabeth diğer misafirleri taklit ederek şampanyasından belli belirsiz bir yudum aldı. Beklediğinden daha ekşiydi ama köpükler boğazından fışırdayarak süzülüp midesindeki korları yelpazeledi. Akşam yemeği boyunca devam eden o göz alıcı mutluluk dalgasına kendisini bırakıp gülümseyerek alkışladı. Hizmetliler mis gibi kokan yeşil çorbalar ve otlu bir sos üzerinde beyaz balıklarla dolu tepsilerle içeri girdiler, hemen peşlerinden de kayık tabaklarda, kuşkonmaz yatağında kızarmış sülün ve geyik eti servis ettiler.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth daha önce hiç bu kadar lezzetli yemekler yememişti. İkinci tabağını silip süpürdükten sonra tam üçüncüye başlayacakken, masanın başına yakın birisi Nathaniel'dan bahsedince Leydi Ingram, "Sanırım *siz de* çok uzun boylusunuz," dedi sevecen bir tavırla. Elisabeth söylediklerini duyabilmek için lokmalarını çiğnemeye ara verdi.

Politikacılardan biri, içkinin etkisiyle kelimeleri yuvarlayarak, "Güneyrüzgârı'nın istikbali için bir an evvel evlenmeyi düşünmeli," dedi kendinden emin bir tavırla. "Evet, tamam, daha on sekiz yaşında ama Kraliçe hazretleri endişeleniyor. Ya yeni bir savaşa girersek ve Thorn Hanedanlığı'ndan düşmanlarımızın kalbine korku salacak kimse kalmamış olursa?" Yumruğunu masaya vurunca gümüş çatal bıçaklar tıngırdadı.

"Lord Kicklighter, neredeyse hiç savaş tehlikesi yok şu anda," dedi başka birisi.

Lord Kicklighter'ın bıyıkları öfkeyle kıpırdandı. "Bir millet her zaman savaş tehlikesi altındadır! Şimdi olmaz elli yıl sonra olur! Sihirzade Thorn bir varis bırakamazsa ne olacak? Kâşifdiyarı'na karşı bizi savunacak bir kitleye sahip değiliz."

Elisabeth kaşlarını çatıp Leydi Ingram'a döndü. "Bu adam Nathaniel'dan besi hayvanıymış gibi bahsediyor."

Leydi Ingram dudak bükerek, "Sihirzade Thorn gibi adamların evlenmesi bir sorumluluk meselesidir, özellikle de yaşayan hiçbir yakını yokken," diye yanıt verdi. "Baltasar Thorn'un nekromansiyle ilgili kara büyü kitabı, kendini yalnızca onun soyundan birine açacaktır, bu da şu anda onu okuyabilecek tek büyücünün Nathaniel olduğu anlamına geliyor. Flörte hiç ilgi duymaması, hükümetteki herkesi kaygılandırıyor."

"Bence çok nahoş bir şey," diye mırıldandı başka bir adam. "İyi Güneyrüzgârlılar yerine yaşayan ölü sürülerine başvurmak..."

CamScanner ile tarandı

"...*son çare* olarak tabii, bilirsiniz işte, İskelet Savaşı'ndan beri huzurun bozulmamasını sağladı..."

"Ama zavallı Alistair'in başına gelenler ne olacak? Açıkçası onun kaderi, nekromansinin Orta Çağ'dan kalma bir uygulama olduğuna ve Modern Çağ'a uygun bir silah olmadığına işaret ediyor." Bu ifadeyi öfkeli ve mahcup edici homurtular izledi.

Masanın öbür ucundaki bir kadın, "Küçük kardeşinin kaybı çok büyük bir trajedi," deyip iç çekti. "Sihirzade Thorn'un kadınlara ilgi duyup duymadığını bile bilmiyoruz. Kraliyet Balosu'nda bir kez bile herhangi bir kızla dans etmedi. Maximilian hâlâ yaşıyor olsaydı, soylarının devam etmesi bu kadar büyük bir mesele haline gelmezdi."

Elisabeth dişlerini sıktı. "Ama..."

Bir başka kadın, Leydi Childress, bir süredir Elisabeth'i dikkatle izliyordu. "Ona adıyla sesleniyorsunuz," diye lafını böldü. "Yakınsınız herhalde." İlk defa masadaki bütün gözler Elisabeth'e çevrilmişti.

Elisabeth daha önce uzun boylu olduğunun hiç bu kadar farkında olmamıştı, şimdi ise masada oturan herkesin görüş açısına girmemek için daha kısa boylu olmayı diliyordu. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Yaşıtı olan birine adıyla seslenmemesini gerektiren bir tür kural olduğunu bilmiyordu. Hatta Nathaniel'ın ona "Scrivener" diye seslenmesinin nedeninin, ondan hoşlanmaması olduğunu düşünmüştü. Farkına yeni vardığı bunca şeyi sesli söylemiş olsa, onun ahmağın teki olduğunu düşüneceklerini anlayınca kan dondurucu bir aydınlanma yaşadı.

Çok geçmeden, "Bu durumda genç kızlara ilgi duyduğunu söyleyebilir miyiz, Matmazel Scrivener?" diye sordu Leydi Childress.

"Bilmem," diye yanıtladı Elisabeth sinirlenerek. "Bana söylemedi. Sanırım bu da meselenin beni ilgilendirmediği anlamına gelir."

CamScanner ile tarandı

Tatlıların gelişi, herkesin Elisabeth'in açıklamasını duymamış gibi davranabilmesini sağladı. Elisabeth hamur tatlısıyla dolu bir tabağı önüne alırken surat astı. Nathaniel'ın alaycı tavrı daha fazla anlam kazanmıştı. Hayatının bütün özel detaylarının sürekli incelenmesinin ve varlığının bütün yönleriyle Güneyrüzgârı'ndaki akşam partilerinde dedikodu malzemesi olmasının insana kendini nasıl hissettiriyor olabileceğini hayal bile etmek istemiyordu.

Ashcroft'un dikkatleri buhar gücüyle ilgili bir tartışmaya çekerek muhabbetin konusunu değiştirmesi Elisabeth'i rahatlattı, ayrıca yeni konuyu anlamasa bile çok etkileyici bulmuştu. Morali yerine gelirken bir kâse muhallebi ile hamur tatlısını da bitirmişti bile. Göz açıp kapayıncaya kadar misafirler vedalaşmaya, hizmetlilerin yardımıyla paltolarını giyip yoğun alkol kokusu eşliğinde yalpalayarak gitmeye başladılar. Elisabeth de iki kadeh şampanya içmişti ve malikâne, pencereleri ve avizeleri gelin teliyle süslenmişçesine göz alıcı bir parıltı kazanmıştı.

Misafirlere antreye kadar eşlik etti ama artık kimse ona dikkat etmiyordu. Ashcroft dışarıda durmuş, parmaklarını Lord Kicklighter'ın coşkuyla tokalaşmaya devam eden elinden kurtarmaya çalışıyordu. Victoria ise Leydi Childress'la koyu bir muhabbete dalmıştı. Hannah'nın gelip onu alması gerekiyordu ama hizmetli görünürde yoktu. Yakınındaki bir saat, vaktin gecenin bir buçuğunu bulduğunu işaret etti. Birkaç dakikalık bekleyişin ardından Elisabeth, bir an için koridorun sonunda Hannah'nın başlığını ucundan görür gibi oldu. Aceleyle peşinden gitti, yakalayamazsa kendi yön bulma becerileriyle bu devasa malikânede kaybolacağı kesindi.

Hannah'yla arasında epey mesafe vardı ve Elisabeth'in ayağındaki saten terliklerle kaygan zeminde koşamayacağını anlaması uzun sürmedi. Birkaç dönüşten sonra başlığın izini kaybetti ve bilmediği bir koridorda kalakaldı. Malikânenin ihtişamı onu mer-

CamScanner ile tarandı

merlerin, altınların ve aynaların parıltılı dünyasıyla çevreledi. Midesinde yeni doğmuş bir yıldız misali parlayan şampanyayla bir rüya âlemine giriş yapmış gibi hissetti.

Filigran deseniyle süslenmiş, mum damlatan duvar şamdanını incelemek, ardından mermer bir büstün yüzeyinde parmaklarını gezdirmek için durdu. Genç ve yakışıklı birinin heykeliydi ve birden Nathaniel'ın o anda ne yaptığını merak etti. Bir anıt mezarı andıran o kasvetli evde uykusuz ve yanında yoldaş olarak bir iblisle tek başına mıydı? Belki bir gün, muhafız olduktan sonra onu yine görürdü. Ama görse bile birlikte savaşıp ifritleri geri püskürttükleri ya da Karakoru'da yosun ruhunu izledikleri anlardan bahsedemezlerdi. Elisabeth ona bir okuma salonuna kadar eşlik ederken formalite icabı birkaç cümle sarf eder, iki yabancıdan farksız olurlardı.

Kulaklarına hafif bir müzik sesi çalınınca elini büstten çekti. Yakınlarda bir yerde birisi şarkı söylemeye başlamıştı. Ses, koridorları sırma gibi sarıyor, sözsüz tuhaf melodisi güzelce yankılanıyordu. Elisabeth'in kalbine dokunan melodisi, içini dolduran ve kelimelerin kifayetsiz kaldığı hasreti ifade ediyordu sanki. Sesin çekimine karşı koyamayıp kaynağını aramaya koyuldu. Oturma odalarından, balo salonundan, ağzına kadar palmiye ve orkidelerle dolu bir seradan süzülerek geçti.

Nihayet bir müzik odasına vardı. Zarif bir kadın piyanonun yanında ayakta duruyordu, yüzü gölgede kalıyordu, dantel eldivenli ince parmakları arasında bir zambağı sağa sola döndürüyordu. Elisabeth onu akşam yemeğinde görmemişti, görse kesin hatırlardı. Beline kadar uzanan parlak siyah saçları vardı ve mum gibi beyaz, soluk ve pürüzsüz teniyle tezat oluşturan muhteşem bir siyah gece elbisesi giymişti. Elisabeth içeri girince şarkı söylemeyi kesti, parmakları durdu ve zambak unutulmak üzere halıya düştü.

Işığa doğru yaklaşırken, "Merhaba, tatlım," dedi kadın melodik sesiyle. "Beni bulmanın ne kadar uzun süreceğini merak ediyordum doğrusu."

CamScanner ile tarandı

Işığın altına kadının gülümseyen kırmızı dudaklarının ardından gülmeyen kırmızı gözleri girince Elisabeth'in tebessümü dağamadan ölmüştü.

Bu bir kadın değil, bir iblisti.

CamScanner ile tarandı

ON ÜÇ

"Ne kadar da büyüleyici görünüyorsun." İblis öne çıkıp ellerini bileklerinden Elisabeth'in omuzlarına koydu, gözleri mum ışığında al al parlıyordu. İnsanlık dışı güzelliği hem cezbedici hem de iticiydi, tıpkı buzdan yapılmış bir heykel gibi. "Ama tabii," diye devam etti, "siz ölümlülerin büyüleyici görünmesi hiç de zor değil. Hepiniz yavru kediler gibi öyle hassas, narin ve sevilesi bir yumuşaklığa sahip canlılarsınız ki... Biraz benimle gelir misin?"

Elisabeth'in üzerine tanıdık ve sersemletici bir sakinlik hissi çökmeye başladı. Gözkapakları birden ağırlaşıp kapandı ve Elisabeth iblisin soğuk kollarına doğru sendeledi. Artık vücudunu kontrol edemiyor olsa da düşünceleri son derece berraktı. Daha önceki gibi pes edip güvenme arzusu düşüncelerine baskın gelmiyordu. Nedense iblisin etkisi gereğince işlemiyordu.

Silas tam olarak ne demişti? Ona karşı koyduğunu söylemişti, belki şimdi de karşı koyuyor olabilirdi.

İblis herhangi bir gariplik hissetmemişe benziyordu. Bir oyuncak bebekmiş gibi Elisabeth'in yanağına düşen bir tutam saçı kenara iterken gülümsüyordu. Sonra eldivenini çıkarıp Elisabeth'in elini, bir cesede aitmişçesine soğuk olan eliyle tuttu. "Ne kadar da tatlı bir kızsın sen öyle," dedi ve Elisabeth'i müzik odasından çıkarıp koridora götürdü.

Elisabeth koridorda ilerlerken aynalarda kendi yansımasını az da olsa görebiliyordu; hafifçe dalgalanan safir mavisi ipek, saçları-

CamScanner ile tarandı

nın kestane dalgaları, iblisin yanında yürürken bir cansız manken suratı gibi donuk yüzü. Endişesi anında paketlenip uzaklaştırıldı, zihninin gizli bir yerinde davetsiz bir misafir kapıyı yumrukluyordu. Elisabeth tuhaf bir şekilde bunun için minnettardı çünkü korkusuzluk, düşünmesine imkân tanıyordu. Bu iblisin, Ashcroft'un hizmetlisi Lorelei olduğunu tahmin etti. Gözlerinin kırmızısı, Şansölye'nin pek de uyumlu bir tonda olmayan göz rengini andırıyordu. İyi de Elisabeth'ten ne istiyordu ve nereye gidiyorlardı?

Malikânenin derinliklerine doğru el ele ilerlediler. Lorelei onu Hannah'nın hülyalı bir ifadeyle gümüşleri parlatırken, Lorelei'ın biraz önce söylediği şarkının melodisini kendi kendine hafiften detone olarak mırıldandığı bir salondan geçirdi ama Hannah onlara göz ucuyla bile bakmadı.

Birkaç dönemeçten sonra meşeden yapılmış cilalı bir kapıya ulaştılar. Ateşin titrek ışığı, altından görünen parke döşemeyi aydınlatıyordu. Lorelei kapıyı çalmadan açıp, Ashcroft'un günün erken saatlerinde bir hava katmanını sıyırıp dışarıya çıktığı çalışma odasına girdi.

Odanın bir tarafındaki şömine ateşinden çıtırtılar geliyordu. Diğer tarafında simsiyah bir ağaçlar okyanusunu ve ötesindeki şehrin parlak ışıklarını gözler önüne seren büyük bir kemerli pencere vardı. Ashcroft kapının tam karşısındaki masada oturuyor, hatta oturmakla kalmıyor, elleriyle masayı her iki tarafından tutmuş masanın üzerindeki kara büyü kitabına bakıyordu. Bakışları dalgındı ve gerginlikten kolları titriyordu. Havada kaygı verici bir basınç vardı. Kara büyü kitabı masanın üzerinde süzülüyor, sayfaları su altında sürükleniyormuşçasına kendi kendine hafif hafif çevriliyordu. Duvarı kaplayan raflardaki diğer kara büyü kitapları huzursuzca fısıldaşıyor ve hışırdıyordu.

Lorelei, Elisabeth'i bir divana oturttu. Elisabeth minderlere dokunur dokunmaz kemiksiz kaldı: Bacaklarından biri kaymış, çok tuhaf bir açıyla sarkıyordu ama onu hareket ettirecek gücü yoktu. İpleri kesilmiş bir kukla gibi hissediyordu.

CamScanner ile tarandı

"Efendim," dedi Lorelei.

Ashcroft derin bir nefes alıp trans halinden çıktı. Onlara doğru anlamaz gözlerle bön bön bakıp kaşlarını çattı. Sonra gözlerini kırpıştırarak kendine geldi. Pelerininin bağını çözüp gizlemek için kara büyü kitabının üstüne örttü. Odadaki basınç normale dönerken Elisabeth'in kulakları tıkandı.

"Neler oluyor? Matmazel Scrivener'a bir şey mi oldu?" Aralarındaki mesafeyi birkaç uzun adımda aşıp Elisabeth'in bileğine parmağını bastırarak nabzını kontrol etti. Ardından kafası karışık ve kaşları çatık bir ifadeyle Lorelei'a döndü. "Ona büyü yapmışsın. Ben sana..."

"Ona zarar vermememi söylediniz. Ben de konuşmamız gerektiğini düşündüm, efendim."

"Endişe etme," dedi Ashcroft. "Her şey mükemmel derecede yolunda gitti."

"Ne planladığınızı bana söyleyebilirdiniz!" Sesi fısıltı düzeyine indi. "Bütün o insanları gelip izlemeleri için çağırdınız! Üstelik muhabirleri de!"

"Tatlım, işlerimi nasıl yürütürüm bilirsin. İşimi ne kadar halkın gözüne sokarsam, spekülasyona o kadar az yer kalır."

Lorelei pencereye gidip perdeleri çekti. "Mesele sadece muhabirler değil. Thorn denen büyücüyü de işin içine kattınız. Bu hoşuma gitmiyor. Onun iblisinin bir saygınlığı var."

"Hepimizin yok mu zaten?"

"Anlamıyorsunuz. Ötedünya'da Silas'la ilgili hikâyeler dinleyerek büyüdüm ben. *Bizim* âlemimizde bir varlığın adının dilden dile dolaşması için neler başarması gerekebileceğini hayal edebiliyor musunuz?" Kollarını kavuşturup elleriyle çıplak kollarını sıvazladı. Hâlâ gecenin karanlığında o uzaktaki şehri görebiliyormuşçasına dik dik perdeye baktı. "Onun gibi birinin dikkatini üzerinize çekmemelisiniz."

CamScanner ile tarandı

"Korkutucu olabilir ama bir ilah misali her şeyi bilemez. Ayrıca yardımcılarımızın gözden uzak kaldığından emin oldum."

Lorelei cevap vermedi. Ashcroft çalışma dolabına gidip kristal bir sürahiden kendine bir kadeh içki doldurdu. Elisabeth'in karşısındaki tekli koltuğa oturup düşünceli bir şekilde kadehiyle oynamaya başladı. Bir an için Elisabeth'in yüzünü inceleyip kadehinden bir yudum aldı.

Elisabeth divanın üzerinde boş bakışlarıyla itaatkâr bir şekilde otururken bunların hiçbirini duymaması gerektiğini biliyordu. O odada yokmuş gibi konuşuyorlardı ve Elisabeth hiç de iyi şeyler olmadığının farkına varmaya başlamıştı.

Ashcroft arkasına yaslandı, bir bacağını kaldırıp bilek kısmından diğer bacağının dizine koydu, kadehi tek elinde gevşek bir şekilde duruyordu. Nihayet, "Sihrisulta'dan başka biri olacağına Nathaniel olsun daha iyi," diye devam etti. "Kız görmemesi gereken bir şey gördüyse, başka bir büyücü olsa Pirinçgeçit'e varmadan büyü yapıp gerekli kanıtı ağzından söke söke alırdı, sence de öyle değil mi? Ama Nathaniel... Onun kıza zarar vermeyeceğini biliyordum. Hatta itiraf etmeliyim ki özellikle bu sıkıntılı iş için çözüm olarak kendisini öne sürmesi beni epey rahatlattı." Kadehinden bir yudum aldı. "Aksi halde çok daha sıkı önlemler almak zorunda kalırdım. Hem ellerimi kirletmekten ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

Elisabeth'in zihni midesini bulandıracak kadar dönüyordu. Ona bas bas bağıran içgüdüleri kaçmasını ya da savaşmasını söylese de serçeparmağını bile oynatamıyordu.

"Daha fazla ifrit göndermeliydiniz, efendim. Böyle uzatmak yerine işlerini o zaman bitirmeliydiniz. Artık kızı öldüremezsiniz. İşin içine çok fazla insan girdi."

"Niyetim," dedi Ashcroft, "hiçbir zaman kızı öldürmek değildi. Sadece onu buraya getirtmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

CamScanner ile tarandı

Daha yeni başlıyoruz, Lorelei. Yazdüşü'nde nasıl bir hata olduysa oldu, bir daha tekrarlanmasını kaldıramam. Arkamızda daha fazla canlı şahit bırakmamalıyız."

"O zaman kıza ne yapacağız?" diye lafı yapıştırdı Lorelei.

"Onun şahit olduğunu kim söyledi ki? Hiçbir şey görmemiş olabilir."

"Bu doğru olsa bile kanıtlamak onun yükümlülüğü."

Ashcroft ayağa kalktı. "Onunla nasıl baş edeceğimi biliyorum. Onu yere yatır lütfen, Lorelei. Düşmüş gibi görünsün. İnandırıcı bir sahne yarat. Sonra da bizi yalnız bırakıp Hannah'yı buraya getir."

İblisin soğuk elleri Elisabeth'i koltuk altlarından tuttu. "Sabrımı zorluyorsunuz, efendim," diye mırıldandı.

"Ah, karımın siz iblisler konusundaki müstesna zevkini tam da böyle özetleyebiliriz." Kristal kadehini kaldırdığında yakışıklı yüzüne yansıyan prizmalar eşliğinde göz kırptı. "Alkol ne kadar sert olursa, yıllanmışı da o kadar iyi olur."

Elisabeth'in yanağı yün kilime değiyordu. Artık şömine ateşinin kırmızı ışığının yayıldığı desenli kilimin yüzeyinden başka bir şey göremiyordu. Lorelei, kemiksiz uzuvlarının nerede nasıl duracağını ayarlarken düşünceler başında sevimsiz ve kaçınılmaz akbabalar misali daireler çiziyordu: Sabotajcı, Ashcroft'tu. Müdire'yi o öldürmüştü. İfritleri o göndermişti. Her şeyin sorumlusu oydu. Artık hiçbir şey gerçek gelmiyordu; ne yanağına batan sert kilim ne de elbisesini saran şöminenin sıcaklığı. Vücudunun içten içe donduğunu, kanının çekildiğini hissediyordu. Günün erken saatlerinde Ashcroft'a bildiği şeyi söyleyerek kaderini mühürlemesine saniyeler kala vazgeçmişti.

Lorelei'ın adımları uzaklaştı. Bir an sonra Elisabeth omzunda hafif bir dokunuş hissedince irkildi: Gerçekten, fiziksel bir tepki olarak irkildi. Büyünün etkisi geçiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Matmazel Scrivener?" diye seslendi Ashcroft yumuşak bir sesle. "Matmazel Scrivener, beni duyabiliyor musunuz?"

Ayağa fırlayıp kendini savunmaktan, bütün malikâneyi ayağa kaldıracak kadar avaz avaz bağırmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu ama hayatta kalabilmesinin tek yolu onların oyununa eşlik etmekti. Dirseklerinden destek alarak doğruldu, saçları bir perde misali yüzünü gizliyordu. Şampanya ekşi ekşi boğazını yakıyor, midesini bulandırıyordu.

"Bir şey hatırlıyor musunuz? Bir yeriniz incindi mi? Size yardım edeyim."

"İstemi..." Elisabeth başını iki yana salladı, Ashcroft doğrulmasına yardım ederken başını yerden kaldırmadı. Kilimin kırışıklığına ayağı takılınca sendeledi.

"Aman dikkat. Epey kötü düştünüz." O sırada kapı açıldı. "Hannah, Matmazel Scrivener'ı odasına götürebilir misin? Bir tür kaza geçirmişe benziyor."

"Ah, Matmazel Scrivener!" diye haykırdı Hannah.

Ardından Elisabeth'in korkudan uyuşan başındaki zonklama yüzünden çoğunu duyamadığı telaşlı bir konuşma oldu. Ashcroft ifritlerin onu öldürmesini istememişti, amacı bu değildi. Elisabeth ile Nathaniel'ın onlarla savaşmasını ve olayın manşetlere taşınmasını beklemişti. Sihrisulta'nın yapacağı sorgu ve duruşmayı iptal etmek dâhil her şeyi, Elisabeth'i misafiri, daha doğrusu tutsağı olarak kendi malikânesine getirmek için bir bahanesi olsun diye planlamıştı.

"Evet," dedi Ashcroft. "Çalışma odasına girdi ve öylece yere yığıldı. Malikânede dolanıp ne yapıyordu hiçbir fikrim yok..."

"Ah, efendim, sizden çok özür dilerim! Korkarım, bu benim hatam! Onu her yerde aradım ama..."

CamScanner ile tarandı

"Lütfen kendini suçlama," dedi Asheroft nazikçe. "Sabahı ilk iş olarak doktor çağıracağım. Matmazel Scrivener'a en iyi şekilde bakacağımıza emin olabilirsin."

Ertesi gün, Doktor, stetoskobunu dayanmış göğsünü dinlerken Elisabeth yatak odasının duvarındaki gümüş şablona bakıyordu. Doktor'un talimatlarına göre nefes alıp vermeye başlayalı yirmi dakika olmuş, öncesinde de ağzına, gözlerine ve kulaklarına bakmasına izin vermiş, bezlerle ilgili bir şeyler mırıldanarak boynunu ve koltuk altlarını muayene ederken oturduğu yerde kıpırdamadan durmuştu.

Beklerken umuduna sımsıkı sarıldı. Asheroft dün gece her şeyi duyduğunu bilmiyordu. İhtiyacı olan tek şey Doktor'la bir dakika yalnız kalmaktı, böylece durumu açıklayıp yardım isteyebilirdi. Ama sabahtan beri üzerine titreyen Hannah, yanından ayrılmayı reddediyordu. Yatağın yanındaki iki kişilik beyaz konforlu koltuğa oturmuş ellerini ovuşturuyordu. Bay Hob da Doktor'a merdivenlere doğru eşlik etmek için kapının eşiğinde bekliyordu.

Elisabeth, Doktor'dan başka kimseye güvenemezdi. Hannah'ya hiçbir şey belli edemezdi. Hizmetliler patronlarını el üstünde tutarlardı. En iyi ihtimalle Elisabeth'e inanmaz, en kötü ihtimalle de gidip her şeyi Asheroft'a anlatırdı. Zaten bunu yapması Elisabeth'in sonunun gelmesi demekti.

Stetoskobun ucunu göğsünden kaldırırken, "Hmm," dedi Doktor. Kaşlarını çatarak not defterine bir şeyler yazdı.

Kalp atışlarının anormal olduğunu söylese şaşırmazdı. Yerinde zor duruyordu ve hiç uyumamıştı. Makyaj aynasındaki yansımasında bir hayalet kadar solgun görünüyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Demek kütüphanede büyüdünüz," diye devam etti Doktor. "İlginç. Çok kitap okur musunuz, Matmazel Scrivener? Roman mesela?"

"Evet, tabii ki. Olabildiğince çok okurum. Herkes öyle yapmaz mı?"

"Hmm. Tam da düşündüğüm gibi." Tekrar bir şeyler yazdı. "Çok sayıda roman okumak, son birkaç günde olanların yarattığı heyecanla birleşince..."

Elisabeth bunların birbiriyle alakasını çözememişti. "Sizinle yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki, Matmazel Scrivener," dedi Doktor, Elisabeth'in sinirine dokunacak kadar yumuşak ve anlayışlı bir ses tonuyla. Ama en azından Hannah ile Bay Hob'u odadan göndermişti. "Benimle konuşmak istediğiniz konu nedir?"

Elisabeth derin bir nefes alıp kapının kapanmasını bekledi. Ardından hemen açıklama yapmaya koyuldu. Yazdüşü'ndeki eterik yanık detayından, dünden önceki gece canına kastedilmesine ve Ashcroft'un çalışma odasında tanık olduklarına kadar bütün detayları hızlı hızlı anlattı. Hannah'nın kapıyı dinleme ihtimaline karşı fısıldayarak konuşuyordu. "Anlayacağınız," diye sözlerini bitirdi, "hemen birini uyarmalısınız: Şansölye'ye sadık olma ihtimallerine karşı Sihrisulta'yla alakası olmayan birini. Lonca'dan biri, hatta Kraliçe bile olabilir."

Doktor tüm bu süre boyunca notlar almıştı. "Anlıyorum," dedi son notunu düşerken. "Bunlardan Şansölye'nin sorumlu olduğuna ne zamandır inanıyorsunuz?"

"Sorumlu olduğuna inanmıyorum, öyle olduğunu biliyorum." Elisabeth oturduğu yerde doğruldu. "Ne yazıyorsunuz?" Doktorun notları arasında "yanılsamalar" ifadesi gözüne çarptı.

CamScanner ile tarandı

Doktor hemen defterini kapattı. "Bütün bunların sizin için çok korkutucu olabileceğini biliyorum ama fazla telaşlanmamaya çalışın. Heyecan, enflamasyonu kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz."

Elisabeth, Doktor'a bakakaldı. "Ne-neyi?"

"Beyninizdeki enflamasyonu, Matmazel Scrivener," diye sabırla açıkladı Doktor. "Roman okuyan kadınlar arasında oldukça yaygındır." Elisabeth zihnini allak bullak eden bu teşhise nasıl cevap vereceğine karar veremeden, Doktor kaygılı görünen Hannah'yı odaya geri çağırdı. "Lütfen Şansölye'ye hastaya kesin bir müddet için yatak istirahati önerdiğimi söyleyin," dedi Hannah'ya. "Bunun klasik bir histeri vakası olduğu çok açık. Matmazel Scrivener gücünü olabildiğince korumalı. Beynindeki şişlik indiğinde zihni normale dönebilir."

"Dönebilir derken?" dedi Hannah, şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

"Ne yazık ki bazen bu durum kronikleşebiliyor, hatta tedavisi imkânsız hale gelebiliyor. Bir yetim olduğunu biliyorum, burada Şansölye Ashcroft'un vesayeti altında kalıyor sanırım? Sizi Kurşunkapı Hastanesi'ne yönlendireceğim. Başhekimi yakın dostumdur. Matmazel Scrivener iyileşmezse, Şansölye'nin bir mektup göndermesi yeter..."

Elisabeth'in öfkeden kanı kaynıyordu. Yeterince dinlemişti. Bu adamın da Muhafız Finch'ten ve Ashcroft'tan bir farkı yoktu: Sırf kendisinden daha güçlü ve nüfuzlu diye ona istediği her şeyi yapabileceğini düşünen bir adamdı ama fena halde yanılıyordu.

Doktor gitmek için kalktığında Elisabeth onu kolundan öyle sıkı tuttu ki yerinden kıpırdayamadı. Adam, kolunu çekmeye çalıştıysa da boşunaydı, şaşkınlıktan ağzı korkmuş bir balığınki gibi açılıp kapanıp duruyor ve Elisabeth'e onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Elisabeth onu kendine doğru çekti. Doktor ona karşı koyabilecek kadar güçlü değildi ve az kalsın yüzüstü yatağa düşüverecekti.

CamScanner ile tarandı

"Beni dinleyin," dedi Hannah'nın duyamayacağı kadar kısık ve öfkeli bir mırıltıyla. "Sıradan bir kütüphanede büyümedim ben. Bir Büyük Kütüphanede büyüdüm. Kitaplarla alay ediyor olabilirsiniz ama siz daha ömrünüzde bir kere bile gerçek bir kitap görmemişsiniz, gerçi bunun için kendinizi şanslı saymalısınız çünkü gerçek bir kitabın karşısında bir dakika bile hayatta kalamazdınız." Doktor'un nefesi kesilene kadar kolunu kavramış parmaklarını sıktı. "Hemen Lonca'ya gitmelisiniz. Şansölye planlarını uygulamaya daha yeni başladığını söyledi. Artık planı her neyse, çok daha fazla insan ölecek. Anlıyor musunuz? Siz... hemen..."

Doktor'un beti benzi atmıştı. "Matmazel Scrivener?" dedi yalvarırcasına.

Elisabeth kolunu bırakıp ona aynayı, daha doğrusu Bay Hob'un aynadaki yansımasını işaret etti: Kâhya kapının eşiğinde, koridorda dursa da ayna onun beklediği köşeyi yansıtıyordu. Ancak artık kâhya ya da bir adam değildi.

"Bakın," diye fısıldadı Elisabeth.

Bay Hob'un üniforması, değişmeyen tek şeydi ancak artık sıska, kambur ve insanoğluyla alakası olmayan bir vücudun üzerinde sallanıyordu. Ten rengi, insana hastalığı düşündüren açık eflatun tonundaydı ve derisi garip bir şekilde yanmıştı, akan mum yağı damlalarını andıran et parçaları yanaklarından ve çenesinden sarkıyordu. Kulakları, uçlarına doğru sivriliyordu ve ellerinin yerinde mor pençeleri vardı. En kötüsü de gözleriydi: Çay tabağı gibi anormal derecede büyük, yuvarlak ve soluk renkliydi. Koridorun loşluğunda parıldıyor ve kendisine dik dik bakan bir çift parlak ay gibi görünüyordu.

Bakışları Elisabeth ile Doktor arasında gidip gelen Hannah, kapıyı boylu boyunca açtı. Bay Hob tepki vermedi: Herkes ona bakarken, o korkunç parlak gözlerini kırpmadan sessizce bekledi.

CamScanner ile tarandı

"Gördüğünüz gibi," diye fısıldadı Elisabeth. "O bir İblis. Bir tür goblin ya da cin."

Sonra uzun bir sessizlik oldu. Ardından ortamdaki gerilim dağıldı. Doktor boğazını temizleyip geriye sıçradı, Elisabeth yataktan fırlayıp üzerine saldırabilirmiş gibi çabucak kapıya yöneldi. İblis olan Bay Hob değil de *Elisabethmiş* gibi davranıyordu.

Doktor, "Dediğim gibi," dedi Hannah'ya, "lütfen ilk fırsatta tavsiyemi Şansölye'ye iletin." Tavsiyesini yazdığı kâğıdı Hannah'nın eline tutuşturdu. "Çok ciddi bir vakayla karşı karşıya olduğumuz çok açık. Kurşunkapı modern olanaklara sahip bir..."

Kâhya onu gözden uzaklaştırırken Doktor, Bay Hob'dan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sesi koridorda gitgide uzaklaştı, en son "zihinsel rahatsızlığı olan kişiler" için buzlu su dolu küvete girmenin faydalarını övdüğünü duyabildi. Elisabeth hayret içinde titremeye başladı, Doktor'un neden öyle tepki verdiğini anlamıştı. Kendisi dışında hiçbiri Bay Hob'un gerçek formunu göremiyordu.

Ayna şimdi yalnızca kendi görüntüsünü yansıtıyordu. İnce bir geceliğin altında beti benzi atmış, kanı çekilmiş halde tir tir titreyen Elisabeth, tam da Doktor'un tarif ettiği kıza benzediğini itiraf etmeliydi. Büyük Kütüphanenin zindanında tutulduğu zamana kıyasla Ashcroft Malikânesi'nde gerçek bir tutsaktı, hem de geleceği en büyük düşmanının insafına kalmıştı.

CamScanner ile tarandı

ON DÖRT

Şansölye Ashcroft, sonraki birkaç gün boyunca Elisabeth'e tedirginlik ve kaygıyla yaklaştı. Kız, sabah ve akşamları odasında tutuluyor ama öğleden sonraları kısa bir süreliğine Hannah tarafından giydirilip biraz temiz hava alması için seraya indiriliyordu. Orada Hannah'nın gözetiminde minderli bir hasır koltukta, bacaklarına battaniye örtülmüş halde dinleniyor, bitkilerin ve çiçeklerin nemli, tatlı toprak kokusunu içine çekiyordu. Bir çiçek cümbüşü ve yaprakları danteli andıran aşk merdivenleri etrafını sarıyor, egzotik taç yapraklarından çiyler damlıyordu. Eğer etrafı iblisler tarafından kuşatılmış olmasaydı, Elisabeth, hayalindeki cennet imgesinin böyle bir yer olduğunu söyleyebilirdi.

Yalnızca Bay Hob'un gerçek formunu görmekle kalmamıştı, artık onları her yerde görüyordu. Ayak işlerini yapmak için oraya buraya koşturuyorlardı. Döşeme taşlarındaki yaprakları süpürüyor, saksıları suluyor ve çiçekleri buduyorlardı. Çoğunluğu Bay Hob kadar iri kıyım değildi; ondan hem daha küçüklerdi hem de onunki gibi derileri sarkık değil, pullarla kaplıydı. Bazılarının keskin dişleri, bazılarının uzun ve sivri uçlu kulakları vardı. Hepsi saçma bir biçimde Ashcroft'un altın rengi üniformasını giymişti. Yoldan sık sık misafirler gelip gidiyor ama hiçbiri iblislere dönüp ikinci kez bakmıyordu çünkü bu yaratıklar onlara sadece sıradan hizmetliler gibi görünüyordu. İblisler de aynı şekilde misafirleri görmezden gelerek kendi işleriyle ilgileniyordu.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'i korkutan şey iblisler değil, Ashcroft'un bu kadar çok iblisin ona hizmet etmesini nasıl sağladığı sorusunun cevabını bilmemesiydi. İblislerin alt türlerinden oldukları, Silas ve Lorelei gibi asil olmadıkları belliydi. Peki, onlara nasıl bir söz vermişti? Üniforma giyip ona hizmet etmeye gönüllü olmalarını sağlayacak kadar çekici gelecek nasıl bir teklif sunmuş olabilirdi? Olasılıklar, hayal edemeyeceği kadar korkunçtu.

Birisiyle, malikâne dışından herhangi biriyle konuşma fırsatı bulabilmeyi dört gözle beklemişti ama misafirlerin hiçbiri, onları uyarabileceği kadar yakınına gelmiyordu. Şansölye'nin nadide sera bitkilerinden biri, mesela etobur bir bitkiymiş ya da zehirli bir zakkummuş gibi onu uzaktan gözlemliyorlardı.

O öğleden sonra, yanına bir iblis elinde bahçe makasıyla yaklaşıp arkasındaki bir palmiyeyi budamaya başladığında irkilmemek için kendini zor tuttu. İblisin rengi açık kırmızı, gözleri ise uçtan uca simsiyahtı. Hannah onun varlığından habersiz bir şekilde şarkı mırıldanıyor, elindeki iğnesiyle kasnağa işleme yapıyordu. Mırıldandığı melodinin tonu hareketli ve garipti. Elisabeth, bunun Lorelei'ın melodilerinden biri olduğunu fark etti.

Bir anda etraftaki fısıltılar Elisabeth'in dikkatini çekti. Onun yaşlarında, dantelli ipek elbiseler giymiş bir grup kız, içerideki fıskiyenin etrafında durmuş seraya bakınıyordu. Taş gibi hareketsiz oturmuş, bir hizmetliye ok gibi sert bakışlar atarken bu kızların gözüne nasıl göründüğünü ancak hayal edebilirdi.

"Ne yazık," dedi aralarından bir tanesi. "Şansölye Ashcroft'un onu yanına alması çok nazik bir davranıştı. Zavallı kızın aklını yitirdiğini duydum."

"Gerçekten mi?" diye haykırdı güneş şemsiyesini sıkı sıkı tutan bir başka kız.

"Ah, evet. Anlaşılan o ki doktoruna saldırmış. Babamın dediğine göre onu neredeyse yere serecekmiş. Akıl hastalığı, hayvan gibi güçlü olmasını sağlamış olmalı."

CamScanner ile tarandı

"Şaşırmadım. Cüssesine baksanıza! Hiç bu kadar uzun boylu bir kız görmüş müydünüz?"

İlk konuşan kız, "Bir keresinde panayır alanında görmüştüm," dedi.

"Leydi Ingram'dan duyduğuma göre," diye anlatmaya devam etti bir başkası, "geçen geceki akşam yemeğinde de bir garip davranmış. Çok az konuşmuş zaten, konuştuğunda da hiç terbiye almamış gibi kaba sabaymış. Başından beri uyarı işaretleri veriyordu, dedi Leydi Ingram."

Elisabeth öfkeyle için için kaynıyordu, sabrı her an taşabilirdi. Kimseden kolay kolay nefret etmezdi ama o anda Leydi Ingram'dan ve bu kızlardan nefret ettiğini hissetti: Hem bu kadar acımasız olup hem de terbiyeden nasıl bahsedebilirlerdi?

Kızlardan birinin nefesi kesildi. "Bize nasıl dik dik baktığını görüyor musunuz?"

"Çabuk, kaçın..."

Kızlar kaçıp palmiye yaprakları arasından elbiselerinin kurdeleleri ve fırfırları seçilecek kadar uzaklaşınca Elisabeth'in öfkesi akıp gitti. Bunun, Ashcroft'un planının başka bir unsuru olduğunu fark etti.

Ne yazık ki bunun korkunç bir anlamı vardı. Ashcroft onu halka ne kadar teşhir ederse, misafirleri onunla ilgili o kadar çok dedikodu yapar ve delirdiğine iyiden iyiye inanırlardı. Bu sırada Elisabeth'i rahat ettirmek ve sağlığına kavuşturmak için hiçbir masraftan kaçınmadığını da kendi gözleriyle görmüş oluyorlardı. Hizmetlilerinin üzerine örttüğü yanılsama perdesinin yanında kendi etrafına tek bir büyü damlası bile kullanmadan çok daha büyük bir gözbağı örmüştü. Elisabeth birileriyle konuşmayı başarabilse bile onun yardım çağrılarını akıl hastalığının bir başka kanıtı olarak göreceklerdi.

CamScanner ile tarandı

Ashcroft'un onun için inşa ettiği tuzaktan herhangi bir çıkış yolu bulamıyordu. Kaçmak bir seçenek değildi. Zaten kaçmaya çalışsa Ashcroft, ondan şüphelendiğini anlar ve oyun sona ererdi. Ashcroft'u ifşa etme şansını, geriye çok ufak bir ihtimal kalmış olsa bile tamamen yitirirdi. Elindeki tek seçenek oyuna ayak uydurmaktı.

Seranın dışında bir yerden vaktin dolduğunu bildiren bir saat sesi geldi.

"Haydi, gidelim," dedi Hannah koltuğundan kalkarken. "Şansölye'ye günlük ziyaret vaktiniz geldi. Ne kadar da iyi biri, iyileşme sürecinizi özel olarak takip ediyor. Umarım sizin için yaptığı her şeyin kıymetini bilirsiniz."

Elisabeth seranın dışına doğru Hannah'yı takip ederken dilini ısırdı. Hannah onu her gün çalışma odasına çağırmasının gerçek sebebini biliyordu sanki. Malikânenin parlak, aynalı koridorlarında attığı her adımda dehşete daha çok yaklaşıyordu. Çalışma odasına varana kadar midesi düğüm düğüm olmuştu. Kapı açılıp ellerini bir beze silen Ashcroft görüş açısına girerken, Elisabeth yüzündeki ifadeyi kontrol etmeye çalıştı.

"İyi günler, Matmazel Scrivener. İçeri buyurmaz mısınız?" Ses tonu her zamanki sıcaklığını koruyor olsa da bir an için uyumsuz gözlerinde bir yılgınlık sezmişti. Bu, günlük ziyaretlerinin hâlâ istediği bilgiye ulaşmasını sağlamadığını gösteren tek işaretti. "Hannah, bize çay getirir misin?"

Ashcroft'un eliyle içeri buyurması üzerine Elisabeth girip sedire sertçe oturdu. Ashcroft'un masasındaki kara büyü kitabına bakışlarını çevirmemek için kendini zor tuttu. Her defasında o içeri girmeden önce üzerini peleriniyle örtüyordu ama malikânedeki ilk gecesinde incelediğini gördüğü aynı kara büyü kitabı olduğunu biliyordu. Bu kitabın varlığı, dilinin ucunda ekşi, küfü andıran bir tat bırakıyordu. Ashcroft'un ellerini beze silmesi, ona dokunmanın da aynı oranda nahoş bir his uyandırdığını gösteriyordu.

CamScanner ile tarandı

Ashcroft bezi bir kenara koyup Elisabeth'in tam karşısında duran, en sevdiği koltuğuna yerleşti. Kaygısında o kadar samimi görünüyordu ki Elisabeth her şeye rağmen Ashcroft'un bir parçasının ona gerçekten değer verdiğine neredeyse inanacaktı. Ardından güneş ışıkları yakut rengi gözünün derinliklerine vurdu ve bir anda Müdire'nin yerlere dökülen kızıl saçları Elisabeth'in gözünün önünde belirdi.

"Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu, Elisabeth'in tüylerini ürperten bir nezaketle.

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim." Yutkunup cesaretini topladı. "Sanırım artık gitmeye hazırım."

Ashcroft'un kaşları anlayışlı ve sıcakkanlı biçimde yukarı kalktı. "Sadece birkaç gün daha, Matmazel Scrivener. Doktorunuz yatak istirahatinin önemini epey vurguladı."

Elisabeth yaşadığı dehşeti belli etmemek için bakışlarını yere eğdi. Neyse ki Doktor ona anlattıklarıyla ilgili notlarını Ashcroft'a iletmemişti çünkü bunu yapmış olsa Elisabeth'i her gün görmeye ihtiyaç duymazdı.

Kapının tıklatılması, Hannah'nın çay tepsisi ve beyaz kremalı pastalarla geldiğinin habercisiydi. Elisabeth aşırı tatlı olduklarından güçbela yutabilse de pastaları yemek için çok hevesliymiş gibi şov yaptı. Kapı tekrar açıldığında midesi kaskatı kesildi. Bu seferki Hannah değildi. Lorelei'ın büyüsü, etrafını sarıp sıcaktan boğulacak gibi hissettiren bir battaniye misali sarmadan önce kendini hazırlamak için birkaç saniyesi olmuştu. Ardından Ashcroft öne eğilip ellerini dizlerinin önünde kavuşturdu.

Her gün sorgusu böyle başlıyordu.

"Pekâlâ, Matmazel Scrivener," dedi Ashcroft. "Neden Yazdüşü saldırısından tekrar bahsetmiyoruz? Bakalım yeni bir detay hatırladınız mı, ne dersiniz?"

CamScanner ile tarandı

Ses tonu bir dakika önceki kadar nazikti ama gitler yüzdüğünden eser kalmamıştı. Elisabeth bıçak sırtında olduğunu biliyordu. Elisabeth'in bir kere dili sürçse ve Lorelei'ın büyüsünün gerektiği gibi işe yaramadığını fark etse, Ashcroft onu doğruyu söylemeye zorlardı. Tek bir hatası ölümüne davetiye çıkarırdı. Yüzündeki ifadeyi boş, ses tonunu donuk tutmak için çaba sarf etti, üzerindeki büyünün uyuşturucu etkisi için minnettardı. O büyü olmasa öyle oturup Ashcroft'la sakince yüzleşemezdi. Daha da önemlisi, yalan söyleyemezdi.

"Bana o gece neden uyandığınızı söyleyebilir misiniz?" diye baskı yaptı Ashcroft. "Bir şey mi duydunuz ya da sezdiniz?"

Bu soruyu o ana dek pek çok kez sormuştu. Elisabeth hep aynı cevabı vermeye gayret etmişti. "Fırtına vardı. Rüzgâr çok gürültülüydü ve ağaçların dalları pencereye çarpıyordu."

Ashcroft kaşlarını çattı, tatmin olmamıştı. "Yataktan kalktığınızda normalden farklı bir şey hissettiniz mi?"

Uyku büyüsünden paçayı nasıl kurtardığını öğrenmek istiyordu. Ama bu sorunun cevabını Elisabeth de bilmiyordu. Mekanik hareketlerle başını iki yana salladı.

Ashcroft'un yüzü gerildi. Sabrının sınırlarına geldiğinin ilk işaretiydi bu ve Elisabeth'i rahatsız eden bir tepkiydi. Öfkesini kontrol edemediğinde neler yapabileceğini görmek istemiyordu.

Köşede dikilen Lorelei'dan bir ses geldi, bir kemanın tellerine reçine sürüyordu. Bugün dudakları ve gözleriyle uyumlu koyu kırmızı bir gece elbisesi giymişti. Elbisenin boyu o kadar uzundu ki sandalyeden aşağıya şelale misali akıyor ve kilimin üzerinde parlak bir havuz oluşturuyordu; bu haliyle bir kan gölünün ortasında oturuyormuş gibi görünüyordu. "Kız sizden bir şey saklıyor, efendim," dedi.

Ashcroft etrafa bakındı. "Emin misin? Bu mümkün mü?"

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kendini tepki vermemeye zorladı, herhangi bir hareketinin onu ele vereceğinin farkındaydı.

"Bir sırrı varsa, büyüye rağmen onu koruma dürtüsüne sahip olabilir. İnsanların çoğu, bunu yapabilecek kadar dayanıklı değil. Ama bu kızın iradesi güçlü. Ruhu alev gibi parlak." Lorelei kirpiklerinin gölgesi altından Elisabeth'e bir bakış attı, bu hareketiyle ona Silas'ın, kollarındaki tüyleri diken diken eden ifadesini hatırlattı. "Keşke tadına bakabilseydim."

Ashcroft arkasına yaslandı ve ellerini kaldırıp parmaklarını karşılıklı olarak birbirine dayadı. "Ne yapmamı önerirsin?"

"Zihnine girebilirsiniz. O anıyı kızdan zorla alabilir ve geri kalanını yok edebilirsiniz."

"Bunun için çok erken. Ondan kurtulmadan önce birkaç gün daha ortalıkta görünmesi lazım. Hazin kaderi manşetlere çıkarsa, Doktor'un teşhisini teyit edecek tanıklara ihtiyacım olacak."

Lorelei zarifçe omuz silkti. "Benim için hava hoş, efendim. Kızın burada olmasının, sizi işinizden alıkoymadığına emin misiniz?"

Ashcroft masasına, pelerininin altına gizlediği kara büyü kitabına baktı. Elisabeth çalışma odasına geldiği ilk gece kara büyü kitabının beyin gücüyle havaya kalkmış olmasına dayanarak, Beşinci Seviye ya da Altıncı Seviye olduğunu tahmin ediyordu. Dördüncü Seviye ve üzeri bütün kara büyü kitaplarına sahip olmak, Reformlar'dan beri yasadışıydı. Ashcroft bu kadar tehlikeli bir şeyi evinde tuttuğuna göre kitabın önemi büyük olmalıydı.

Ashcroft koltuğuna iyice gömüldü, gölgelerin etkisiyle yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti. "İnatçı olduğunu kanıtladı," dedi. "Ama Yamaçlar'dan önce ihtiyacım olanı alacağım."

Elisabeth'in kalp atışları hızlandı. Büyük Yamaçlar Kütüphanesi, Güneyrüzgârı'nın kuzeydoğu köşesinde, Karakoru'nun dağ-

CamScanner ile tarandı

larla buluştuğu yerdeydi: Yüksek güvenlikli kara büyü kitaplarını saklamak için olabilecek en uzak konumdaydı. Okuduğu bütün yazılarda burası Ejdersırtı Dağları'nın kemiklerinden alınmış kara taşlarla inşa edilmiş bir kale olarak tasvir ediliyordu. Güvenliğini kimsenin kıramayacağı mahzeninde krallığın üç Onuncu Seviye kara büyü kitabından ikisi muhafaza ediliyordu. Ashcroft, tıpkı Yazdüşü ve Harpalanı'na yaptığı gibi oraya da mı saldırmayı planlıyordu?

Planı her neyse, masasındaki kara büyü kitabının önemli bir rol oynayacağı belliydi. Ne kadar riskli olursa olsun, planının ne olduğunu öğrenmeliydi.

İki gün sonra sorgusunun orta yerinde Bay Hob kapının eşiğinde belirince, Elisabeth beklediği fırsatı yakalamıştı. "Bir ziyaretçiniz var," dedi kalın ve boğuk ses tonuyla. "Lord Kicklighter sizi görmeye geldi."

"Önden haber göndermeden mi?" Ashcroft'un yüzü gölgelendi. "Onunla salonda görüşeceğim. Lorelei, Elisabeth'e göz kulak ol," deyip uzun adımlarla odadan çıktı. Birkaç saniye sonra Lord Kicklighter'ın selamlaması koridorda yankılandı.

Elisabeth'in zihninde düşünceler birbiriyle yarışıyordu. Kicklighter'ın geçen geceki tokalaşmasının ne kadar uzun sürdüğünü düşününce, Ashcroft'un en az birkaç dakika oyalanacağı kesindi. Lorelei'ın bezgin bakışlarını üzerinde hissetti. İhtiyacı olan tek şey iblisin birkaç saniyeliğine odadan çıkmasıydı. Ama kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Kitaplığa azıcık daha yakın olsa, bir şekilde kitaplardan birini düşürebileceğinden emindi.

Duvardaki dekoratif ayna, kanepede otururkenki halini görebilmesini sağlıyordu. Bitkin ve solgun görünüşü, Hannah'nın o sabah onu süslediği eflatun rengi abartılı gece elbisesiyle çelişiyordu. Pahalı korselerin göğsünü sıkmasına alışmaya başlamıştı ama

CamScanner ile tarandı

böyle gergin anlarda elbisesi yine de onu nefessiz bırakıyormuş gibi hissediyordu.

Aniden zihninde bir ampul yandı. Yüksek sesle nefesi kesilmiş gibi yaparak Lorelei'ın dikkatini çekti. Ellerini hızla göğsüne götürdü. Sonra gözlerini döndürüp yukarıya dikti ve ceset misali *güm* diye kilimin üstüne yığıldı, yere öyle sert düşmüştü ki orta sehpanın üzerindeki çay fincanları takırdamıştı.

Sessizlik çöktü. Elisabeth, Lorelei'ın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Önce Elisabeth'in rol yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi, saten elbisesini hışırdatarak ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce Elisabeth'in yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden geçti. Odadan çıkar çıkmaz Elisabeth eteklerine rağmen yerinden fırlayıp alelacele masaya gitti. Kendini bütün olumsuzluklara hazırlayıp Ashcroft'un pelerinini kitabın üzerinden çekti.

Kara büyü kitabı, yaprakları arasındaki vadiden geçen demir zincirin altında açık halde duruyordu, sayfaları eğri büğrü ve keskin hatlı yazılarla doluydu. Bir kötü niyet dalgası Elisabeth'e çarpıp onu geri adım atmaya zorlamadan önce gözlemleme şansı bulabildiği tek şey buydu. Zihninde kendini kelimelerle ifade etmeyen bir erkek sesi kükrüyor, bir ızdırap ve öfke fırtınasıyla üzerine saldırıyordu.

Bir hata yapıp yapmadığını düşünecek vakti bile olmamıştı. Odanın köşe bucağı kararmıştı, çalışma odasının penceresi uğultulu ve şiddetli rüzgâra rağmen ardına kadar açıkmışçasına kara büyü kitabının sayfaları kırbaç misali şaklayarak çevriliyordu. Elisabeth dişlerini sıkıp kara büyü kitabının iradesine karşı koydu, öyle yoğun bir çaba sarf ediyordu ki uzatmaya çalıştığı eli titriyordu. Kaşları boncuk boncuk terlemişti. Şömine rafındaki saatin kolları bile yavaşlamış gibi görünüyordu. Odadaki hava, şeker pekmezine dönüşmüştü sanki. Sonunda parmak uçları kitabın derisine dokununca kafa karıştırıcı duygular Elisabeth'in vücudunu mide bulandırıcı bir hızla sardı. Özlem. Hiddet. İhanet. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Güçlükle yutkundu ve kara büyü kita-

CamScanner ile tarandı

bının psişik güçlerini zayıflatacak demir eldivenleri olmasının işini ne kadar kolaylaştıracağını düşündü.

"Ben senin düşmanın değilim," dedi güçlükle. "Şansölye Ashcroft'un tutsağı olarak buradayım. Yapabilirsem onu durdurmak istiyorum."

Erkek sesi birden kesildi ve odadaki basınç yok oldu. Elisabeth öne doğru düşecekken masanın kenarına tutundu, kasları gerginlikten seğiriyordu. Kara büyü kitabı artık sakindi. Umut bağladığı tahmini doğru çıkmıştı: Kitabın garezi ve öfkesi Ashcroft'aydı, Elisabeth'e değil.

"Senden ne istiyor?" diye mırıldandı ve onu dikkatlice masadan kaldırdı.

Kapağı tuhaf, pullu bir deriyle kaplıydı, derisinin koyu kırmızı rengi canını sıkarak ona seradaki cinleri anımsattı. Ön kapağı beş köşeli yıldızla süslenmişti. Yılların etkisiyle başlığı epey solmuştu ama kelimeler hâlâ seçiliyordu: *İblis Kanunları.*

Kalbi duracaktı sanki. Bu kara büyü kitabının adına bir yerde rastlayalı çok uzun bir zaman olmamıştı. Nerede okumuştu peki? Nathaniel'ın faytonunda, Karakoru'dan geçerken...

Yamaçlar'dan önce ihtiyacım olanı alacağım, demişti Ashcroft. İhtiyacı olan her neyse, bu kitabın içinde olduğunu ima eder gibiydi. Zihnini yokladı ve Terimler Sözlüğü'nün bu kitapla ilgili neler anlattığını hatırlamaya çalıştı. İblislerle ilgili bölümdeydi. Hatırlayabildiği tek şey, kitabın içine bir tür sırrı gizlediğini iddia eden deli bir büyücünün ipe sapa gelmez düşüncelerini içerdiğine inanıldığıydı...

Koridordan ayak sesleri geliyordu. Elisabeth nefesini tutup Ashcroft'un pelerinini kaptığı gibi kara büyü kitabının üzerine serdi. Psişik çığlıklarını yalnızca kendisinin duyabildiğini umarak uzun adımlarla eski yerine geçti ve kendini yere attıktan sonra

CamScanner ile tarandı

uzuvlarını eski haliyle neredeyse aynı şekilde konumlandırmaya çalıştı.

Son anda kıpırdamayı kesmişti. Saniyeler sona üzerine bir gölge düştü, ardından asidik bir koku burun deliklerini doldurarak vücudundaki bütün sinirleri uyardı. Elisabeth birden doğrulup boğuk bir çığlık atınca Lorelei onu sıkıca tuttu, pençelerinin dantel eldivenlerini delip geçtiğini hissedebiliyordu. İblisin elinde tuza benzeyen bir şeyle dolu kristal bir şişe vardı.

Tiksindirici derecede tatlı bir ses tonuyla, "Tamam, sakin," diye onu yatıştırdı. "İyisin. Sadece tuz koklattım, tatlım. Küçücük bir büyüye kapılmıştın, geçti gitti."

"Ver onu bana," dedi Ashcroft. "Bu saçmalık fazla uzadı. Vakit geldi."

Lorelei, Elisabeth'i bırakıp geri çekildi. Elisabeth tepki veremeden Ashcroft onu tutup etrafında döndürdü. Yüzündeki ifade katlanılamayacak kadar korkunçtu. Bütün nezaketini ve cazibesini Lord Kicklighter'a harcamış ve geriye rol yapmaya devam etmesini sağlayacak bir damla bile gücü kalmamıştı.

Elisabeth'e gösterdiği sabrın sonuna gelmişti. Artık erkek görünümünün altında yatan canavarla karşılaşmak üzereydi.

"Beni dinle kızım," dedi ve onu dişleri takırdayana kadar sarstı. "Bana bildiklerini anlatacaksın." Sonra avucunu Elisabeth'in alnına dayadı ve Elisabeth düşüncelerinin yeni doğan bir yıldız gibi patladığını hissetti.

Çalışma odası yok oldu; Elisabeth ile Ashcroft dışında her yer simsiyahtı, yalnızca etraflarını saran karanlıkta asılı duran keskin kenarlı gümüş levhalar parıldıyordu. Levhaların yüzeylerinde tanıdık imgeler sessiz, renkli ve hareketli görüntüleri yansıyordu. Bunlar, kırık bir aynanın parçaları gibi boşlukta süzülen Elisabeth'in kendi anılarıydı. Her biri başka bir sahneyi gösteriyordu. Müdire'nin kızıl

CamScanner ile tarandı

saçlarının meşale ışığı altında parlaması. Muhafız Finch'in sopasını kaldırması. Katrien'ın gülen yüzü.

Elisabeth, Şansölye'nin kolunu sıkan parmaklarını hâlâ belli belirsiz hissediyor olsa da anılarını gözler önüne serdiği bu yerde ondan uzakta duruyordu. Ashcroft dönüp anı parçalarının etraflarını sarmasını sağladı, sonra elini kaldırdı. Levhalar etraflarında parlak bir hortum yaratarak hızla dönmeye, anı parçaları bir araya gelerek bütünleşmeye ve Elisabeth'in hayatı cam gibi parlak bir nehirde akmaya başladı. Bozuk sesler boşlukta yankılandı: kahkahalar, fısıltılar, çığlıklar... Küçük bir kızken meyve bahçesinden zıplaya zıplaya saçlarını savurarak Yazdüşü'ne gittiği, Üstat Hargrove'un ona yetişmeye çalıştığı sahneyi görünce midesi düğümlendi. Bunlar *ona ait* anılardı. Ashcroft'un görmemesi gerekirdi.

"Bana sakladığın şeyi göster," diye emretti Şansölye. Acımasız, riyakâr sesi her yerde çınladı.

Yazın o aydınlık öğleden sonrası yok oldu, yerine Elisabeth'in üzerindeki geceliği ve eliyle tuttuğu mumla, Büyük Kütüphanenin merdivenlerinden bir hayalet misali sessizce indiği görüntü geldi. Ashcroft'un büyüsünün, bu anısını ondan bir anafor gibi acımasız bir güçle çekip aldığını hissetti ve göğsü kaygıyla doldu. Anıyı hissedebiliyor, duyabiliyor, koklayabiliyordu. Anıdaki Elisabeth'in kapının kilidini açıp şaşkın gözlerle karanlıkta etrafa bakışını izledi. Cinayeti bir büyücünün işlediğini kanıtlayan eterik yanık kokusunu almasına saniyeler kalmıştı.

Elisabeth buna bir son vermeliydi. Ama Ashcroft'un büyüsünün çekimine karşı koyamıyordu. Onunla savaşırsa anılarının binlerce parçaya ayrılıp sonsuza dek yok olacağını hissediyordu. Gerek duyarsa, onun zihnini ve hayatını mahvedebilirdi. Ona *bir şey* göstermek zorundaydı.

Bu yüzden en değerli anılarını sakladığı kendi iç dünyasının derinliklerine uzandı ve ona verebileceği bir şeye odaklandı.

CamScanner ile tarandı

"*Neden sana bakmayı seçtiğimi biliyor musun, Elisabeth?*" diye sordu Müdire.

Elisabeth'in nefesi kesildi. Anısı, hızla Müdire'nin bedenini bulduğu ana geçmişti. Bunlar mahzende duyduğu sözlerin aynıydı ama bu defa Müdire'nin ölmeye yüz tutmuş dudaklarından, yalnızca Elisabeth için dökülen son sözlerdi. İki anısını birbirine karıştırmayı başarmıştı. Üstelik gerçek hissettiriyordu çünkü zaten *gerçekti*. Keder ve hasret gönlüne bir ok gibi saplandı. Müdire'nin sesini bir kez daha duyabileceğini düşünmemişti.

"*Hatırladığım kadarıyla fırtına çıkmıştı.*" Kelimeler, Müdire'nin çatlamış dudaklarından ağır ağır dökülüyordu. "*O gece kara büyü kitapları huzursuzdu...*"

Ashcroft, anısını izlerken kaşlarını çattı.

"*Büyük Kütüphane sana sahip çıktı.*"

Ashcroft tiksinerek başını iki yana sallayıp arkasına döndü. Bir el işaretiyle, levhalar yukarıdan dökülen bir kova suyun yere vurup binlerce damlaya ayrılması gibi parçalanmaya başlamıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Elisabeth. Çok geçti, Lorelei'ın iki gün önce söylediği şeyi hatırladı. *O anıyı kızdan zorla alabilir ve geri kalanını yok edebilirsiniz.*

"*Sen buraya aittin...*"

Gerçeklik, bir renk ve ses curcunasıyla geri döndü. Birisi çığlık atıyordu. Elisabeth'in boğazı tahriş olmuştu. Aslında bütün vücudu tahriş olmuştu, tuz ve bakır tadı alıyor, dünya leş gibi yanık metal kokuyordu.

Ashcroft'un sesi, ızdırap içindeki Elisabeth'e durgun bir denizde süzülen bir gemi gibi yaklaştı. "Bir şey bilmiyor. Bizden sakladığı anısı duygusal bir saçmalıktan başka bir şey değilmiş. Belki onun için önemli olabilir ama bizi ilgilendiren bir şey değil. Bay Hob'u çağır. Gerekli ayarlamalar yapıldı." Sesi uzaklaşmaya başlamıştı, belki de uzaklaşan kendisiydi. Geri dönüşü olmayan karanlık bir yere doğru çekiliyordu. "Bu gece Kurşunkapı'ya gönderilecek."

CamScanner ile tarandı

ON BEŞ

Faytonun pencerelerinden göründüğü kadarıyla, gecenin karanlığı lime lime olmuştu. Şehri örten bulutlar, kirli bir hendeğe düşmüş bir gümüş para misali parlayan ayışığının etkisiyle bulanık bir beyaz renge bürünmüştü. Elisabeth geçen hafta Nathaniel'la beraber geldiklerinde, fabrika dumanının ufukta bıraktığı iç karartıcı leke dışında Pirinççeçit'in bu kısmını görmemişti. Eski tuğla binalar kapkara is lekesi olmuştu ve faytonun tekerlekleri pis su birikintilerini etrafa sıçratıyordu. Geceye nemli ve soğuk bir hava hâkimdi ve yakınlarda bir çan acı acı çaldı.

Öne eğik bir şekilde oturuyor, elinde olmadan titriyordu. Dağınık düşünceler, kırık cam parçaları gibi başına üşüşüyor, faytonun yoldaki bir çukurdan geçip sarsılması kafatasına her defasında korkunç bir ızdırap veriyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Adım Elisabeth Scrivener. Yazdüşü'ndenim. Şansölye Ashcroft benim düşmanım. Onu ifşa etmeliyim...

Gerçek gelmeye başlayana kadar aynı cümleleri içinden tekrar edip duruyordu. Anılarını sivri uçlarından tek tek çekip çıkararak bir araya getirmeye çalışıyordu. Ashcroft'un ona yaptığı büyü, zihnini mahvedip boş bir kabuğa dönüştürmeliydi ama başarılı olamamıştı. Hayatta ve bir amaca sahip olduğunu ona hatırlatan tek şey çektiği acı olsa bile hâlâ kendindeydi.

CamScanner ile tarandı

Pencerenin önünden uzun ve uçları tırtıklı bir metal çit hızla geçti. Fayton yavaşlamaya başlayıp som demir kapının dışında durdu. ileride Kurşunkapı Hastanesi'nin görkemli binasını görebiliyordu. Hastane, sütunlarla desteklenmiş ön tarafı ve kubbeli şapeliyle klasik mimarinin izlerini taşıyan uzun, dikdörtgen bir binaydı ama bu detayları, geri kalanındaki kurumsal sevimsizliği vurgulamaktan başka bir işe yaramamıştı. Etrafın bakımsızlığının ve sefaletinin üstüne bir kâbus gibi çökmüştü. Buranın şifa bulmak yerine ızdırap çekilecek bir yer olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Onun gibi istenmeyen insanların gözden uzak tutulması için yapılmış bir yerdi.

Korumalar onları içeri buyur etmek için kapıları açınca fayton yola devam etti. Elisabeth yüzünü pencereye dayadı. Hastanenin kapılarında onları bekleyen bir grup vardı; kolalı bir hemşire önlüğü giymiş, iri yarı, surat ifadesi sert bir kadın ve iki yanında uyumlu beyaz üniformalar giymiş iki erkek görevli. Fayton tekrar durduğunda görevlilerden biri kapısını açtı. Sis, yere dökülmüş bir lapa misali faytonun içine aktı.

"Haydi, dışarı çık canım," diye tatlı sözlerle kandırmaya çalıştı başhemşire. Elisabeth'le küçük bir çocukmuş gibi konuşuyordu. "Uslu uslu gel bakalım, sana ateşin yanında lezzetli mi lezzetli sıcacık bir yemek vereceğiz. Hoşuna gitti, değil mi? Yahni ve ekmek, üstüne de kuru üzümlü puding, hem de istediğin kadar. Ben Başhemşire Leach, seninle iki iyi arkadaş olacağız."

Elisabeth bakışlarını yerden ayırmadan, tökezleyerek dışarı çıktı. Adamlardan birinin arkasından yaklaşıp deri kayış ve kopçalarla etrafını sarmaya başladığını yüzüne düşen saç perdesinin aralığından görebiliyordu. Onların ne olduğunu anlayınca midesi kalktı: Bunlar sadece el bileklerine değil, ayak bileklerine de takılacak dizginlerdi. Paniklememek için kendini zorladı. Adam neredeyse üstüne çullanacakken birden arkasını dönüp dişlerini göstererek bacaklarının arasına diz attı. Adam inleyip iki büklüm yere yığıldığında az kalsın

CamScanner ile tarandı

suçluluk duyacaktı ama bu hissi çok uzun sürmedi, çoktan koşmaya başlamıştı ve Başhemşire Leach arkasından bağırıyordu.

Hastanenin bahçesinde çalılıklardan fırlamış bir geyik gibi koşuyor, bacakları adamların onu yakalayamayacağı bir hızla ilerlemesini sağlıyordu. Seyrek çimler, etrafı aşırı büyümüş çalılıklarla ve yarı ölü ağaçlarla çevrili bahçenin bakımsızlığına boyun eğmişti. Yerdeki bir ölü yaprak birikintisinin ortasında durdu. Böyle koşmaya devam ederse hastanenin etrafında daire çizmiş olacaktı. Arazinin etrafındaki çitler tırmanamayacağı kadar yüksekti, en üstünde de metal dikenli süslemeler vardı.

Ama arkasından gelen bağırışlar yaklaşıyordu. Bir karar vermek zorundaydı.

En yakınındaki sık çalılıkların altına girerken yüreği ağzına gelmişti. Kökler ve dallar çıplak ellerini çiziyor, çürüyen çiçeklerin mide bulandırıcı kokusu burun deliklerini dolduruyordu. Kendini daha fazla gizlemek için yerdeki yaprakları arkasından süpürdü ve geçerken kollarını iyice içeri çekti, tam o sırada bir adamın botları, yüzüne toz toprak ve yaprak savurarak yakınlardan geçti. Bundan ilham alarak ellerine toprak alıp uzuvları yeri kaplayan kalın köklerin yanında göze çarpmasın diye vücuduna sürmeye başladı.

Dakikalar geçti. Karanlıkta fenerlerin ışıkları parlıyor, çanlar aralıklı olarak çalıyordu. Adamlar çalılıkların arasına bakıyor ve bitkileri sopalarla dürtüyorlardı ama Elisabeth sopalardan biri kaval kemiğine morartıcı bir darbe indirdiğinde bile hiç kıpırdamadı. Gece ayazı arttıkça kollarındaki tüyler diken diken oldu ama titremeye bile cesareti yoktu.

Sonunda, "Bu kadar yeter, beyler," dedi görevlilerden biri. "Nerede saklanıyor olursa olsun, kapana kısılmış bir fareden farkı yok zaten. Sabaha canlı çıkacak mı göreceğiz, sonra da onunla eğlencemize bakarız."

CamScanner ile tarandı

Bu nahoş sözler kahkahalarla karşılandı. Elisabeth onların hastaneye doğru uzaklaşmasını izledi. Adamlardan sonuncusu da binaya girince sürünerek çalılıklardan çıktı, baştan ayağa titriyordu. Ama çıktığı gibi çabucak eğilip görünmemeye çalıştı.

Bahçede yalnız değildi. Biraz uzağında, karanlıkta iki büklüm bir figür yere eğilmişti. Bunun bir başka görevli olduğunu düşündü, ta ki çimenleri kokladığını görene kadar. Faytondan bu yana izlediği yolu takip ediyor, saklandığı yere doğru yavaşça sürünerek ve dolambaçlı bir yol izleyerek geliyordu. Doğrulduğunda büyük, yuvarlak ve parlak gözleri ayışığını birer ayna gibi yansıttı.

Bu Bay Hob'du. Kokusunu almış, onu yakalamaya geliyordu.

Hastane tarafında bir kapı çarpıldı. Elisabeth nefesini tutup çalılığın etrafına sıçradı ve sırtını bir ağaca verdi. Birisi hastaneden dışarı çıkmış bahçeye geliyordu. Yapraklar arasından bakınca Elisabeth bu kişinin arama ekibinden olmadığına karar verdi. Başhemşireninkine benzer bir üniforma giymişti ama yaşça Elisabeth'ten çok da büyük olmayan bir kızdı, çatlamış elleri ve yuvarlak, ifadesi mutsuz bir yüzü vardı, soluk ışıklı bir feneri göğsüne doğru tutuyordu.

"Merhaba?" dedi kız yumuşak bir sesle. "Orada mısın?"

Tam ters yöne bakınca Elisabeth, Bay Hob'un artık yerde dört ayak üstünde ilerlediğini ve insan kılığından tamamen çıktığını gördü. Elisabeth bakışlarını bir ona bir kıza çevirdi ve kızın sesini kesmesi için dua etti. Ama kız, içinde bulunduğu tehlikeli durumun farkında değildi ve karanlıkta konuşmaya devam etti.

"Saklandığını biliyorum. Sana yardım etmeye geldim." Elini cebine daldırıp mendile sarılmış bir topak çıkardı. "Biraz ekmeğim var. Fazla bir şey değil ama başhemşireden ancak bu kadarını kaçırabildim. Sana yahni ve puding vereceğiz derken yalan söylüyordu, bunu buraya gelen bütün hastalara söylüyor."

Bay Hob gözlerini kızın üstüne sabitlemiş, uzun adımlarla koşmaya başlamıştı. Elisabeth bir yaprak patlaması yaratarak çalılık-

CamScanner ile tarandı

lardan fırladı, kıza koşup bileğinden tuttuğu gibi kızı ters yönde kaçırmaya başladı. Elindeki ekmek yere yuvarlandı.

"Hiç tuzun var mı?" diye sordu Elisabeth. "Demir de olur?" Neredeyse kendi sesini tanıyamayacaktı. Korkunç derecede hırıltılı çıkmıştı.

"Ha-hayır yok, lütfen bana zarar verme!" diye yalvardı kız. Kız bütün ağırlığıyla Elisabeth'in koluna asılıyordu. Daha hızlı koşmazlarsa Bay Hob onları yakalayacaktı.

Elisabeth'in göğsü panikle doldu. O anda toprağa bulanmış vücudu, karman çorman olmuş ve aralarından yapraklar çıkan uzun saçları, çatlamaktan kanamış dudaklarıyla kızın gözünden nasıl göründüğünün farkına vardı. Ondan korkmasına şaşmamalıydı. "Adın ne senin?" diye sordu.

Engebeli zeminde tökezlerken, "Mercy," diye kekeledi kız.

"Benim adım da Elisabeth. Senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Senden bir şey yapmanı isteyeceğim, o zaman bana inanacaksın ama çığlık atmayacağına söz vermelisin."

Mercy başını sallayarak onayladı, gözleri korku ve şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Ayak uydurursa Elisabeth'in ona zarar vermeyeceğini umuyordu sanki.

"Arkana bak," dedi Elisabeth. Hemen sonra çığlığını bastırmak için kirli eliyle Mercy'nin ağzını kapattı.

Elisabeth elini çekince, "*O da ne öyle?*" diye inledi. "Neden *bizi kovalıyor?*"

Elisabeth sezgilerinde haklı çıkmıştı. Bay Hob yerleri koklamaya ve dört ayaküstünde koşmaya başladığı anda Ashcroft'un üzerine örttüğü yanılsama perdesi artık onu gizleyecek kadar ikna edici değildi. "O bir iblis. Sanırım bir goblin. Buradan çıkmanın bir yolu var mı?"

CamScanner ile tarandı

Cevap vermeden önce Mercy'nin boğazından cılız, kaygı dolu inildiler çıktı. "Bir arka kapı var. Burada çalışan işçiler için. Şu tarafta," diye gösterdi. "Ne..."

"Daha hızlı koş," dedi Elisabeth sertçe. "Fenerini bana ver."

Arka kapıya doğru son sürat giderken bir an olsun durup omzunun üzerinden arkaya bakmaya cesaret edemedi. Varmaya çalıştıkları kapı, önünde aşırı büyümüş sarmaşıkların üzerini örttüğü bir kameriye bulunan yosun kaplı, hafif aşağıya çökük müştemilatın arkasına gizlenmişti. Onlar kapıya yaklaştıkça Bay Hob'un hırıltılı soluk sesleri de yükseliyor ve kulaklarını tırmalıyordu. Mercy ceplerini yoklayıp bir anahtar çıkardı ve kapıya yönelirken Elisabeth hızla arkasına dönüp tüm gücüyle feneri savurdu.

İki kalp atımlık süre arasında zaman durmuştu âdeta. Bay Hob, Elisabeth'in üzerine çullanmıştı, girintili çıkıntılı suratı, ibiğe benzeyen sarkık et parçalarıyla korkunç görünüyordu. Gözleri o kadar büyük ve soluk renkliydi ki içinde kendi iki minyatür yansımasını görüyordu.

Ardından fener Bay Hob'un omzuna çarpıp kırıldı. Gazyağı etrafa saçıldı ve hevesli bir çıtırtıyla üzerinde eğreti duran üniforması ön tarafından yanmaya başladı. Sıcaklık Elisabeth'in tenini kavuruyordu, haykırarak feneri elinden düşürdü. Bay Hob arkaya doğru sendeledi ve göğsünde dalgalanan mavi alevlere anlamaz gözlerle baktı. Nihayet ceketini üzerinden atmak aklına geldi. Kalan alevleri de beceriksiz hareketlerle söndürdü.

"Mercy," diye yalvardı Elisabeth.

"Deniyorum! Neredeyse..." Mercy'nin anahtarı deliğin girişine sürttü. Elleri zangır zangır titriyor, deliğe bir türlü denk getiremiyordu. Bu sırada Bay Hob tüten ceketini ardında bırakmış, onlara doğru ilerliyordu. Öne doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. O sırada anahtar deliği buldu ve kapı etrafa dökülen paslı parçalar eşliğinde açıldı.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth kapıdan önce Mercy'yi geçirdi, ardından kendisi geçti. Arkalarından kapıyı örtmeye çalıştılarsa da tam anlamıyla kapanmadı; araya bir şey sıkışmış gibi tutukluk yapıyordu. Bay Hob araya elini sokmuştu. Demir parmaklıkların öteki tarafından gözlerini kırpmadan onlara bakarken eflatun derisi köpürüp tütmeye başlamıştı. Elisabeth bütün ağırlığıyla kapıya yüklendi ama Bay Hob'un direncine karşı koymaya çalışan bütün kasları gergindi. Botlarının tabanları yerde kaymaya başlamıştı. Çok güçlüydü.

Yan tarafından beklenmedik bir çığlık geldi. Bir taş havada hızla uçup Bay Hob'un eklemlerine çarparak ıslak ve mide bulandırıcı bir çıtırtı çıkardı. Bay Hob elini geri çekti ve kapı tamamen kapandı. Kapı mandalı otomatik olarak yerine oturmuştu.

Elisabeth tökezleyerek uzaklaştı ve az önce yaptığı şeye inanamadığı gözlerinden belli olan Mercy'ye şaşkın bir bakış attı. Bay Hob orada durmuş onlara bakıyor ve bir sonraki hamlesine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Şimdilik güvendeyiz," diye fısıldadı Elisabeth. "Demiri aşması mümkün değil. Başka bir yol bulabilecek kadar zeki olduğunu da sanmıyorum."

Mercy cevap vermedi, derin derin nefes alıp titremekle meşguldü, ellerini uyluklarına dayamıştı. Elisabeth etrafa bakındı. Kapı onları dar ve kasvetli tuğla binaların arkasındaki bir sokağa çıkarmıştı. Binalardaki pencerelerin perdeleri çekilmişti ve görünürde hiç ışık yoktu. "Gel haydi," dedi Mercy'nin kolunu tutarak. Onu Bay Hob'un göremeyeceği bir yere götürüp ters dönmüş bir kasaya oturttu.

"Ne istiyordu?" diye sordu Mercy ağzını örten parmakları arasından.

Elisabeth tereddüt etti. Her şeyi açıklayabilir, Mercy'den ona yardım etmesini ve Ashcroft'a karşı ifade vermesini isteyebilirdi. Ama ona kim inanırdı ki? Dünyanın genç kadınlara, özellikle de

CamScanner ile tarandı

erkeklerin hoşuna gitmeyecek şekilde davrananlara ve erkeklerin duymaya hazır olmadığı doğruları söyleyenlere hiç de iyi davranmadığını artık biliyordu. Elisabeth'i dinlemedikleri gibi Mercy'ye de kulak asmayacaklardı.

Kızın önünde diz çöküp bir karar vermeye çalıştı. "Dinle. İblisin istediği bendim, sen değil. Fayton buradan ayrılana kadar bekle, sonra hastaneye geri dönebilirsin. Bay Hob, yani iblis senin peşinden gelmeyecektir." Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "İnsanlar neler olduğunu sorduğunda sana saldırdığımı ve kaçmama yardım etmek dışında elinden bir şey gelmediğini söyle. Kâhya üniforması giymiş bir adamın, *insan* bir adamın bizi kovaladığını söyle. Adamla ilgili tuhaflarına gidecek hiçbir şey söyleme. Onlara benim... vahşi bir hayvan gibi olduğumu, kendi adımı bile bilmediğimi söyle."

Zihninin mahvolduğuna inandığı sürece Kurşunkapı Hastanesi'nde mi çürüdüğünü, yoksa sokaklarda mı açlıktan öldüğünü Ashcroft'un umursayacağını düşünmüyordu. Zaten himayesi altındaki zavallı histerik kıza yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptığı imajını yeterince çizmişti, kendi planlarına odaklanmak için meselenin peşini bırakırdı.

"Ama benim hayatımı kurtardın," diye karşı çıktı Mercy.

"Hayatının tehlikeye girmesinin sebebi de benim. Güven bana. Böylesi daha iyi olacak." Elisabeth kollarını göğsünde kavuşturup daha başka neler anlatabileceğini düşündü. "İblisin hizmet ettiği adamla karşı karşıya gelmek istemezsin," demeyi uygun gördü. "Bilmemen gereken bir şey bildiğini düşünürse, canını yakmaktan çekinmez."

Mercy başını sallayarak onayladı. Mercy'nin şaşırmaması Elisabeth'i ürküttü. Belli ki Mercy için kızları incitmek isteyen erkeklerin varlığı doğal düzenin bir parçasıydı sadece.

"Kurşunkapı'dan kurtulmana sevindim." Mercy başını kaldırıp hüzünlü kahverengi gözlerini Elisabeth'inkilere dikti. "Nasıl bir

CamScanner ile tarandı

yer olduğunu tahmin edemezsin. Varlıklı insanlar, buradaki hastaları ağızları beş karış açık seyretmek, bedbaht durumlarına ah vah etmek ya da bunun gibi saçma sapan bir şey için para öderler. Bazen... Bazen de başka şeyler için para verirler. Başhemşire bu yolla cebine epey para indiriyor. Para demişken... şunu almanı istiyorum." Elini cebinden çıkarıp Elisabeth'in avucunun içine sert ve soğuk bir şey koydu: Bir bozukluk.

Elisabeth boğazındaki düğüme rağmen bir şeyler söylemek istediyse de doğru sözcükleri bulamadı. Ne söyleyeceğini bilemeyince Mercy'yi kendine çekip sımsıkı sarılarak cevap verdi.

Mercy gülmeye başladı, belli ki şaşırmıştı. "İşte şimdi bana saldırdığını söylediğimde hemen inanacakları kadar kirli görüneceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Elisabeth. Mercy'ye son bir kez sımsıkı sarıldıktan sonra gözlerinde biriken yaşların dökülmesine fırsat vermeden koşarak uzaklaştı.

Çöp yığınları arasından geçti ve parke taşı döşenmiş dik bir bulvardan yokuş aşağı inmeye başladı. Gecenin bu vaktinde sokaklar bomboştu. Koşması şart mıydı emin değildi ama ne zaman yavaşlasa gözünün önüne Muhafız Finch'in alaycı bakışları, o adamın deri kayışlarla dolu elleri ya da Şansölye'nin etkileyici gülüşü geliyordu. Bir köşede istifra etmek için durduktan sonra yola devam etti. Mecbur kalana kadar durmadı: Nehir kenarındaki bir yürüyüş yoluna varmış, korkuluklara çarparak durmuştu.

Uyuyan şehir, küçük süsleme ışıklarından yansıyan bir yanılsama gibiydi. Kulelerin sivri uçlu tepeleri karanlıkta parlıyor, en üstlerindeki heykeller yıldızlardan rol çalıyordu. Altın kolonlar aşağıda akan suya parlak şekiller yansıtıyordu. Yakınlardaki Azizler Köprüsü gaz lambalarıyla aydınlatılmış, kasvetli heykelleri uzun bir süre önce ölmüş krallarının anma töreninde nehrin karşısına geçen kederli bir tören alayı gibi görünüyordu. Sis ve algler kokan rüzgâr, ucu bucağı görünmeyen ıssız gece göğünün altında saçlarını dağıttı.

CamScanner ile tarandı

Karşıdaki parıltılı, antik, inanılmaz büyük kente bakıp bu kadar yoğun bir karanlığa rağmen tüm bu ışıkların ve güzelliklerin nasıl var olabildiğini merak etti. Kendini daha önce hiç bu kadar küçük ya da önemsiz hissetmemişti. Ama nihayet, haftalardır ilk kez özgürdü.

CamScanner ile tarandı

ON ALTI

"Bir hata olmalı," dedi Elisabeth bankonun öbür tarafındaki çilli oğlana. "Benim bütün ömrüm Üstat Hargrove'un yanında geçti. Böyle bir cevap göndermiş olamaz."

Kâğıt, parmakları arasında titriyordu. Kısacık mesajda yalnızca, "*Büyük Yazdüşü Kütüphanesi'nde Elisabeth Scrivener adlı bir çırağa dair herhangi bir kayıt bulunamadı*" yazıyordu. En altında da mühür olarak Lonca'nın çapraz duran bir tüy kalem ve anahtardan oluşan sembolü basılmıştı. Bu da mektubun, Hargrove'a yazılmış olsa da bir muhafız tarafından cevaplandığını gösteriyordu.

Banko görevlisi anlayışlı görünmeye çalışsa da bakışları gergin bir şekilde postanenin önündeki cama kayıp duruyordu. "Üzgünüm, matmazel. Size daha başka ne diyebilirim, bilmiyorum."

Odaklanmaya çalışırken kâğıdı bulanık görmeye başladı. Bu yanlıştı. Tabii ki o... o...

"Bunu yapan Finch, yeni Müdür olmalı," derken buldu kendini Elisabeth. "Mektubumu alıkoymuş olmalı. Beni kayıtlardan silen de o..."

Yakınlarında biri boğazını temizledi. Elisabeth omzunun üzerinden dönüp bakınca sıradaki iyi giyimli beyefendinin karısına bir şeyler fısıldadığını, ikisinin de Elisabeth'e ayıplayıcı ve rahatsız edici bakışlar attığını gördü.

CamScanner ile tarandı

Tekrar görevliye dönüp onun acıyan bakışlarında kendini gördü. Son birkaç gündür sokaklarda yatıyordu. Saçları birbirine girmişti ve kıyafetleri kir içindeydi. En kötüsü de çaresizce Büyük Yazdüşü Kütüphanesi'ne ulaşma çabaları deli bir kadının çırpınışlarına benzemeye başlamıştı. Yabancı olduğu bir utanç duygusu midesini yaktı.

"Rica etsem," dedi, kelimeler ağrıyan boğazından güçlükle dökülüyordu, "Bana Şeytantersi Parkı'na nasıl gidebileceğimi tarif eder misiniz? Orada yaşayan birini tanıyorum."

Görevli dudaklarını ıslattı, bir Elisabeth'e bir de bekleyen çifte baktı. Ona inanmadığı apaçık ortadaydı. "Bunun yerine sizin için bir posta göndersem, Matmazel?"

Elisabeth ilk mektubu göndermek için Mercy'nin verdiği paranın tamamını kullanmıştı. Tekrar gönderemezdi. Aniden mahcubiyeti altında ezilerek bir özür mırıldandı ve dik dik bakan çiftin yanından geçip bir eliyle ağzını kapatarak postaneden kaçarcasına ayrıldı. Sokağa çıkar çıkmaz öksürük krizinden iki büklüm oldu. Yayalar onunla aralarında geniş bir mesafe bırakıp rahatsız olduklarını belli eden bakışlar atarak geçiyordu. Titreyen elleriyle mektubu katlayıp cebine koydu.

Ateşi kötüye gidiyordu. Önceki sabah bir kapının eşiğinde iki büklüm titreyerek uyandığında öksürmeye başlamıştı. Bugün de yönünü öyle şaşırmıştı ki postanenin yerini tekrar bulmakta zorlanmıştı.

Kaldırımdan aşağıya doğru yürümeye başlayınca ayağı kaygan bir şeye denk gelip kaydı. Islanıp oluğa yapışmış bir gazeteydi bu, tutup yerden soyarak kaldırdı ve Kurşunkapı'dan kaçtığından beri bu makaleyi onlarca kez okumuş olsa da yarı saydam manşetini ışığa tuttu. Ön sayfada, ÜÇÜNCÜ BÜYÜK KÜTÜPHANE SALDIRISI: ALEVLER İÇİNDE PRANGALAR, yazıyordu. Altında ise yangın yerinin önünde uluyan dikenli, biçim-

CamScanner ile tarandı

siz bir canavar illüstrasyonu vardı, en azından gazete Sihrişeri böyle yorumlamıştı. Makale, köyde ölü sayısının en az iki düzineyi bulduğunu, bazılarının Dokuzuncu Seviye Sihrişer, bazılarının da yangın yüzünden yaşamını yitirdiğini söyleyerek devam ediyordu. Okuduğu rakam başını döndürdü. Prangalar'dan gelen tüccarlar genellikle Yazdüşü pazarına uğrardı, yani ölen insanlardan bazılarıyla karşılaşmış olabilirdi.

Sonlara doğru Şansölye Ashcroft'un sözlerine yer verilmişti: "*Artık sabotajcının, Güneyrüzgârı sihrini güçsüz bırakmaya çalışan yabancı bir ajan olduğuna inanıyoruz. Sihrisulta suçluyu yakalayıp yüce krallığımızda yeniden düzeni sağlamadan durmayacak.*"

Gazete ellerinin arasında buruş buruş oldu. Saldırı, onun malikânesinde tutsakken gerçekleşmişti. Elisabeth yatak istirahatindeyken o gidip muhabirlere yalanlar uydurmuştu.

Onu durdurmak için zamanı tükeniyordu.

Ama mektuba gelen yanıt onu alabora etmişti. Haftalar önce olsa mektup yazmakla uğraşmaz, doğrudan Lonca'ya gider ve birisi açana kadar ön kapılarını yumruklardı. Şimdi ise bunu yapacak olsa geri çevrileceğini ya da bundan çok daha kötüsü olacağını biliyordu. Üstat Hargrove'un iyi sözleriyle kendisini desteklemesini sağlayabilirse, kulak vermeleri gereken birisi olduğunu kanıtlayabileceğini düşünmüştü. Onun cevabını ellerinde tutma ve nihayet kendini kanıtlama beklentisi, uzun ve soğuk gecelerde içini kemiren açlığına rağmen dayanabilmesini sağlayan tek şeydi. Artık elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Hayır... bu doğru değildi. Hâlâ Nathaniel vardı. Ama günlerdir süren arayışı onu Şeytantersi Parkı'na bir adım bile yaklaştırmamıştı. Şehir çok büyüktü, içinde sonsuza dek kaybolabileceğini hissediyor, gelip geçen insanlar için gitgide daha görünmez oluyor, âdeta solup bir gölgeye dönüşüyordu. Kimse ona yardım etmek istemiyordu, zaten yüzüne bakanların sayısı bir elin parmakları kadar bile yoktu.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'ın bu insanlardan farklı davranıp davranmayacağını bilmiyordu. Ama Pirinçgeçit'te güvenebileceği tek kişi oydu.

Kalabalığın arasında yürüyen kısa boylu, zayıf bir erkek çocuğu görünce Elisabeth etrafından geçip giden insanlara rağmen kaldırımın ortasında donakaldı. Bu mümkün olamazdı. Ya ateşi yüzünden halüsinasyon görüyordu ya da Silas, efendisinin adını düşünerek ona zihin gücüyle çağrı göndermiş gibi burada belirivermişti. Elisabeth yanlış görmüş olabilir miydi?

Kendi ekseni etrafında dönüp caddenin karşısında ona dair başka bir iz aradı. Öğle telaşının ortasında sakin sakin yürüyen ufak tefek bir figür gözüne takıldı. Genç adam, Silas'ın yeşil üniforması yerine çok güzel dikilmiş bir takım elbise giymiş, kravatını da soluk tenli boynuna kusursuzca bağlamıştı. Ama bembeyaz ve arkasında kurdeleyle bağlanmış bu saçlar başka birine ait olamazdı. Halüsinasyon değil, gerçekti.

Tereddütte kalıp bocaladı, sonra aceleyle sokağın karşısına geçmeye başladı, o esnada yoldan geçmekte olan bir fayton sürücüsünün bağırmasıyla dehşete düştü. Kaldırıma ulaştığında kalabalığı gözleriyle taradı ama Silas artık görünürde yoktu. Onun gittiği yönde, yanından geçtiği dükkânların vitrinlerini kontrol ederek telaşla ilerledi. Vitrinlerin camlarından kendi pis, sıska ve çaresiz yansımasını, ateşle parlayan mavi gözlerini görebiliyordu. Ağır ağır koşmaya başladı, vücudunu daha hızlı gitmeye zorlarken ciğerlerinde kükreyen ateşi duymazdan geldi.

İşte. Beyaz saçlarını ileride tekrar gördü, yan sokağa sapıyordu. Peşinden hızlı hızlı giderken, etraftaki binaların gitgide köhneleştiğini, trafiğin seyreldiğini, faytonların yerini çöplerin ve geçkin mahsullerin taşındığı yük arabalarının aldığını güçlükle fark etti. Dar bulvarın üzerinden eğri büğrü saçaklara bağlanmış, kullanılmayan çamaşır ipleri geçiyordu. Nemli karanlık köşeler sidik kokuyordu. Silas pahalı takım elbisesiyle göze batmasına rağmen kimse ona dönüp bir daha bakmıyordu. Ama aynısı Elisabeth için geçerli değildi.

CamScanner ile tarandı

"Böyle aceleyle nereye gidiyorsun, küçük hanım?"

Az kalsın kalbi duracaktı. Bakışlarını çevirmeden dümdüz yoluna devam etti ama adamın kötü niyetli bakışları görüş alanı içinde değildi. Ama adam, Elisabeth'in umduğu gibi pes etmedi. Bir bot, arkasında kalan bir kırık cam parçasına bastı ve yandaki binanın gölgesinden birden fazla figür çıktı.

"Nereye gidiyorsun, dedim. Belki yardımcı olabiliriz."

"O kadar ilgilendik, insan bir gülümsemez mi?" dedi diğer adam.

Silas çok ilerideydi, bir an için görebilmişti ki önünden bir fayton geçti. Elisabeth ona seslenmeye çalıştı. Sadece çok boğuk ve acınası bir ses çıkarabilmiş olsa da Silas durdu, arkasına dönünce yüzüne yansıyan ışıkla sarı gözleri parladı.

Elisabeth kendisini gerçekten gördü mü, yoksa arkasına dönmesi bir tesadüf müydü, anlayamamıştı. Bunu çözmeye çalışacak zamanı yoktu. "Silas," diye fısıldayıp koşmaya başladı.

Ayağını bastığı yoldan hışırtılar geliyordu. Adamlar Elisabeth'in önünü kesmek için harekete geçtiğinde ana caddeden bir ara yola saptı, kasalar ve ıslak gazete kâğıtları yüzünden tökezleyerek ilerledi. Fareler ciyaklayarak başka bir sokak arasına kaçtı, Elisabeth de en iyi saklanma yerlerini bildiklerini umarak peşlerinden gitti. Koyu gölgeler çevresini sararken botu kaygan bir şeye denk gelince patinaj yaptı. Havada leş gibi bir koku vardı ve parke taşlarındaki üzerinde pis köpükler yüzen sıvı birikintileri parlıyordu. Bir kasabın arka tarafından dolandı. Nefes nefese kalmıştı ve aldığı her derin nefeste canı çok yanıyordu.

"Bu taraftan!" diye seslendi biri. Peşinden gelen adamlar arayı kapatıyordu.

Elisabeth sokağın sonuna geldi ve köşeyi dönüp kendini çıkmaz sokakta bulunca afalladı. Bu ara sokağa sırtını veren bina terk

CamScanner ile tarandı

edilmiş görünüyordu. Pencereleri kırılmıştı, bir zamanlar siyaha boyanmış olan kapısı dökülüyordu ve bir asma kilitle güvenliği sağlanmıştı. Kapıyı kulpundan tutup zorladı ama asma kilit dayandı.

Yerdeki sıvı birikintilerine çarpan ayak sesleri geldi. Sessiz kalmaya çalışmasının bir anlamı yoktu, onu kovalayanlar çıkmaz sokağı her an fark edebilirdi. Yaşadığı dehşetin etkisiyle kapının üzerine çapraz çakılmış tahtalardan birine parmaklarını geçirip tüm gücüyle çekti ve metalik bir itiraz sesi çıkarıp çivilerinden kurtulunca arkaya doğru sendeledi. Tahtayı sökmeyi başarmıştı, eğik bükük paslı çivileri hâlâ üzerindeydi.

Çok geçmeden savunma pozisyonu aldı. Sokağın ağzında bir adam belirmişti, pantolonunda kurumuş kan lekeleri vardı. Saçları kısacık kesilmişti, kuru yanakları kabuk bağlamış yaralarla doluydu. Adamın bakışları, Elisabeth'in midesini bulandırdı.

Adam pis pis sırıtıyordu. "İşte buradasın, küçük hanım. Şu gülümsemeni bir görelim demiştik?"

"Geri çekil," diye uyardı. "Yoksa canını yakarım."

Fakat adam onu dinlemedi. Sarı dişlerini göstere göstere sırıtmaya devam ederken öne doğru bir adım attı. Elisabeth kendini olacaklara hazırlayıp tahtayı savurdu ve omzuna isabet ettirdi ama çok sert vurmuş olacak ki çiviler omzuna girmişti. Adam haykırarak dizleri üstüne çöktü ve derme çatma silahına uzandı. Elisabeth asılıp tahtayı omzundan çıkarırken çiviler korkunç, vıcık vıcık bir ses çıkardı ve tuğla duvara kan fışkırdı.

Elisabeth şoke olmuş bir şekilde arkaya doğru sendeleyerek birkaç adım attı, ta ki omuzları kapıya çarpana kadar. Bir Sihrişerle ve iblislerle savaşmıştı ama bu farklıydı. Bu bir insandı. Ne kadar kötü olursa olsun kül olmayacak ya da ölünce Öteduünya'ya dönmeyecekti. Acı dolu haykırışları Elisabeth'in kulaklarında korkunç bir şekilde çınlıyordu.

CamScanner ile tarandı

Officium adusque mortem. Onun elinden kurtulmak çok daha fazla insanın hayatını kurtarmak anlamına geliyorsa, onunla savaşmak, hatta onu öldürme riskini almak Elisabeth'in görevi miydi?

Yaslanıp duvardan destek alarak doğrulurken elini yırtılmış, ıslak gömleğinin omuz kısmına bastırıyordu. "Bu taraftan, aptal herifler!" diye kükredi. Elisabeth'e dik dik bakarken parmaklarının arasından kanlar fışkırıyordu. "Dikkat edin! Kendine bir silah bulmuş."

Kasabın parselinden cevap gelmedi.

"Beni duydunuz mu?"

Sokak bir mezar kadar sessizdi.

"Dalga geçmeyi kesin!" diye çıkıştı.

Köşeden hafif bir su sıçrama sesi geldi. Ardından yumuşak ve nazik bir ses, "Arkadaşlarınızı çok sert yargılamayın. Korkarım biraz rahatsızlandılar."

"Bir tür şaka mı bu?" Bakmak için aksayarak arkasına döndü. Beti benzi atmış, âdeta bütün kanı yüzünden çekilmişti. "Ne-nesin sen böyle?" diye kekeledi.

"Bu, cevaplanması zor bir soru," diye kısık sesli bir yanıt geldi. "Çok kadim bir varlığım, bilirsiniz işte. İmparatorlukların sonunu getirdim ve krallara ölüm döşeklerinde eşlik ettim. Şimdi zamana yenik düşmüş olan milletler, bir zamanlar gerçek adımın sırrını öğrenmek için savaş verdiler." İç çekti. "Ama günümüzde bana karşı münasebetsizlik ediliyor. Bugünkü planlarım arasında bir avuç ikinci sınıf suçlunun işini bitirmek için pis bir ara sokakta dolanmak yoktu. Hem de üzerimde temiz bir takım elbise varken ve yeni bir çift ayakkabı giymişken."

Adamın gözleri yuvalarından fırladı fırlayacaktı. Koşmaya çalışarak hata etmişti. Elisabeth köşeyi dönüp görüş alanından çıktıktan sonra neler olduğunu görememişti. Yalnızca boğuk bir çığlığın ardından sessizlik öyle bir çökmüştü ki kulakları çınlamaya başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

Yaslandığı kapıdan kayıp yere çöktü, elindeki kan lekeli tahta çatırtıyla yere düştü. Öksürük vücudunu ele geçirmiş, bir tazının ağzındaki tavşan misali sarsıyordu. Silas görüş alanına girdiğinde gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Yüzüne sıçrayan kan dışında tıpkı sokakta gördüğü gibiydi. Göğüs cebinden bir mendil çıkarıp yüzündeki kanı sildi, lekeli mendili inceledi ve dudak büküp bir kenara attı.

"Matmazel Scrivener," dedi ona bir anlığına başıyla selam vererek.

"Silas!" diye haykırdı Elisabeth. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"İlginç. Bu tür anlarda insanlar genelde bana böyle şeyler söylemezler."

"Ne söylerler?"

"Genelde ağlarlar ya da altlarına kaçırırlar." Elisabeth'i şöyle bir süzdü. "Burada ne yapıyorsunuz? Efendim Thorn da ben de şimdiye kadar çoktan Yazdüşü'ne döndüğünüzü düşünmüştük."

Elisabeth'in Ashcroft ve Kurşunkapı meselelerini açıklayacak enerjisi yoktu. Artık gözündeki yaşların öksürmesiyle bir alakası olup olmadığından da emin değildi. Silas'ı gördüğü için bu kadar rahatlamaması gerektiğini biliyordu; sonuçta o bir iblis, katil ve bir muhafızın en kötü düşmanıydı. Ama o hiçbir zaman bir canavardan başka bir şeymiş gibi davranmamıştı. Bu yüzden Yazdüşü'nden ayrıldığından beri karşılaştığı insanların çoğundan daha onurluydu.

"O adamları öldürdün mü?" diye sordu.

"Birisi bir iblisi çağırıyorsa, ardından ölümün gelmesine hazırlıklı olmalı."

"Ama ben..."

"Adımı söylediniz. Sizi kurtarmamı dilediniz."

CamScanner ile tarandı

"Kaçmasına izin verebilirdin," dedi. Silas hiçbir şey söylemeyip yüzüne öylece bakınca, "Sanırım bana onların da geçen seferkiler gibi kötü adamlar olduklarını söyleyeceksin," diye ekledi.

"Bu kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlar mıydı, Matmazel?"

Cevabının evet olacağını fark edince dehşet içinde, garip bir azap hissetti. Bir insan böyle düşünmeye başlarsa, kendini durdurmayı nasıl başarabilirdi bilmiyordu. İçi ürperdi. "Öyle söyleme," diye fısıldadı. "Silas... Öyle korkunç şeyler gördüm ki. Ben..."

Silas önünde diz çöktü. Ona doğru uzanınca Elisabeth irkildi ama yalnızca elini Elisabeth'in alnına koydu, dokunuşu öyle soğuktu ki tenini yakıyordu. "İyi değilsiniz," dedi yumuşak bir sesle. "Ateşiniz ne zamandır devam ediyor?"

Elisabeth cevabı bilmediği için sessiz kalınca Silas ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Ceketini etrafına sarmaya çalışırken Elisabeth başını iki yana salladı. "Benim yüzümden kıyafetlerin kirlenecek," diye karşı çıktı.

"Sorun değil, matmazel. Sizi kucağıma alayım."

Elisabeth'i yerden geçen seferki gibi kolayca kaldırdı. Elisabeth bunun aç kaldığı, koşturup durduğu ve yağmur altında uyuduğu için işinin bittiği anlamına gelip gelmediğini merak etti; belki de kısa bir süreliğine de olsa savaşmayı bırakabilirdi. Onu kollarında taşırken başını göğsüne yasladı. "Sen iyi bir canavarsın, Silas," diye mırıldandı yarı hülyalı bir şekilde. "Bunun için mutluyum."

Silas, cevap verdiyse bile onu duymamıştı. Nazikçe salınan denizdeki bir cankurtaran sandalında akıntıyla sürükleniyordu sanki. Bir de bakmıştı ki Silas ona, "Uyumayın, Matmazel Scrivener. Biraz daha uyanık kalın. Neredeyse geldik," diyordu.

Silas'ın onu belki de bir süre önce faytona bindirdiğini belli belirsiz fark etti. Başı sallandı. Gözlerini kırpınca pencerenin dışındaki sokağı tanıdı: Şeytantersi Parkı'nın devasa evlerinin önünden geçiyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Gözkapakları ağırlaştı ve bakışları, Silas'ın kucağında bükük duran ellerine kaydı. Uzun, beyaz parmaklarının bitimindeki pençeleri oldukça temiz, manikürlü ve bir insan boğazını kesecek kadar keskindi. Elisabeth'in baktığını görünce, yüzü gerildi. Düzgün bir şekilde tekrar eldivenlerini takarken pençeleri de bütün izleriyle birlikte yok oldu.

Çok geçmeden Nathaniel'ın malikânesi göründü. İki yolun kesiştiği köşede olduğundan garip bir takoz şeklinde yapılmıştı. Çok sayıda gargoyle, oymacılık eserleri ve tepesindeki sivri uçlu süslemelerle ezile ezile bir üçgen kalıba sığdırılmış beş katlı bir kale gibi görünüyordu. Fayton durduğunda Silas onu kaldırıp dışarı çıkardı. Ona büyülenmiş bir şekilde şaşkın şaşkın bakan şoföre para öderken Silas'ı inceledi. Birisinin ona bir iblis ya da bir hizmetli gibi değil de bir beyefendi olarak davrandığını ve şapkasını çıkarıp başıyla selamladığını görmek çok ilginçti.

Malikânenin ön kapısında her biri farklı bir boyutta, şekilde ve metalden altı tokmak vardı. Silas kapıyı açarken üstten ikinci tokmağı vurdu. Üzerine bakır yeşili eskitme yapılmış som bakırdan bir tokmak olsa da tok bir ses çıkarmamıştı, onun yerine evin içinde bir zil çalmıştı. Elisabeth her tokmağın farklı bir katın zilini çaldığını, en alttaki altıncısının da bodrum katınki olduğunu tahmin etti. Silas onu tekrar kollarına alıp içeriye taşıdı.

Üst katta ayak sesleri yankılandı. Nathaniel merdiven sahanlığında göründü ve basamakları ikişer ikişer inmeye başladı. Elisabeth ona bakakalmıştı. Üzerinde yalnızca rahat bir pantolon ve merdivenlerden yalınayak hızla inerken dalgalanan bol, beyaz bir gömlek vardı. Siyah saçları öyle dağınıktı ki gümüşi tutam neredeyse görünmüyordu. Onu hiç böyle savunmasız ve *normal* hayal etmemişti ama tabii ki bütün hayatını bir sihirzade pelerini ve alaycı bir surat ifadesiyle geçiremezdi. Sonuçta bütün bunlara rağmen on sekiz yaşında bir delikanlıydı.

CamScanner ile tarandı

Silas, Elisabeth'in antredeki tekli deri koltuklardan birine oturmasına yardım etti. Lorelei'in etkisi altındayken olduğu gibi gevşek ve güçsüzdü, son gücünü de ara sokakta kendini savunmak için harcamıştı.

"Silas!" diye haykırdı Nathaniel. "Sende benim şey... ah! Bu da ne?"

"Bu Elisabeth Scrivener, efendim."

Elisabeth'in görünüşünü sindirmeye çalışırken Nathaniel'ın ifadesi sertleşti. Yüzünde bir sürü duygu Elisabeth'in takip edemeyeceği bir hızla belirip geçiyordu. Bir an için yaşadığı şok, diğer duygularına galip geldi. Bakışları, kızın morluklarla dolu teninde ve leş gibi kıyafetlerinde gezindi. Ardından iç dünyasına çekildi ve yüz ifadesi yine sertleşti.

"Sürprizin böylesi," diye gözlemledi kelimeleri ağzında geveleyerek ve basamakların geri kalanını ölçülü bir hızla indi. "Burada ne işi var? Sanırım sana söylemiştim, benim..." Bakışları bir an için Elisabeth'e kayınca sözlerini yarıda kesti ve yüzü yay misali gerildi.

"Kalacak bir yere ihtiyacı var," dedi Silas.

"Sen de onca seçenek varken onu buraya getirmenin harika bir fikir olacağını düşündün, öyle mi?"

"Ona bir baksanıza. Hastalanmış. Gidecek hiçbir yeri yok. Onu bulduğumda suçlular tarafından kovalanıyordu."

Nathaniel'ın gözleri kocaman açıldı ama hemen sonra normale döndü. "Sanırım bir dahaki sefere yetimleri kurtarır, yaşlı dulların karşıdan karşıya geçmesine de yardım edersin. Çok saçma." Tırabzanları sıkan elinin eklemleri bembeyaz olmuştu. "Ne zamandır insanların sağlığını umursuyorsun?"

"Umursayan ben değilim," dedi Silas yumuşak bir ses tonuyla.

CamScanner ile tarandı

"Ne demek şimdi bu?"

"Ona değer veriyorsunuz efendim, yıllardır hiçbir şeye böyle değer verdiğinizi görmedim." Nathaniel ağzını açınca, "İnkâr etmeye kalkmayın," diye ekledi. "Buradan gitmesini bu kadar ısrarla istemenizin başka hiçbir sebebi yok."

Elisabeth, Silas'ın ne dediğini anlamamıştı ama Nathaniel'ın ifadesi korkunç bir hal almıştı. Bunun farkına varmış olacak ki başını çevirdi. "Bu berbat bir fikir," dedi. "Bunu herkesten iyi bilmen gerekir."

"Herkesten iyi biliyorum zaten." Silas antreyi geçip tam Nathaniel'ın önünde durdu. "Sizden iyi bildiğim kesin. Bu yüzden bu eve kapanıp kendinizi dışarıdan izole etmenizin, ailenizin mirasından kaçınmanızı sağlamayacağını, yalnızca sizi perişan edeceğini kendimden emin bir şekilde söyleyebilirim."

Nathaniel'ın yüz ifadesi değişti. "Sana onu buradan götürmeni emredebilirim."

Silas bir an için cevap vermedi. Ardından kısık bir sesle, "Evet. Anlaşmamızın maddeleri gereği, isteğinizden hoşlanmasam da hatta tamamen yanlış bulsam da bana verdiğiniz tüm emirlere itaat etmeliyim," dedi.

Nathaniel öne doğru bir adım attı. Nathaniel açık ara uzun boyuyla, gömleğinin altında çok küçük ve cılız görünen Silas'ın tepesinde dikildi. Silas bakışlarını saygıyla eğdi. Elisabeth ifadesinde ya da duruş biçiminde başka bir değişiklik fark etmemiş olsa da aynı anda çok kadim, tehlikeli ve insanı ürpertecek kadar kibar görünen Silas, Elisabeth'in tüylerini ürpertiyordu. Ama Nathaniel azıcık bile korkmamışa benziyordu.

"Silas," diye sözlerine başladı.

Silas bakışlarını kaldırıp, "Bir şey oluyor," diye Nathaniel'ın sözünü böldü. "Birtakım sonuçları olacak önemli bir şey. Âlemler

CamScanner ile tarandı

arasındaki perde dalgalanıp etkisini her yöne yayıyor ve Matmazel Scrivener onun önüne taş diye kendini koydu. Onun hayatı, başka kimseninkine benzemiyor. Gölgelenmiş olmasına rağmen kör edici bir şiddetle yanıyor. Ama yenilmez değil, efendim. Hiçbir insan yenilmez değil. Ona yardım etmezseniz, bu tehlike nihayetinde onun hayatına mal olacak."

"Neden bahsediyorsun sen? Ne tehlikesi?"

"Bilmiyorum." Silas, bakışlarını Elisabeth'e çevirdi. "Ama o biliyor olabilir."

Nathaniel yerinden kıpırdamadı, bir maraton koşmuş da nefes nefese kaldığını belli etmemeye çalışıyormuşçasına coşkun bir güçle, göğsü sessizce inip kalkıyordu. Yanakları kızarmıştı. "Peki. Kalabilir." Topukları üzerinde dönüp tek elini salladı. "Bu senin fikrin olduğuna göre, onunla sen ilgilen. Ben çalışma odamda olacağım."

Elisabeth, Nathaniel'ın dimdik durup, sert bir ifadeyle malikânenin karanlık labirentinde sinirli sinirli yürümesini izledi, uzun adımları bir an için aksayacak ve dönüp Elisabeth'e bakacak gibi olduysa da bunu yapmadı. Karanlık Elisabeth'i içine çekip yutmadan önce hatırlayabildiği son şey buydu.

CamScanner ile tarandı

ON YEDİ

Elisabeth yatağın yumuşacık çarşafları üzerinde kıpırdandı. Bir an zihni yaz göğü kadar bomboş bir şekilde, kendini akıntıya memnuniyetle bırakırcasına uzandı, sonra birden ayıldı ve bütün sinirleri enerji kıvılcımları saçmaya başladı. Oturup yorganı üzerinden attı. Bu hareketinin etkisiyle yakınındaki bir şey şangırdadı.

Yatağın üzerine, hemen yanına bırakılmış gümüş kahvaltı servisi sabah ışıklarıyla parıldıyordu. Erimiş tereyağı ve sıcak sosis gibi çekici kokular, tabakların kapakları altından sızıyordu. Ağzı sulandı ve midesi guruldadı. Ashcroft'u durdurmayı birkaç dakikalığına erteleyebilirdi.

Üzerinde katlanmış bir mendil olan gümüş takıma uzanırken birden tereddüt etti. Bir tarağın saçlarından süzüldüğü yatıştırıcı hareketlerle pışpışlanıp uyutulmadan önce birisinin onu yıkayıp bakımını yaptığına dair belli belirsiz anlar hatırlıyordu. Yanakları kıpkırmızı oldu ama utancına rağmen Silas'a teşekkür etmeye karar verdi. Ona Hannah'dan çok daha nazik davranmıştı ve şimdiye dek olanlar, insan bedenine ilgi duymadığına dair sözlerinin doğruluğundan emin olmasını sağlamıştı.

Kahvaltıya yumulurken mevcut durumuna anlam vermeye çalıştı. Günün bu vaktinde uyandığını düşününce, yirmi dört saat uyumuş olmalıydı. Ateşi dinmişti. Yine geçen seferki leylak desenli odadaydı. İpek siyah bir sabahlığa sarınmıştı, uzun

CamScanner ile tarandı

vücuduna neredeyse ideal boyda olduğu için Nathaniel'a ait olabileceğinden şüphelendi. Sabahlıktan pahalı bir sabun kokusu geliyordu, içinde karmaşık hisler uyandıran ve yeni yeni kavrayabildiği ilginç bir koku daha vardı: Bir erkek kokusu. İyi bir koku olacağını düşünmemişti hiç ama öyleydi.

O anda bir şeyi daha kavradı: Bütün eşyaları gitmişti. Temiz kıyafetleri bile yoktu. Odada ona ait olan tek eşya hâlâ katlanmış bir şekilde komodinin üzerinde duran, Yazdüşü'nden gelen mektuptu. Silas onu cebinden çıkarmış olmalıydı. Hem bu kadar çok hem de bu kadar az şeye sahipken Şansölye'yle nasıl savaşacaktı ki?

Kapı tıklatıldı. "Uyanığım," dedi Elisabeth ağzı hamur işi dolu halde. Silas'ı bekliyordu ama onun yerine Nathaniel uzun adımlarla içeriye girdi, bu kez tam takım giyinikti, zümrüt yeşili ipeklerini kuşanmıştı. Elisabeth daha başka bir şey diyemeden, Nathaniel hızla pencereye gitti ve ellerini pervazına dayadı. Ona bakmak istemiyordu sanki. Hatta buraya ne demek için geldiyse bir an önce deyip geldiği gibi hızla odadan çıkmak istiyor gibiydi.

Elisabeth lokmasını çiğnemeyi bitirip yuttu. Hamur işi kuru boğazına takıldı.

"İlk fırsatta bir bela bataklığına balıklama dalacağını tahmin etmeliydim, seni afacan," dedi Nathaniel pencereye doğru. Pencerenin önünde prova yapıyormuşçasına kelimeler ağzından alelacele dökülüyordu. "Seni tehlikeden uzak tutma görevi Şansölye'ye bile fazla gelmiş belli ki. Neden Yazdüşü'nde değilsin? Neyse, boş ver. Lonca'yla iletişime geçeriz, senin için bir fayton ayarlarlar." Gerilip başını çevirdi. "Bu da ne?"

Elisabeth elinde Yazdüşü'nden gelen mektupla yanına gitmişti. Nathaniel, mektubu gönülsüzce de olsa elinden aldı. Parmak uçları birbirine değdi ve Elisabeth şaşkınlıkla Nathaniel'ın elinde nasırlar olduğunu hissetti. Geri çekilip kollarını karnında sımsıkı kavuşturdu, aniden üzerinde Nathaniel'ın kıyafetlerinden başka pek az şey olduğunun farkına vardı.

CamScanner ile tarandı

Mektubu önce bir, sonra bir kez daha okurken kaşları çatıldı, gri gözleri nihayet kâğıttan kalkıp Elisabeth'inkilerle buluştu, keskin bakışları Elisabeth'in içine işledi. "Anlayamıyorum."

"Yeni Müdür geri dönmemi istemiyor. Beni kayıtlardan silmiş." Yatağın ucuna oturdu. "Sana söylemem gereken başka şeyler de var."

"Silas'ın bahsettiği tehlike hakkında mı?"

"Sanırım. Oturmak isteyebilirsin."

Nathaniel kaşlarını kaldırdı ama pencerenin yanındaki duvara yaslanarak arayı buldu. Elisabeth ağzını açtı, sonra tereddüt edip gözlerini yumdu. Kelimeler göğsünde düğüm düğümdü. Kelimelere dökmek beklediğinden daha güçtü. Farklı insanlar tarafından o kadar çok ihanete uğramıştı ki... Ya Nathaniel hakkında yanılıyor ve ona da güvenmemesi gerekiyorsa?

"İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin." Elisabeth hemen gözlerini açtı. Nathaniel okuyamadığı bir ifadeyle onu süzüyordu. "Sorun değil," dedi. "Anlarım..." Sonraki cümlesini düşündü. "Kimseye söyleyemeyeceğin şeyler olması nasıl bir his, iyi bilirim."

Elisabeth büyük bir rahatlama hissetti. *Nathaniel'ın, Şansölye'yle uzaktan yakından alakası yok. Doktor ya da Muhafız Finch gibi biri de değil.* Çaresizce, boğuk bir sesle gülmeye başladı. Vücudundan histerik sesler çıkıyor, hıçkırıklara dönüşüyor, ardından gözlerinin kenarında yaşlar birikiyordu. Durmaya çalışınca daha da kötüye gitti ve kahkahaları panikle alınan soluklara dönüştü.

Nathaniel'ın da diğer herkes gibi delirdiğini düşünerek boş bakışlar atmasını bekliyordu çünkü kendisi bile delirmiş gibi hissediyordu ama Nathaniel'ın ona bakışları âdeta... âdeta köşeyi dönüp aniden aynada kendi yansımasıyla karşılaşmış gibiydi. Kaşla göz arasında Elisabeth'in ürkek bakışları bir yabancıya ait olmuştu. Vücudundan bir şok dalgası geçti. Elisabeth'i bir şekilde anlıyordu. Elisabeth en azından sakince

CamScanner ile tarandı

nefes alıp verene dek başını çevirdi. Nathaniel hiçbir şey söylemeden öylece bekledi.

Ellerini yumruk yapıp, "Sana söylemem *gerek*," dedi nihayet. "Çok önemli bir mesele bu. Benden başka biri daha bilmeli." Tekrar derin bir nefes aldı. "İlk gece, Gözler Kitabı'yla başladı, merdivenlerden inip eterik yanık kokusunu aldığımda..."

Konuştukça üzerinden yük kalktığını hissetti. Şimdiye dek bütün bu sırları tutmanın, Ashcroft'un gerçek yüzünü gören tek kişi olmanın ve başına bir şey gelirse gerçeklerin sonsuza dek yok olacağının sürekli farkında olmanın onun için ne kadar yorucu olduğunu anlayamamıştı.

Nathaniel dikkatle dinledi, sözünü hiç kesmedi ve Elisabeth anlattıkça yüz ifadesi anlaşılmaz bir hal aldı. Ashcroft'un ona yaptığı büyüyle ilgili kısma geldiğinde odaya bir gölge çöktü. İlkten güneşin bir bulutun arkasından geçtiğini düşündü ama sonra Nathaniel'ın parmakları etrafında dans eden zümrüt yeşili kıvılcımların odayı gece yarısı loşluğuna bürüdüğünü gördü.

Elisabeth birden anlatmayı kesti. "Ne..."

Nathaniel, Elisabeth'e o kadar odaklanmıştı ki verdiği tepkinin farkında bile değildi. Etrafa bakındı ve beti benzi attı. Karanlık geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi güçlükle. "Böyle olsun istemez..." Kendini toplamakta zorlandı. Sonra sakin bir şekilde, "Şansölyenin sana yaptığı şeyden, yani büyüden sonra iyileşememen gerekirdi. Ayrıca yarattığı yanılsamaları görememeliydin ya da hizmetlisinin büyüsüne karşı koyamamalıydın. Şeytani etkiye karşı bir tür direnç mekanizman varmış gibi ki bu Gözler Kitabı'ndan beri başına gelenler konusunda birçok şeyi açıklar." Dikkati dağılmış bir şekilde bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama çok tuhaf. Daha önce kimsenin... Neyse, devam et. Niye gülümsüyorsun şimdi?"

CamScanner ile tarandı

Elisabeth emin değildi. Güneş yine pencereden içeriye süzülüyordu. Nathaniel'ın saçındaki gümüşi tutam saçları arasından fırlamış dimdik duruyordu, belli ki farkına varmamıştı. En önemlisi de ona inanıyordu. Nihayet. Söylediği her kelimeye inanıyordu. Elisabeth dizlerine bakarak anlatmaya devam etti.

"Bildiğin gibi," diye son sözlerine başladı, "hemen Lonca'ya gidip onlara öğrendiğim her şeyi anlatmalıydım. Bence Ashcroft'un bir sonraki hamlesi Büyük Uğurlusarnıç Kütüphanesi'ni, sonra da Yamaçlar'ı vurmak olacak. Krallığın etrafında daire çizerek ilerliyor ve Büyük Kütüphaneleri sırayla sabote ediyor. Belki Kraliyet Kütüphanesi'ni sona saklamıştır. Ama nedense Yamaçlar'a yapılacak saldırı onun için daha özel."

Nathaniel'ın gözleri kısıldı. "Yamaçlar'daki savunma hatları geçilmez olmalı. Orası Kraliyet Kütüphanesi'nden daha güvenli."

"Büyük Kütüphaneleri onun atası yaptırmış. İçeriye girmenin gizli bir yolunu biliyor olabilir." Dudaklarını ısırdı. "Ayrıca oranın mahzeninde iki tane Onuncu Seviye kara büyü kitabı var. Eğer başarılı olursa..."

Nathaniel duruşunu dikleştirdi. "Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum."

"Anlattığım hiçbir şey seni şaşırtmamış gibi," dedi Elisabeth çekinerek. "Ashcroft'u uzun süredir tanıyorsun ama yine de bana inanıyorsun."

Nathaniel, dönüp tekrar pencereden baktı, başının eğik duruşunun etkisiyle yüzü görünmüyordu. "Geçen günü başına neler gelmiş olabileceğini, bütün olasılıkları ve bunda kimlerin parmağı olabileceğini düşünerek geçirdim. Şaşırma noktasını geçmiş durumdayım. Ayrıca," diye Elisabeth bir yorum yapmadan önce hızlıca, buruk bir ses tonuyla, "bir büyücünün yapabileceklerini hiçbir zaman küçümsemem. Ne kadar iyi, nazik ya da güvenilir görünseler de yapabilecekleri şeylerin boyutunu kendi gözlerimle gördüm," diye ekledi.

CamScanner ile tarandı

Omuzları ve sırtı gergindi. Bu onun için kişisel bir mesele gibiydi. "Babandan bahsediyorsun," dedi Elisabeth sessizce ve insanların Alistair'le ilgili yaptığı bütün yorumlar bir araya gelmeye başladı.

Nathaniel iyiden iyiye gerilmişti. Odaya bir süre sessizlik çöktü. Sonra bariz bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışarak, "Önceden bana güvenmiyordun. Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordu.

Elisabeth sabahlığın eteğini parmakları arasına aldı. "İlk başlarda senden korkuyordum. Artık bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum ve inanıyorum ki..."

Nathaniel, Elisabeth'e dönüp merakla tek kaşını kaldırdı.

"İçinde iyilik olduğuna inanıyorum," deyiverdi. "Bunun tam tersi doğruymuş gibi rol yapmaya çalışsan da..."

Nathaniel'ın kaşı yükselmeye devam etti. "Yani Ashcroft'u ifşa etmene yardımcı olacağımı umuyorsun?"

"Evet," dedi.

"Neden?"

"Yapılacak en doğru şey bu."

Nathaniel, inanamadığını belli eden bir kahkaha patlattı. Neredeyse biri ona vurmuş da acı çekiyormuş gibi geliyordu kulağa. "Söylesene bana, elinde bir kanıt var mı? Bir gerekçe? Ashcroft krallıktaki en güçlü adam ve namı Kraliçe'nin çarşafları kadar lekesiz. Herkes ona hayran."

"İblis Kanunları üzerinde çalıştığını biliyorum. Onun içinde yazanlar, planını çözmemizi sağlayabilir."

"Büyücüler, Kanunlar'ı yüzyıllar boyunca incelediler ve değerli hiçbir bilgiye ulaşamadılar." Başını iki yana salladı. "Suçlamalarını Lonca'ya ya da Kraliçe'ye götürebilirdin ama kimse sana inanmazdı. Ashcroft seni deli ilan ederdi. Zaten elinde doktor teşhisi, ha bir de sosyeteden düzinelerce tanığı var." Elisabeth elleriyle sabahlığının

CamScanner ile tarandı

kenarlarını eğip büküyordu. Nathaniel hız kesmeden devam etti: "Gözden düşmüş bir kütüphaneci çırağı olarak senin sözlerine karşı Güneyrüzgârı'ndaki en saygın insanların düşünceleri..."

"Ama benimle gelirsen ve onlara şey dersen..."

"Benim diyecek hiçbir şeyim yok. Senin dürüstlüğüne inanmaları için günlerce yemin edebilirim ama bu, bana ilk elden anlattıklarının hiçbirine şahit olmadığım gerçeğini değiştirmiyor. Sonra herkes sana ne kadar dikkat ettiğimi görür ve basının kopardığı yaygaranın ardından da varsayımlar başlar; yok ben sana..." Elini bu kez saçlarından daha sert geçirdi.

"Sen bana?"

Nathaniel'ın suratı asıldı. "Sana bir tavsiye vereyim, Scrivener. Ashcroft her ne yapıyorsa, bırak peşini. Seninle işi bitmiş... Artık güvendesin. Yazdüşü'yle arandaki meseleyi çözmenin bir yolunu bulurum, böylece sen de masum kırsal hayatına, evine dönebilirsin."

"Hayır." Elisabeth yatağın ucunda oturduğu yerden fırladı. "Onu durdurmadan geri dönmeyeceğim."

Nathaniel'ın yüz ifadesi sertleşti. "Bazen insanlar ölür," dedi, "ve bunu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmez."

"Onları kurtaracağım."

"Hayır, onlarla aynı sonu yaşayacaksın," diye çıkıştı.

Elisabeth öfkeyle doldu, göğsünün şiştiğini, tenine sığamadığını ve saçlarının köklerine kadar sinirden köpürdüğünü hissetti. Burunları neredeyse birbirine değecek kadar Nathaniel'a yaklaşıp, "Hiçbir şey yapmamaktan iyidir!" diye bağırdı.

Nathaniel bir an için cevap vermedi. Gözlerini birbirinden ayırmadan boy ölçüştüler. Nathaniel'ın nefesi Elisabeth'in yüzüne çarpıyordu ve nihayet söz aldığında, sesini yükseltmemek için çaba sarf etti. "Saldırıya uğradın, tutsak edildin, işkence gördün,

CamScanner ile tarandı

sokaklarda açlığa terk edildin. Karşındaki engelleri aşman imkânsız. Böyle devam edersen hayatını kaybedeceksin. Neden pes etmiyorsun ki?"

Elisabeth ona bakakaldı. İnsanlar böyle mi yapardı? Öylece pes mi ederdi? Hem de dünyada sevilecek ve uğruna savaşılacak bunca şey varken? "Yapamam," dedi hiddetle. "Bunu hiçbir zaman yapmayacağım."

Nathaniel'ın dudakları cevabı yapıştırmak için aralandıysa da bunu yapmadı. Elisabeth'in bakışları Nathaniel'ın dudaklarına kaydı ve sadece bu bile aralarındaki atmosferin değişmesine yetti. Birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark edince Elisabeth kıpkırmızı kesildi, Nathaniel'ın gözleri kocaman açıldı ve gözbebekleri koyulaştı.

Birdenbire geriye doğru bir adım attı. Sonra dönüp kapıyı açtı. Kendini çabuk toparlayan Elisabeth, çıkıp yüzüne çarpmasın diye kapıyı tuttu.

"Bana değer verdiğini söylerken Silas ne demek istedi?" diye meydan okudu.

Önüne düşen saçları, Nathaniel'ın yüzünü gizliyor, yalnızca çene hizası açıkta kalıyordu. "İblislere kulak asmamak gerektiğini herkesten iyi biliyor olmalısın."

Haklıydı. Şimdi Elisabeth'in bir büyücü ile iblisinin evine sığındığını görse Müdire ne düşünürdü? Elisabeth şaşkınlık içinde parmaklarını gevşetti ve kapı ellerinden kaydı ama Nathaniel onun beklediği gibi kapıyı çarpmadı, sessizce kapatıp gitti. Ayak sesleri uzaklaşırken Elisabeth kapıya yaslanıp yere çöktü ve parmaklarını gözlerinin pınarlarına dayadı. Müdire'nin bir hayalet misali musallat olan görüntüsünü zihninden atmaya çalıştı.

Eskiden doğruyu yanlıştan ayırmak çok kolaydı. Muhafızların uymaları gereken basit bir kural vardı; krallığı şeytani etkilerden

CamScanner ile tarandı

korumak ve asla büyücülükle uğraşmamak. Peki, bu kural kendi aleyhine işlemeye başladığında ne yapması gerekiyordu? Silas'ın yardımını kabul etmeseydi ölebilirdi ve Ashcroft'u ifşa etme umudu da en ufak kırıntısına kadar onunla birlikte yok olabilirdi. Tabii ki bedeli ne olursa olsun adalet aramak onun göreviydi.

Kafa karışıklığı zihnini bulandırdı. Belki de böyle düşüncelerin aklına gelmesi bile muhafızlığa uygun olmadığı anlamına geliyordu. Öyle bile olsa, geri adım atmayacaktı. Kanunlar'ın bir kopyasını bulup Ashcroft'un neyin peşinde olduğunu çözmeliydi. İşe başlamak için bir büyücünün evinden daha iyi bir yer olamazdı.

CamScanner ile tarandı

ON SEKİZ

Kapının altındaki aralıktan zümrüt yeşili bir ışık süzülerek parkelerdeki tozu ve izleri aydınlattı. Elisabeth koridorlarda gergin bir şekilde dolaşıyor, saatlerdir malikâneyi keşfediyordu. Kullanılmadığı, mobilyaların üzerine örtülen çarşaflardan belli olan sayısız odanın kapısından başını sokup içeri baktıktan sonra birinci katın bir kuytu köşesinde bu odaya rastlamıştı. Nathaniel kendini buraya kapatmış, bütün günü bir tür büyü yaparak geçirmişti. Arada sırada içeride hareket ettiğini ya da büyülü sözler mırıldandığını duymuştu. Elisabeth bütün öğleden sonrayı onu bekleyerek geçirmiş ama bir kere bile odadan çıkmamıştı. Artık sabrının tükendiğini hissediyordu.

Koridorun ucuna şöyle bir baktığında, ev her zamanki gibi bomboştu. O sırada evde olmayan Silas dışında hiçbir hizmetli görmemişti. Cesaretini toplayıp kapıyı çaldı.

"Akşam yemeğine kadar dönmeyeceksin sanıyordum," dedi Nathaniel sohbet tonunda. "Haydi, bir an evvel içeri gir. Bir konuda fikrini isteye..." Kapı ardına kadar açılınca dönüp baktı ve yüzü ekşidi. "Scrivener."

Elisabeth cevap vermedi, ağzı bir karış açık halde etrafa boş boş bakmakla fazlasıyla meşguldü. Kapı bir odaya değil, bir ormana açılmıştı. Nathaniel yosun tutmuş bir açıklığın ortasında ayakta duruyor, devasa çam ağaçları arasından süzülen ışık, yeri

CamScanner ile tarandı

yeşilin farklı tonlarına boyuyordu. Ağaç gövdelerinde yemek tabağı boyutunda kelebekler toplanmış, yanardöner turkuaz kanatlarını çırpıyor ve etraftan kuş sesleri geliyordu. Ormanın bir sonu yoktu sanki, derinlerine çöken sis hareket ediyor ve ara sıra uzaklardaki karanlık tepeleri ve beyaz köpükler çıkararak akan nehirleri açığa çıkarıyordu.

Kapının eşiğinden adımını atıp bir dünyadan ötekine geçerken Elisabeth'in morali tavan yapmıştı. Üzerine basılan yosunların ve çam ağaçlarının reçineli kabuklarının kokusunu içine çekti ve elini uzatıp yeşil ışığın parmakları arasından süzülmesine izin verdi.

Nathaniel bir süre onu sessizce izledi. Sonra yüzüne acı bir tebessüm yayıldı. "Kendini fazla kaptırma. Bunların hiçbiri gerçek değil. Gördün mü? Sadece Kraliyet Balosu için üzerinde çalıştığım bir yanılsama."

Nathaniel elini sallayınca manzara, bir sulu boya resmine akıtma tekniği uygulanmış gibi bulanıklaştı. Elisabeth gözlerini kırpıştırarak, aşk merdivenlerinin çözülüp yeşil sis bulutlarına dönüşmesini ve kelebeklerin sabunlu sudan çıkarılan baloncuklar misali patlayıp yok oluşunu izledi. Çok geçmeden son ağaç da yok oldu, artık bir ormanın içinde değil, bir çalışma odasının girişindeydi.

Ama bu odanın Ashcroft'un çalışma odasıyla ya da daha önce girdiği herhangi bir odayla alakası yoktu. Kelimenin tam anlamıyla harikuladeydi. Bir şeyleri devirmeden yürünecek daracık bir alan vardı. Her şeyin üzerinde tuhaf bronz ve cam aletlerle tutturulmuş kâğıtlar vardı. Bir köşede, epey kıymetli görünen pirinç stantlı bir yerküre parıldıyor, mafsallı bir kuş iskeleti Nathaniel'ın başının üzerinden kablolarla sarkıyordu. Tavan döne döne beş kat yukarıya kadar uzanıyor ve parlak güneş ışınlarını içeriye buyur eden bir tavan penceresiyle sona eriyordu. Zirveye kadar döne döne çıkan ve yalnızca merdivenlerle ulaşılabilen raflarda ise...

CamScanner ile tarandı

Elisabeth o an aydınlanmıştı. "Kara büyü kitapları," dedi öncekinden bile daha neşeli bir şekilde.

Nathaniel'ın yüzüne tuhaf bir ifade yayıldı. "Burayı beğendin yani?"

"Tabii ki beğendim. İçeride bir sürü kitap var."

Nathaniel orada öylece durdu, Elisabeth en yakındaki merdivene tırmanmaya başlayınca da ona engel olmaya çalışmadı. Elisabeth rafta tanıdık bir isim gördü, dikkatini çekmek için yaldızlarını parıldatıyordu. Elisabeth ona uzandığında, komşularından ayrılarak kendini hevesle Elisabeth'in eline bıraktı.

"Burada bir yerlerde olacağını biliyordum!" dedi Terimler Sözlüğü'ne. Pirinçgeçit yolculuğundan beri onu görmemişti. "Seni benden çaldığına inanamıyorum."

Kara büyü kitabı mahcubiyetle hışırdadı. Elisabeth dönüp omzunun üzerinden çalışma odasının harikulade, ışıltılı kaosuna baktı. Bu yükseklikten bakınca, şöminede dans eden zümrüt yeşili alevleri ve üzerinde duran, bacaya doğru mor buharlar çıkaran cam kazanı görebiliyordu. Kafatasları, kopuk karga bacakları ya da küçük şişelerde kan yoktu. Aslında çalışma odası oldukça... dostaneydi. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak Terimler Sözlüğü'ne döndü. "Sanırım burada olman, Ashcroft'la olmandan daha iyi," diye itiraf etti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu arkasına gelen Nathaniel. "Başıma musallat olmanın bir nedeni vardır herhalde."

Elisabeth, Terimler Sözlüğü'nü koltuk altına sıkıştırdı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Nathaniel yanından uzaklaşıp bir şey arar gibi masasının üstündeki kâğıtları altüst etti ama görünürde daha büyük bir karmaşa çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Bu sabah kendimi gayet açık ifade ettiğimi düşünmüştüm. Bile bile kendini öldürtmene yardım etmeyeceğim."

CamScanner ile tarandı

"Sadece senden birkaç kitap ödünç almak istiyorum."

"Şüphe uyandıracak kadar aniden kitap okumak istemenin Ashcroft meselesiyle bir ilgisi yok yani, öyle mi?"

Elisabeth yakınlarındaki bir masanın üzerinde hassas cam aletler gördü. Merdivenden inip onlara doğru yürüdü. "Bunlar da ne?" diye sordu. "Kolayca kırılabilecek gibiler."

"Dokunma onlara," dedi Nathaniel hemen. Elisabeth yön değiştirip pirinç stantlı yerküreye yönelince, "Hayır, ona da dokunma," diye ekledi. Elisabeth ona kulak asmayınca, Nathaniel pes ettiğini belli ederek ellerini havaya kaldırdı. "Tamam! Dediğin gibi olsun, afacan. Başka hiçbir şeye dokunmadığın sürece istediğin kadar kara büyü kitabını ödünç alabilirsin. Tek şartım bu."

Elisabeth'in yüzü sevinçle parladı. Nathaniel bir an için ona bakakaldıysa da sonra bakışlarını tekrar masasına çevirdi.

"Ne oldu?"

"Sana yeni kıyafetler almamız lazım," dedi kâğıtlardan birini okuyormuş gibi yaparak. Elisabeth onun rol yaptığını biliyordu çünkü kâğıt ters duruyordu. "Böyle giderse giyecek pijamam kalmayacak. Bu görevi Silas'a vereceğim, böyle şeyleri çok sever. Modaya uygun olmaya hazır ol, çünkü Silas bundan daha azını kabul etmez."

Elisabeth'in yüzü kızardı. Nathaniel'ın sabahlığının hâlâ üzerinde olduğunu unutmuştu. Kendinden birkaç santimetre uzaklıktaki koyulaşmış gözlerinin ve aralık dudaklarının görüntüsünü zihninden atmaya çalıştı. "Silas'tan nasıl bahsettiğini düşünüyorum da... ona gerçekten güveniyorsun, değil mi?"

Nathaniel nedense gülmeye başladı. "Hayatım pahasına."

Verdiği cevabın çifte anlamını kavraması biraz zaman aldı, anlayınca da yüreği sızladı. Silas'ın hizmeti karşılığında kendi hayatını feda ettiğini unutmak kolaydı. Peki, ne kadarını? Bunu sormaya cesaret edemedi.

CamScanner ile tarandı

Bu can sıkıcı düşünceleri kafasından attı ve kendini görevine verdi. Nathaniel işine devam ederken, Elisabeth merdivenlerden çıkıp umut vadeden herhangi bir kara büyü kitabını raftan aldı. Işık değişip koyulaştı ve tavan penceresinden dik bir açıyla düşmeye başladı. Saatler geçmiş ama Elisabeth çok az not almıştı. Tekrar ait olduğu yere dönmüş, sayfaların fısıltı ve hışırtılarıyla, o tatlı antika kokularıyla sarmalanmıştı. Ara sıra Nathaniel'ın ne yaptığını merak edip aşağıya baktığında, büyüteç işlevi gördüğünü tahmin ettiği garip bir aletin merceğinin altındaki büyülü kelebekleri ve çiçekleri incelediğini görmüştü. Ama Nathaniel bir kere bile bakışlarına karşılık vermemişti. Elisabeth arada sırada arkası dönükken, Nathaniel'ın bakışlarını bir kelebeğin kanadının tenine nazikçe değip geçmesi gibi üzerinde hissettiğine yemin edebilirdi.

Akşamüzeri devasa bir kara büyü kitabı yığınıyla çalışma odasından sendeleyerek çıktı, öyle ki onların üzerinden önünü görebilmek için başını yan yatırması gerekiyordu. Yatak odasına gitmek için üç kat merdiven çıkması şu durumda pek de akıllıca değildi. Bunun yerine kitapları malikâneyi gezdiğinde keşfettiği bir odaya yığdı: Burası malikânenin güneş alan bir kısmında, birinin üzerine zamanla kuruyup kahverengi ve kırılgan hale gelmiş bir lavanta buketi koyduğu bir şöminenin etrafına tekli koltukların dizildiği küçük bir salondu. Kara büyü kitaplarını orta sehpaya koyup sehpanın yüzeyinden uçuşan tozlar yüzünden hapşırdı.

Terimler Sözlüğü'nü bir kere incelemesi, onu İblis Kanunları'nın yazarı Aldous Prendergast'a odaklanmaya itmişti. Başlangıç için seçtiği kitaplar on altıncı yüzyıl tarihiyle ilgili bölümleri olan Birinci ve İkinci Sınıf kara büyü kitaplarıydı. Onlardan birinden özellikle umutluydu: Leydi Primrose'un *Tamamlanmış Tarihî Şahsiyetler Kılavuzu, Gözden Geçirilmiş Yeni Baskı*. Bu kitap bir hanımefendi gibi zarif bir şekilde sehpadaki tozlarla alay edip duruyor ve Elisabeth gidip Nathaniel'dan oğlak derisinden yapılmış bir çift eldiven alıp getirmediği sürece kendini açmayı reddediyordu.

CamScanner ile tarandı

Ancak gece çökene kadar kara büyü kitaplarından çok az bilgi edinebilmiş ve bu onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Prendergast'ın, iblisleri ve Ötedünya'yı araştırmaya ömrünü adadığını okumuştu. İşi konusunda takıntılıydı, Ötedünya'ya gittiğini iddia edecek kadar ileri gitmişti, zaten bu da Cornelius'la külahları değişmelerine sebep olmuştu. Prendergast, Kanunlar'ı yazmadan önce Cornelius'la aralarından su sızmıyordu. Ama kitabı yazdıktan kısa bir süre sonra Cornelius onu deli ilan etmiş ve bir tür koma durumuna girdikten sonra hayatını kaybettiği kuleye kapattırmıştı. Ashcroft'un neredeyse aynı şekilde ondan kurtulmaya çalıştığı Elisabeth'in gözünden kaçmamıştı. Kanunlar'ın psişik haykırışlarının öfke ve ihanet hisleriyle dolu olmasına şaşmamak gerekirdi.

Ama bu kara büyü kitaplarından hiçbirinde Elisabeth'in asıl ihtiyaç duyduğu bilgi yoktu: Prendergast'ın Kanunlar'a nasıl bir sır gizlemiş olabileceğine ya da üzerinde çalışmak için bir kopyasını nerede bulabileceğine dair herhangi bir ipucuna rastlamamıştı.

Kafası karışmış bir halde son kara büyü kitabını da bir kenara koyup pencereden dışarıya baktı. Hava, artık okumaya devam edemeyeceği kadar karanlıktı. Salonu mavimsi bir loşluk kaplamış, dışarıdaki trafik hafiflemişti. Yağmurun etkisiyle parıldayan, çatısına parlak sarı yapraklar yapışmış bir fayton geçtiğinde düşünceleri dağıldı. Şimdiye kadar Büyük Kütüphane saldırıları ikişer hafta arayla gerçekleşmişti. Bu da Ashcroft'un Büyük Uğurlusarnıç Kütüphanesi'ne yapacağı saldırıya kadar bir haftadan biraz daha fazla, Yamaçlar'ı hedef almasına kadar ise bir aydan daha kısa bir zamanı var demekti. Oysa Elisabeth çalışmalarına daha yeni başlamış sayılırdı ve şimdiden zamanı tükeniyordu.

"Matmazel Scrivener?" Elisabeth yerinden sıçradı. Silas odanın eşiğinde, elinde gümüş bir tepsiyle duruyordu. "Akşam yemeğinizi buraya getirmeye cüret ettim ama yemek odasına götürmemi isterseniz hemen hallederim."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth aceleyle orta sehpanın üzerinde tepsi için yer açmaya başladı ve Leydi Primrose'un öfkeli itirazlarını duymazdan geldi. "İyi düşünmüşsün. Teşekkür ederim." Silas'ın tepsiyi sehpaya koyuşunu izledi. Daha önce mutfağa gittiğinde kimseyi görememişti. "Burada bütün yemekleri sen mi pişiriyorsun?"

"Evet, matmazel." Silas köşedeki yağ lambasını yakıp perdeleri çekmeye gitti. Onun böyle sıradan işlerle uğraşmasını izlemek tuhaftı. Solgun teni ve narin hatlarıyla alacakaranlıkta insanı pek az andıran uhrevi bir varlığa benziyordu. "Altı yıldır Efendim Thorn'a tam kapasiteyle hizmet ediyorum."

Yediğim yemekleri bile bir iblis yapıyor, diye düşündü kederle. Ancak Silas'a hayatını borçluydu. Önünde el pençe divan durması içine sinmiyordu. "Bana... bana katılmak ister misin?"

Silas duraksayıp başını eğdi. "Katılmamı ister misiniz?"

Elisabeth tereddütte kaldı, ne diyeceğini bilememişti.

Silas başını kaldırmadan Elisabeth'i inceledi. "Özel bir sebebi olmadığı sürece insan yemeği yemem ben, matmazel. Bana göre tatları toz toprak gibi." Perdeleri iyice çekip örttü. Kapatmadan önce Elisabeth, Silas'ın nefesinin pencereyi buğulandırmadığını fark etti. "Ama isterseniz yemekte size eşlik ederim."

Elisabeth onu gücendirmiş olabilir miydi? Bunu anlamakta her defasında zorlanıyordu. "O halde seni zahmete sokmayayım."

Silas başıyla onaylayıp odadan çıkmaya yeltendi.

"Çok lezzetli," diye atıldı Elisabeth. "Ashcroft Malikânesi'ndekiler dışında bu kadar güzel yemekler yememiştim, zaten orada yaşadıklarımı da unutmayı tercih ederim. Gerçi hiçbir şeyin tadını alamazken bunu nasıl yapabildiğin konusunda hiçbir fikrim yok ama harika bir aşçısın."

Silas aniden duruverdi. Elisabeth irkilip patavatsız sözlerini bir daha gözden geçirdi ama beceriksiz iltifatına alınmış görünmüyor-

CamScanner ile tarandı

du. Hatta kaymak taşından oyulmuş gibi görünen yüz hatlarına belli belirsiz bir memnuniyet yayılmıştı. Bu defa başıyla daha fazla eğilerek selam verdi ve koridorun karanlığında gözden kayboldu.

Ertesi gün Elisabeth başka bir kitap yığınıyla salona girdiğinde, önceki gün odadan çıktıktan sonra her şeyin tozunun alınıp parlatıldığını, kilimlerin dövüldüğünü, kalan eşyaların üzerindeki çarşafların kaldırıldığını gördü; pencere tirizlerinin arasından elmas şeklindeki camlar pırıl pırıl parlıyordu. Odada tatlı bir koku vardı, Elisabeth kokunun izini sürünce şöminenin üzerinde yeni bir buket lavanta olduğunu gördü. Leydi Primrose bile eleştirecek hiçbir şey bulamamış, birkaç kez havayı koklamış ve herhangi bir yorumda bulunmayıp gönülsüzce sesini kesmişti.

Elisabeth bir öğleden sonrayı daha okuyarak ve başarılı bir sonuç elde edemeden geçirmişti. İki günü üçüncüsü izlemiş olmasına rağmen bir cevap bulmaya aynı oranda uzaktı. Zaman zaman Nathaniel'ın çalışma odasındaki merdivenlerin üzerindeyken dikkati ona kayıyor ve hâlâ mor buharlar çıkan cam kazana bir malzeme ekleyişini ya da büyüsüyle yanardöner krom yeşili ışık patlamaları çıkararak etrafında hızla uçuşan sinekkuşları yaratışını izlemek için duruyordu. Yukarıdan süzülen ışıklar omuzlarının bütün kıvrımlarını vurguluyor ve asi saçlarını taçlandırıyordu. Bazen güneş iyice kızıştığında yeleğini çıkarıp kollarını sıvıyordu. İşte o zaman Elisabeth, hanın loş koridorundaki haline kıyasla çok daha kötü görünen, sağ kolunun iç kısmını çevreleyen korkunç yarayı inceleyebiliyordu.

Nathaniel, Elisabeth'i görmezden gelmeye devam ediyordu ama şaşırtıcı gelse de Elisabeth'in beklediği gibi rahatsız edici bir sessizlik yoktu. Çoğunlukla Yazdüşü'nde kendisi gibi işine gücüne bakan diğer kütüphanecilerin yakınlarında çalışıyormuş gibi hissediyordu. Bu düşünceye çok fazla takılmak istemiyordu çünkü

CamScanner ile tarandı

bir büyücünün çalışma odasında böyle ilginç bir şekilde evindeymiş gibi hissetmesi yanlış geliyordu.

Silas'ın sayesinde kıyafetleri gelmiş; gök mavisi, gül pembesi ve çizgili krem rengi ipek elbiseler sıraya dizilmişti. Hepsini denedikten ve ayak bileklerini örten elbiseler giyiyor olmanın şaşkınlığını yaşadıktan sonra Elisabeth suçluluk duyarak mavi elbiseyi gardırobunun en arkasına itti. Bu renk artık ona muhafız üniformasının yerine Ashcroft Malikânesi'nde tutsak edildiği zamanı hatırlatıyordu. O zamandan beri orayı kâbuslarında görüyor, son birkaç haftanın anıları birbirine karışarak korkutucu hayal oyunlarına dönüşüyordu: Ashcroft, Elisabeth'in gözleri önünde Müdire'yi yere sererken Elisabeth, Lorelei'ın büyüsünün esareti altında çaresizce yatıyor ya da üniformalı bir görevli Elisabeth'in etrafına deri kayışlar geçirip sıkarken Bay Hob gözünü kırpmadan yanı başında duruyordu. Bu rüyalardan kan ter içinde uyanıyor, sonra tekrar uykuya dalana kadar saatler geçiyordu.

Araştırmasının üçüncü akşamında tamamen tesadüf eseri büyük bir ilerleme kaydetti. Leydi Primrose ile bütün öğleden sonra diğer kara büyü kitaplarına mürekkep tükürüp duran Throckmorton'ın Asaleti arasında tartışma çıktığında, Elisabeth salonda not tutuyordu. Nihayet Leydi Primrose'un sabrı taşmıştı. Salonda uçuşan tozlar ve çırpılan sayfalardan oluşan kısa bir gösteri yapıldıktan sonra çaydanlık çığlığına benzer tiz ve yüksek bir sesle bağıran, intikam peşindeki Leydi Primrose'dan olabildiğince uzaklaşmak isteyen çaresiz Throckmorton, konsolun altına tüymüştü.

Yaramaz bir kediymişçesine Throckmorton'ı geri çıkarmak için yere çöken Elisabeth, "Senin için üzüldüğümü söyleyemem," dedi sert bir şekilde. "Başka bir kara büyü kitabıyla şakalaşmanın daha iyi olacağını bilmen gerekirdi."

İşte o anda konsolun arka tarafından sarkan metal bir nesnenin, güneş ışınlarının etkisiyle bir an için parıldadığını gördü. Bu şey her neyse, konsolun üzerinden kayıp duvar ile konsol arasında

CamScanner ile tarandı

sıkışıp kalmış ve orada unutulmuş gibi görünüyordu. Elisabeth ona uzandıktan sonra birden şaşkınlıkla elini geri çekti. Bu nesne dokunamayacağı kadar soğuktu. Elini eteğine sarıp tekrar denedi ve bu kez objeyi dikkatlice kaldırdı.

Bu küçük bir el aynasıydı, gösterişli gümüş çerçevesinde zarif kıvrımlar ve sarmallar vardı. Ama bu sıradan bir ayna değildi. Çerçevenin kenarlarından buz saçakları sarkıyor ve aynanın yüzeyini bir buz katmanı gölgeliyordu. Elisabeth daha iyi incelemek için yaklaştığında kendi yansımasını göremedi. Aynanın yüzeyinde hayalet-vari, yabancı imgeler buz katmanının altında hareket ediyordu.

Ayna önce Elisabeth'in bilmediği bir evin boş bir salonunu gösterdi, odanın renkleri buz katmanının etkisiyle daha soluk görünüyordu. Bir çocuk gülerek, peşinde dadısı olduğu halde salona koşa koşa girdiğinde Elisabeth'in nefesi kesildi. Sonra imge girdap yaparak döndü ve yerine bir ofiste oturmuş kâğıtları imzalayan bir adamın, ardından bir misafir odasında biri piyano çalan, diğeri yanında nakış yapan iki kadının görüntüsü geldi. Elisabeth transa geçmişçesine aynaya bakakalmıştı. Bunlar gerçek insanlardı. Görüş açısı üzerinde düşününce, görüntülerin bu insanların odalarındaki aynalardan geldiğini anladı.

Aynayı yüzüne yaklaştırdı. Her nefes verdiğinde, nefesi buzu buğulaştırıyordu, çok geçmeden buzun ortasında bir yer eridi ve görüntünün canlı renkleri ortaya çıktı. Piyanonun melodisi salonu doldurdu, öyle ki sesi Nathaniel'ın evinden, birkaç oda ötedeki kapalı bir kapının ardından geliyormuş gibiydi. Elisabeth'in yüreği yalnızlık hissiyle burkuldu.

"Keşke bana tanıdığım birini gösterebilseydin," diye fısıldadı aynaya. "Keşke arkadaşım Katrien'ı gösterebilseydin bana," dedi.

Piyano sesi kesildi. Kadın surat asıp bakışlarını doğrudan Elisabeth'e dikti. Gözleri kocaman açıldı ve piyano koltuğundan çığlık atarak fırlayıp kaçtı. Elisabeth daha sonra neler olduğunu göremedi.

CamScanner ile tarandı

Görüntü tekrar değişirken, Elisabeth hâlâ kadının onu görebildiği gerçeğine anlam vermeye çalışıyordu. Bu defa Yazdüşü'ndeki kendi odasını gördü.

Elisabeth ile Katrien'ın odasını. Katrien yatağında oturmuş, not kâğıtlarına hızla göz gezdiriyordu. Elisabeth'in eski yorganının üstü ve odanın kenarları kartopu misali buruşturulmuş kâğıtlarla doluydu. Bazıları şifonyerin üzerinde, tam aynanın önünde duruyordu ve Elisabeth notların bilerek okunaksız yazıldığını görebiliyordu. Katrien belli ki bir şeylerin peşindeydi.

Elisabeth'in boğazı düğümlendi. Ayna ellerinde titremeye başladı. Ricasını yerine getireceğini düşünmemişti. Lonca, onun büyülü bir nesneyi kullandığını öğrense, tekrar bir Büyük Kütüphaneye dönmesine asla izin verilmezdi. Üstelik aynanın nasıl çalıştığını ya da büyü gücünün nereden geldiğini de bilmiyordu, kullanması tehlikeli olabilirdi. Bulduğu yere geri koymalı ve bir daha ona elini bile sürmemeliydi.

Ama söz konusu kişi Katrien'dı; Katrien gerçekten de gözünün önündeydi. Elisabeth'in böyle bir fırsata yüz çevirecek cesareti yoktu.

"Katrien," diye fısıldadı.

Katrien yerinden sıçrayıp etrafına bakındı. "Elisabeth!" diye haykırıp şifonyere koştu ve yüzü aynayı doldurdu. "Neler oluyor? Mahkûm mu edildin?" Duraksayıp Elisabeth'in bulunduğu yeri çözmeye çalıştı. "Neredesin sen?"

"Sana söyleyeceğim çok şey var. Dur! Gitme!"

"Bir yere gittiğim yok! Ama Elisabeth, rengin solmaya başladı... Görüntün şeffaflaştı..."

Ayna tekrar buzlanıyordu. Elisabeth aynaya tekrar üfledi ama işe yaramadı. Bu kez buz çözülmedi. Bir çözüm bulmaya çalışırken aklına farklı bir fikir geldi. Katrien, Büyük Kütüphanede onun ulaşamadığı kaynaklara erişebilirdi.

CamScanner ile tarandı

"Yardımına ihtiyacım var," dedi hızla küçülen daireye doğru. "Açıklayacak zamanım yok ama çok önemli."

"Ne istersen," dedi Katrien hevesle.

"İblis Kanunları diye bir kara büyü kitabı var. Sanırım Beşinci ya da Altıncı Seviye. Bir kopyasını nereden bulabileceğimi öğrenmem gere..."

Son küçük boşluk da kristalleşen buzla doldu ve aynanın yüzeyi süt beyazına döndü. Katrien'ın onu duyup duymadığını bilmesine imkân yoktu. Arkasına yaslanıp oturdu ve gözkapaklarını hüsran dolu gözyaşlarının üzerine örttü.

Günün geri kalanında aynayı yakınında tuttu, koltuğun yastıklarının arkasına gizleyip düzenli olarak kontrol etti. Ama sihri tükenmiş gibiydi. Ona boş, beyaz bir ovalden başka bir şey göstermiyordu. O gece uyanık halde yatağında uzanıp tavanda gezinen ayışığı huzmesini izleyerek ne yapacağını düşündü. Ayna hemen yanında, yorganın üzerinde duruyor, etrafa yaydığı buz soğuğu çıplak kollarındaki tüylerini diken diken ediyordu. Bir zamanlar dokunabileceği kadar yakın görünen Katrien artık her zamankinden uzaktı sanki.

Belki de Nathaniel'a gitmeliyim, diye düşündü. Aynanın kaybettiği sihrini geri kazanmasının bir yolu varsa o bilir.

Sonra hemen bu düşünceden vazgeçti. Nathaniel, Ashcroft'u ifşa etmek için gösterdiği çabaları, kendisini meseleye dâhil etmediği sürece tolere edebilir gibi görünüyordu. Özellikle de tehlikeli bir nesneyse ya da onu kırabileceğini düşünürse aynayı ondan alabilirdi. Sihrin kendi kendine geri dönüp dönmeyeceğini bekleyip görmesi daha iyiydi.

Nathaniel'ı... hâlâ anlayamıyordu. Elisabeth'e kaba davranmıyordu ama varlığından da memnun görünmüyordu. Nedense gelişi onu rahatsız ediyordu, Silas'la arasında geçen konuşma bunu yete-

CamScanner ile tarandı

rince belli etmişti. Birlikte hiç yemek yememişlerdi ve Elisabeth'le sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşmuştu. Çalışma odasında değilken ondan hep uzak duruyordu.

Belki de onu teşvik etmek istemiyordu. Ashcroft Malikânesi'ndeki kadınların öne sürdüğü gibi kadınlara ya da Katrien gibi romantik mevzulara ilgi duymuyor olabilirdi. Her iki ihtimal de bu zamana kadar hiç flört etmemiş olmasını açıklayabilirdi. Ama geçen gece gözlerinin kararmasını ya da aralarında oluşan gergin atmosferi yanlış anlamamıştı.

Huzursuz bir şekilde yorganın altında döndü. Koridorda ilerleyip Nathaniel'ın yatak odasının kapısını tıklattığını hayalinde canlandırdı. Uyurken dağılmış saçları ve önden bağlamadığı sabahlığıyla karanlıkta kapıyı açtığını hayal etti. Nihayet uykuya dalarken Yazdüşü'nde ellerini yumuşak saçlarına daldırışını ve elinin nasırlı eline dokunuşunu hissettiği anılarına gömüldü.

Ertesi gün uyandığında ilk iş olarak yatağında oturup aynayı kaptı, aşağıya dökülen saçları aynanın etrafını karmaşık bir perde misali çevreledi. Aynanın sihri geri gelmiş ve buzun altında imgeler tekrar hareket etmeye başlamıştı. Aynadan Katrien'ı göstermesini istemeden önce kapısı tıklatıldı. Elisabeth aynayı battaniyelerin altına gizleyip nefesini tuttu.

Silas içeriye kahvaltı tepsisiyle geldi. Sarı gözleri Elisabeth'in üzerinde gezindi ancak bir tuhaflık sezdiyse de bir şey söylemedi. Tepsiyi yanına getirirken, Elisabeth alelacele teşekkür etti, teşekkürü kulağa bir garip gelince de bir hamur işini kaptığı gibi ağzına tıktı. Bu davranışları Silas'ı şaşırtmamış olacak ki başıyla selam verip herhangi bir yorum yapmadan odadan çıktı. Elisabeth o gittikten sonra bir süre bekledi, sonuçta sezgileri insanlarınkinden çok daha keskindi. Sonra da metal kısmına aldırmadan aynayı almak için uzandı.

CamScanner ile tarandı

"Bana Katrien'ı göster," diye emretti ve aynanın camına doğru nefes verdi.

Aynadaki görüntü girdap yaparak dönmeye başladı. Katrien yatağının üzerine yüzüstü uzanmış, buruşturulmuş kâğıt topları arasına kısmen gömülmüştü. Elisabeth birkaç kez seslendikten sonra horultu çıkararak uyandı ve yere yuvarlandı. Katrien kilimin üzerine büyük bir gümbürtüyle düşünce Elisabeth yüzünü buruşturdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Katrien aynaya doğru tökezleyerek ilerledi, gün ışığının etkisiyle gözlerini kısmıştı. "Ben de sana aynısını soracaktım ama görüyorum ki yatakta kahvaltı yapıyorsun."

"Şimdilik güvendeyim," dedi Elisabeth tereddüt ederek. "Katrien, biraz şey görünüyorsun..."

Solgun. Fazla çalışmış gibi. Aşırı yorgun. Geçen gün bunu fark etmediği için kendine kızdı. Katrien'ın gözlerinin altındaki torbalar ve esmer tenine rağmen belli olan solgun rengine bakınca uykusuzluğunun bir geceyi epey aştığı belli oluyordu.

Katrien omzunun üzerinden kapıya baktı ve dışarıda kimsenin olmadığından emin olmak istercesine duraksadı. "Müdür Finch burayı bir hapishane gibi yönetiyor," diye kısık sesle itiraf etti. "Muhafızlar birkaç günde bir odaları rastgele teftişe geliyorlar. Çırakların sorumlu olduğu iş yükünü ikiye çıkardı ve işimizi bitirmezsek zindana atılıyoruz." Katrien bileğini ovarken Elisabeth orada şişmiş bir sopa izi olduğunu gördü. "Benim kötü göründüğümü düşünüyorsan, bir de Stefan'ı görmelisin. Ama endişe etme. Bu daha fazla böyle devam etmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana söylerdim ama tekrar zamanımız tükenecek diye korkuyorum. Güven bana. Her şey kontrolüm altında." Aynaya yaklaştı.

CamScanner ile tarandı

"Mevzuya dönecek olursak, geçen gece kayıtlara bakma fırsatım oldu."

Elisabeth duruşunu dikleştirdi. "Buldun mu?"

Katrien başıyla onayladı. "Bugüne kadar İblis Kanunları'nın sadece iki tane kopyası çıkarılmış. Biri yüzlerce yıl önce kaybolmuş, diğeri ise Kraliyet Kütüphanesi'nde bir yerde saklanıyor."

"O zaman Ashcroft kayıp kopyayı bulmuş olmalı..." Düşüncelere dalarken sesi kısıldı. Silas'tan öğrendiği kadarıyla Kraliyet Kütüphanesi, Şeytantersi'nden kısa bir yürüme mesafesinde, nehre yukarıdan bakan, çatısı sivri binalardan biriydi.

"Elisabeth," dedi Katrien.

Elisabeth bakışlarını kaldırınca aynanın yüzeyini buzun tekrar kapladığını ve Katrien'ın yüzünü yuttuğunu gördü. Elisabeth'in yüreği ağzına geldi. "Kraliyet Kütüphanesi'ne büyücülerden başkası giremez," dedi çabucak. "Akademisyenler de Lonca'dan izin alabilirlerse girebilirler ama referans mektubuna sahip olmaları gerekir. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Kolayı var," dedi Katrien. "Orada hizmetçi olarak işe gir."

"Ama bir hizmetçinin bir kara büyü kitabını incelemesine izin vermezler ki."

"Tabii ki *izin* vermezler. Bu durumda ne yapman gerektiğini anlamışsındır sanırım?"

Elisabeth başını olumsuz anlamda salladı ama dili damağı kurumuştu. Aslında Katrien'ın ima ettiği şeyi anlamıştı ama duymak istemiyordu.

"Hoşuna gitmediğini biliyorum ama başka bir yolu yok." Arkadaşının sesi hızla kısılıyordu. "Kanunlar'ın, Kraliyet Kütüphanesi'nin tam olarak neresinde tutulduğunu öğrenmelisin," dedi. "İçeri girmek ve onu çalmak zorundasın."

CamScanner ile tarandı

ON DOKUZ

Kraliyet Kütüphanesi'nde işe başlamak Elisabeth'in beklediğinden daha kolay olmuştu. Görünüşe göre o sabah bir hizmetçi kadın, devasa bir kitap biti bacağına sıçrayınca istifa etmişti ve Kraliyet Kütüphanesi'nin acilen yerine başkasını bulması gerekiyordu. Elisabeth idare memurunun odasındaki bir dolabı bir ucundan tutup kaldırmış ve altındaki bir kitap bitini ayağıyla ezerek bu iş için ideal bir aday olduğunu gözler önüne sermişti, neticede bu, kütüphane koridorlarında bir kitap bitine rastlayan genç bir çırağın seve seve yapacağı bir şeydi. Ardından idare memurunun masasının karşısına geçip oturmuş ve ne kadar hızlı koşabildiği, on parmağını korumanın onun için ne kadar önemli olduğu gibi işle ilgili bir dizi soruya cevap vermişti. İdare memuru, sorduğu soruların hepsini Elisabeth son derece mantıklı bulduğu için memnun olmuştu. İnsanların çoğunun bu soruları duyunca kapıyı çekip çıktığını söylemişti.

"Ama burası bir kütüphane," diye yanıt vermişti Elisabeth şaşırarak. "Ne bekliyorlardı yani, kitapların parmaklarını ısırıp koparmaya *çalışmamasını* mı?"

İdare memuruyla mülakatından sonra Müdür Yardımcısı Bayan Petronella Wick ile görüşmesi gerekiyordu.

Elisabeth daha önce Müdür Yardımcısı unvanına sahip birini duymamıştı ama Kraliyet Kütüphanesi'nin böyle birine ihtiyaç

CamScanner ile tarandı

duyacak kadar büyük olduğunu düşündü. Bürosuna girer girmez çok önemli birinin huzuruna çıktığını hemen anlamıştı. Bayan Wick, çivit mavisi kıdemli kütüphaneci cübbesi giymiş ve cübbesini boğaz kısmından altın bir tüy kalem ve anahtar broşuyla tutturmuştu. Saçları yılların etkisiyle gümüşi bir griye çalmış ama bu bir sanat eseri gibi topuz haline getirilmiş örgülerinin zarifliğinden bir şey götürmemişti. Koyu kahve tenine karşı beyaz gözleri neredeyse yanardöner gibiydi ve vücudunu hareket ettiriş biçimi öyle kusursuzdu ki Elisabeth kendi tuhaf tavırlarını odada üçüncü bir şahıs gibi hissediyordu. Görme engelli olduğu belli olsa da Bayan Wick'in de bunu sezebildiğinden emindi.

"Muhtemelen neden huzuruma getirildiğini merak ediyorsundur," diye sözlerine başlamıştı Bayan Wick. "Kraliyet Kütüphanesi'nde temizlikçi pozisyonunda çalışmak bile büyük bir sorumluluktur. Koridorlarımızda alelâde birinin dolaşmasına müsaade edemeyiz."

Hâlâ masanın karşısında put gibi duran Elisabeth, "Haklısınız, Bayan Wick," demişti.

"Ayrıca tehlikeli bir iş. Müdür Yardımcısı olarak görev yapmaya başladığımdan beri birkaç hizmetçi öldürüldü. Bazıları uzuvlarını ya da duyularını, hatta akıllarını yitirdi. Bu yüzden sormam gerek: Neden başka bir yerde değil de bir Büyük Kütüphanede çalışmak istiyorsun?"

"Çünkü ben..." Elisabeth yutkunmuş ve olabildiğince dürüst bir yanıt vermeye karar vermişti. "Çünkü ben buraya aidim," deyivermişti. "Bulmam gereken bir şey var ve onu sadece burada, kitaplarda bulabilirim."

"Bulmak istediğin nedir?"

Bu kez tereddüt etmeden, "Gerçekler," demişti.

CamScanner ile tarandı

Bayan Wick uzunca bir süre sessizce oturmuştu, öyle ki Elisabeth artık onu işe almayacağından emin olmaya başlamıştı. Bayan Wick'in âdeta onun ruhunu incelediğini, burada işe başlamak istemesinin gerçek nedenini sezebildiğini ve her an onu tutuklamak için bir muhafız çağırabileceğini hissetmişti. Ama Müdür Yardımcısı bunun yerine sandalyesinden kalkıp, "Pekâlâ. Benimle gel. Eğitime başlamadan önce cephaneliğe gitmelisin," demişti.

Bürosundan çıkıp birlikte sütunlarla desteklenmiş bir koridorda yürümeye başlamışlardı, adımları yüksek kemerli tavandan yankılanıyordu. Duvarlar boyunca uzanan nişlerdeki güçlendirilmiş camdan vitrinlerden yassı döşeme taşlarına farklı renklerde parıltılar yansıyordu. Bu vitrinlerde kara büyü kitapları yerine büyülü nesneler vardı: Zümrüt yeşili ışıklar saçan bir kafatası, gece göğü doldurulmuş gibi görünen bir kadeh, kabzası sabah ışıklarıyla örülmüş bir kılıç, Elisabeth izlerken açan, solan, sonra tekrar açan ve dökülen taç yaprakları ufalanıp hiçliğe karışan çiçekler... Bayan Wick'in eli omzunda olduğundan Elisabeth yavaşlamamaya çalıştı. Ama bir sonraki vitrinin yanından geçerken şaşkınlıktan kendini tutamayıp duraksadı.

İçinde donmuş bir ayna vardı, sarkıtları öyle uzundu ki hep birlikte yarı saydam bir kaide oluşturmuşlardı. Aynanın etrafında buz kristalleri girdap yarattığından vitrin camının ardında kar fırtınası kopuyormuş gibi görünüyordu.

"Yasak Sanatlar Holü'ndeyiz," diye açıkladı. "Buradaki bütün nesneler yüz elli yıl önce Reformlar'la yasaklandı. Geçmiş bir çağdan kalan bu eserler, bir zamanlar olanları bize hatırlatmaları için korunuyorlar." Bayan Wick vitrine yanaşıp elini uzattı. Ellerini levhanın üzerinde gezdirdi. Elisabeth çok geçmeden Bayan Wick'in levhaya kazınmış kelimeleri dokunarak okuduğunu fark etti. "Bu bir keşif aynası," dedi elini çekerek. "Kadim büyücüler tarafından yaratılan bu aynayla bu dünyadaki bütün aynaların yansıttığı şeyler görülebilir. Türünün tek örneği olduğuna inanılıyor. Diğer bütün

CamScanner ile tarandı

örnekleri toplanıp yok edildi ve artık bu aynaları yapmayı bilen kimse yok."

Elisabeth biraz yaklaştı. "Bu ayna tehlikeli mi?"

"Bilginin her zaman tehlike yaratma potansiyeli vardır. Bütün kılıçlardan ya da büyülerden daha güçlü bir silahtır."

"Ama ayna sihirli. Büyülü." Elisabeth daha fazla şey söyleyemeyeceğini biliyordu ama hem aynayla hem de yüreğinde gerçekleşmekte olan değişimle ilgili cevaplara açtı. "Yani büyülü olması onu otomatik olarak kötü bir şey yapmaz mı?"

Bayan Wick aniden başını çevirince Elisabeth sorduğuna bin pişman oldu. Ama Müdür Yardımcısı elini Elisabeth'in omzuna koyup onu oradan hızla uzaklaştırdı, adımlarından emindi ve koridorda yolunu kendi başına bulabildiği belliydi. Bu tehlikeli yerde rehberliğe ihtiyacı olan Elisabeth'ti, Bayan Wick değil.

"Bazıları öyle diyor," dedi Bayan Wick. "Ama dünyaya her zaman başka bir açıdan bakılabilir. Bunun aksini iddia edenler, sonsuza dek karanlıkta kalmana sebep olur."

Cephanelik, Yasak Sanatlar Holü'nün sonundaydı ve mızraklarını sağlam kapılarının önüne çaprazlama siper eden iki heykel tarafından korunuyordu. Bayan Wick, Lonca sembollü broşunun ışığını onlara yansıtınca mızraklarını kaldırdılar ve kapılar kendiliğinden gürültüyle açıldı.

Elisabeth hayret içinde bakakalmıştı. Pelerinlerin, kılıçların, teneke kutuların, hatta sütunların arasında hazırolda duran eski zırhların üzerine yükseklerden gün ışığı vuruyor ve zırhların cilalanmış metal yüzeyi parlıyordu. Arka taraf boyunca sıralanmış bir dizi heykelin, silahlarla talim yapmak için kullanıldığı belliydi: Bazı yerlerinden parçalar kopmuş, yüzlerine bitkin bir ifade oturmuştu. Odada sadece bir kişi vardı. Merkeze yakın bir yerdeki sehpalı masanın başında bir çocuk durmuş, kumaş parçalarının

CamScanner ile tarandı

ortasına kaşıkla tuz döküyordu. İşi bittiğinde ortaya bozuk para kesesi gibi ağzı iple büzülüp bağlanmış küçük yuvarlak bohçalar çıkıyordu. İçeri girdiklerinde başını kaldırdı ve Elisabeth'i dostane bir tebessümle karşıladı.

"İyi günler, Parsifal," dedi Bayan Wick. "Elisabeth, Kıdemsiz Kütüphaneci Parsifal sana görevin için gerekli teçhizatı sağlayacak."

"Selam," dedi Parsifal. Elisabeth'in kanı ona hemen kaynamıştı. On dokuz yaşında gösteriyordu, soluk mavi cübbesini tombul göbeğinden kemerle tutturmuştu. Güzel bir yüzü vardı ve kısa sarı saçları başından saz çatı örtüsü misali çıkıntı yapıyordu.

Bayan Wick gittikten sonra Parsifal cephaneliğin dört bir yanından bazı nesneler alıp masanın boş kısmına yaymaya başladı; kayışlarla ve keselerle donatılmış deri bir kemer, arka kısmına bir anahtar ve tüy kalem arması basılmış, iç kısmı zincir zırhlı, beyaz yünden kukuletalı bir pelerin.

"Böyle bir şey giyebileceğimi bilmiyordum," dedi Elisabeth saygıyla pelerine dokunarak.

"Burada hizmetçilerin bile kendilerine özgü bir üniforması vardır," diye cevapladı Parsifal gururla. "Ama tabii ki özünde gerekli olduğu için giyiliyor. Kraliyet Kütüphanesi'nde çalışacaksan demir zırh giymelisin, özellikle de bugünlerde, olup bitenler malum. Bunlara tuz topları deniyor," dedi tuz dolu bohçaları kemerine nasıl takacağını ve döşemeye doğru savrulduğunda ince kumaştan havaya nasıl da tuz püskürdüğünü gösterdi, âdeta bir tuz patlaması gibiydi. "Bir sorunla karşılaştığında bunları kullanmak sana kaçıp bir muhafızı uyaracak kadar zaman kazandırır."

"Büyükanahtarım da olacak mı?" diye sordu Parsifal'in anahtarlığındaki iki anahtara ümitle bakarak. Kütüphaneciler çıraklıktan mezun olup kıdemsiz kütüphaneci olduklarında ikinci büyükanahtarı kazanırlardı.

CamScanner ile tarandı

Parsifal üzgün bir yüz ifadesiyle, "Korkarım hayır," dedi, "Güvenlik mevzuları falan, bilirsin. Vardiyan başlamadan önce personel odasının kapısını çalman gerek, böylece biri seni içeri alır..." Düşünceli bir şekilde Elisabeth'in arka tarafına baktı. "Ah, senin kedin mi?"

Elisabeth şaşırıp arkasına döndü. Kabarık beyaz tüylü bir kedi arkasında yere oturmuş, sarıgözleriyle onlara bakıyordu. Yetişkin bir kedi olmak için fazla küçüktü, yavru olabileceğini düşündü, belki de sadece ince yapılıydı. Ama tuhaf bir şekilde... o sarı gözler çok tanıdık geliyordu...

Kalbi duracak gibi oldu. "Evet," dedi boğuk bir sesle, başka bir seçeneği yoktu. "Be-benim kedim."

"Sorun değil," diye onu teskin etti Parsifal. "Kraliyet Kütüphanesi'nin kapıları kedilere her zaman açıktır. Kitap bitlerini yakalarlar ve kara büyü kitaplarından uzak durmaları gerektiğini bilirler. Hem kedin güvende olmana yardım bile edebilir, büyüyü sezme konusunda çok yetenekli canlılardır." Parsifal, Elisabeth'i dehşete düşürerek yanına gidip Silas'ı aldı ve göz hizasına kaldırdı. "Ne kadar tatlı bir kedisin sen böyle! Kız mısın, erkek misin bakalım?"

Parsifal başını eğip kontrol etmek üzereyken, "Erkek," dedi Elisabeth aceleyle. "Adı da... ah... Sör Ponçikton," dedi yutkunarak.

Parsifal'in ellerinden sarkan Silas, Elisabeth'e son derece sitemkâr bir bakış attı.

Parsifal'in yüzü ise sevinçle parladı. "Çok tatlı," dedi. "Al bakalım kedini." Silas'ı Elisabeth'e uzattı. "Sana biraz etrafı gezdireceğim ama her yeri aklında tutamazsan endişelenme. Eğitimin sırasında öğrenmek için bol bol vaktin olacak. Öncelikle burası bütün ofislerin bulunduğu Kuzeydoğu Kanadı..."

CamScanner ile tarandı

Parsifal gevezelik ederek ilerlerken Elisabeth biraz gerisinde kaldı ve kollarındaki iblise şaşkınlıkla baktı. Beyaz tüylerine karşın burnu ve patilerinin tabanı pembeydi. Yumuşacıktı. Elisabeth yüzünü kedinin karnındaki tüylere gömmemek için kendini zor tutuyordu, sonuçta o aslında bir kedi değil, kadim ve ölümsüz bir varlıktı.

"Nathaniel başımı belaya sokmadığımdan emin olmak için seni mi gönderdi?" diye fısıldadı. Silas ona gözlerini yavaşça kırparak yanıt verdi, bu "evet" anlamına geliyor olmalıydı. Elisabeth kaşlarını çattı. "Ashcroft'a yakalanmayacağım. Yazdüşü'nde on altı yıl boyunca tek bir büyücüye rastlamadım, burada denk gelecek halim yok ya. Hem zaten kukuleta takacağım."

"Miyav," dedi Silas. Miyavlaması bile çok tatlıydı. Elisabeth ürperdi ve onu yere bıraktı. Silas tüylü kuyruğunu sallaya sallaya peşlerinden geldi.

Parsifal, Elisabeth'e Kuzeydoğu Kanadı'nın geri kalanını gezdirdi; okuma salonlarını geçip orta avluya geldiler ki burası Büyük Yazdüşü Kütüphanesi'nin tamamını içine alacak kadar büyüktü. Bronz sarmallar ve meleklerle süslenmiş kemerlerin altından dört kanada ayrılan devasa bir sekizgen alandı. Kubbeli çatısı koyu mavi mozaik camdan yapılmış ve parlak takımyıldızlarla süslenmişti. Zarifçe oyulmuş mermer merdivenler üst katlara uzanıyor, oradaki raflar ise hafiften çivit mavisine çalan puslu kubbeye doğru yükseldikçe yükseliyordu. Kütüphaneciler damalı mermer zeminde koşuşturuyor, statülerini yalnızca anahtarlıklarında kaç tane anahtar olduğu değil, aynı zamanda açıktan koyu maviye doğru değişiklik gösteren cübbelerinin rengi de belli ediyordu.

Parsifal gevezeliğe devam ederken Elisabeth gözlerini kapatıp kara büyü kitaplarının etrafta yankılanan kâğıt mırıltılarının kendisini sarıp sarmalamasına izin verdi. Büyük Kütüphanede olmayı ne kadar özlediğini o ana dek anlamamıştı; Yazdüşü'nden ayrıldığından beri derinlerinde bir yerlerde bir şeyler yoldan çıkmış ve şimdi her şey rayına oturmuştu sanki. Yuvasına dönmüştü artık.

CamScanner ile tarandı

Parsifal ona, talimat verildiğinde merdivenleri hareket ettiren heykelleri gösterdiğinde de bu hisleri devam ediyordu. Avlunun merkezinde yere kütüphanenin çini haritası yapılmıştı ve kitaplıkların arkasındaki hava basıncıyla çalışan borular, gönderilen mesajları binanın dört bir yanına ışık hızıyla iletiyordu.

"Çok hızlı kavrıyorsun," dedi Parsifal etkilenmiş bir şekilde. "Yetim olmaman çok üzücü. Ah, böyle söyleyince kulağa çok kötü geldi. Demek istediğim, senden harika bir çırak olurdu."

Bu iltifat Elisabeth'in kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Bir an için kafası allak bullak oldu, kendi vücudundan dışarı atılmış gibi hissetti. Artık insanlar ona baktıklarında bir kütüphaneci çırağını ve geleceğin muhafızını görmüyordu. Belki de haklıydılar. Yasak bir büyülü eseri kullandıktan ve Kraliyet Kütüphanesi'nden bir kara büyü kitabı çalmak için planlar yaptıktan sonra Ashcroft'u durdurma gayesi çıraklığa geri dönmesi için geçerli bir sebep olarak kabul edilmeyebilirdi. Bu gördüğü, geride bıraktığı o eski hayatının bir gölgesi miydi?

Parsifal'in, yüzündeki ifadeyi görmesini istemediği için bakışlarını yerden ayırmadan, "Teşekkür ederim," dedi.

Neyse ki Parsifal herhangi bir tuhaflık sezmemiş ve hızla Kuzeybatı Kanadı'nın girişine yönelmişti. Elisabeth oraya yaklaştıkça içinde kötü hisler uyanmaya başladı, tüyleri diken diken oldu. Kemerin etrafına oyulmuş melek figürlerinin kukuletalarının altında kafatası vardı ve girişe kadife kordon çekilmişti. Kordonun diğer tarafını gölgeler kaplamıştı. Yere yoğun bir sis yayılmıştı, fısıltı ve mırıltılar koridorun taş zemininde yankı buluyordu. Sesler, karanlıktan yükselen, etrafında sislerin girdap yaptığı, yaklaşık dört metre uzunluğunda demir bir kapının ardından geliyor gibiydi. Bu kanatta zindan girişinin bulunduğuna dair Parsifal'in açıklamalarını belli belirsiz duymuştu.

"Peki, ya o kapı?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Yasak arşivlerin giriş kapısı. Oradaki kara büyü kitapları neredeyse zindana koyulacak kadar tehlikeli ama tam olarak da zindan seviyesinde değiller. Merak etme, seni Kuzeybatı Kanadı'nda görevlendirmezler. Şimdi acele edersek muhafızların talimini izlemek için Güney Kulesi'ne zamanında varabiliriz."

Gitmek için döndüklerinde Silas parlak gözlerini kanadın gölgelerine dikmişti, Elisabeth orada kendisinin göremediği neleri görebildiğini merak etti.

Elisabeth o gece Nathaniel'ın evine döndüğünde o kadar yorgundu ki akşam yemeğini yer yemez yatağına gitmişti. Ertesi gün sabahın erken saatlerinde uyanmıştı ve Şeytantersi Parkı'ndan on beş dakika yürüme mesafesindeki Kraliyet Kütüphanesi'ne giderken şafak öncesi loş havada Silas onu kedi formundaki bir hayalet misali takip ediyordu. Ashcroft'un faytonuyla yanından geçmesi pek ihtimal dâhilinde değildi ama her hâlükârda ana caddeden uzak durmak için çitle çevrili yürüyüş yollarından ve koru parkının bir kısmından geçerek dolambaçlı bir güzergâh çizmişti. Yalnızca arka bahçeden kahvaltı için çeşitli otlar toplayan, kürek dolusu baca kurumu döken ve ev halkının lazımlıklarını boşaltan hizmetlilerin yanından geçmişti. Silas'ın normalde bu işlerden sorumlu olması gerektiğini fark edince suçlulukla karışık bir mahcubiyet hissetmişti, aslında onu bu işleri yaparken hayal edemiyordu.

Yolun son ayağı Lonca arazisinin yanından geçiyordu. Burunlarını taş ahırlardan çıkaran atların sıcak vücutlarının ve samanların kokusu burnuna çalınmıştı. Muhafızların kılıç talimi yaptıkları çimenlik alana gümüşi bir sis çökmüştü. Muhafızların eğitime başlar başlamaz taşındıkları, gargoyle ve şatafatlı kalkanlarla süslü yurtları görünce göğsüne çöken ağrıya aldırmamaya çalışmıştı. Şimdilerde yerleri silmekle meşgul olduğundan, bu muhafızların arasına katılma hayali başka birine aitmiş gibi geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Kraliyet Kütüphanesi'nin personel girişine geldiğinde Gertrude adlı eski bir hizmetçi ona hemen iş vermiş ve döşeme taşlarında sabunlu kovayı sürüklerken onu yakından takip etmişti. Sonra kullanılmayan bir okuma odasını süpürüp tozunu almış ve Gertrude'un dövülecek halıları taşımasına yardım etmişti. Günün ilerleyen saatlerinde içi düş kırıklığıyla dolmaya başlamıştı. Kanunlar'ın yerini bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedememişti çünkü Gertrude onu göz hapsine almıştı. Yaşlı hizmetçi birlikte öğle yemeği yemek için de ısrar etmişti, dolayısıyla Elisabeth'in sıvışıp kataloğu kontrol etme fırsatı elde etme umutları tamamen suya düşmüştü.

Ancak öğle yemeğinden sonra Elisabeth altını süpürmek için bir tekli koltuğu çekip bir kitap biti yuvasını rahatsız ettiğinde yeni bir fırsat yakaladı. Yavruları tavuk yumurtasından daha büyük olmayan gri ve kitinvari kitap bitleri her yere dağıldı. Elisabeth tiz bir çığlık atıp onlara süpürgesiyle vurmaya başladı. Birkaç tanesi kapıya doğru kaçınca Elisabeth nihayet özgürlüğün tadını alabildiğini hissetti.

"Yavaş ol, kızım!" diye bağırdı Gertrude ama Elisabeth köşeyi hızla dönüp kitap bitlerini bir mızrak gibi tuttuğu süpürgesiyle kovalarken Gertrude'u duymazlıktan geldi. Hırıltıyla soluyan Gertrude çok geçmeden geride kaldı. Elisabeth oradan birkaç dönüş daha yapıp Gertrude'un görüş alanından çıktı.

Avluya girdiğinde kendini kontrol edip belli bir amaç doğrultusunda yürüyormuş gibi göründüğünü umarak hızını azalttı. Kütüphanecilerin arasından geçip bir sütunun arkasına sığındı. Katalog odası, avlunun Kraliyet Kütüphanesi'nin ön kapılarının tam karşı tarafında kalıyordu. Tek yapması gereken içeri sıvışmak, katalog çekmecelerine bakıp Kanunlar'ın muhafaza yerinin yazılı olduğu kartı bulmaktı. Ancak sütunun etrafını kolaçan ettiğinde morali bozuldu.

CamScanner ile tarandı

Oda çok hareketliydi. Her kademeden çok sayıda kütüphaneci merdivenlerden çıkıyor, masaların üzerinden birbirlerine danışıyor ve her şey gözlüklü bir arşiv memurunun gözetiminde yapılıyordu. Soluk mavi bir çırak cübbesi giyiyor olsa kimsenin dikkatini çekmezdi ama o merdivenlerden birinden çıksa ve duvarların her yerini kaplayan küçük yaldızlı çekmecelere doğru ilerlemeye başlasa arşiv memurunun onu fark edeceğinden emindi. Orada masaların altı ve kara büyü kitaplarının bulunduğu birkaç vitrinin arkası dışında saklanabileceği pek fazla yer yoktu.

En yakın vitrine baktı. İçindeki kara büyü kitabı tanıdık gelmişti. Gerçekten de onu Yazdüşü'nden hatırlıyordu; bir diğer kopyası okuma odasının dışındaki koridorda sergileniyordu. Altın rengi kapağı ve tavus kuşu tüyüyle dikilmiş yapraklarıyla gösterişli bir görünüme sahip, Madam Bouchard'ın *Harmoni Tılsımları* adlı Dördüncü Seviye bir kara büyü kitabıydı. Aklında bir plan oluşmaya başlarken Elisabeth'in kalp atışları hızlandı. Tek sorun, bu planını tek başına yapamayacak olmasıydı.

Gırtlaktan gelen bir hırıltı, dikkatini kitaplıkların en yakın bölmesine çekti. Tüyleri diken diken olmuş marmelat rengi bir kedi orada sinmiş kuyruğunu sağa sola hızla savuruyordu. Tam karşısında duran Silas ona son derece kaygısız bakışlar atıyordu. Diğer kedi tehditkâr sesler çıkarmaya devam ederken Silas sevimli patilerinden birini kaldırıp yaladı.

"Silas," diye fısıldadı Elisabeth. Yanına gidip Silas'ı kucağına alınca, diğer kedi oradan tüyüverdi. "Yardımına ihtiyacım var," diye fısıldadı, yanından geçen bir çırağın tuhaf bakışlarına aldırmadan.

Silas uslu uslu Elisabeth'e baktı.

"Çok önemli," diye şansını denedi Elisabeth.

Silas kuyruğunu hafifçe vurdu, rahatsız olduğunu ima ediyordu sanki. Elisabeth hâlâ Sör Ponçikton meselesini hazmedemediğinden şüphelendi.

CamScanner ile tarandı

"Beni kendi halime bırakırsan," dedi ona, "muhtemelen başımı belaya sokarım ve Nathaniel'ın bundan hoşlanmayacağından eminim."

Silas'ın sarı gözleri kısıldı, ardından yavaşça göz kırptı.

Elisabeth çok rahatlamıştı. "Güzel. Şimdi, senden yapmanı istediğim şey şu..."

Birkaç dakika sonra küçük, beyaz bir kedinin hızla katalog odasına girmesini kütüphanecilerden hiçbiri umursamadı. Masalardan birinin üstüne atlayıp salına salına yürüdüğünde kimse tepki vermedi. Ama Silas'ın yerinden fırlayıp cam vitrine yanlamasına çarpması herkesin dikkatini çekti, Silas hemen sahneden ayrılırken başını beklenmedik bir belaya sokmuş sıradan bir kedi gibi görünüyordu. Vitrin bir iki kez sendelerken herkes donakalmıştı, ardından yere devrilip paramparça oldu.

Madam Bouchard'ın Harmoni Tılsımları bütün hayatı boyunca bu anı beklemişti sanki. Enkazın altından ihtişamlı bir şekilde kalkıp bir dizi kâğıt kanadını açtı ki her biri iki yüz on ila iki yüz kırk santimetre civarındaydı. Kütüphaneciler çırptığı kanatlarından kaçınmak için başlarını eğerken, kara büyü kitabı sayfalarını iyice açmış halde bir opera sanatçısı gibi tiz bir çığlık attı. Masalar titredi. Çekmeceler sarsıldı. Arşiv memurunun gözlükleri çatladı. Kütüphaneciler bu kulak tırmalayıcı sese karşı kulaklarını kapatarak dört bir yana kaçtı.

Elisabeth içeriye sızmadan önce son kütüphaneci de çıkana kadar bekledi. Madam Bouchard bir seyircisi olduğunu görünce arya söylemeye başlamıştı, Elisabeth de gürültüye dişlerini sıkarak dayanmaya çalışıp çekmecelerin etrafına bakındı. Katalog sistemi Yazdüşü'nünkinden farklıydı ve toplamda binlerce çekmece vardı. Ancak üst kısımlarına I'den VII'ye kadar tunç numaralar yazılmış olduğundan çekmecelerin yedi bölüme ayrıldığını anladı. Bunlar kara büyü kitaplarının seviyelerini gösteriyor olmalıydı, Sekiz ile Onuncu Seviyeler arası kara büyü kitapları bu kataloğa dâhil edilmemişti.

CamScanner ile tarandı

Daha önce Kanunlar'ın Beşinci ya da Altıncı Seviye olduğunu tahmin etmişti. Önce Beşinci Seviye merdivenini çıktı ve "P" işaretli çekmeceyi buldu. Kartları karıştırıp bir şey bulamayınca kara büyü kitaplarının yazarına göre değil de başlığına göre sıralandığı kısımda "I" işaretli çekmeceye baktı. Orada da bulamayınca sinirleri Madam Bouchard'ın gırtlağı gibi yıpranırken, Altıncı Seviye kısmına geçti. Kara büyü kitabının soluklanmak için verdiği kısa molalarda orta avludan gelen bağırışların hızla yaklaştığını duyabiliyordu.

İblis Kanunları'nın kartını açtığı son çekmecede buldu. Karta bakıp hemen çekmeceyi kapattı. Merdivenden atlayıp inerken bir muhafız bir elinde tuz topu, diğer elinde demir bir zincirle içeri girdi. Elisabeth'e şaşkınlıkla bakakaldı. Elisabeth süpürgesini eline almış sımsıkı tutuyordu.

O sırada enerjik bir şekilde gam pratiği yapan Madam Bouchard'ın üzerinden, "Burada ne işin var?" diye bağırdı muhafız.

Elisabeth kırık camların birazını kenara süpürdü. "Etrafı temizliyorum, efendim!" diye bağırdı.

Bir kaos fırtınası koptu. Nihayet muhafız Elisabeth'i aynı oranda şaşkın bir başka muhafıza teslim etti. Bu muhafız ona, "Ah, görev alanının çok ama çok dışına çıkmanı takdir ettim, kızım," dedikten sonra onu bir güzel azar işiteceği Gertrude'a götürdü. Ama aslında Elisabeth'in başı gerçek anlamda belada değildi, sonuçta yerleri süpürüyor diye ceza yiyecek hali yoktu.

Günün geri kalanını Gertrude'un emirlerine süklüm püklüm itaat ederek geçirdi. Koşullar farklı olsa hemen eve koşup neler yaptığını Katrien'a anlatmak için sabırsızlanırdı, sonuçta bu arkadaşının bayılacağı türden bir hikâyeydi. Ancak katalog kartında gördüğü şey, moralini kara bulutlar gibi bozmuştu. Bundan Katrien'a bahsetmek, hatta bunu düşünmek bile istemiyordu.

İblis Kanunları'nı çalmak hiç de kolay olmayacaktı çünkü Kuzeybatı Kanadı'ndaki yasak arşivlerde saklanıyordu.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ

Elisabeth o gece hiç iyi uyuyamadı ve huzursuz edici rüyalar gördü. Bir tanesinde Kuzeybatı Kanadı'nın karanlık koridorunda yürüyor, malum kapı hemen önünde büyüdükçe büyüyor ve ulaşamayacağı bir yüksekliğe ulaşıyordu. Yanına yaklaştığında kapı kendi kendine gıcırdayarak açılıyordu. İleride girdap yapan sisin ortasında kendisini bekleyen bir figür vardı ve onun varlığı içini yoğun bir dehşetle dolduruyordu. Her defasında da o figürün kim olduğunu anlayamadan pat diye uyanıyordu.

Tekrar Katrien'la konuşabilmeyi dilese de aynanın sihri yaklaşık on iki saatte bir yenileniyordu, bu yüzden bu kısa görüşme anlarını sadece önemli meselelere saklıyorlardı. Yazdüşü'nde olduğu gibi yataklarına uzanıp karanlıkta parlak bakışları ve bitmeyen enerjileriyle gece boyunca çene çalamıyorlardı. Elisabeth son çare olarak hava akımının bitmek bilmediği kule odasında olduğunu, yorganının tanıdık ağırlığı altında rahatça uzandığını, kütüphanenin kalın duvarları ardında güvende olduğunu hayal etti ve tekrar uykuya daldı.

Ama boşunaydı. Tekrar kapıya gitmişti ve figür hâlâ onu bekliyordu. Bu kez kapı hızla açıldığında figür ağzını açıp çığlık atmaya başladı.

Elisabeth'in gözleri hızla açıldı, kalbi küt küt atıyordu. Ama çığlıklar kesilmemişti. Kafatasının içinden geliyor gibi dört bir yanda yankılanıyordu. Rüyasında duymamıştı aslında, gerçekti.

CamScanner ile tarandı

Yatağından fırlayıp tuz topları dolu kemerini taktı, şöminenin süngüsünü kaptığı gibi koridora çıktı, çığlıklar artık daha yüksekti. Yerden, tavandan, bütün duvarlardan geliyordu sanki. Evin kendisi acıyla bağırıyor gibiydi.

Elisabeth'in burnuna eterik yanık kokusu geldi ve içi korkuyla doldu. Birisi büyü yapıyordu. Ya Ashcroft onu Kraliyet Kütüphanesi'nde gördüyse, buraya kadar takip ettiyse ve şimdi de Nathaniel'ın evine bir saldırıda bulunuyorsa?

Hiç düşünmeden Nathaniel'ın odasına yöneldi. O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Çığlıklar kulaklarını zonklatırken elinde süngüyle koridorda koşarak ilerledi. Köşeyi dönünce aniden durdu.

Ayışığının yansımasında, duvarlardan süzülen ıslak bir şeyin parıltısını gördü. Tereddütlü adımlarla lambriye yaklaştı ve bu ıslak maddeye dokundu. Elini kaldırdığında parmak uçlarının kan kırmızısına bulandığını gördü.

Duvarlar kan ağlıyordu.

Sonra gözlerini kırpınca her şey normale döndü. Çığlıklar kesildi. Parmak uçlarındaki kan yok oldu. Dehşet içinde, elindeki süngü yere düştü. Aniden çöken sessizlikte, koridorun ucundan, Nathaniel'ın yatak odasından sesler geldiğini duydu.

"Efendim," diyordu Silas. "Efendim, beni dinleyin. Sadece bir rüyaydı."

"Silas!" İşkence görmüş gibi çıkan bu hassas ses Nathaniel'a aitti ama konuşan o değilmiş gibiydi. "Annemi ve Maximilian'ı geri getirmişti..."

"Sakin olun. Artık uyanıksınız."

"O hayatta ve yapacağı şey... Lütfen Silas, bana inanmalısın... Onu gördüm..."

"Her şey yolunda, efendim. Buradayım. Size zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

CamScanner ile tarandı

Sessizlik bir giyotin gibi çökmüştü yine. Ardından, "Silas," dedi Nathaniel soluk soluğa, boğuluyor gibiydi. "Bana yardım et."

Elisabeth vücuduna bir ip bağlanmış ve öne doğru çekiliyormuş gibi hissetti. Adımlarını kendi iradesiyle atmıyor ama büyülenmiş gibi odaya yaklaşmaya devam ediyordu.

Kapı açıldı. Nathaniel gece elbisesi içinde, birbirine girmiş nevresim takımının ortasında karman çorman olmuş saçlarıyla oturuyordu. Yüzünde bakılması güç, korkunç bir ifade vardı: Göz-bebekleri kocaman olup gözlerinin beyazlarını yutmuştu sanki ve etrafına hiçbir şey göremiyormuş gibi bakıyordu. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor ve titriyordu, geceliği terlemekten vücuduna yapışmıştı. Silas yatağının kenarına oturmuştu, sırtı Elisabeth'e dönüktü ve Nathaniel'a dönük durabilmek için bir dizini yatağın üzerine çekmişti. Gecenin ikisi ya da üçü olmalıydı ancak çıplak elleri dışında hâlâ üniformalıydı.

Komodinin üzerindeki bardağa uzanıp, "Şunu için," dedi yumuşak bir sesle. Nathaniel bardağı tutmaya çalışıp neredeyse dökecekken Silas bardağı uzun yılların verdiği güvenle Nathaniel'ın dudaklarına götürdü.

Nathaniel, bardaktakini içip bitirdikten sonra gözlerini sımsıkı kapattı ve yatak başına yaslandı. Suratı ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi buruştu ve uzanıp Silas'ın elini sımsıkı tuttu.

Elisabeth birden bu manzarayı yeterince izlediğini hissetti. Geri çekilip koridorda gerisin geri yürümeye başladı. Ancak köşeye gelince duraksadı, önce bir yöne, sonra diğerine yöneldi; tereddütte kalmıştı, daracık bir kafeste volta atmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Yatağa dönesi yoktu, Nathaniel böyle acı çekerken, hele de Nathaniel'ın söylediklerini duyduktan sonra uyuyamazdı. İnsanların Alistair hakkında nasıl yorumlar yaptığını hatırladı. Nathaniel kâbus görmüştü ama bu bir kâbustan daha fazlası olabilir miydi?

CamScanner ile tarandı

Çok uzun gelen birkaç dakika sonra Silas koridora çıktı ve Elisabeth aslında Silas'ı beklediğini fark etti. Silas hiç şaşırmadan Elisabeth'e başıyla selam verdi. başından beri orada olduğunu biliyordu demek ki. Ama Elisabeth, Silas'ın yüz ifadesine anlam veremedi.

"Nathaniel iyi olacak mı?" diye fısıldadı.

"Efendim Thorn ilacını aldı, sabaha kadar rahat rahat uyuyacaktır." Aslında bu tam olarak sorduğu sorunun cevabı değildi ama Elisabeth itiraz edemeden, Silas sözlerine devam etti: "Bu gece olanları efendime anlatmazsanız çok müteşekkir olurum. Bunun olmasından korkuyordu. Sık sık kâbus görür. İçtiği ilaç unutmasını sağlayacaktır."

Ah, diye düşündü Elisabeth, dünya ayaklarının altından hafifçe kayıyor gibiydi. "Bu yüzden mi burada kalmamı istemedi?"

"Bu sorunun cevabı biraz karmaşık... ama kısmen evet. Kâbusları, babasının insan hizmetçilerini bu evden uzun süre önce kaçırdı. Sizin de gördüğünüz gibi, bu kâbuslar genellikle aniden büyü yaparak tepki vermesine neden oluyorlar. Kontrolünü çok daha kötü bir şekilde kaybedebilir."

Sesli düşünerek, "Bu yüzden insanları kendinden uzaklaştırıyor," diye mırıldandı Elisabeth. "Kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermiyor." Bakışları duvara kaydıktan sonra Silas'a döndü. "Bu beni rahatsız etmiyor. Yani... Gece çığlık sesiyle uyanmak ve duvarlardan kan aktığını görmek tabii ki hoşuma gitmiyor ama beni altüst etmedi çünkü artık sebebini biliyorum. Bu yüzden korkmuyorum."

Silas onu uzunca bir süre inceledi. "O halde sanırım efendimle konuşmalısınız," dedi nihayet. Arkasını dönüp, "Benimle gelin. Size vermem gereken bir şey var. Üzülerek söylüyorum ki size vereceğim bu şeyi sizden saklayarak haksızlık etmişim."

CamScanner ile tarandı

Silas onu alt kattaki bir oturma odasına götürdü, Nathaniel'ın evinde kapıdan göz attığı pek çok odadan biriydi ama içeriye girmemişti. Silas lambalardan birini bile yakmadığı için Elisabeth içeriyi belli belirsiz görebiliyordu. Aslında karanlıkta bir iblisle tek başına olmak onu korkutmalıydı ama tuhaf bir şekilde Silas'ın kendi çapında üzgün olduğunu, hatta kendinde olmadığını düşünüyordu çünkü aksi halde lambaları yakmayı hiçbir zaman atlamazdı. Elisabeth kısmen el yordamıyla bir kanepe bulup oturdu. Âdeta cildi kendi soluk ışığını yaydığından, Silas'ın kaymak taşı yüzü ve elleri daha çok belli oluyor, öyle ki havada kendi başına asılı kalmış gibi görünüyordu.

Bir dolabın kapağı açılıp kapandı. Silas ellerinde uzun ve yassı bir bohçayı her an alev alabilirmiş gibi dikkatlice tutuyordu.

"Bu bohça, sizinle sokakta karşılaşmamdan bir gün önce Yazdüşü'nden geldi," diyerek bohçayı Elisabeth'e uzattı. "Not yoktu ama Üstat Hargrove diye biri tarafından gönderilmiş."

Elisabeth'in kalbinde hızlı ve acı verici bir çarpıntı başladı, çekiçle örs kemiğine vuruluyormuş gibiydi. Elisabeth titreyen elleriyle bohçayı aldı. İçindeki yalnızca tek bir şey olabilirdi ve bohçanın düğümünü çözüp kumaşı açtıktan sonra hafif bir ayışığı lal taşlarını ve pürüzsüz kılıç yüzeyini aydınlattı.

"Anlamıyorum." Elisabeth başını kaldırıp Silas'a baktı. "Bunu neden bana daha önce vermedin?"

Cevap verirken Silas'ın yüzü hâlâ bir mermer gibi donuktu: "Demir, bir iblisi Ötedünya'ya geri gönderebilecek birkaç şeyden biridir."

Elisabeth bu cevap üzerine bocaladı. "Sen de bunu sana karşı kullanabileceğimi düşündün yani? Sanırım seni suçlayamam. Eskiden olsa bunu yapardım. Kılıcın adı da Şeytandeşen zaten." Elisabeth kılıca çaresiz bakışlar attı, hâlâ dokunmamıştı. Kendisini

CamScanner ile tarandı

reddedebileceğinden, elini bir iblismiş gibi yakabileceğinden korkarak ona dokunmaya cesaret edemiyordu.

"Bir sorun mu var, Matmazel Scrivener?"

"Müdire, vasiyetinde Şeytandeşen'i bana bırakmış ama ben... onu kullanmaya layık olduğumdan emin değilim." Elisabeth göğsünde bir ağırlık hissetti. "Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

Silas pençeli, soğuk elleriyle Elisabeth'inkileri tuttu ve yavaşça kılıcın üzerine koydu. "Endişelenmeyin, Matmazel Scrivener," dedi fısıldayarak. "Ruhunuzu bir camın ardından ateşe bakar gibi çok net görüyorum."

Sonra bir süre sessizce oturdular. Elisabeth o gün okuma odasında Müdire'nin onu kitaplığın arkasında gördüğü ve neredeyse gülümsediği anı hatırladı. Elisabeth kuralları ihlal etmiş ama Müdire bunu umursamamıştı. Her hâlükârda Şeytandeşen'i ona bırakmıştı. Sonuçta o da kendini bildi bileli Müdire değildi: Adı Irena'ydı, bir zamanlar o da genç bir kızdı, kuşkuya düşmüş, kararsız kalmış ve hatalar yapmış olmalıydı.

Nedense bunları düşünmek Elisabeth'e Müdire'yi yeniden kaybettiğini hissettiriyordu çünkü Irena'yı gerçek anlamda tanımadığını ve bir daha böyle bir şansı olmayacağını fark etmesini sağlıyordu. Kendini tutamayıp hıçkırıklara boğulduğunda Silas tek kelime etmedi. Yalnızca ona mendilini uzatıp ağlamayı kesmesini sabırla bekledi.

Elisabeth konuşabilecek hale gelene kadar uzun bir süre geçti. Gözyaşlarını silip gözlerini kırpıştırarak Silas'a baktı. Hizmet ettiği insanların büyük acılarını çektiğini fark etti o anda.

"Ölümlü dünyada gerçek anlamda ölemiyorsan, kılıcımdan neden korktun?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Silas'ın güzel yüzü, hafif bir tebessümle aydınlandı. "Kendim için korkmadım ki. Ben buradan sürülmüş olsaydım, beni kaybetmiş olmak Efendim Thorn'a sıkıntı yaratırdı. Gardırobunun yokluğumda ne hale geleceğini düşününce bile panikliyorum. Kravatıyla genç kızları rencide edeceğinden bahsetmiyorum bile."

Elisabeth şaşkınlıkla güldü ama aynı zamanda acı dolu bir gülüştü bu çünkü gerçek son derece üzücüydü. Silas'ın başına bir şey gelecek olsa Nathaniel gerçekten yalnız kalır, geride kalan tek ailesini de kaybetmiş olurdu.

"Silas..." Elisabeth önce tereddüt ettiyse de söyleyeceklerine devam etti: "Alistair Thorn'a ne olduğunu bana anlatır mısın?"

"Nahoş bir hikâye. Öğrenmek istediğinize emin misiniz?"

Elisabeth başını sallayarak onayladı.

"Pekâlâ." Silas dönüp şöminenin yanına gitti, Elisabeth'in seçemediği bir şeylere, belki de küllere bakıyordu. "Charlotte ile Maximilian'ın bir kazada vefat ettiklerini söylediğimi hatırlıyorsunuzdur. İşte her şeyin başlangıcı o kazaydı."

Elisabeth, Nathaniel'ın üst katta söylediklerini hatırlayınca aklında korkunç olasılıklar şekillenmeye başladı. *Annemi ve Maximilian'ı geri getirmişti...*

"Bunları bir iblisten duymak size ironik gelebilir tabii ama Alistair nazik ve iyi bir adam, sadık bir eş ve babaydı. Ancak kazadan sonra çok değişti. Gece gündüz Baltasar'ın çalışmalarını okumaya başladı. Efendim Thorn çok yalnız büyüdü ve yanında birisi olsun diye babasının çalışma odasına saklanmayı alışkanlık haline getirdi." Silas devam etmek konusunda tereddütte kalmış gibi duraksadı. "Sadece gelecek olursam, eşinin ve oğlunun ölümünden iki ay sonra Alistair onların cesetlerini mezardan çıkardı ve bu evde nekromansi yoluyla onları tekrar hayata döndürme gi-

CamScanner ile tarandı

rişiminde bulundu. Bu ritüel onları ölümün pençelerinden geri getirse bile eskisi gibi olmayacaklardı ama Alistair kederine öyle bir gömülmüştü ki artık mantığın sesine kulak asmıyordu."

Elisabeth kanının donduğunu hissetti. "Onu öldürdüğünü söylerken..."

"Evet," diye fısıldadı Silas. "Alistair'in de benim de dikkatimiz dağılmıştı ve ikimiz de Efendim Thorn'un perdenin arkasına gizlendiğini fark edemedik. Sabah saatlerce bir fare gibi sessizce orada beklemişti. Bu karanlık ve korkunç büyünün Alistair'in hayatına mal olabileceğini biliyorduk ama bununla kalmayacaktı, perdenin ardından bizi izleyen o gözleri fark ettiğimde oğlunun hayatını da çalacağını anladım. Bu yüzden bir kerede, olabilecek tek yolla bitirdim bu meseleyi. Efendim Thorn her şeyi gördü: Cesetler, ritüel, babasını ellerimle öldürmem. Hâlâ uyumak için gözlerini yumduğunda aynı sahneyi görmeye devam ediyor."

Elisabeth hiçbir şey söylemedi. Bu dehşet verici olay onun için çok fazlaydı. Izdırap dolu düşünceleri Karakoru'da geçirdikleri geceye kaydı ve Nathaniel'ın nasıl da uyuyamadığını hatırladı. Meğer onu ne kadar az anlamıştı.

"O geceden çıkarılacak bir ders var." Silas bakışlarını şömineden tekrar Elisabeth'e çevirdi. Son derece sakin görünüyordu. "Alistair bana güvenmişti. Ona asla zarar vermeyeceğime inanmıştı, bu yüzden bana ona zarar vermememi emretmemişti. Güveni de sonunu getirdi."

"Hayır. Sana güvenmekte haklıydı." Elisabeth'in midesi düğüm düğümdü. Silas bunu nasıl anlamazdı? "Aklı yerinde olsaydı senden onu durdurmanı isterdi, bedeli ne olursa olsun. Sen Nathaniel'ın hayatını kurtardın."

"Peki, daha sonra ne yaptım, Matmazel Scrivener?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Efendim Thorn, babasının bedeni hâlâ yerde sıcak yatarken beni çağırdığında, ben ne yaptım?"

Elisabeth'in bu soruya verecek cevabı yoktu.

"Onun hayatını aldım. Bana pazarlık sonucunda hayatının yirmi yılını verdi ki daha on yaşını yeni geçmişti o zaman ve verdiği şeyin bilincinde değildi, sadece yalnız kalmak istemiyordu." Silas öne doğru bir adım attı. "Aldığımda da öyle tatlı gelecek ki, tıpkı daha önce babasının ve üç yüzyıl boyunca atalarının hayatını aldığımda olduğu gibi."

Elisabeth'in elleri refleks olarak Şeytandeşen'i sımsıkı kavradı. *Yirmi yıl.* "Ama nasıl... sen nasıl..."

"Hepsini ben yok ettim, Matmazel Scrivener." Öne doğru bir adım daha attı. Sarı gözleri kısılmıştı. Artık güzel görünmüyordu. "Var olmayan bir merhameti görmeye çalışıyorsunuz. Efendim Thorn'un hayatını kurtarmak benim işime gelmez miydi? Böylece hayatının bir kısmını ben alabilirdim."

Silas'ın üzerine atılmasına bir adım kala Elisabeth, Şeytandeşen'i kaldırıp daha fazla ilerlememesi için Silas'ın göğsüne doğrulttu. Silas yine de üçüncü adımı attı ve kılıcın ucu kaburgalarına ve eğer varsa tabii, kalbinin üzerine baskı yapmaya başladı. İçeriye yanık et kokusu doldu.

"Kes şunu!" diye haykırdı Elisabeth. "Sana zarar vermek istemiyorum. Bunu yapamam. Ne yapmış olursan ol, Nathaniel'ın sana ihtiyacı var."

"Evet," diye fısıldadı Silas, Elisabeth'in nihayet gerçekleri gördüğünü ima edercesine. "Gördüğünüz üzere benim gibi bir yaratık için bir af ya da ceza yok." Gözleri acıyla parladı. "Beni öldürseniz, attığınız darbe yalnızca bir başkasına zarar verir."

Elisabeth kılıcı yere indirdi. Silas yavaşça geri adım attı ve bir elini göğsüne götürdü, ondan dışarıya ürkütücü bir ışık yayılıyor gibi görünüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Ben bir iblisim," dedi. "Beni bundan daha fazlası olarak göremezsiniz."

Elisabeth baştan ayağa titredi. Ayakta kalmaya çalışırsa dizlerinin çözüleceğini biliyordu. Ama hissettiği korku değildi, hatta bu duygunun ne olduğunu bilmiyordu. Belki de acıma duygusuydu, gerçi kime acıdığından emin değildi. Bir de yıldırım gibi üstüne çöken öfke ve çaresizlik vardı. Silas'ın Nathaniel'a değer verdiğine inanıyordu, bu, gün gibi açıktı. Ama birine verdiği değere rağmen ondan bu kadar çok şeyi nasıl alabilirdi?

Yirmi yıl. Nathaniel'ın kaderinde genç yaşta, mesela kırklı yaşlarında ölmek varsa, elinden alınanlar düşünüldüğünde yaşayabileceği bir avuç yılı kaldığı anlamına gelirdi. Bunu düşününce kalbinin sıkıştığını, havanın ciğerlerinden çıkması için tıpkı bulaşık bezinden suyu çıkarırken olduğu gibi ciğerinin büzüştüğünü hissetti. Artık Silas'ın bakışlarına karşılık veremiyordu.

Elisabeth bakışlarını yere eğdiğinde bir metal parıltısı gözüne ilişti. Bohça bezinin içinde bir nesne daha vardı, Şeytandeşen'in altında kaldığı için dikkatini çekmemiş olmalıydı. Üstat Hargrove ona bir kılıçtan daha fazlasını göndermişti. Şeytandeşen'i dikkatlice kenara koydu. Uzanıp bohçanın içinden bir zincir çıkardı. Başını eğip zinciri kafasından geçirdi, büyükanahtarının ağırlığını ve kısa bir süre sonra yok olacak soğukluğunu göğsünde hissetti. Sonra parmaklarını anahtarın oluklarında gezdirdi, krallıktaki herhangi bir Büyük Kütüphanenin dış kapılarını açmak için tasarlanan bu anahtar öyle tanıdıktı ki uzuvlarından biri gibi geliyordu.

"Silas," dedi yavaşça. "Saatler sonra Kraliyet Kütüphanesi'ne girmemizi sağlarsam, yasak arşivlerin kapısını açabilir misin?"

Silas duraksadı. "Bir yolu var."

Elisabeth, başını kaldırıp Silas'a bakarken anahtarını sımsıkı tuttu. "Bana yardım et." Elisabeth'in içindeki fırtına dinmişti.

CamScanner ile tarandı

"Bir sürü hayata kıydın. Şimdi de benim insanların hayatını kurtarmama yardım et."

Silas, Elisabeth'e bakarken bir ölümlünün dileğine kulak veren bir melek gibi yine güzel görünüyordu. "Bu kadar basit mi, Matmazel Scrivener?" diye sordu.

"Öyle olmalı," dedi Elisabeth. "Çünkü yapılabilecek tek şey bu."

CamScanner ile tarandı

YİRMİ BİR

Bir Büyük Kütüphane asla uyumazdı, herkes yatağına çekildikten sonra bile. Elisabeth beyaz pelerininin mermere uyum sağladığı duvarın dibinden ayrılmadan yavaşça hareket ederken orta avluda çeşitli sesler yankılanıyordu. Kara büyü kitaplarından bazıları horlarken komşuları yüksek sesle horladıkları için rahatsız olduklarını belli eden sesler çıkarıyorlardı. Bazıları da fısıldaşıp gülüşüyordu. Yalnız bir kara büyü kitabı, yıldızlarla dolu kubbeden dökülen mavi ayışığı huzmelerinin arasında yükselerek semaya doğru tüyler ürpertici bir şekilde yayılan tiz sesiyle diğerlerini bastırarak ağıt yakıyordu, bu haliyle kristal bardaklar üzerinde çalınan müziği andırıyordu.

Ne zaman bir el feneri görüş açısına girse, Elisabeth saklanıyor ve muhafızın uzaklaşmasını bekliyordu. Kraliyet Kütüphanesi'nde geceleri Elisabeth'in beklediğinden daha fazla devriye geziyordu. Yanında kedi formunda rahat rahat gezen Silas'a imrenmeden edemiyordu. Bir muhafızın, Elisabeth'in yeşil gözlerini görebileceği ve paltosundaki düğmeleri sayabileceği kadar yaklaştığı bir anda yakayı kıl payı kurtardıktan sonra Silas insan formuna geri dönüp tam Elisabeth saklandığı yerden çıkacakken omzundan tutup geri çekti.

"Devam etmeden önce size bir şey söylemeliyim," diye mırıldandı Silas. "Muhafızlar kıyafetlerinde onları etki altına alamayacağım kadar çok demir kullanıyor. Sizi bulurlarsa geri dönüp gördükleri her şeyi unutmalarını sağlayamam."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth ne demeye çalıştığını anladığını düşündü. "Böyle bir şey olursa sonuçlarına tek başına katlanacağımı, beni yalnız bırakacağını mı söylüyorsun?"

Silas başını hafifçe eğerken hafif bir üzüntü emaresiyle tek kaşı havaya kalktı.

"Anlıyorum," diye fısıldadı Elisabeth. "Nathaniel'a sadıksın, bana değil."

Yola devam ederken Elisabeth yakınlığının Silas'ı rahatsız edip etmediğini merak etti. Boynunda büyükanahtarı asılıydı, ayrıca pelerininin demirden ince bir astarı vardı. Kemerinden sarkan Şeytandeşen, ağırlığıyla ona güven veriyordu. Ama tüm bunlar Silas'ı rahatsız ediyorsa bile buna katlanmak zorundaydı. O arkasını kollamadan arşivlere giremezdi.

Kuzeybatı Kanadı'nın girişine ulaşmadan önce birkaç devriye muhafızını daha geçtiler. Kemerin etrafına oyulmuş melek iskeletleri Elisabeth'e dik dik bakıyor, gözlerinin yerini boş çukurlar dolduruyor, bronz kafatasları parıldıyordu. Hareketlerini başlarını çevirerek takip ettiklerini hayal edince Elisabeth'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ama hiçbiri kıpırdamadı, hoş kıpırdamalarına da gerek yoktu. İleride Elisabeth'i bekleyen çok daha kötü şeyler vardı.

Elisabeth ile Silas kadife kordonu geçti. Yerde süzülen sis Elisabeth'in botlarını sarıp sarmaladı ve pelerininin eteklerine dolandı. O anda gündüz vakti olduğundan çok daha yoğundu ve arşivlerdeki kara büyü kitaplarından birinden büyülü olarak sızdığına hiç şüphe yoktu. Tekrar kedi formuna bürünen Silas'ı yalnızca sisi dalgalandırarak kapıya doğru ilerleyen bir girdap yarattığı için seçebiliyordu. Elisabeth hâlâ rüyalarından çok net hatırladığı, gözünde büyüyen varlığına kapılmamaya çalıştı. Bunun yerine Silas'ın yola devam etmeden önce ona verdiği talimatlara odaklandı. Yakalanmadan içeri sızmaları için birlikte çalışmaları gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Duvardaki bir girintiye yaslanıp elindeki fenerin ışığıyla sisi yaran muhafızın geçip gitmesini bekledi. Ardından saklandığı yerden tekrar çıktı. Bir sonraki muhafız gelene kadar yaklaşık bir dakikaları vardı.

Silas çoktan arşivlerin içine girmiş, tekrar insan formuna bürünmeden önce kapının dar parmaklıkları arasından süzülerek geçmişti. Silas başıyla yukarıyı işaret edince Elisabeth bakışlarını takip etti. Kapının üst tarafında, yerden yaklaşık dört buçuk metre yukarıda demir bir çan asılıydı. Elisabeth botlarını demirlere dayayıp tırmanmaya başladı.

Çok geçmeden yanında bir çift eldiven getirmiş olmayı diledi. Terli avuçlarıyla, sisin etkisiyle nemlenmiş parmaklıklara tutunmakta zorlanıyordu. Kapıya tırmanması tahmin ettiğinden en az iki kat daha uzun sürdü, öyle ki demir parmaklıkların üzerinde asılı dururken bir sonraki devriye muhafızı gelmeye başladı. Elisabeth nefesini tuttu, sabit durmaya çalışmaktan omuzları ağrıyordu ama muhafız yukarıya bakmadan geçip gitti ve sisin içinde gözden kayboldu.

Bir elini serbest bırakıp kemerindeki keselerin birinden bir pamuk ve kınnap parçası çıkardı. Pamuğu zilin tokmağının etrafına sardı ve kınnabı etrafına dolayıp dişlerini kullanarak yerine sabitledi. İşi bitince kapıdan kayarak döşeme taşlarına sarsıcı bir iniş yaptı. Silas kapının diğer tarafında tekrar belirdi. Çıkardığı ceketini, elini demirden korumak için kullanarak kapının sürgüsünü açtı. Kapı, yağlı menteşeleri sayesinde gıcırdamadan açıldı.

"Kapı içeriden açılacak şekilde tasarlanmış," diye açıklamıştı daha önceden. "Arızaya karşı emniyetli, yani anahtarları ellerinden alınsa bile kimse içeride mahsur kalamaz. Ancak tabii ki böyle bir durum olduğunda diğer muhafızları uyarması için bir mekanizma kurulmuş."

Yukarıdaki çanın tokmağı ileri geri sallanıyor ama belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. Elisabeth'in pamuk tamponu işe yaramıştı. Kapıdan içeri süzülürken en tehlikeli kısma daha gelmediklerinin farkındaydı.

CamScanner ile tarandı

Anahtarları ellerinden alınsa bile, demişti Silas. Anahtarlarını *kaybederlerse* değil çünkü hiçbir muhafız anahtarlığını kaybedecek kadar ahmak değildi.

Yasak arşivler, her iki tarafı sisten yukarıdaki karanlığa doğru yükselen kitaplıklarla dolu uzun bir koridor boyunca uzanıyordu. Düzenli aralıklarla demir direklere asılmış fenerler yolun merkezini aydınlatıyordu. Elisabeth koridor kesintisiz, düz bir çizgi boyunca uzanıyor gibi görünse de fenerlerin insanların kaybolmasını engellemek için konduğuna dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Bakışları raflarda dolaşıp tekrar önüne döndü. Kara büyü kitaplarının çoğu kitaplıklara zincirlenmişti. Ancak en tehlikeli olanların kendilerine ait vitrinleri vardı, bazıları kaidelerin üzerinde duruyordu, bazıları da kafeslerin içine kilitlenmişti. Attığı kısa bakışlardan birinde, dikilerek birleştirilmiş insan derisiyle kaplı bir nüshanın Orta Çağ'dan kalma bir işkence aletini andıran mızraklarla dolu bir kafesin içinde tutulduğunu gördü. Kapağının kenarlarına dişler nakşedilmiş bir başka kara büyü kitabı, ısırmasına engel olmak için sayfaları arasına sokuşturulmuş demir bir kelepçeyle zapt edilmişti. Hepsi sessizce Elisabeth'i izliyor, ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Elisabeth, Silas'a bir şey söyleyecek oldu ancak görünürde yoktu. Hayalet gibi ortadan kaybolmuştu sanki. Kapıyı da giderken açık bırakmıştı. Buna şaşırmaması gerekirdi ama onu bırakıp gitmesi her zamanki gibi canını yakmıştı. Belki de geçen geceki mesajını vurgulamaya çalışıyordu: O bir iblisti ve ona güvenmemesi gerekirdi.

Bir önemi yok, dedi kendi kendine Elisabeth. Zaten ona sadece içeri girmek için ihtiyacı vardı, geri kalanını tek başına halledebilirdi.

Kapı hafif bir ses çıkararak kapanınca mırıltılar başladı. Koridorun dört bir yanından türlü türlü ses yanına sürünerek, kayarak ve zıplayarak yanaşıyordu. Elisabeth'in tüyleri diken diken oldu:

CamScanner ile tarandı

Sesleri bastırsın, neredeyse elini içinden uzatıp kendisini zapt eden ellermiş gibi hafif bir şekilde hissediyordu. Demir işlemeli kukuletasını başına geçirince sesler uzaklardan gelen uğultuya benzemeye başladı.

Elisabeth, merkezi aydınlatan lambalarını söndürüp elinde kandille koridorda ilerlemeye başladı. Kanunlar'ın sonbaharına rastlaması, arşivlerin tam merkezinde bulunduğuna işaret ediyordu. Şimdi mesele, onu bulup rafları indirmek ve geldiği yoldan gizlice geri dönmekti. İşin en zor kısmı da arşivlerden çıkarken sonra çayı eski haline getirmek için kapıya tekrar dokunmak olacaktı. Kanunlar'dan ne beklemesi gerektiğini, onunla Asheroft'un çalışma odasındaki kopyası gibi işbirliği yapıp yapmayacağını ya da Kraliçe Kütüphanesi'nden çıkana kadar onunla kavga edip etmeyeceğini bilmiyordu.

Birdenbire hemen yakınında yerden uzun ve solgun bir figür yükseldi. Elisabeth hemen dönüp Şeytandeşen'i savabilmek için pelerinini kenara savurdu. Ama orada ıssız dönen bir sis girdabı ve beyaz taştan yapılmış bir vazo kaidesi dışında hiçbir şey yoktu. Kaideyi göz ucuyla görünce insan sanayi içinden sürerek tekrar girmesi gereken yöne döndü.

Tıpkı kâbuslarındaki gibi Şansölye Asheroft hemen önünde duruyordu. Onu en son gördüğü gibi görünüyordu, sadece çok soluktu, güzel yüzü ifadeden yoksundu, mavi ve kırmızı gözlerini Elisabeth'e dikmişti. Altın rengi pelerini, lambanın ışığı ve iplikten örülmüş gibi görünüyordu. Elisabeth boğuk bir haykırışla Şeytandeşen'i kemerinden çıkarıp havada savurdu.

Asheroft menzilinden çıkmıştı. Dudaklarına hafif bir tebessüm yayılmıştı. Elisabeth, Şeytandeşen'i tekrar savurunca Asheroft yine geri çekildi ve kılıcı hedefini kıl payı ıskaladı. Yüzündeki bu hafif alaycı tebessüm, Elisabeth'in orada bulunma nedenini çok iyi bildiğini ima ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Ashcroft'un bu kez kendisini öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. Demirlere bürünmüş olsa da Ashcroft'un büyüsüne karşı durabilecek güçte değildi. Ama Ashcroft ilk başta onunla eğlenmekten memnun görünüyordu ve Elisabeth onu durdurmak için en ufak bir şansı tepmez, savaşmaktan geri kalmazdı. Böyle sessizce dans ederek arşivler boyunca ilerlediler: Elisabeth sisi, kılıcıyla kurdele parçalarına bölüyor, Ashcroft raflara doğru geri çekiliyordu.

Sonra yeterince hızlı bir şekilde geri çekilemedi ve Elisabeth'in kılıcı onu tam ortasından kesiverdi.

Ashcroft buharlaşıp sise karıştı.

Gölgeler arasından daha fazla figür çıkmaya ve Elisabeth'in üstüne üstüne gelmeye başladı. Muhafız Finch. Lorelei. Bay Hob. Hatta Elisabeth'i ara sokakta köşeye sıkıştıran adam ki aralarında hayatını kaybeden tek kişi o değildi. Sisin içinden Müdire de çıkmıştı, hayaleti andıran yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı. Elisabeth'e doğru yaklaştıkça yaklaştılar ama Müdire'nin yüzündeki ifade midesini düğüm düğüm etse de Elisabeth geri adım atmadı. Bu figürler gerçek değildi. Ancak onları yaratan her kimse, işte o...

"Her neysen, bana korkularımı gösteriyorsun," diye durumun farkında olduğunu ifade etti. Sesinin bu kadar kararlı çıkmasına şaşırmıştı. "Beni tuzağa düşürmek istiyorsun, değil mi?"

Şeytandeşen'i kınına koyup arkasına döndü. Büyük, gösterişli, vitrin formunda bir kafes hemen arkasında duruyordu. İllüzyonlardan kaçınmak için geriye doğru bir adım daha atsa bu vitrine çarpacaktı. Elisabeth bunu fark eder etmez figürler buharlaşıp sise karıştı.

Bir kadının solgun, kurumuş yüzü kafesin içinden, çok yakın mesafeden, karanlıkta süzülerek Elisabeth'e bakıyordu. Daha doğrusu gözleri dikilerek kapatılmamış olsa ona bakıyor olurdu. Yüzü de en azından artık bir insana ait değildi, Elisabeth'in tam karşısında, girdap yapan buharların ortasında zihin gücüyle havada

CamScanner ile tarandı

duran bir kara büyü kitabının kapağına dikilmişti. Kara büyü kitabının etrafında, havada fırıl fırıl dönen siyah kurdelenin ucunda parlak bir gümüş iğne vardı.

"*Zeki kız.*" Kara büyü kitabı tıslar gibi, kulağa kalabalık gelen bir sesle konuşuyordu: Erkekler, kadınlar ve çocuklar bir korodaymış gibi aynı anda konuşuyorlardı sanki ve hepsinin sesi de kemiğe sürtülen kum gibi kuruydu. "*Bu numara sayesinde üç muhafızı indirdik, artık İllüzyonevi'ni de bize yardımcı olması için ikna ettik. Çok yazık. Ne kadar ilginç bir yüzün var oysa ki. Güzel değil ama cüretkâr.*"

Kara büyü kitabı sıradışı derecede kalındı, cildi de ağır görünüyordu, Elisabeth *daha fazla yüzle* dolu olabileceğini düşünüp dehşete kapılırken kitabın cildi aralanıp kapağı açıldı ve Elisabeth peş peşe çevrilen sayfaların insan yüzleriyle ve üzerlerinde daha yeni damgalanmış gibi görünen Enokyan dilindeki büyülü sözlerle dolu olduğunu gördü. En son boş bir sayfaya gelince durdu ve iğnesiyle çıplak parşömeni nazikçe okşadı.

"*Senin için yerimiz var, fikrini değiştirirsen söylemen yeter.*"

"Yok, teşekkür ederim," dedi Elisabeth yavaş yavaş uzaklaşırken.

"*Düzgün dikeriz. Çok az acır, merak etme...*"

Elisabeth omuzlarını dikleştirip arkasına döndü, daha önce gördüğü, kafesten yaklaşık bir metre uzaklıktaki beyaz taş kaideye çarpmamaya dikkat etti. Kaidenin altındaki bir levhada İLLÜZYONEVİ, VII. SEVİYE yazıyordu ve üzerinde bir kâhinin kristal topuna benzeyen cam bir küre vardı. Bu küreden o kadar çok sis çıkıyordu ki kürenin içindeki şekli çıkaramıyordu. Bu kara büyü kitabının bir sesi vardıysa bile sessiz kalmayı tercih etti. Belki de yalnızca illüzyonları aracılığıyla iletişim kurabiliyordu.

Kendini yürümeye devam etmeye ve ilk kara büyü kitabının iğnesini neredeyse ensesinde hissedebiliyor olsa da ardına bakmamaya ikna etti. Katalog kartında yazan numaraya sahip bölüme yaklaşırken adımları yavaşladı ve başını arkaya atıp yutkundu.

CamScanner ile tarandı

Karanlığa doğru üç kat yükselen bir merdiven vardı ve alt basamakları sis tarafından yutulmuştu. Sınıflandırma numarası Kanunlar'ın, lamba ışığının çok az ulaşabildiği zirve noktasında olduğunu gösteriyordu. Elisabeth cesaretini topladı ve raflardaki kara büyü kitaplarının hain ve alaycı seslerini duymazdan gelerek ilk basamağa adımını attı. Elisabeth yükselişe geçtiğinde kitaplar zincirlerini öyle güçlü sallamaya başladılar ki merdiven titreyip sarsıldı. Karanlıkta kitapların mürekkep tükürükleri arasında merdivenleri çıkmaya devam etti.

Bir tarafı zirveye ulaştığında Kanunlar'ın kayıp olduğunu görmeyi bekliyordu. Bu noktaya kadar gelmiş ve bir sürü sınavdan geçmişken, bu görevin herhangi bir aşamasının kolay olmasını beklemiyordu. Ancak nihayet son basamağı da çıktığında onu zincirlere sarılmış Kanunlar'ın tanıdık kokusu bekliyordu. Ashcroft'un gizli planına dokunabilecek kadar yaklaşmıştı.

Zincirlere uzanırken birden donakaldı. Eklemleri kilitlenmişti âdeta ve kasları itaat etmeyi reddediyordu. Buraya Kraliyet Kütüphanesi'nden onu çalmaya gelmişti ama tam amacına ulaşacakken vücudunun her yeri başkaldırıyordu. Bu sınırı aşarsa bir daha geri dönüşü olmayacaktı. Yakalandığını, kendisine çok iyi davranan Parsifal ve Bayan Wick'le yüzleşmek zorunda kaldığını hayal etti. Yüreği utançla kavruldu.

Aynada yaptıkları son kısa konuşmada Katrien ona, "Bunu bir kurtarma operasyonu olarak düşün," demişti. "Kanunlar'ın, delinin teki tarafından yazıldığını düşünen insanların yerine seninle kalmayı tercih edeceğine eminim. Kocaman bir sırrı bildiğini ve kimsenin sana inanmadığını düşünebiliyor musun?"

Evet, diye düşündü Elisabeth göğsünde bir ağrıyla. Kanunlar'a burası Kurşunkapı Hastanesi kadar kötü geliyor olmalıydı. İnsanlarınki gibi olmasa da kitapların da kalbi vardı ve kırılabilirdi, Elisabeth buna daha önce şahit olmuştu. Açılmayı reddeden, sessizliğe bürünen ya da mürekkebi solan ve gözyaşları gibi sayfalarına akan kara büyü kitapları görmüştü.

CamScanner ile tarandı

Kanunlar, onlarca yıldır ona kimse dokunmamış gibi görünüyordu. Zincirlerin üzeri bile tozla kaplıydı ve Gevrek-Sırt hastalığı ihmal edildiği için derisi çatlayıp grileşmişti. Zaman geçtikçe sıradan bir kitaba dönüşmüş gibiydi, Elisabeth gelince canlanmamıştı.

İşte o anda Elisabeth tekrar hareket edebildiğini fark etti. "Sana yardım etmeye geldim," diye fısıldadı. Nazikçe zincirlerini raftan ayırdı. Diğer kara büyü kitapları her zamankinden daha fazla sarsılmaya, özgürlüğüne kavuşan komşularını izlerken kötücül mırıltıları çaresiz yakarışlara dönüşmeye başlamıştı ama Kanunlar neredeyse hayatını kaybetmiş gibi hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Elisabeth'in kemerine bağladığı çuvala onu zincirleriyle beraber koymasına da karşı gelmedi.

Elisabeth merdivenden indiğinde kara büyü kitapları titreyip sarsılmayı kesti. Arşivlere derin bir sessizlik çöktü. Alaycı fısıltılar bile duyulmuyordu ve sisten uğursuz figürler çıkmıyordu. Bu sessizlik kötücül hissettirmiyordu ama Elisabeth'in oyalanacak vakti yoktu. Daha önceki kafesin yanından hızlı adımlarla geçerken, kafesin içindeki solgun yüz onu izlemek için döndü.

"*O götürdüğün uzun zamandır bekliyordu,*" diye fısıldadı. "*Kanunlar nazik bir dokunuşla, açık bir zihinle karşılaşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki... Ama artık senin diğer insanlarla aynı olmadığını görüyorum... Farklısın nedense... Evet, gerçek bir kütüphane çocuğusun...*"

Elisabeth'in adımları yavaşladı, tereddütte kalmıştı. Kara büyü kitabının söyleyeceklerine kulak vermek istiyordu. Ama o anda kitaplarla sohbet edecek vakti yoktu.

Kapıdan sıvışıp arşivleri geride bıraktığında hem bir rahatlama hem de pişmanlık hissiyle doldu. Devriye muhafızı geçene kadar bekledikten sonra çanı eski haline getirmek için kapıya güçlükle tırmandı, Kanunlar'ın arkasındaki ağırlığı onu aşağıya çektiği için

CamScanner ile tarandı

zorlanmıştı. Gitmek için geri döndüğünde kara büyü kitabının sözleri zihninde yankılanıyordu. *Gerçek bir kütüphane çocuğusun.* Bu da ne demek oluyordu? Bunu nasıl bilebilirdi ki? Gözler Kitabı da Elisabeth'in farklı bir yanı olduğunu söylemişti.

Elisabeth orta avluya doğru bir adım attı. İkinci adımını atamadan sisin içinden bir el uzanıp pelerinine yapıştı. Acımasız bir güçle Elisabeth'i koridorun ortasından daha önce saklandığı nişin içine sürükledi. Ama el, yakasını bıraktığında Elisabeth fırlayıp kaçmadı ya da Şeytandeşen'e uzanmadı. Duvara oyulmuş kukuletalı figürler arasına pusmuş olan Silas, soluk ve parlak yüzüyle hemen önünde duruyordu.

Beni terk etmemiş meğer, diye düşündü Elisabeth merak içinde. *İyi ama neredeydi bunca zaman?*

Aklına gelen bu soruyu sesli olarak soramadan Silas bir parmağını dudaklarına götürdü ve gözleriyle koridoru işaret etti.

Sisi yararak ilerleyen ışıklar vardı. Ağır bir şey yerde yuvarlanıyormuş gibi tekerlek gürültüleri ve ayak sesleri geliyordu. Taşların ve sisin çarpıttığı sesler kulağa ürkütücü gelen girdaplar yaratıyordu ama mahzen yönünden geliyor olmalıydılar. Elisabeth ilk muhafız görüş alanına girince nefesini tuttu. Kadının bir elinde fener, diğerinde kılıç vardı. Peşinden yaklaşık bir düzine muhafız daha geliyordu. Alayın başlarında uzun çivit mavisi cübbesiyle Bayan Wick ve Kraliyet Kütüphanesi'nin müdürü olduğunu tahmin ettiği bir adam vardı. Adamın mavi ceketi madalyalarla süslenmişti. Gri saçları gevşek bir şekilde omuzlarına dökülüyor, yüzündeki acı korkunç kesik yarasının bir kısmını örtüyordu. Devasa bir palanın kabzasında duran elinin iki parmağı eksikti.

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin, Marius?" diye sordu Bayan Wick.

"Hayır," dedi adam sertçe. "Ama riske atamayız."

CamScanner ile tarandı

Bayan Wick'in kaşları çatıldı. "Sabotajcı aynı örüntüye göre ilerlerse, Yamaçlar'a saldıracağı neredeyse kesin demektir. Onun ekmeğine yağ sürüyormuşuz gibi hissetmeden edemiyorum."

"Bu doğru bile olsa, Güneyrüzgârı'nda Ölüm Kronikleri'ni saklayabilecek başka bir kasa yok. Sabotajcı her an Kraliyet Kütüphanesi'ni hedef alabilir. Eğer Kronikler'i serbest bırakırsa, gün doğana kadar Pirinçgeçit'teki bütün erkekler, kadınlar ve çocuklar hayatını kaybeder."

Elisabeth'in tüyleri diken diken olmuştu. Kitabın adı tanıdık gelmemişti ama Ashcroft'un evindeki akşam yemeğinde Leydi Ingram, Baltasar Thorn'un yazdığı, nekromansi konulu bir kara büyü kitabı olduğundan bahsetmişti. Zaten toplamda bir avuç nekromansi kitabı vardı. Acaba Thorn'un kitabından mı bahsediyorlardı?

"Yamaçlar'ın hazırlanmasının iyi olacağı doğru." Bayan Wick ileriye boş bakışlar attı. "Peki, Müdür Hyde?"

"Hyde görevinin farkında. İş o raddeye gelirse hayatını feda etmesi gerekebileceğini kabul ediyor. Kendi hayatını vermesi binlercesinin kurtulması anlamına gelecekse, bunu yapacaktır."

Tekerleklerin gıcırtısı ve iniltisi seslerini bastırdı. Karanlıktan vücut bulan bir siluet, ürkütücü sularda süzülen siyah bir gemi gibi sisin üzerinde kayarak ilerliyordu. Bu büyük, tekerlekli bir kafesti ve ilk bakışta içinde hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Sonra lambanın ışığı kafesin içine vurunca Elisabeth kafesin merkezinden sarkan demir bir sandığı seçebildi: Sandık oraya kafesin köşelerinden uzatılmış zincirlerin oluşturduğu bir ağla sabitlenmişti.

Elisabeth'in ağzı kupkuru, tüyleri diken diken olmuştu. Muhafızlar arasından duvara vuran gölge bir kafese ait değildi. Duvar boyunca başka bir şeyin şekli dalgalanıyor, üst katlardan tavana doğru uzanıyor, üstlerindeki kabartmalı kemere göre yanlamasına eğik duruyordu. Pençeli parmakları muhafızların üzerinde âdeta onları kavramış gibi duruyordu ve her bir pençesi bir kılıç kadar

CamScanner ile tarandı

uzundu. Bu gölge çok büyüktü ve duvara göre eğik durduğu için Elisabeth hatlarını tam olarak seçemiyordu ama formu nedense ürkütücü derecede tanıdık geliyordu.

Kara büyü kitabından bahsetme biçimlerini göz önünde bulundurduğunda, *Onuncu Seviye* olduğuna karar verdi. Geleceğin muhafızı olarak bile bunlardan biriyle karşılaşacağını düşünmemişti. Transferi esnasında denk geleceğine hiç ihtimal vermezdi, sonuçta yüzlerce yıldır ilk kez yapılıyordu.

Kısa bir süre sonra krallığın Onuncu Seviye kara büyü kitaplarının üçü de Yamaçlar'ın mahzeninde tutuluyor olacaktı.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ İKİ

Elisabeth paspasını sabunlu suyla dolu kovaya batırıp ıslak ıslak yere indiriyor, köpüklü suları döşeme taşlarında o yana bu yana savuruyordu. Etrafa sıçrattığı kirli sular, kitap bitlerinin saklandıkları süpürgeliklerden kaçmalarına yol açıyordu. Onları kovalayacak enerjisi yoktu. Şişman bir kitap bitinin panik halinde daire çizerek koşturmasını izlerken paspasına dayandı. Gözkapakları ağırlaşıp kapandı. Bir dakikacık. Bir dakikalığına gözlerini dinlendirse…

"Üstüme iyilik sağlık, bu ne hal kızım? Ne oldu sana böyle?"

Elisabeth sıçrayarak uyandı, duvarda uzun bir gölge görünce yüreği ağzına gelmişti. Ama gözlerini kırpıştırınca onun bir gölge değil, ellerini beline koymuş kendisini izleyen Gertrude olduğunu gördü.

"Bir delikanlıya kaptırmadın kendini değil mi? Bak, sana bir şey söyleyeyim," dedi Gertrude ağır kovayı kaldırıp Elisabeth'in yerine koridorda taşıyarak nadide bir iyilik gösterisinde bulunurken. "O delikanlı için değmez. Seni bütün gece uyutmuyorsa ve hayatının geri kalanında sana sefalet çektirecekse hiç değmez. Al bakalım, şapşal kız."

Elisabeth mekanik bir şekilde başını sallayıp yerleri paspaslamaya devam etti. Uzuvları kurşundan yapılmış gibi hissettiriyordu. Gözleri kum ve küçük taşlarla dolmuştu. Ah, Gertrude gerçekleri bir bilseydi…

CamScanner ile tarandı

O sabahın erken saatlerinde Elisabeth Kraliyet Kütüphanesi'nden çıktığında şehrin saat kuleleri sabahın beşi olduğunu söylüyordu ve Şeytantersi Parkı'ndaki hizmetçiler çoktan şafak öncesi karanlıkta işlerini yapmaya başlamışlardı. Arşivlerdeyken oldukça ayık ve kendinde hissetmiş olsa da iki gecelik uykusuzluğu dönüş yolunda kendini göstermeye başlamıştı. Görüşü bulanıklaşmış, adımları sarhoş olmuşçasına dengesizleşmişti. Nathaniel'ın evine varıp eşikte sendelediğinde Silas'ın onu kucaklayıp üst kata taşıdığını belli belirsiz hatırlıyordu. Elisabeth ayakta uyuklarken işe gitmek için hazırlanmasına da yardım etmişti. Sonra da kısa bir süre içinde kendini tekrar kütüphanede bulmuştu.

Kanunlar üzerinde çalışmaya başlamak amacıyla işi asmamak için tüm gücünü harcaması gerekmişti. Ashcroft'un bir sonraki hamlesini her an yapabileceğini bilmesine rağmen bütün sabahını yerleri paspaslayarak geçirmesinden daha sinir bozucu bir şey olamazdı. Ancak dikkat çekmeyi göze alamazdı. Bu Kraliyet Kütüphanesi'nde daha üçüncü iş günüydü ve Altıncı Seviye bir kara büyü kitabının çalınmasından hemen sonra ortadan kaybolması Bayan Wick'in dikkatini çekerdi. O sabahını yerleri paspaslayarak geçirmesi zindana atılmasından daha iyiydi.

Şimdiye kadar Kanunlar'ın çalındığına dair herhangi bir ize rastlamamıştı. Çanlar çalmıyor, muhafızlar etrafta koşturmuyordu. Bütün sabah tükenmişliğin verdiği sersemlik içinde geçmişti.

Öğle vakti geldiğinde Gertrude ona bir saat izin verdi ve şekerleme yapmasını, sonra da kazandığı parayı hak etmesi için işe hazır ve nazır geri dönmesini emretti. Elisabeth öğle yemeğini Parsifal'in ona Güney Kulesi'nde gösterdiği odaya götürdü. Oda parlak kırmızı ve pas turuncusu renklerine bezenmiş ağaç kümelerinin etrafını çevrelediği yemyeşil araziye bakıyordu. Aldatıcı güneşiyle serin bir sonbahar günüydü ve eğitim alan muhafızlar dışarıda kılıç talimi yapıyordu. Elisabeth uzaklardan gelen bağırma ve kılıçların birbirine çarpma seslerinin esintiyle beraber içeriye süzülebilmesi

CamScanner ile tarandı

için pencerelerden birini açtı. Eğitim alanların yaşı Elisabeth'ten pek büyük değildi. Sadece haftalar önce kendini kolayca onların arasında hayal edebilirdi. Şimdiyse kendi bedenine musallat olmuş bir hayalet gibi kirli bir camın ardından hayatını izlediğini hissediyordu. Nereye ait olduğundan ya da hâlâ bir yabancı olup olmadığından, hatta ne istediğinden emin değildi. Nathaniel ve Silas'la tanıştıktan sonra esas düşmanın büyü olduğunu söyleyip eski haline ve düşüncelerine geri dönebilir miydi gerçekten?

Öğle molasının yarısı geride kalmıştı ki Elisabeth köşedeki çalışma masasında otururken Parsifal kapının eşiğinde belirdi. "Burada olabileceğini düşündüm," dedi. "Sana eşlik edebilir miyim?"

Elisabeth başını sallayarak onaylayınca Parsifal dışarıya bakmak için pencerenin yanına geldi. "Geçen gün utancımdan sana söyleyemedim ama eskiden buraya diğer çıraklar bana zorbalık ettiği için gelirdim. Adın Parsifal olunca başına böyle şeyler gelebiliyor. Ben de hep muhafız olup onları yaptıklarına pişman edeceğim günü hayal ederdim."

Elisabeth birden elmasını çiğnemeyi kesti. "Muhafız mı olmak istiyordun?"

"*Bu kadar* şaşırma, tabii ki istiyordum. Bütün çıraklar muhafız olmak ister. Bazen haklı sebepleri vardır ama çoğunlukla yetkili olma ve diğer çıraklara hayatı zindan etme fikri onlara cazip geldiği için muhafız olmak isterler."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Elisabeth ama sonra Muhafız Finch'i düşününce ona hak verdiğini itiraf etmek durumunda kaldı. "Fikrini değiştiren ne oldu?"

Parsifal omuz silkti. "Emin değilim. Sadece şu hayatta sert görünmek ve kılıcını bir şeylere saplamaktan daha fazlası olmalı, sence de öyle değil mi? Fark yaratmanın başka yolları da olabilir." Orada durmuş anahtarlığıyla oynarken bir şey söylemek için ce-

CamScanner ile tarandı

saretini toplamaya çalışıyordu sanki. Saniyeler geçtikçe Elisabeth huzursuz olmaya başladı. Birden, "Elisabeth," dedi Parsifal, "idare memuruna adının Elisabeth Cross olduğunu söylediğini biliyorum. Ama sen... sen aslında gazetelerdeki Elisabeth Scrivener mısın?"

Elisabeth'in yüzü, kanı çekilmişçesine bembeyaz oldu. Elisabeth ismi o kadar yaygın kullanılıyordu ki değiştirmemesinin sorun olmayacağını düşünmüştü.

"Kimseye söylemem," diye alelacele ekledi Parsifal. "Başka kimse bilmiyor. Sadece geçen günü düşünüp durdum, sana etrafı gezdirdiğimde daha önce bir Büyük Kütüphaneye girmemiş biri için kara büyü kitapları hakkında çok fazla şey biliyordun. Ben de, bilirsin işte, gazeteden hikâyeni takip ediyordum." Kulakları kızarmıştı. "Yani işte, Sekizinci Seviye bir Sihrişeri alt ettiğin için ilgimi çekmişti."

Elisabeth birden doğruldu. "Haberlerde benimle ilgili başka bir şey geçti mi?"

"Yok, geçmedi! Bu yüzden istedim ki... Aslında Şansölye'nin basın toplantısından sonra tamamen ortadan kaybolmuş gibiydin." Omzunun üzerinden baktı, sonra da sesini alçalttı. "Lonca için bir çeşit gizli görevde misin? Yani bir tür sivil polis gibi?"

Elisabeth bön bön baktı.

"Doğru ya," dedi Parsifal anlamış gibi, burnunun kenarına hafifçe vurarak. "Gizli görevdeysen bunu zaten bana söyleyemezsin demektir."

Bir insanın hayatı boyunca başını kaç kez belaya sokabileceğini merak ettiği sırada, "Aynen öyle," dedi Elisabeth cılız bir sesle.

Parsifal tekrar omzunun üzerinden baktı. "Ah, sana verebileceğim bazı bilgiler var. Bu sabah iki muhafızın konuşmalarını duydum. Görünüşe göre sabotajcı dün gece Kraliyet Kütüphanesi'ne saldırmış."

CamScanner ile tarandı

"Ne?"

"Muhafızların mahzene bir kara büyü kitabını transfer ettikleri sırada Altıncı Seviye bir kara büyü kitabını çalmış. Olayı gizli tutuyorlar çünkü basını coşturmak istemiyorlar. Ama ben bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Bilirsin işte," dedi sesini alçaltarak, "soruşturman için."

"Teşekkür ederim, Parsifal," dedi Elisabeth. "Şimdi ben şeye geri dönmeliyim... Ah..." Başıyla pencereyi işaret ederek Parsifal'in hayal gücünü kullanmasını umdu.

"Ah, evet, kesinlikle! Polis incelemesi mi? Birini mi gözetliyorsun? Doğru ya, bana söyleyemezsin. Burada bile olmamam lazım. O zaman ben..." Parsifal kapıya doğru bir adım attı. Elisabeth onu başıyla onayladı ve burnunun yan tarafına hafifçe vurdu. Parsifal heyecanlı görünerek dışarı çıktı.

Elisabeth rahat bir nefes alıp sandalyesine geri çöktü. En azından bu konuşmadan iyi bir şey çıkmıştı. Muhafızlar sabotajcının Kanunlar'ı çaldığına inandıysa, düşük rütbeli bir hizmetçiden şüphelenmeleri pek olası değildi. Belki birkaç gün daha geçtikten sonra dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan Ashcroft'a odaklanabilirdi. Artık Ölüm Kronikleri de Yamaçlar'a doğru yola çıktığına göre, bu konuya odaklanmak için acele etmesi her zamankinden daha önemliydi.

Kendini eve sürükleyip üst kattaki yatak odasına çıktığını belli belirsiz hatırlıyordu. Dikkatini çeken tek detay, kâbus gördüğü geceden beri Nathaniel'ı görmemiş olmasıydı. Önceki gün kendisini çalışma odasına kapatmıştı ve Elisabeth kapısının altından sızan zümrüt yeşili ışıklardan hareketle hâlâ odasında olduğunu tahmin etti. Hatta odasından bir kere bile çıkmamış olduğundan şüphelendi.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth, üst katta bir mum yaktı. Hizmetçi üniformasını değiştirmemişti çünkü tuz ve demire ihtiyacı olabileceğini düşünüyordu. Şeytandeşen yerde, kolayca uzanıp alabileceği kadar yakınında ama tehdit edici görünmeyecek kadar da uzağında duruyordu. Kanunlar'ın onu düşmanı olarak görmesini istemiyordu.

Kara büyü kitabı yatağının altında, Kraliyet Kütüphanesi'nden kaçırmak için koyduğu çuvalın içinde duruyordu. Elisabeth çuvalı çekip çıkardı ve kucağına aldı, çuvalın içindeki zincirlerin ağırlığını hissetti. Elisabeth oturduğu zeminde sırtını yatağına verdi, kara büyü kitabını çıkarıp çuvalı bir kenara ve çözdüğü zincirleri de halının üstüne koydu. Artık Kanunlar hareketsiz ve tepkisiz bir şekilde duruyordu. Elisabeth rahatlamak için derin bir nefes aldı ve elini havaya kaldırdı.

"Ben düşman değilim, bir dostum," dedi ve niyetinin kolundan süzülüp derisinden kara büyü kitabına geçmesini umarak avucunu yavaşça kitabın üzerine koydu.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Ona öfke ve ihanetle gürleyen bir ses çıkmadı ya da odayı uğursuz bir baskı hissi doldurmadı. Sessizlikten başka bir şey yoktu. Ama sonra sayfaları görünmez bir esintiyle titreşmeye başladı. Yaşlı bir adam gerinerek uykusundan uyanıyormuş gibi Kanunlar, Elisabeth'in elleri arasında açıldı.

İçi önce umutla, sonra da kaygıyla doldu. Ashcroft bu kara büyü kitabını anlamak için bunca zamandır uğraşmasına rağmen sonuç alamadıysa, onun başarısız olduğu bir şeyde Elisabeth neden başarılı olacaktı ki? Onun aksine Prendergast'ın sırrının konusu hakkında Elisabeth'in hiçbir fikri yoktu, ayrıca şifreler ve kodlar hakkında da bilgi sahibi değildi. Bu aşamaya gelmek dikkatinin o kadar büyük bir bölümünü tüketmişti ki sonrasına hazırlanacak vakti olmamıştı.

Elisabeth önünde açılan sayfaları taradı. Kelimeler görüşündeki bulanıklıkta yüzüyordu, gözlerini kırpıştırarak yorgunluğunu atmayı

CamScanner ile tarandı

denedi ama sorunun gözlerinde olmadığını fark etti. Hareket eden kelimelerdi, mürekkep parşömenin üzerinde yavaş pınarlar halinde süzülüyordu. Farklı bir bölüme geçti, Enokyan dilinde yazılmış diyagramları geçtikten sonra orada da aynı şey olduğunu gördü. Metnin kendisi okunaklı olsa da cümle düzeni tamamen bozulmuştu. Bazı yerlerde kelimeler öyle bir dizilmişti ki paragrafın tamamı anlaşılmaz bir hal almıştı:

Parlaklıklarıyla iblis asiller güneşsiz altında bir gökyüzünün dikkat çekerler. Her iki haftada bir bürünmüş ipeklere, binip boynuzlu atlara beyaz, intikam isteyen ifrit sürüleri yanlarında ormanlarında Ötedünya'nın çıkarlar avına yaratıkların. İblislerin kolay kolay borusunun avlanma sesi unutulmaz korkunçtur olduğu kadar güzel çünkü, taşlaşmış gibi sebep olur avın donakalmasına bu sayede...

Ancak geri kalanı Elisabeth okumayı bitiremeden dağılıyordu, cümleler tek sıra halinde yürüyen karıncalar gibi sayfanın üzerinde dolaşıyordu. Kafası allak bullak olan Elisabeth, keşif aynasını alıp Katrien'ı görmek istedi. Arkadaşının yeşil paslı aynada beliren beti benzi atmış yüzü, Elisabeth'in hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Arayı kapatacak zamanları yoktu. Olabildiğince hızlı bir şekilde en yüksek olasılıklar üzerinden geçip nefes nefese kaldılar.

"Cümleler spesifik bir tarih ve zamanda tam olarak birleşiyor olabilir," diye teori kurdu. "Mesela kış gün dönümünde gece yarısı ya da ay tutulması gibi belirli durumlarda."

"Ama Ashcroft yakında şifreyi kıracağından emin, değil mi? Yani durum buysa, olay önümüzdeki iki hafta içinde çatlayacak demektir ya da..."

"Ya da şifreyi kırmanın bambaşka bir yolu var," diye Katrien'ın sözünü tamamladı Elisabeth suratını asarak.

"Araştırmana bir kez daha göz gezdir," dedi Katrien çabucak. "Daha önce ilgisiz gelen bir ipucu olabilir. Prendergast'ın sırrını şifreleyerek gizlediğinden emin miyiz mesela, yoksa bu, insanların

CamScanner ile tarandı

herhangi bir kanı olmadan yapmış bir varsayımdan ibaret mi? Bu sırada ben de bir şeyler bulabiliyor muyum bir bakayım."

Zamanları tükendiğinde Elisabeth, Karen'ın huzur içinde yok oluşunu izlerken gitmesin diye yalvarmak için acınası bir arzu duydu. Yalnızlığı üzerine çullanarak tükenmişliğin verdiği sersemliği daha da kötüleştirdi. Yatağa gitmesi gerektiğini biliyordu ama yerden kalkıp Kanunlar'a zincirlerini takamayacak kadar yorgundu.

Bunun yerine kendini boş boş kitabın sayfalarını çevirip hareketli metin tarafından hipnotize edilirken buldu. Cümlelerin dizilimleri değişirken iblislerin ziyafetlerinde ne yediklerine ya da bir hafta boyunca geceleri devam eden balolarında ne giydiklerine dair pek çok huzursuz edici açıklama okudu. Bölük pörçük ifadeler Elisabeth'in gitgide daha fazla rahatsız olmasına yol açsa da gözlerini kitaptan ayıramıyordu.

Zebirlenerek kuğular öldürülen it ürünüyle, özel lezzetlerinden bir ziyafetlerin...

En modaya o akşam uygun kıyafet, kaybetmesinler diye ihtişamlarını kumaşa işlenen canlı canlı yapılmış güvelerden bir beyaz gece elbisesiydi...

Komodinin üstündeki mum ışığı azaldı. Elisabeth'in kafası sallandı. Kopuk imgeler gözkapaklarının ardında dönüp duruyordu. Zarif kostümler içinde dans eden, ziyafet çekerken sırıtan, eti parçalara ayıran iblisler... Kâbusa varan hayaller, tıpkı sirenlerin gemi kazası geçirmiş bir denizciyi tutup suların derin ve karanlık sessizliğine sürüklemeleri gibi Elisabeth'i ele geçirmiş aşağı çekiyordu sanki.

Elisabeth birden uyandı.

Ya da uyanmadı çünkü uyanması için bunun bir rüya olması gerekirdi.

Elisabeth eski tip bir atölyede buldu kendini. Kirişlerden ona pek de tanıdık gelmeyen bitkiler öbekler halinde sarkıyordu. İç

CamScanner ile tarandı

yağlı mumlar her yerde titreşiyor, lekeli yer döşemelerine yağlı, sarı balmumu damlatıyordu. Raflar ve odanın ortasındaki masanın üstü tuhaf nesnelerle doluydu: Kuş tüyleri, hayvanların kafatasları, bir kavanoz sirkenin içinde yüzen bulanık topaklar. Ancak onu rüya gördüğüne inandıran kısım bu değildi. Oda bir boşlukta asılı duruyordu. Yer döşemelerinin kırık kısımları karanlık bir uçuruma açılıyor, tavanın içeri düşmüş tahta parçaları da yukarıda aynı karanlık boşluğu gösteriyordu.

Hayır, hiçliğin ortasında değildi. Parlak siyah madde Elisabeth'e tanıdık bir şeyi hatırlatıyordu. Pigmentlerin o yoğun, belirgin kokusu sinmişti içeriye. Mürekkep.

"Sen kimsin?" dedi arkasından bir adamın öfkeli, haşin sesi. "Burada ne işin var?"

Elisabeth hemen arkasına döndü, kalbi kaburga kemiklerini kıracak kadar güçlü bir şekilde atıyordu.

Orada duran adam, Nathaniel ve Ashcroft'la tanışmadan önce bir büyücünün nasıl görüneceğine dair Elisabeth'in kurduğu bütün düşlerin bir yansıması gibiydi. Uzun boylu, zayıf, soluk benizli, parlak obsidiyen gözlüydü ve çenesinde bir noktaya kadar kısa kesilmiş siyah sakalları vardı. Uçuşan bir cübbe giymişti ve bütün parmakları farklı renkte taşları olan yüzüklerle süslenmişti.

"Her kimsen, sana herhangi bir şey anlatmayı reddediyorum," diye çıkıştı. "Yüzlerce yıldır bu yerde boş yere mahsur kalmadım ben."

Yüzlerce yıldır. Sesi ciddiyetini yansıtıyordu. Elisabeth, adamın yüz ifadesini okuduğunda ise tam anlamıyla öfkeli olmadığını gördü. Öfkenin altında yatan bir korku vardı; Elisabeth buraya ondan zorla bir şey almaya gelmiş gibi hissediyordu sanki. Cübbesi gibi atölyedeki diğer her şey de eski modaydı, yüzlerce yıldır dokunulmamış eşyalardı.

CamScanner ile tarandı

Burası her neresiyse, rüyasında yaratmamıştı. Bu adamı, bu büyücüyü de rüyasında görmüyordu. Etraflarını çevreleyen mürekkep boşluğuna tekrar bakarken gözleri aklına gelen olasılığın etkisiyle kocaman açıldı. Prendergast sırrını Kanunlar'ın *içine* saklamıştı.

Elisabeth bakışlarını tekrar büyücüye çevirdi. "Siz Aldous Prendergast mısınız?"

Böyle söylemesi pek hoş olmamıştı. Adamın yüzü gölgelendi ve aralarındaki mesafeyi birkaç uzun adımla aştı. Elisabeth'i omuzlarından kavrayıp, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu. Elisabeth'i dişleri birbirine çarpacak kadar sarsarak, "Cevap ver bana kızım!" diye bağırdı.

"Bilmiyorum! Kanunlar'ı okuyordum. Uyuyakalmışım."

"Bu imkânsız," dedi söylenerek.

"Üç yüz yaşını aşmış birinin ağzına pek yakışmadı," diye çıkıştı Elisabeth. "Çünkü bu da bana imkânsız geliyor."

Prendergast'ın omuzları çöktü. Elisabeth'in omuzlarını bıraktı, masanın kenarına tutunup dik dik bakmaya başladı. Adamdan biraz bile korkmuyor olması Elisabeth'i şaşırtmıştı. Adam o kadar zayıftı ki Elisabeth kendisine zarar vermeye kalkarsa onu kolayca duvarın dibine itebilirdi.

"Hangi yıldayız?" diye sordu nihayet, bakışlarını amonyakla korunmuş fare kuyruğuna benzeyen şeylerle dolu şişeye yönelterek.

Elisabeth'in dilinin ucunda bekleyen bir sürü soru vardı ama onun sorularını cevaplamadan bunların birine bile yanıt alabileceğini sanmıyordu. "Bin sekiz yüz yirmi dört."

Adamın aldığı cevabı sindirmesi gerekmişti. "Hayatta değilim," dedi çok uzun sürmüş gibi gelen bir süre sonra. "Gerçek anlamda hayatta değilim."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth ürperdi. Çöküк yanaklarına ve bir deri bir kemik haline başka bir açıdan bakarak, "Nekromansi," deyiverdi.

"Hayır, nekromansi değil, seni şapşal çocuk!" diye çıkıştı adam. "Ceset değilim ben. Fiziksel bedenimi ölümlü dünyada bıraktım ve zihnimi buna demirledim... Bu... Ah, anlayacağını sanmıyorum zaten. Büyücü olmadığın kesin, tabii benim zamanımdan beri standartlar aşırı derecede düşmediyse... Tek bilmen gereken şu: Buraya hapsolmayı kendim seçtim. Buradan ayrılamam. Senin de beni Kanunlar aracılığıyla ziyaret edememen gerekir, yani benim iznim olmadan."

Elisabeth etrafına bakındı. "Kanunlar'ın içinde miyiz? Bir tür alternatif boyut mu burası?"

Adamın gözleri kısıldı. "Demek doğaüstü teorisini biliyorsun."

Elisabeth ona sadece çok fazla roman okuduğunu söylememeye karar verdi.

"Burası yapay bir varoluş düzlemi," diye devam etti adam gönülsüzce. "Benim kara büyü kitabıma demirlenmiş durumda ve içinde bulunduğumuz odadan daha büyük değil. Daha büyük bir düzlem yaratma girişiminde bulunmak ölümlü dünya ile Ötedünya arasındaki sınırın istikrarını bozabilirdi."

"Demek gerçekten oraya gittiniz," dedi Elisabeth. "Ötedünya'ya gittiniz."

Adamın gözleri daha da kısıldı. "İnsanların çoğu bana inanmadı. Çalışmalarımın uydurma olduğunu iddia ettiler."

"Tek bir adam dışında." Elisabeth adamın yüz ifadesini dikkatle inceledi. "Size arkadaşınız olduğunu söyleyen bir adam."

Adamın yüz ifadesi, sarsıldığını belli ediyordu. "Kimsin sen?" dedi nefesi kesilerek.

CamScanner ile tarandı

"Adım Elisabeth Scrivener. Ben bir kütüphaneci çırağıyım, yani eskiden öyleydim. Ama bu önemli değil. Kanunlar'ın içinde gizlenmiş bir şifre yok, değil mi? Şifre *sizsiniz*. Cornelius Ashcroft'tan kaçmak için buraya gizlendiniz."

Prendergast'ın masanın kenarını sıkan parmaklarının kanı çekilmişti.

"Gizlenmeseydiniz," diye devam etti Elisabeth, konuştukça gerçekleri daha iyi kavrıyordu sanki, "büyü yaparak anılarınızı okuyacak ve gizlediğiniz sırrı sizden zorla alacaktı." Elisabeth, gözlerinin kocaman açıldığını görünce, "Oğlu da bana aynısını yapmaya çalıştı," diye açıkladı.

Prendergast ona bir dakika daha dik dik baktıktan sonra gülmeye başladı. Gülüşünde Elisabeth'i panikleten tiz bir asap bozukluğu vardı. Elisabeth adamın burada yüzlerce yıldır tek başına mahsur kaldığını ve Nathaniel'ın gözetimine girdikten sonra kendisinin de bu adamdan çok farklı davranmadığını kendine hatırlattı.

"Yalan söylüyorsun," dedi adam nefesini toparladığında. "Artık anlıyorum. Ashcroft'un ekibindensin. Bilmenin ya da tahmin etmenin başka bir yolu olamaz..."

"Değilim! Yemin ederim."

"Bir şeyden çok eminim: Ashcroftlar kurbanlarını tek parça bırakmazlar." Gözlerinden şiddetli bir parıltı geçti. "O sevgili eski dostumun ilgisi ve alakasının yerine sonsuza dek herkesten izole kalmaya beni iten şeyin ne olabileceğini hayal edebiliyor musun? *Her şeyi* geride bıraktım ben. Gerçek bedenim akılsız, ağzından salyalar akan boş bir kabuk haline geldi. Ama zihnimi paramparça ettikten sonra Cornelius zaten beni bu hale getirecekti. En azından bu şekilde ona, yani şeytanın ta kendisine engel olmuş oldum." Prendergast aniden gaddar bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Onu asla elde edemeyecek. Sen de öyle."

CamScanner ile tarandı

"Neyi elde edemeyecek?"

Prendergast cevap vermedi. Atölyenin derinlikleri, darmadağın olmuş ve bel vermiş rafların arası dışında gidebileceği başka bir yer olmasa da arkasına dönüp cübbesini dalgalandırarak uzaklaşmaya başladı.

"Kurnazlığınızla Cornelius'u yenmiş olabilirsiniz," diye haykırdı Elisabeth arkasından aceleyle giderek. "Ama artık oğlu sırrınızın peşinde. Burada olduğunuzu biliyor ve sizi bulana kadar durmayacak."

Prendergast cılız elini sallarken parmaklarındaki mücevherler mum ışığında parıldadı. "Önemli değil. Zaten o da..."

"Benim yaptığım gibi buraya gelemeyecek mi?"

Adam yürümeyi kesti. "Vaktini boşa harcıyorsun."

"Beni dinleyin," diye ısrar etti Elisabeth. "Sizin kara büyü kitabınızın peşine düştüm çünkü Cornelius'un oğlu Büyük Kütüphanelerden Sihrişerleri serbest bırakmaya başladı. Düzinelerce insan öldü. Bunu neden yaptığını öğrenmem lazım, böylece Lonca'ya bir kanıt götürebilirim. Aksi halde hiçbir zaman adaletin huzuruna çıkarılmayacak."

Odaya sessizlik hâkimdi. Nihayet, "Yani işe koyuldu, öyle mi?" dedi Prendergast yorgun bir şekilde. "Cornelius'un başladığı işi bitirmeye çalışıyor."

"Bana ne planladığını söyleseniz yeter. Konu her neyse Büyük Yamaçlar Kütüphanesi'ne bağlı..."

Prendergast'ın sesi kırbaç gibi şakladı. "Yeter! Beni rahat bırak. Ne planladığı önemli değil çünkü..." eğilip ellerini dizlerine koydu ve cümlesinin geri kalanını güçlükle bitirdi, "ben olmadan... başaramaz."

Elisabeth, Kraliyet Kütüphanesi'nden kara büyü kitabını çalmış, bir iblisten yardım almış ve buraya kadar gelmişken pes edecek de-

CamScanner ile tarandı

ğildi. Prendergast'ın arkasından gelip kolunu tuttu. Elisabeth'in dokunuşuyla adamın bütün bedeni titredi ve dizlerinin üstüne çöktü. Yüzü acıyla buruşmuştu.

Elisabeth şimdi suçluluk duyuyordu. "İyi misiniz?"

Ama bunu sorar sormaz olup bitenlerin Prendergast'la sınırlı olmadığını fark etti. Mumlar erimiş balmumu havuzlarında cızırdıyor, atölyeye karanlık çöküyordu. Ardından yer yerinden oynadı, sismik sarsıntı neredeyse Elisabeth'i yere düşürecekti. Masanın üstündeki kavanozlar yere düşüp tuzla buz oldu.

"İblis Kanunları," dedi Prendergast dişlerini sıkarak. "Kara büyü kitabına bir şeyler oluyor. Tehlikedesin, kızım. Vücudun hâlâ ölümlü dünyada."

Elisabeth'in yüreği ağzına gelmişti. "Nasıl geri döneceğim? Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum ki."

"Atla!" diye çıkıştı Prendergast.

Elisabeth'in adamın emri ya da etrafındaki dağılan dünya üzerinde düşünecek zamanı olmadı. Kenara koşup bütün gücünü topladı ve kendine, *Bunların hiçbiri gerçek değil. Hepsi aklımda olup bitiyor. Aslında bir yere düşmüyorum,* diyerek yer döşemelerinin kenarından kendini aşağıya bıraktı.

Ama düşüyormuş gibi hissediyordu; havada süzülüp dönüyordu, artık aşağı yukarı algısı da birbirine karışmış, ağzına keskin bir mürekkep tadı dolmuş, o da yetmezmiş gibi burnuna dolmaya başlamış onu boğuyordu...

Elisabeth düşme hissiyle nefes nefese kalmış bir şekilde uyandı, ruhu bedenine zorla sokulmuştu sanki. Yatak odasının zemininde, kucağında Kanunlar'la afallamış bir halde oturuyordu.

Mum çoktan sönmüştü. Ama bittiği için değildi, Elisabeth uykusunda yana doğru kaymıştı ve omzu komodine çarpmıştı. Çarpmanın etkisiyle mumluk devrilmiş ve akan balmumları ateşi

CamScanner ile tarandı

söndürmüştü. Elisabeth yangın çıkmadığı için kendini şanslı sayıyordu. Ama birden bu düşüncesinden vazgeçti çünkü çok daha kötü bir şey yapmıştı.

Sıcak balmumu damlaları İblis Kanunları'nın sayfalarına sıçramıştı. Elisabeth balmumunun kenarlarından kan yerine mürekkep akarak sayfaları kararttığını gördü. Hemen doğrulup kara büyü kitabını halının üstüne ters çevirdi. Ters dönünce, içinden kaçmaya çalışan bir şey varmış gibi kitabın kapağı inip kalkmaya ve bel vermeye başladı. Kitabın ayışığının etkisiyle yere vuran gölgesi büyüyordu. Elisabeth kemerinden bir tuz topu kopardı, çok geçmeden ikinciyi almak için uzandığında zayıf, pullu bir el yerin üzerinde dönerek uzandı ve tüyler ürpertici dokunuşuyla Elisabeth'i bileğinden yakaladı.

Kanunlar bir Sihrişere dönüşmüştü.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ ÜÇ

Elisabeth top patladığında tuzun tadını alabiliyordu, odanın içi tuz tanecikleriyle dolmuştu ve ayışığında kar gibi şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu. Parmakları, Elisabeth'in bileğini kurtarabileceği kadar gevşemişti. Sihrişer bu patlamaya boğuk bir çığlıkla karşılık vermişti. Ardından kafa karışıklığıyla eli ayağına dolanmış, pullu uzuvları dört bir yana çarpmaya başlamıştı, ardından odanın kapısı menteşelerinden kopup düşmüş ve ayışığı koridor duvarını aydınlatmıştı. Kapının eşiğinde kambur, uzun kulaklı bir figür duruyordu. Bir başka çığlığın ardından fırlayıp köşeyi döndü.

Elisabeth yerden Şeytandeşen'i kaptı ve kapının kalan parçalarının üzerinden atlayıp peşine düştü. Sihrişer koridorda topallayarak hızlı hızlı ilerliyordu, cildinin kökeni artık anlaşılmıştı. Ashcroft Malikânesi'ndeki cinleri andırıyordu ama kırmızı pulları tozlu ve kuruydu, ayrıca derisi boyunca uzanan bir dikiş izi vardı. Kitap bitleri kulaklarını lime lime etmişti. Vücuduna yapışmış altın varak parçaları yılların etkisiyle matlaşmış ve pul pul olmuştu.

Sihrişer merdivenlere vardığında dörtnala atlaya atlaya indi, pençeleri halıda derin yaralar açıyordu. Aşağıya indiğinde bir masaya doğru sendeleyip üzerindeki vazoyu mermer zemine devirdi. Dökülen sular ve kırık porselenler arasına güller saçılmıştı. Antrede ne zamandır canlı güller vardı? Elisabeth daha önce fark etmemişti.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth merdivenleri boş verip tırabzanlardan kayarak indi ve Sihrişer ıslak mermer üzerinde sendeleyerek dengesini sağlamaya çalışırken saldırıya geçti. Elinde hazırda tuttuğu Şeytandeşen'le yavaşça Sihrişere yaklaşmaya başladı. Sihrişer Elisabeth'ten çekinerek sıska kollarını göğsünde kavuşturdu, mürekkep karası gözleri yuvarlak ve parlaktı. Elisabeth onu köşeye sıkıştırırken içine doğan acıma hissini bastırmaya çalıştı. Sihrişerin gücünü hafife alacak değildi, odasının kapısına yaptıklarından sonra olmazdı. Telaşlı bir Altıncı Seviye, bir muhafıza galip gelebilmek için yeterince güçlüydü.

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor?"

Elisabeth, Nathaniel'ın sesinin koridorun diğer ucundan geldiğini duyunca donakaldı. Bir an sonra Nathaniel geç saate rağmen tam takım giyinik halde antreye vuran ayışığının altında belirdi. Durup girişe yaslandı ve her gün böyle bir kaosla karşılaşıyormuş gibi gördüğü manzarayı sakince değerlendirdi.

Elisabeth'in midesi ilginç manevralar denemekle meşguldü. Nathaniel'ı son gördüğünde rengi atmıştı ve titreyerek Silas'ın elini tutmuştu, o anı dün gibi hatırlıyordu. Onu o halde gördüğünden beri kendini bu kadar toparlamış olması Elisabeth'e imkânsız geliyordu. Sanki kendisinde değişen hiçbir şey olmamış gibi son derece normal görünüyordu. Gerçi değişen bir şey yoktu zaten. Başından beri çektiği acıyı Elisabeth'ten saklamıştı. Üstelik kendisini anlayan Silas dışında herkesten yaşadığı çaresizliği gizlemişti.

"Scrivener," dedi Nathaniel iç çekerek. "Büyük büyükannemin paha biçilmez antik vazosu yere düştüğü anda bu işte senin parmağın olduğunu anlamalıydım." Ardından bakışlarını Sihrişere çevirdi. "Peki, bu kim? Arkadaşın mı?"

Kanunlar sivri dişlerini gösterip kulak tırmalayıcı bir çığlık atınca üstlerindeki avize titredi.

CamScanner ile tarandı

"Büyüleyici," dedi Nathaniel. Elisabeth'e dönüp, "Siz ikiniz daha fazla şeyi kırıp dökmeye niyetliyseniz, Clothilde Hala'nın duvar kiliminden yıllardır kurtulmaya çalışıyorum. Görünce hemen anlarsınız. Leylak rengi."

Elisabeth lafa giremeden birkaç kez ağzını açıp kapatmak durumunda kalmıştı. "Yardımına ihtiyacım var."

"Ne için? Durumu kontrolün altına almışsın bence."

"Bir Sihrişeri tekrar kara büyü kitabına dönüştürebilir misin? Büyü yaparak yani?"

"Muhtemelen, yani aşırı güçlü olmadığını varsayıyorum." Nathaniel tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

Elisabeth dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tuttu. Kâbusları bir kenara koyacak olursa, Nathaniel her zamanki kadar sinir bozucuydu. "Bu kara büyü kitabı Ashcroft'a karşı önemli bir kanıt." Acı içinde itiraf etti: "Sahip olduğum tek şey bu."

Nathaniel'ın iki kaşı da kalkmıştı. "Kraliyet Kütüphanesi'nde bir işler karıştırdığını biliyordum. Ama hırsızlık? Gerçekten mi, Scrivener?"

Elisabeth'in yanakları kızardı. Şeytandeşen'i tutan parmakları gevşedi. Hatasını yaptığı anda fark etse de sonuçta dikkatinin dağılmasına izin veremezdi, Sihrişer harekete geçtiğinde tepki vermekte yarım saniye geciktiği için Sihrişer onu bir kenara fırlatıp önündeki engeli aşmıştı. Bir an sonra Elisabeth yerde nefesi kesilmiş bir şekilde yatıyordu.

Kaçmasına izin verme, diye düşündü çaresizce. Kanunlar kaçarsa her şey biterdi.

Büyülü sözler havada uçuştu. Elisabeth'in üstünden zümrüt yeşili bir ışık fırıl fırıl dönüyor, etrafa saçılmış güllerin taç yapraklarının resmini ıslak mermerlere yansıtıyordu. Elisabeth pencereden bir karış uzakta, tam sıçrarken havada donakalan Sihrişeri

CamScanner ile tarandı

görmek için bir dirseğinden güç alıp öksürerek doğruldu. Hemen arkasında duran Nathaniel, bir kolunu öne doğru öyle gergin bir şekilde uzatmıştı ki boynundaki damar aşırı belirginleşmişti. Dudakları büyülü sözleri mırıldanırken eli sarf ettiği eforun etkisiyle titriyordu.

Sihrişer yavaş yavaş kendi içine doğru kıvrılmaya başladı. Uzuvları katlandı, başı eğildi, pulları içine çekilip büzüştü. Şekli küçüldükçe küçüldü. Ardından ışık yok oldu, Kanunlar yere sağlam, zarar görmemiş bir şekilde düştü ve yere çarpma sesi antrede yankılandı.

Nathaniel nefes nefese iki büklüm kalırken Elisabeth ayağa kalktı. Nathaniel boğuk iniltisini bastırmaya çalıştığında Elisabeth farkında olmadan Nathaniel'dan gücünü aşacak bir şey istemiş olduğunu anladı. Nathaniel'ın böyle bir büyüyü kolayca yapabileceğinden emindi, sonuçta heykellere hayat vermiş ve fırtınalar çıkarmıştı ancak gerçek şu ki daha önce bir Sihrişerin tekrar kara büyü kitabına dönüştürülebileceğini duymamıştı. Kolay bir şey olsaydı Büyük Kütüphanelere ya da muhafızlara gerek kalmazdı.

"Nathaniel," dedi ve ona doğru bir adım atıp yere yığılıverdi.

Gözlerine karanlık çökmüştü. Kanı kulaklarında gümbürdüyordu. Sersemlik dalgaları arasında birisinin onu tuttuğunu fark etti. Gözlerini hızlıca kırpıştırdı ve dünya gözlerine tekrar dolmaya başladı. Nathaniel ona dokunuyordu. Elleri Elisabeth'in yanlarında, kollarında dolaşıyordu; hem kişisel olmayan hem de telaşlı bir dokunuştu bu. Herhangi bir yerinden yaralandı mı diye kontrol ediyordu.

Elisabeth durmasını istemedi. Daha önce kimse ona böyle dokunmamıştı. Elleri cildinde kuyruklu yıldızların izleri gibi telaşlandıran ve heyecan veren bir etki bırakıyor, vücudu daha fazlası için âdeta yalvarıyordu. Kesilen nefesinden göğsüne bir ağrı çökmüştü. Hissettiği duygunun yoğunluğunun altında eziliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Neren yaralandı? Bana söyleyebilir misin?" Cevap vermeyince Nathaniel, Elisabeth'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Elisabeth!"

Adının Nathaniel'ın dudaklarından böyle bir ses tonuyla döküldüğünü duymak nihayet Elisabeth'i kendine getirmişti. "Yaralanmadım," dedi. Nathaniel'ın parmak uçlarının dokunduğu yerlere kan hücum ediyor, nabzı hızlanıyordu. "Ayağa çok hızlı kalkmış olmalıyım. Sadece..."

Elisabeth'in sesi kısılırken, "Çok yorgunsun," diye sözünü bitirdi Nathaniel, gri gözleriyle Elisabeth'in yüzünü inceliyordu. "En son ne zaman uyudun?"

Üç gece önce. Tabii bunu yüksek sesle söylemedi. Nathaniel, yüz ifadesinden anladığı kadarıyla çoktan içine kapanmıştı. Elisabeth'in ayağa kalkmasına ve bir sandalyeye oturmasına yardım ederken Nathaniel'ın çenesi kasıldı. Paylaştıkları dokunuşlar toksik bir etki yaratmış ya da odadaki hava, suyun oluktan akması gibi döne döne boşalıyormuşçasına midesi bulanmış gibi görünüyordu. Elisabeth'in kafası allak bullak olmuş zonkluyordu. Sersemliği geçerken zihni olanları kavramaya ve bir açıklama getirmeye başladı: Nathaniel bunun kendi hatası olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Bekle," diye karşı çıktı ama Nathaniel çoktan uzaklaşmıştı.

"Silas," dedi Nathaniel.

Silas antrenin karanlık kısmından çıkınca Nathaniel yanına gitti. Elisabeth artık iyi hissediyordu, sersemliği neredeyse tamamen geçmişti ama içinde yükselen karmaşık duygular boğazında öyle büyük bir düğüm yaratmıştı ki güçlükle nefes alabiliyordu. Olacakları durdurabilmeyi, zamanı geri döndürebilmeyi, kendisine önce Nathaniel'la konuşma şansı verebilmeyi diledi. Çaresizce, Nathaniel'ın Silas'a doğru eğilip öfkeli ve alçak bir ses tonuyla konuşmasını izledi.

CamScanner ile tarandı

"Neden bana kâbus gördüğümü söylemedin? Artık çocuk değilim. Uyurken, evde başka biri varken büyü yapıyorsam, bunu bilmem gerekir! Tanrı aşkına Silas, ona zarar verebilirdim!"

"Efendim," dedi Silas teskin etmek isteyerek.

"Bu seferki neydi?" diye aralıksız devam etti Nathaniel. "Duvarlardan damlayan kanlar mı, yoksa koridorda sürünen cesetler mi? Belki de kişisel favorim olarak babam kesik boğazıyla etrafta yalpalayarak yürüyordur? Kâhyanın telaş içinde evden kaçmasına yol açmıştı bildiğin üzere."

"Bunlar halüsinasyon, efendim. Zararsızlar."

"Yapma." Bu sözü Silas'ın yüzüne tokat gibi inmişti. "Büyünün ailemin kanından geldiğini biliyorsun. Baltasar'a hizmet ettin sen."

Silas başını eğdi. "Bu yüzden bence benim fikrim..."

"*Yapma*, dedim sana. Benimle polemiğe girme. Bu konu tartışmaya açık değil." Ardından soğuk yüz ifadesi her zerresi bir sihirzade olduğunu hatırlatarak, "Bu bir emirdir," diye ekledi.

Silas'ın dudakları gerildi. Ardından sakince boyun eğdi.

Nathaniel ellerini saçlarının arasından geçirip antrede volta atmaya başladı. Ne Silas'la ne de Elisabeth'le göz teması kurdu. "Senin kalabileceğin alternatif yerler bulacağım, Matmazel Scrivener," dedi. "Bir iki günden uzun sürmez. Burada kalışın başından beri geçici bir durumdu." Sözlerini tamamlayıp merdivenlere yöneldi.

Elisabeth, saniyeler içinde "Elisabeth"ten "Matmazel Scrivener"a nasıl geçebildiğini anlamaya çalıştı. Yere düşüp açılarak yuvarlanan bir makara gibi durumun kontrolünü korkutucu bir hızla kaybediyordu. Müdahale etmezse Nathaniel'la iki yabancı gibi olacaklarını ve bir daha hiçbir şeyi eski haline getiremeyeceğini hissetti. Nefesi düzensizleşmişti.

CamScanner ile tarandı

"Kalacak başka bir yer istemiyorum!" diye bağırdı merdivenlere doğru.

Nathaniel bir basamak daha çıkıp durdu ve sırtını dikleştirdi. Elisabeth'le yüzleşmeye dayanamazmış gibi arkasını dönmedi.

"Burayı seviyorum," dedi Elisabeth, gerçekler dudaklarından dökülürken kendisini bile şaşırtıyordu. "Hatta bana... yuvam burasıymış gibi geliyor. Kendimi güvende hissediyorum. Senden ya da kâbuslarından korkmuyorum."

Nathaniel acı bir kahkaha attı. "Beni çok az tanıyorsun. Gerçek anlamda neler yapabileceğimi görmedin. Gördüğünde de fikrini değiştireceğine bahse girerim."

Elisabeth Karakoru'daki geceyi, Nathaniel'ın ormanda atasının yarattığı eseri, yüzlerce yıllık olmasına rağmen hâlâ kapanmayan o yarayı izleyişini düşündü. Korktuğu şey bu muydu? Baltasar'ın şeytani ruhunun kendi içinde yaşamaya devam ettiğini mi düşünüyordu? Elisabeth'in kalbi her atışında kaburgalarının arasına bıçak sokuluyormuş gibi acıyordu.

Elisabeth yere düşen güllerden birini aldı. Taç yaprakları ıslanmıştı ve dikenleri Elisabeth'in parmaklarını yaraladı. Aşk, hayat ve güzelliğin sembollerinden birini Nathaniel'ın boş, ümitsizlik kokan malikânesinde görmek çok garipti, ne var ki uzun zamandır evine bu açıdan bakmamıştı. Artık bu güllerin aslında kendisi için getirildiğini anlıyordu. Küllerin içinden doğmaya çalışan bir umut filizinin işaretiydi bu güller.

"Neler yapabileceğini görmemiş olabilirim," dedi Elisabeth. "Ama ne yapmayı seçtiğini gördüm." Bakışlarını elindeki gülden kaldırdı. "Bu daha önemli değil mi?"

Bu soru, Nathaniel'ın gardını düşürmüştü. Sendeleyip tırabzanlara tutundu. "Ashcroft'la savaşmana yardım etmemeyi seçtim."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'in yüreği burkuldu. Nathaniel'ın omuzlarına ve mutsuzluğunu alenen haykıran sırt çizgisine baktı. "Fikrini değiştirmen için geç değil."

Nathaniel hafifçe eğilip alnını koluna yasladı. İçeriye sessizlik çökmüştü. Antre eterik yanık kokuyordu, alt ton olarak ise güllerin belli belirsiz kokusu seçiliyordu. "Peki," dedi nihayet.

Elisabeth bir yudum şampanya içmiş gibi neşelendi ama birden çok fazla şey sormaya cesaret edemedi. "Burada kalabilir miyim?"

"Tabii ki kalabilirsin, seni afacan. İstesem bile sana engel olamam zaten." Nathaniel tekrar duraksadı. Elisabeth nefesini tutup, zor da olsa sözlerine devam etmesini bekledi. "Tamam, sana yardım edeceğim. Yüce bir amacım falan yok ama," diye ekledi hemen Elisabeth'in morali yükselirken. "Hâlâ ümitsiz bir vaka olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen hayatımıza mal olacak. Yapamayacağım tek bir şey varsa, o da eşi benzeri olmayan antikaları yerle bir etmene seyirci kalmaktır."

Elisabeth'in ağzı kulaklarına varıyordu. "Teşekkür ederim!" diye bağırdı arkasından.

Nathaniel elini sallayarak merdivenleri çıkmaya devam etti. Tam köşeyi dönüp görüş alanından çıkmadan önce Elisabeth, onun da gülümsediğini görebilmişti.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ DÖRT

Ertesi akşam Elisabeth keşif aynasını Nathaniel'ın çalışma odasına götürdüğünde, neredeyse yüzyıldır kayıp olduğunu söylemesine rağmen Nathaniel hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

"Halam Clothilde'a aitti," diye açıkladı. "Ben doğmadan önce ölmüş ama hep bu aynayı kayınvalidesini ve kayınpederini gözetlemek için kullandığına dair hikâyeler dinlerdim."

Elisabeth, Bayan Wick'in geçen gün ona söylediği şeyi hatırlayınca tereddüt etti. "Reformlar'dan sonra değil miydi?"

"Evet ama burası gibi eski evlerde ne kadar çok yasak eserin gizlendiğini bilsen şaşırırsın." Nathaniel gözlerini kapatıp odaklanarak parmaklarını aynanın kenarlarında gezdirdi. "Lovelace ailesi, kilerlerinde demir giyotinden ağzını hızla açıp kapatarak onları üst kata kadar kovalayan, hareketli işkence aletleri buldu. Ben bu evin bodrum katına inmiyorum bile. Baltasar bu evi inşa ettiğinden beri açılmamış kapılar var orada ve Silas bana onun kuklalarla ilgili garip bir takıntısı olduğundan bahsetmişti... Ah." Birden gözlerini açtı. "İşte oldu."

Elisabeth daha yakından bakabilmek için kanepenin üzerinde eğildi. Buz katmanı aynanın yüzeyinden geri çekiliyordu. Nathaniel'a göre aynanın bir sorunu yoktu; sadece yıllarca kullanılmadan durduğu için büyüsünün yenilenmesi gerekiyordu. Artık Elisabeth ile Katrien istedikleri kadar konuşabilirdi.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth neşeyle güldü. Bakışlarını çevirdiğinde Nathaniel'ın kendisini izlediğini, yüzünü bir tablo gibi dikkatle ve merakla incelediğini gördü. Gözleri buluştuğunda vücudundan bir şok dalgası geçtiğini hissetti. Sanki her şey birden netlik kazanmıştı: Nathaniel'ın omzunun üzerinden görebildiği çalışma odasındaki aletler, mum ışığında yumuşacık görünen dudakları, bu kadar yakından inanılmaz karmaşık görünen gözbebeklerinin kristalimsi yapısı...

Elisabeth bir an için bir şeyler olabileceğini hissetti. Ama sonra Nathaniel'ın gözleri bulutlandı. Boğazını temizleyip aynayı Elisabeth'e uzattı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Elisabeth üzerine hücum eden utanç dalgalarının yüzünden okunmaması için çaba sarf etti ve yanaklarının kızardığını fark etmediğini, ettiyse bile Katrien'la konuşacağı için heyecanlandığını düşünmesini umdu.

"Evet ama önce başka bir şey denemek istiyorum." Elisabeth içindeki heyecan titreşimlerini görmezden gelerek aynayı burnuna yaklaştırdı. "Bana Ashcroft'u göster," diye emretti.

Aynanın yüzeyinde girdaplar oluşurken Nathaniel gerildi. Görüntü netleştiğinde ise hiçbir imge göstermedi. Bunun yerine aynanın camı parlak altın sarısı ışıklarla doluydu. Elisabeth kaşlarını çattı: Daha önce aynanın böyle bir şey yaptığına şahit olmamıştı.

"Anlamıyorum. Etrafta ayna olmayan bir yerde mi şu an?"

"Bu, Ashcroft'un büyüsü." Nathaniel'ın gerginliği yatışmıştı. "Kendisine koruma büyüleri yapmış belli ki. Kötü ritüelleri durdurmaya niyetliler ama görünüşe göre keşif aynalarını da engellemişler."

Elisabeth bir süredir nefesini tuttuğunu fark edip bıraktı. "Her şeye hazırlıklı. Malikânesinde tutsakken bunu çok iyi anladım. Onu gözetleyebilme fikri gerçek olamayacak kadar güzeldi ama denemesem olmazdı."

CamScanner ile tarandı

"Belki de böylesi daha iyidir," diye anlayışla yaklaştı Nathaniel. "Onu uygunsuz bir durumda gördüğümüzü düşünsene. Ya da burun kıllarını kırparken. Veya..."

Elisabeth surat astı. Nathaniel olasılıklar listesine yeni maddeler eklemeden, "Bana Katrien'ı göster," dedi aynaya.

Aynanın yüzeyinde yine girdaplar oluşurken Elisabeth'in aynanın çerçevesini kavrayan parmakları gerginleşti. O sabah Katrien'la yaklaşık bir dakikalığına konuşabildiği düşünülürse, Katrien'ı da Nathaniel'ı da bu ana olabildiğince hazırlamıştı ama görüntülü konuşacakları an gelip çattığında Elisabeth son derece rahatsız ve gergin hissettiğini fark etti. Nedense en yakın arkadaşının Nathaniel'dan nefret etme ihtimaline dayanamayacağını düşünüyordu.

Katrien'ın yüzü aynada belirdi. Yerde bağdaş kurup oturmuş, fazlasıyla büyük bir yorganı etrafına sarmış ve çenesine kadar çekmişti. Bir şekilde bu halde bile tehditkâr görünmeyi başarmıştı. Belki de bu etkiyi yaratan Nathaniel'ı bir laboratuvar numunesi gibi inceleyen bakışlarıydı.

"Thorn," dedi monoton bir sesle.

"Quillworthy," diye yanıtladı Nathaniel.

Elisabeth'in her an kusabilirmiş gibi hissettiği uzun bir süre geçti. Nihayet Katrien bir elini yorganın altından çıkarıp kayan gözlüklerini yukarı itti. Ardından hiç böyle bir şey yapmamış gibi eli tekrar gözden kayboldu. "Sanırım yapacaksın," dedi. "Pekâlâ, başlamadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Böylece başından beri var olan o tuhaf atmosfer yok oldu. Elisabeth ayağa fırlayıp bunu kutlamamak için kendini zor tuttu. Katrien'ın ikisini de görebilmesi için aynayı belli bir açıyla tutuyordu. "Öncelikle Ashcroft, Büyük Uğurlusarnıç Kütüphanesi'ne saldırmakta birkaç gün gecikti."

CamScanner ile tarandı

Katrien kaşlarını çattı. "Sence bunun sebebi Kanunlar'da hiç ilerleme kaydedememiş olması mı?"

"Aynen öyle. Biraz zaman kazanmaya çalışıyor olmalı çünkü Yamaçlar için planladığı şeyi yapmaya hazır değil, ne planlıyorsa artık..."

Üçü gecenin ilerleyen saatlerine kadar konuştular. Konuşmaları bir keresinde rastgele oda teftişi yapılınca muhafız Katrien'ın gardırobunun üstünde yüzlerini görmesin diye apar topar aynanın büyüsünü kestiklerinde, diğer seferinde de onlara orta sehpada üç çeşitten oluşan bir akşam yemeği servis etmekte ısrar eden Silas tarafından bölündü. Katrien, Silas'ı ilgiyle izledi, neyse ki bir şey söylemedi.

Nathaniel'ı Kanunlar'a sokmaya çalışarak toplantıyı bitirdiler. Önce Nathaniel tek başına girmeye çalıştı, Katrien'ın dediğine göre kontrolü sağlamak içindi ama Elisabeth, Katrien'ın onun çabaladığını görmek istediğinden şüphelendi. Sonra ikisi, Elisabeth'in bir şekilde onu da beraberinde sürükleyebileceği umuduyla kollarını birbirine kenetleyip denedi. Ama her seferinde Elisabeth atölye boyutunda tek başına vücut buluyordu. Prendergast tekrar tekrar belirmesinden o kadar rahatsız olmuştu ki artık ona kopuk parmaklarla dolu kavanozlar fırlatmaya başlayınca denemelerine bu gecelik son vermeye karar verdiler.

"Elisabeth," dedi Katrien, hepsi ayağa kalkıp gerindikleri sırada. "Seninle bir şey konuşabilir miyim? Yani özel olarak?"

Elisabeth'in karnı panikle kasıldı. Nathaniel her koluna girdiğinde Elisabeth'in yanaklarının al al olduğunu Katrien fark etmiş olmalıydı. Gerçekten de bu konuda konuşmaları gerekiyor muydu? Nathaniel ile Silas çalışma odasından ayrılınca Elisabeth tekrar kanepeye gömülüp ellerini dizlerinin arasına aldı.

"İyi misin?" diye sordu Katrien. "Hazımsızlık çekiyor gibi görünüyorsun. Neyse, senin büyüye direnç göstermen kafamı kurcalıyordu. Sebebi ne olabilir diye bu meseleye biraz kafa yordum."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth minderlere çöküverdi. Organları gevşemekten erimeye başlamış gibi hissetti. "Aklına herhangi bir fikir geldi mi?"

"Şey," diye geveledi Katrien, "Kanunlar'ın içine girebilen tek kişi olmanın bir sebebi olmalı, tabii arada bir bağlantı da olmalı." Duraksadı. "Çatıdan düşüp hiçbir yerinin kırılmadığı günü hatırlıyor musun?"

Elisabeth geçmişi düşünüp başını sallayarak onayladı. O zaman on dört yaşındaydı ve Muhafız Finch'e görünmemek için iki kat yukarıya tırmanmıştı. "Şansım yaver gitmişti."

"Ben öyle düşünmüyorum. O kadar yüksekten düşünce bir yerinin incinmesi gerekirdi ama birkaç çürükle atlattın. Stefan düşüşünün etkisiyle döşeme taşlarından bir tanesinin kırıldığına yemin ediyor. Sonra yemekhanedeki avize kazası da var, resmen üzerine düştü. Tabii bir de şey var, hani şu her yere çilek reçeli..."

"Biliyorum!" diye böldü Elisabeth yanakları kızararak. "Hatırlıyorum. Ama bütün bunların Kanunlar'ın içine girebilmemle ne alakası var?"

Katrien dudağını ısırdı. "Yalnızca büyüye dirençli değilsin. Aynı zamanda fiziksel olarak normal bir insandan daha dayanıklısın. Başka birisi olsa çoktan ölürdü diyeceğimiz şeyler atlattın."

Elisabeth karşı çıkmak üzereydi ki Gözler Kitabı'yla savaşını hatırladı. Sihrişer onu ciğerlerinin patlayacağını düşündürecek kadar çok sıkmıştı ama bildiği kadarıyla tek bir kaburgası bile kırılmamıştı. Şöyle bir durup düşününce bu gerçekten de tuhaftı.

"Bu özelliklerin birbiriyle bağlantısını düşünüyordum," diye yavaşça devam etti Katrien. "Ve aklıma bir şey geldi. İlk tanıştığımızda yaptığım deneyleri hatırlıyor musun?"

"Kitap bitleriyle olanları mı?"

Katrien başını olumlu anlamda salladı. Gözleri hafif puslanmıştı. "Kitap bitleri enteresan canlılar. Bütün gün parşömen

CamScanner ile tarandı

tozunun içinde koşturuyorlar, büyüyü soluyor ve büyüden beslenıyorlar ama bu onlara zarar vermiyor. Kocamanlar ve onları öldürmek zor. İlk başta onların farklı bir tür olduğunu, normal kitap bitleriyle alakaları olmadığını düşünmüştüm. Ama onları araştırdıktan sonra meselenin bu olmadığını anladım. Yumurtadan çıktıklarında normal oluyorlar. Kara büyü kitaplarına maruz kalmak onları bu hale getiriyor."

Elisabeth bir an için konuşamadı. Başı dönüyordu. Kendi bebekliğini, rafların arasında emeklediği zamanları hayal etti. Küçük bir kızken gizli geçitlerde dolaşıyordu. Çocukluğunda baştan ayağa toz içinde kalmadığı bir gün olduğunu sanmıyordu. "Yani sen benim... bir *kitap biti* olduğumu mu söylüyorsun?"

"En azından insan versiyonu olduğunu söylüyorum," dedi Katrien. "Bildiğimiz kadarıyla bir Büyük Kütüphanede büyümüş tek kişi sensin. Çırakların çoğu on üç yaşına gelene dek, sonrasında herhangi bir değişikliğe uğrayamayacak kadar gelişmiş oluyor. Ama sen..."

Elisabeth kafasına bir kara büyü kitabıyla vurulmuş gibi hissetti. On altı buçuk yıl boyunca çift görmüş ve birdenbire gördüğü dünya netleşmişti sanki. Gözler Kitabı'nın kaçtığı gece bu yüzden uyanmıştı. Ashcroft'un büyüsüne bu yüzden karşı koyabilmişti ve arşivlerdeki kara büyü kitabı ona öyle demişti... Ne demişti sahiden?

Gerçek bir kütüphane çocuğusun.

Damarlarından mürekkep ve parşömen akıyordu. Büyük Kütüphanelerin büyüsü Elisabeth'in kemiklerine işlemişti. Büyük Kütüphaneler ile Elisabeth birbirlerine aitti ve birbirlerini tamamlıyorlardı.

Elisabeth o hafta boyunca Kraliyet Kütüphanesi'nde bundan başka bir şey düşünemedi. Hayal dünyasında kaybolmuş gibi işlerini yaparken daha önce dikkatini çekmeyen bir sürü şeyi fark etti.

CamScanner ile tarandı

Diğer kütüphaneciler geçerken kıpırdamadan sessizce duran kara büyü kitapları, Elisabeth yürürken raflarda hışırdıyordu. Kitaplık rafları gıcırdıyordu. Nadide eserler vitrinlerine hafif hafif vuruyordu. Malzeme odasına gidip gelirken kullandığı güzergâhta çıraklar arasında asabiliği yüzünden adı çıkmış Dördüncü Seviye bir kara büyü kitabının yanından geçiyordu. Bu kitap diğer çırakların ayaklarına mürekkep tükürerek koridorun dört bir yanına kaçmalarına yol açarken Elisabeth'e tek yaptığı her sabah başıyla selam vermek ve onu rahat bırakmaktı. Özellikle hafızasına kazınan bir olayda, rafların bir kısmı Elisabeth'e gizli bir geçidi göstermek için hevesle açılırken Gertrude'un ayaklarına çarparak yere düşmesine sebep olmuştu.

Ama ne kadar uzun süre süpürür, siler ve parlatırsa, içinde fokurdayan merak o kadar süzülüp akıyor ve yerine göğsünde kocaman bir boşluk bırakıyordu. Lonca'daki statüsünü hiçbir zaman geri kazanamayacaksa, bu dünyada onun için ne kalmış olabilirdi ki? Büyük Kütüphanelerin dışındayken kendini hayvanat bahçesine kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordu; evinden koparılmış olmanın verdiği tuhaf duygularla ait olmadığı yerlerde sergileniyordu. Her gün bütün enerjisini Ashcroft'a odaklayabilmek için kendini istifa etmeye zorluyor ve sırf bu düşüncesi bile her gün bir dehşet dalgasının vücudunu paralize etmesine sebep oluyordu. Üniformasını bir kenara koyup kapıdan çıktığı an, bir daha geri dönüşü olmayabilirdi.

Gertrude sorular sorup iç çekiyordu, Elisabeth'in aklını çelen bir delikanlı olduğundan emindi. Bir açıdan doğruydu aslında. Uykusuzluğunu, gece geç saatlere kadar Nathaniel'ın çalışma odasındaki parlak yeşil ateşin etrafında geçirdiği zamana borçluydu. Toplantılarının sonuçlarıyla dolan oda, gitgide bir savaş harekât üssüne benziyordu. Mobilyaların yerlerini değiştirmiş ve duvarlara notlar yazmışlardı. Ancak gösterdikleri çabalara rağmen Prendergast her zamanki gibi işbirliğine kapalıydı ve Ashcroft'un planları-

CamScanner ile tarandı

nı deşifre etmeye bir adım bile yaklaşamamışlardı.

O gün Elisabeth'e, her paspas darbesiyle mavi-gümüş fayansları yontulmamış değerli taşlar gibi parlayan Gözlemevi katını temizleme görevi verilmişti. Oda, yalnızca ay ve yıldız ışığıyla ya da gezegenlerin belli bir hizaya geldiği zamanlarda metinleri açığa çıkarılabilen kara büyü kitapları için tasarlanmıştı. Dokunulamayacak kadar yüksekteki astronomik aletler, özellikle de Gözlemevi'nin cam kubbesinin ortasından bir avize gibi sarkan devasa bronz kelepçeli küre nazikçe vızıldıyordu. Elisabeth odanın kenarına gidip aşağıya baktığında Lonca arazisinin baş döndürücü bir kuşbakışı görüntüsüyle karşılaşmıştı. O öğleden sonra yolculuk esnasında kirlenmiş Lonca üniformasıyla kütüphaneye doğru dörtnala gelen bir sürücü dışında her yer sessiz ve sakindi.

Gözlemevi'nin kapısı gıcırdayarak açıldığında Elisabeth'in işi bitmek üzereydi. Gertrude'un ona yeni bir iş vermek için geldiğini düşünerek başını kaldırdığında odaya girmek üzere olan altın rengi bir pelerini ucundan gördü.

"Benimle ne konuşmak istemiştiniz, Sayın Müdür Yardımcısı?"

Ashcroft'un sesini duyunca yer ayaklarının altından kayıp onu soğuk sulara düşürmüş gibi bir şok ve uyuşukluk hissetti. Hemen bir heykel kaidesinin arkasına gizlenip paspasını göğsünde sımsıkı tuttu. Orada buz kesmiş halde gizlenirken Bayan Wick'in cübbesinin dalgalanma seslerini dinliyor ve Ashcroft'u onun yakınlarına çekmemesini umuyordu. İkisinin de odada başka kimse olmadığını düşündüğüne şüphe yoktu.

Elisabeth'in bakışları birkaç adım uzağındaki sabunlu su kovasına kaydı. Ashcroft o tarafa bakmadığı sürece...

"Birkaç dakika önce bir elçiden haber aldık," dedi Bayan Wick. "Büyük Uğurlusarnıç Kütüphanesi'ne saldırı yapıldığını ilk sizin öğrenmeniz gerektiğini düşündüm."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'in nefesi kesildi. Dönüp heykel kaidesinin üstündeki aletin birbirine geçmiş halkaları arasından ikiliyi gözetledi. İkisi de bir dizi aynanın fayanslara doğru gün ışığını yansıttığı odanın neredeyse tam ortasında durmuştu. Ashcroft bu ışık havuzunun kısmen içindeydi. Işık, cübbesinin koluna bir kesik atıyor ve elindeki bir şeyi parlatıyordu. Elinde süslemeli bir baston vardı, altın tokmağına bir grifon başı şekli verilmişti.

"Aman Tanrım," dedi. "Çok ama çok üzüldüm." Sesi içten gelse de uyumsuz gözlerindeki alaycı parıltı belli oluyordu. "Çok fazla zayiat var mı?"

"Dört muhafız ve üç sivil hayatını kaybetti, Sihrişerin toksik havasından zehirlendiler. Müdire Folerentine kurtuldu ama ciddi bir kafa yaralanması geçirdi. Bildirilenlere göre saldırıya dair hiçbir detayı hatırlayamıyormuş."

Ashcroft'un dudaklarında memnuniyetini ifade eden bir tebessüm belirdi. Bu bir kafa yaralanması mıydı gerçekten, yoksa bir büyünün etkisi miydi? Elisabeth'in midesi kalktı. Keşke Bayan Wick, Ashcroft'un yüzündeki ifadeyi görebilseydi.

İkili konuşmaya devam ederken Elisabeth önceki gece Katrien ve Nathaniel'la yaptığı toplantıyı hatırladı. Şimdiye kadar saldırılar olurken Ashcroft'un Pirinçgeçit'ten ayrılmadığından neredeyse eminlerdi. Onu ülkenin diğer yarısına ışınlayacak kadar güçlü ve kimsenin bilmediği bir büyü öğrenmediyse, saldırıları bizzat yapmış olması mümkün değildi. Elisabeth'i her gün çalışma odasında sorguladığı dönemde Prangalar'a saldırı yapılmıştı. Uğurlusarnıç'a da gitmiş olamazdı, kıyafetlerinde herhangi bir yolculuk izi yoktu. Nathaniel'ın en iyi tahmini, suç ortağı olarak başka bir büyücüyle birlikte çalıştığı yönündeydi.

Nihayet Ashcroft gitmek için döndü. "Hemen Sihrisulta'ya döneceğim," dedi. "Sizi temin ederim, en iyi büyücülerimiz bu vaka üzerinde çalışıyor."

CamScanner ile tarandı

"Açıkça konuşacak olursam, Sayın Şansölye, korkarım en iyi büyücüleriniz bu göreve uygun değil. Şimdiye dek dokunulmayan tek yer Büyük Yamaçlar Kütüphanesi. Sabotajcı herhangi bir sonuç elde edemese de Kraliyet Kütüphanesi'ni bile hedef aldı..."

Ashcroft, Bayan Wick için kapıyı açarken Elisabeth'in tüyleri diken diken oldu. Tabii ki Kanunlar'ın kaybolduğu haberi ona çoktan ulaşmıştı; onu çalanın sabotajcı olduğunu düşündükleri anda bu olay da soruşturmanın bir parçası haline gelmişti. Lonca ona Kraliyet Kütüphanesi'nin kayıtlarına erişme izni verir miydi? Verse bile Ashcroft işe yeni alınan hizmetçileri sorgulamakla uğraşır mıydı?

Ashcroft tam kapıdan çıkacakken duraksadı. Parmakları düşünceli bir şekilde grifonun kafasını okşadı. Gözlemevi'ni gözleriyle taramak için arkasına döndü, yakut rengi gözü aletlerin üzerinde gezindi. Bakışları kovaya yaklaşınca Elisabeth gerildi ama kovayı görmemişe benziyordu; dikkati kovanın bulunduğu yerden Elisabeth'in saklandığı yere kaydı. Elisabeth hemen eğilip görülmemeye çalıştı, yüreği ağzına gelmişti. Bir an sonra kapının kapanma sesini duysa da tekrar bakma cesaretini gösterene kadar birkaç dakika kaskatı kesilmiş halde bekledi.

Ashcroft gitmişti. Artık tek başınaydı.

O gece çalışma odasına ciddiyet hâkimdi. Nathaniel bütün gün Kraliyet Balosu için tasarladığı illüzyonlar üzerinde çalışmıştı ama odada garip bir şekilde oradan oraya uçan kelebekler bile Elisabeth'in moralini yükseltemedi. Son birkaç gündür, Ashcroft'un planlarını ertelemek zorunda kalmış olması onlara son derece mümkün geliyordu ve onun planlarını çözmek için birkaç hafta, hatta belki birkaç ay daha zamanları olabileceğini düşünüyorlardı. Elisabeth'in verdiği haberlere kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Elisabeth'in acı verici olsa da Kraliyet Kütüp-

CamScanner ile tarandı

hanesi'ne bir daha dönmeme kararı Silas tarafından bile anlayışlı bakışlarla karşılanmıştı.

Elisabeth derin bir nefes aldı. Artık itiraf etme vakti gelmişti. "Prendergast'ın bana Ashcroft'un planıyla ilgili herhangi bir şey anlatacağını sanmıyorum. Hâlâ bana güvenmiyor. Onu ziyaret edebilen tek kişi bensem, ki mevcut duruma göre bu son derece mümkün, kanıt olarak Kanunlar'ı sunamayız. Elimizde ilerlememizi sağlayacak hiçbir şey kalmadı."

Elisabeth diğerlerinin yüzüne bakınca gerçeğin çehrelerine yansıdığını gördü. Üçü de Prendergast'ı kendi gözleriyle görmemelerine rağmen Elisabeth'in onlara söylediği her şeye inanmıştı. Ama diğer insanlar onu sadece bir akıl hastanesinden kaçmış, çalıntı bir kitapla ilgili deli saçması iddialar ortaya atan bir kız olarak görecekti. Çıkmaza girmişlerdi. Çalışma odasına çöken kasvete, pencerelere vuran yağmur damlaları eşlik ediyordu.

Nihayet Silas ayağa kalktı. "Ben size çay getireyim."

Nedense çay içmek iyi gelmişti. Elisabeth dumanı tüten fincanını avuçlarında tutarken her yudumunda midesinden ayak parmaklarına kadar yayılan sıcaklık için şükrediyordu. Ona eşlik etmek için ateşin yanına geldiğinde Nathaniel'a buruk bir tebessümle karşılık verdi. Şiddetlenen yağmur pencereleri dövüyordu. Rüzgâr olukları sarsarak uğulduyor, şömineye girmeyi başaran damlalar ateşi tıslatıyordu. Alevlerin yeşil ışığı, tıpkı şehirdeki ilk gecelerinde fırtına çıkardığında olduğu gibi Nathaniel'ın gözlerini yeşil renge boyuyordu. Nathaniel söz almadan önce tereddüt etti.

"Bilmeni isterim ki en nihayetinde Ashcroft'u durduramazsak, sonrasında seni terk etmeyeceğim. Ben..."

Çok güç bir itirafta bulunacakmış gibi tedirgin görünüyordu. Elisabeth'in sinirleri, tıpkı bir yay gibi gerilip midesine doğru yılmak gibi çakıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Lonca'daki statünü geri kazanabilmen için varımı yoğumu ortaya koyacağım," diye sözlerini bitirdi alevlere bakarken. "Ashcroft'un seni asla bulamayacağı, güvende olacağın bir yer ayarlayacağım. Harpalanı olabilir belki ya da Uğurlusarnıç, büyücülerin sık sık ziyaret etmediği bir yer."

Elisabeth başını sallamakla yetindi, konuşabilecek halde değildi. Gözlerine üşüşen hayal kırıklığına anlam veremiyordu. Nathaniel ona tam da istediği şeyi yapmayı teklif ediyordu. Sadece bir an için başka bir şey söyleyeceğini ummuştu.

"Sence Silas ile Katrien ne konuşuyor?" diye sordu Elisabeth kafasını dağıtmaya çalışarak. İkisi birkaç dakikadır koyu bir sohbete dalmıştı.

"En iyi tahminim, dünyayı ele geçirme planları yaptıkları yönünde," dedi Nathaniel gözlerini kısarak. "Onları yalnız bırakmamalıyız bence. Bu beni huzursuz ediyor."

"Dünyayı onlar ele geçirirse, en azından Ashcroft için endişe etmemize gerek kalmaz." Elisabeth keşif aynasının üstüne konan ve safir mavisi kanatlarını çırpan kelebeği izledi. Kraliyet Balosu'na kesin Ashcroft da gelirdi. Elisabeth, Nathaniel'ın illüzyonunun son halini bile göremeyecekti...

Elisabeth birden doğruldu. "Bir dakika. Aklıma bir şey geldi."

"Her ne kadar kulağa çekici gelse de," dedi Nathaniel, "dünyayı ele geçirmeye çalışmayacağız. Teoride eğlenceli olabilir ama gerçekte lojistik açıdan tam bir kâbus olur. Bütün o suikastlar, falan filan." Elisabeth boş boş bakınca, "Silas bana yatmadan önce hikâyeler anlatırdı," diye açıkladı Nathaniel.

"Ben ciddiyim," diye ısrar etti Elisabeth. "Aklıma bir fikir geldi. Ashcroft'u itham etmemizi sağlayacak geçerli bir kanıtımız olmayabilir ama bu çaresiz olduğumuz anlamına gelmez. Gerçekte nasıl biri olduğunu herkese gösterebiliriz."

CamScanner ile tarandı

"Anlamadım."

"Onunla Pirinçgeçit'teki bütün nüfuzlu kişilerin geldiği bir etkinlikte, herkesin önünde yüzleşebiliriz. Ashcroft zihnimi paramparça ettiğini sanıyor. Bana o büyüyü yapmadan önce bile Lorelei'ın etkisi altında olmama rağmen söylediği şeylerin hepsini duyduğumu bilmiyor."

Nathaniel, söylemeye çalıştığı şeyi anlamıştı çünkü yüzündeki ifade yavaşça nötrleşmişti. "Hücuma geçmek istiyorsun," dedi yavaşça. "Kendini Ashcroft'a gösterecek ve o kontrolü eline alamadan halkın önünde onu itham edeceksin."

Elisabeth başını olumlu anlamda sallayıp öne doğru eğildi. "Herkes ilk başta kafayı yediğimi düşünebilir ama görmezden gelemeyecekleri kadar şüphe çeken çok fazla tesadüf var. Dil dökerek paçayı kurtaramayacak. Üstelik yanımda sen de olursan ve onu benimle birlikte suçlarsan... düşünsene. Bize zarar vermeye kalkışsa bile, tek kanıtlayacağı şey..."

"Hayır," diye sözünü böldü Nathaniel. "Bu çok tehlikeli." Ayağa kalkıp birkaç kez alkışladı. "Toplantı ertelenmiştir."

Elisabeth onu kolundan tutup geri çekerek Katrien'la bağlantıyı kesmek için büyü yapmadan önce tekrar oturttu. "Kraliyet Balosu ne zaman? Az kaldı, değil mi?"

Nathaniel kaşlarını çattı.

"Balo bu hafta sonu, Matmazel Scrivener," diye bilgi verdi Silas. "Efendim Thorn'un baloya gitmesi bekleniyor elbette ve davetiyesi iki kişilik." Nathaniel ihanetine sitem dolu bakışlarla karşılık verince Silas masum masum gülümsedi. "Bana sessiz kalmamı emretmediniz, efendim."

Elisabeth, Nathaniel'ın tükürükler saçarak karşı çıkmasını duymazdan geldi. "Silas, bizim için Ashcroft'a göz kulak olabilir misin? Tabii seni görmediğinden emin olarak?"

CamScanner ile tarandı

Silas cevap vermeden önce biraz düşündü, sonra başını eğdi. "Misilleme yapma ihtimaline karşı onu bütün gece takip edebilirim. Şansölye'nin hizmetlisi Lorelei, benim için önemli bir tehdit değil. Ona hizmet eden iblislerin alt türleri de aynı şekilde."

Ashcroft'un çalışma odasında Lorelei'ın Silas'la ilgili söyledikleri aklına gelince Elisabeth ürpermeden edemedi. "Kraliyet Balosu mükemmel bir fırsat," dedi Nathaniel'a dönerek. "Silas da arkamızı kollarsa çok daha güvende oluruz. Lütfen," diye ekledi. "Bunun son çaremiz olduğunu biliyorum ama onu durmamız için son şansımız da olabilir."

"Hiçbir şey yapmamaktan iyidir," dedi Katrien aynadan. Üçü dönüp ona bakınca omuz silkti. "Elisabeth'i balo salonunda üzerine salıp krallığın en güçlü büyücüsünü kışkırtmak... Ne ters gidebilir ki?"

CamScanner ile tarandı

YİRMİ BEŞ

Elisabeth, gerçeğini karşısında görünce, Ashcroft Malikânesi'ni saray zannetmesinin ne kadar da şapşalca olduğunu anladı. Gerçek saray o kadar büyüktü ki faytonun penceresinden binanın tamamını göremiyordu. Bunun yerine yüzen dilek mumlarının aydınlattığı havuza yansıyan ve âdeta sonsuzluğa uzanan kulelerine şaşkınlıkla bakıyordu. Şehri arkalarında bırakıp farklı bir dünyaya geçiş yapmışlar gibi hissediyordu. Faytonun ilerlediği yol Elisabeth için büyüleyiciydi: Parlak süsleme ışıklarının asıldığı ağaçlar, geometrik labirentler gibi şekillendirilen çitler, kuğu ve aslan biçiminde fıskiyelerle çevrelenmişti ve her şey alacakaranlığın cezbedici loşluğuyla sarmalanmıştı.

Ancak fayton yavaşlayıp ön kapılarda duran araç trafiğine katılınca büyüleyici güzelliğin Elisabeth'in üzerindeki etkisi de puf diye sönmüştü. Parlak havuzun etrafında peş peşe dizilmiş araçların basamaklarından sayısız misafir mum ışığıyla iniyordu. Çok geçmeden Elisabeth'in bütün bu insanları Ashcroft'un suçlu olduğuna inandırması gerekecekti.

Fayton duracağı nihai yere geldiğinde Elisabeth'in midesi kasıldı. Sarayın gül rengi üniformasını giyinmiş bir hizmetli kapıyı açtı ve Elisabeth, Nathaniel'ın uzattığı koluna girip dantelli ipek ayakkabılarıyla basamaklardan dikkatle indi. Kolu, gece elbisesini örten pelerinin üzerinden sert bir şeye değince Nathaniel'ın yüzündeki gergin ifade silindi.

CamScanner ile tarandı

"Scrivener," dedi dikkatli bir şekilde, "Açık açık da sormak istemiyorum ama o bir..."

"Elbisemin altına gizlediğim bir kılıç mı? Evet, öyle."

"Anlıyorum. Peki, o tam olarak nasıl..."

"Açık açık sormak istemediğini sanıyordum." Elisabeth, Nathaniel'ın kolunu sıktı. "Haydi," dedi aslında hissetmediği bir özgüvenle. "Gidelim."

Sarayın pencerelerine içerideki avizelerin insanın gözlerini dikip bakamayacağı kadar parlak ışığı yansıyordu. Elisabeth, merdivenleri çıkarlarken kendilerini takip eden meraklı bakışların farkındaydı, herkes Nathaniel'ın ilk kez baloya birlikte geldiği kişiyi görmek için sabırsızlanıyordu. Elisabeth'in kalbi küt küt atıyordu. Keşke gerçek bir çift gibi, geceyi dans edip gülerek ve şampanyalarını yudumlayarak geçirmek için gelmiş olsaydılar.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında bir çift uşak onları hemen içeri aldı. Elisabeth, Nathaniel'ın kolundan yavaşça ayrıldı. Sütunlar, hareketli bulutların ve melek çocukların resmedildiği bombeli tavana doğru uzanıyordu. Altın ve krem rengi bulutlar, pastel mavi gökyüzünde süzülüyor, melek çocuklar kanat çırpıyordu. Koridorun sonundaki kemerden balo salonuna çıkılıyordu ve salonun girişini altın yapraklardan oluşan bir çift perde çevreliyordu. Misafirler illüzyona girip içerideki odada gözden kaybolurken şaşkın ve neşeli bakışlar atıyorlardı.

Bir hizmetli Elisabeth'in pelerinini almak için yaklaştı. Elisabeth pelerinini üzerinde tutan, boğazındaki kurdeleyi çözmeye başlamadan önce tereddüt etti, ipek kurdele parmaklarının arasında kaydıktan sonra kadife kürklü pelerini vücudundan süzülüp ayrıldı. Sonrasında kollarını göğsünde kavuşturmamak için kendini zor tuttu. Zırhının bir kısmını kaybetmiş gibi soğuk hava çıplak tenini kesiyordu.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel ona dönüp bakınca duraksadı. Elisabeth'i daha önce hiç gece elbisesiyle görmemişti. Avizeler, elbisesinin fildişi kumaşında prizmalar yaratıyor, büzgülü ipeğe gümüşi parıltılar katıyordu. Korsesine serpiştirilen altın yapraklar göğüs kısmında yoğunlaşarak oymalı bir dekolte oluşturuyor ve elbisesinin eteklerinde de tek kat organze kumaşın üzerinde süzülüyorlardı. İnci küpeleri boynuna doğru buz sarkıtları gibi uzanıyordu.

Nathaniel saraya giden yol boyunca sessizliğini korumuştu, ne düşündüğünü tahmin etmek güçtü. Şimdi ise gözleri kocaman açılmıştı, afallamış görünüyordu. "Elisabeth," dedi boğuk bir sesle. "Görünüşün..."

"Harikulade," dedi bir adam Nathaniel'la tokalaşmak için yaklaşırken. Ashcroft'un akşam yemeğindeki Lord Ingram olduğunu görünce Elisabeth'in içine sıkıntı bastı. "Sizi görmek harikulade, Sihirzade Thorn. İllüzyonlar konusunda mükemmel bir iş çıkardığınızı söylemek istedim sadece. Bu yıl sizin görevlendirildiğinizi duyunca, balo salonunun iskeletlerle süslendiğini görmeyi beklemedik desem yalan olur!" Adam kendi esprisine kahkahalarla gülerken Nathaniel'ın çenesi kasıldı ama Lord Ingram bunu fark etmedi. "Peki, bu güzel hanımefendi de kim?" Elisabeth'e döndü, kızı baştan ayağa birkaç kez süzdü ve kendisinden bir insan başı kadar uzun olduğunu fark etti.

"Kendisi Matmazel Scrivener, canım," dedi Leydi Ingram, kocasının yanına gelerek. "Hani şu gazetelere çıkan."

"Ha. *Haa!*" Lord Ingram ağırlığını topuklarına vererek geriye doğru kaykıldı. "Matmazel Scrivener, yanlış hatırlamıyorsam sizi şeye göndermişlerdi... Şey, bunu söylemem doğru olmaz... Lütfen kusurıma bakmayın." Leydi Ingram kocasını çekerek uzaklaştırırken yüzünde soğuk bir tebessüm vardı. Kocası itiraz etmeden, omzunun üzerinden sıkıntılı bakışlar atarak Leydi Ingram'ın peşinden gitti.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'in yüreği hepten burkulmuştu. Artık etrafa bakınca her köşede dedikodu kazanlarının kaynadığını görebiliyordu. Kadınlar durup dik dik bakıyor, sonra eşlerine bir şeyler fısıldıyor ve hepsinin dudağından "hastane" kelimesi okunuyordu. Balo salonuna doğru ilerlerken başka kimse Elisabeth'e ve Nathaniel'a yaklaşmadı. Eldivenli ellerin ve kibar tebessümlerin ardında çirkin dedikodular dönüyordu.

"İtibarını zedeliyorum, değil mi?" diye sordu Elisabeth seyircileri gözlemlerken.

"Endişe etme," dedi Nathaniel. "İtibarım zedelensin diye yıllardır çok uğraşıyorum. Belki bugünden sonra nüfuzlu aileler bekâr kızlarını mancınıkla bahçeme fırlatmaya çalışmaktan vazgeçer. Bu bir kere gerçekten oldu bu arada. Kızı kürekle kovalamak zorunda kaldım."

Elisabeth, Nathaniel'ın pis pis sırıtmasına karşı koyamayıp gülümsedi ama kemere yaklaşırken yüzündeki tebessüm soluverdi.

"Tereddüt etmeye mi başladın?" diye sordu Nathaniel.

Elisabeth başını iki yana sallayıp ciğerlerini sıkan mengeneyi görmezden gelmeye çalıştı. Artık geri dönmek için çok geçti. Çok geç olmasaydı, balo salonu Ashcroft'un iblisleriyle dolu olsaydı bile Elisabeth yolundan dönmezdi.

Yapraklı perdelerden geçtiklerinde kısa bir an için Elisabeth'in şaşkınlığı korkusuna galip geldi. Ormanlık alanın çevrelediği büyük bir açıklığa çıkmışlardı. Mücevher gibi parlayan safir mavisi bir kelebek sürüsü tek sıra halinde etraflarında dönüyor, orkestraya yönelip enstrümanlar arasında dağılıyorlardı. Nota sehpalarına sarmaşıklar dolanmıştı ve açık büfe masaları kır çiçekleriyle süslenmişti. Bu efsunlu manzara ipek, kürk ve elmaslara bürünmüş, avizelerden yapraklar döküldükçe şaşkınlıkla kahkaha atan insanlarla doluydu.

CamScanner ile tarandı

Ancak bu ihtişamın içinde bir yerlerde Ashcroft'un onları beklediği gerçeğini hiçbir güzellik gölgede bırakamıyordu.

"İçecek alır mıydınız, Matmazel?"

Elisabeth dönüp bakmadan yanına gelenin kim olduğunu anlamıştı. Yine de Silas'la göz göze gelince şaşkınlıktan neredeyse irkilecekti: Saray üniforması giymişti, sarışın ve kahverengi gözlüydü, elinde şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi tutuyordu. Görkemli olduğu kadar uysal bir insan gibi görünüyordu. Elisabeth ile Nathaniel birkaç saniye kazanmak için kadeh seçmeye çalışıyormuş gibi rol yaptılar.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı Elisabeth.

Silas iç çekti. "Sizi temin ederim ki bu küçük düşürücü durumdan ilk teklifinizde bahsetmiş olsaydınız bu planı kesinlikle kabul etmezdim. Üniforma üzerime tam oturmadı ve bu iğrenç eski şarabı sıradan bir insana bile servis etmek istemezdim. Üzerinize alınmayın, Matmazel Scrivener."

Elisabeth kahkahasını bastırmaya çalışarak öksürdü. "Alınmadım."

İblislerin sarayın içine girmesi yasaktı ama Nathaniel o öğleden sonra illüzyon ve diğer süslemeler için balo salonunu efsunlamaya geldiğinde bir şekilde Silas'ı gizlice içeri sokmuştu. Silas o zamandan beri etrafa göz kulak oluyordu.

"Şansölye Ashcroft odanın diğer tarafında," diye devam etti Silas, "Leydi Ingram'la konuşuyor. Sanırım bu tarafa gelmeye hazırlanıyor. Yakınlarda olacağım." Sonra onlara kısaca başıyla selam verip kalabalığa karıştı.

Elisabeth'in midesi büzüştü. Başını dikleştirip Ashcroft'a dair herhangi bir ize rastlamaya çalıştı ama boyu balo salonunun büyük bir kısmını görmesine yetse de görüşünü engelleyen çok sayıda misafir vardı.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel, Elisabeth'in elini tuttu. "Bu taraftan. İşimize yarayabilecek bir grup gözüme çarptı. Prens Leopold hassas bir tiptir; söyleyeceklerimize anlayışla yaklaşabilir."

Birden Nathaniel'ın parmaklarının kendisininkilere kenetlendiğini hissetmek, düşüncelerini allak bullak etmişti. Kendini odaklanmaya zorladı. Nathaniel onu aralarında Lord Kicklighter'ın da bulunduğu bir grup insana doğru çekiştiriyordu, gruptakilerin hepsi kırmızı bir asker üniforması giymiş genç bir adama yaltaklanıyordu.

"Bu o mu? Prens yani?"

Nathaniel başını sallayarak onayladı. "İnanır mısın bilmem ama ona hayranlık duyardım eskiden. Sonra gidip böyle bir bıyık bıraktı. Bir çöl faresini öldürüp suratına yapıştırmış da olabilir. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hangisinin doğru olduğunu çözemiyorum."

Elisabeth ona şaşkınlıkla baktı. "Şey, ben fark etmemiştim... Yani o zaman sen..."

"Kızlardan da hoşlanıyorum, Scrivener." Nathaniel'ın aldığı keyif gözlerinden okunuyordu. "İkisinden de hoşlanıyorum. Aşk hayatım konusunda fanteziler kuracaksan, rica ederim doğru düzgün yap."

Elisabeth kaşlarını çattı. "Aşk hayatınla ilgili fantezi falan kurduğum yok."

"Çok tuhaf. İşte buna alışık değilim. Genç kadınlar genellikle beyinlerinin büyük bir bölümünü ihtişamımı düşünme işine adamaktan mutluluk duyuyor."

"Peki ya suratına şampanya fırlatanlar?"

"Bu sadece bir kez oldu, hatırlattığın için teşekkürler, ayrıca hafifletici sebeple..." Ansızın yüzündeki neşeden eser kalmadı. "Neyse boş ver. İşte geliyor. Yaptığımız pratikleri hatırla."

CamScanner ile tarandı

"Nathaniel," dedi Ashcroft arkalarından. "Matmazel Scrivener. Sizi görmek ne güzel."

Ashcroft'un sözleri Elisabeth'in sırtından aşağıya soğuk terler gibi süzüldü. Elisabeth kendini toparlayıp arkasına döndü. Göz göze geldikleri anda Ashcroft Malikânesi'nde geçirdiği çaresiz günler üzerine hücum etti. Dili damağı kurudu ve elleri titremeye başladı. Yakından ne kadar yakışıklı olduğunu, altın sarısı saçları ve etkileyici gülüşüyle nasıl da bir masal kahramanına benzediğini unutmuştu. Leydi Ingram hemen yanında duruyor, Elisabeth'in tekrar ortalıkta boy göstermesinin nedenini öğrenmek için can attığı belli oluyordu. Elisabeth bir an için tekrar oraya geri dönmüş ve kaçamayacağı bir şekilde hapsedilmiş gibi hissetti.

Kalabalıkla aralarında ihtiyatlı bir mesafe oluşmuştu. Diğer misafirler kendi sohbetlerine devam ediyordu ama Elisabeth ilgilerini üzerinde hissediyordu. Hepsi meşgul görünmeye çalışsa da kulaklarını dört açmış onları dinliyordu.

"Kurşunkapı Hastanesi'nde sırra kadem bastığınızda hepimiz çok endişelendik," dedi Ashcroft. Gözleri endişeyle kısıldı, haftalar önce Elisabeth'i aptal yerine koyan kaygılı ifadenin aynısıydı bu. "Sokaklarda kaybolduğunuzdan korktuk. Şehrin bazı bölgeleri yalnız ve genç bir kadın için çok tehlikeli olabilir."

"Haklısınız," dedi Nathaniel. Gri gözleri Ashcroft'un inci rengi takımını süzdü ve Gözlemevi'nde gördüğü, tokmağına grifon başı oyulmuş bastonunu incelemek için oyalandı. "Tehlike altındaydı," diye devam etti alaycı bakışlarını Ashcroft'un yüzüne çevirirken. "Ama görünüşe göre sokaklardaki suçlular, malikânelerde yaşayanların yarısı kadar bile tehlikeli değil."

Ashcroft'un gülüşü sertleşti. Elisabeth bunu hayal etmiş de olabilirdi. İfadesinde bir şüphe ve boğucu bir farkındalık sezmişti.

"Duydum ki mucizevi bir şekilde iyileşmişsiniz, Matmazel Scrivener," dedi yumuşak bir sesle Elisabeth'e dönerek. "Bu doğru mu?"

CamScanner ile tarandı

Konuşmasını sağlayacak bir beyni kalmamış olsa bile herhangi biri Elisabeth'i yıkamış, giydirmiş, saçlarını taramış ve Kraliyet Babosu'na getirmiş olabilirdi. Elisabeth, Ashcroft'un tam da böyle olmasını beklediğini ve umduğunu biliyordu: Yaşayan bir oyuncak bebekten biraz daha fazlası olduğunu ve ona cevap veremeyeceğini düşünüyordu. Artık ona yaptığı her şeye rağmen Elisabeth'i mahvetmeye gücünün yetmediğini öğrenme vakti gelmişti. Bu düşünce Elisabeth'in kararlılığını artırdı, tıpkı dövülmüş bir kılıcın suya sokulduğunda sertleşmesi gibi.

"İyileşmedim," dedi Elisabeth. İzleyenlerin nefeslerinin kesildiğini duyabiliyordu. "Benimle doğru düzgün konuşmayan bir doktorun lafıyla beni Kurşunkapı Hastanesi'ne mahkûm ettiğiniz zamanla aynı durumdayım. Tek mucize ise hayatta kalmış olmam."

Ashcroft cevap vermek için ağzını açtıysa da Elisabeth sözünü başlamadan kesiverdi.

"Oraya bir hastane demek de utanç verici aslına bakarsanız." Mercy'nin hüzünlü yüzünü hatırladı, çok uzun süredir sesi elinden alınan tek kızın o olmadığını biliyordu. "Oranın idarecisi olan Başhemşire Leach, zevk için hastaları istismar etmek isteyen zengin müdavimlerinden para alıyor. En azından bu sabah yetkililere teslim olmadan önce alıyordu." Bunun olmasını sağlayan Silas'tı, günün erken saatlerinde geri dönmüş ve şehrin aşağı kesimlerinin ne kadar pis olduğundan şikâyet etmişti.

Lord Kicklighter'ın güçlü sesi neredeyse Elisabeth'i yerinden sıçratacaktı. "Bildiğim kadarıyla orası sizin fon sağladığınız hastane, yanılıyor muyum Şansölye Ashcroft?"

"Bu meseleyi mutlaka araştıracağım." Ashcroft'un yüzündeki gülümseme iyice gerginleşmişti, gözleri yumuşaklığını ve sıcaklığını yitirmişti. "Unutmayın ki bu iddiaların sahibi..."

"Kâr sağlamak için kullanmayı umduğunuz genç bir kadın mı?" diye sordu Nathaniel, gözlerinde Elisabeth'i ürküten bir acı-

CamScanner ile tarandı

masızlık vardı. "Sonuçta Başhemşire Leach bütün bu entrikalarla bağlantınızı ortaya koyan belgeleri de yetkililere teslim etti. Yoksa Matmazel Scrivener'ın bir an önce göz önünden kaybolmasını istemenizin başka bir sebebi mi vardı, Sayın Şansölye? Belki bizi aydınlatmak istersiniz."

"Her şeyi hatırlıyorum, Ashcroft," diye ekledi Elisabeth kısık sesle. "Bana yaptığın her şeyi. O çalışma odasına her öğleden sonra. Bana yaptığın büyüyü. İfritleri."

Etrafa bir şok dalgası yayıldı. "Tanrım," diye mırıldandı birisi, "*ifritler* mi dedi o?"

Ashcroft artık yalandan bile gülümsemiyordu. "Bunlar ne kadar saçma suçlamalar. Unutmayın millet, zavallı Matmazel Scrivener'a lisanslı bir doktor tarafından histeri teşhisi kondu. Aşırı anksiyeteden muzdarip kendisi. Yanılsamalar görüyor."

"İfritleri hayal ettiğimi hiç sanmıyorum," dedi Elisabeth. "Gazetelere bile çıktılar."

Kalabalıktan birisi gergin bir kahkaha attı. İnsanlar bir ona, bir Nathaniel'a bakıyor, sonra tekrar Ashcroft'a dönüyordu. Ortamın atmosferi tamamen değişmişti.

Elisabeth nefesini tuttu. Nathaniel'ın bir sonraki cümlelerini yüzlerce kez pratik yapmışlardı.

"Gerçekten saklayacak hiçbir şeyiniz yoksa," dedi Nathaniel yavaşça, bakışları Ashcroft'a sabitlenmişti, "neden Büyük Kütüphane soruşturmasının tanıklarından birini susturmaya bu kadar hevesli olduğunuzu eminim buradaki herkes öğrenmek isteyecektir. Şu ana kadar yaptıklarınıza bakıyorum da neredeyse sabotajcının bulunmasını istemiyor gibi davranıyorsunuz."

Herkes onun cevap vermesini beklerken etrafa sessizlik çöktü. Sessizlikten faydalanan Lord Kicklighter, Prens Leopold'a fısıldadığını zannederek bilgi aktarıyordu: "Evet, Kurşunkapı Hastanesi. Orası... Ne kadar da rahatsız edici suçlamalar..."

CamScanner ile tarandı

Orkestra aniden kemanlarla melodiye giriş yaptığında Ashcroft irkildi. Birkaç kişi ondan birkaç adımla uzaklaştı. Leydi Ingram kocasının koluna girip sinirli sinirli yürüdü, baston yutmuş gibi gergin duruşundan bu beklenmedik yeni skandalın bir parçası olmak istemediği belli oluyordu.

"Affedersiniz," dedi Ashcroft çabucak, herkese standart gülüşünün bir imitasyonunu sunarak. "Başka bir yerde halletmem gereken işler var." Sonra dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Herkes onun gidişini ağzı açık izledi. Misafirler geçmesi için yol açtılar. Kafalar birbirine doğru eğildi, mücevherler parıldadı ve olanlara dair haberler balo salonuna kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılmaya başladı. Ashcroft'un gidişi dehşet içinde izlendi. Elisabeth ile Nathaniel dışında kimse tepsisini bir kenara koyup bir dakika sonra Ashcroft'un peşinden kapıdan çıkan saray hizmetlisine dikkat etmedi.

Avizelerin parlak ışıkları Elisabeth'in gözlerine üşüştü. Şampanyanın köpükleri cam kadehe vuruyor, her biri parmak uçlarının altında minyatür patlamalar yaratıyordu. Aniden balo salonu fazla ışıklı, aşırı gürültülü, gereğinden fazla kalabalıktı ve her şeyin merkezinde Elisabeth vardı.

"Matmazel Scrivener?" Tanımadığı bir adamın yüzü hemen önünde belirdi. Adam kendisini Sihrisulta'dan bir yetkili olarak tanıtırken Elisabeth'in işitme duyusunda tuhaf dalgalanmalar oluyordu. "Eğer beyanatta bulunmak için uygunsanız..."

"Yarın," diye sözünü böldü Nathaniel. Bakışları Elisabeth'i dikkatle inceliyordu. Nathaniel, koluna girdiğinde Elisabeth'in vücudunu bir memnuniyet dalgası sardı. "Haydi, daha sessiz bir yere gidelim," dedi Nathaniel.

Elisabeth'in belleğinde kopukluklar oluyor gibiydi. Bir an önce Nathaniel onu kalabalığın arasından geçiriyor, bir an sonra koridorda ona destek oluyor ve ciğerleri isyan ederken ona tutunmasına

CamScanner ile tarandı

izin veriyordu. Aldığı her nefeste kaburgalarına yumruk yemiş gibi hissediyordu. Görüş alanının kenarlarında siyah noktalar belirmeye başlamıştı.

"Geçti. Nefes al. Sadece nefes al, Elisabeth."

Elisabeth ona sokulup gözlerini sımsıkı kapattı. Muhtemelen ona canını acıtacak kadar sıkıca tutunduğunun farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Bir kulenin kenarından aşağıya sarkıyormuş ve bırakırsa düşecekmiş gibi hissediyordu. "Özür dilerim," dedi nefes nefese.

"Sorun değil."

"Ben... Ben neden bilmiyorum..."

"Sorun yok," dedi tekrar. Sonra duraksayıp, "Başına korkunç şeyler geldiğinde, bazen güzel bir şey olma olasılığı bile aynı oranda korkutucu gelebilir," diye ekledi.

Orada birbirlerine dolanmış halde ne kadar uzun süre kaldıklarını bilmiyordu. Nihayet titremesi geçtiğinde ve gözlerini tekrar açtığında, pencerelerin ve tabloların dizildiği bir koridorda olduklarını fark etti. Görünürde, koridorun ucundan elinde bir tepsiyle geçen bir hizmetli dışında kimse yoktu. Balo salonundan belli belirsiz melodiler geliyordu.

Elisabeth, tekrar Nathaniel'a dönüp, "Ne yapacağını nereden bildin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Nathaniel'ın yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. "Deneyimlerimden. Babamın ölümünden sonra benzer bir atak geçirmeden aylarca evden çıkamadım."

Elisabeth'in nefesi kesildi. Hâlâ ceketini sımsıkı tuttuğunu fark etti ve parmaklarını açılmaya zorladı. "Üzgünüm."

"Sorun yok dedim ya."

"Yani senin için. Böyle bir şey yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

CamScanner ile tarandı

Nathaniel bir süre sessiz kaldı. Ardından perdeleri açıp en yakın pencereden dışarıya baktı. "Ashcroft birkaç dakika önce faytonuna binip aceleyle gitti. Şimdi de Sihrisulta araçlarından biri dışarıya çıkıyor. Görünüşe göre Silas'a bile ihtiyacımız yokmuş."

Elisabeth birkaç kez daha nefes alıp vererek sakinleşmeye ve zaferlerini temkinli bir şekilde kabul etmeye çalıştı. Planı işe yaramıştı. Olanlar gerçekti. "Herkesin yüzündeki ifadeyi gördün mü? Bence onlar gerçekten de..." Duraksadı. "Nathaniel?"

Nathaniel duvara yaslanarak dengesini sağlamış gözlerini kırpıştırıyordu. Kadehini pencere pervazına koyarken kenarına biraz şampanya döktüğünde iyi olup olmadığını sormak üzereydi. Elisabeth kendi içkisine dokunmamıştı, nereye gittiğini bile bilmiyordu ama görünüşe göre Nathaniel da onun kadar dikkat etmemişti. Şimdi biraz daha dikkatli bakınca, büyüyen gözbebeklerindeki karanlığı görebilmişti. Yüzüne renk gelmiş, kravatını çekiştirmişti.

"Nathaniel..."

"Benimle gelir misin?" diye sordu Nathaniel çabucak, Elisabeth'in söyleyebileceklerinden korkuyordu sanki. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Elisabeth duruşunu dikleştirip, "Peki, ya Ashcroft?" diye sordu tereddüt ederek.

"Sanırım artık onun için endişe etmemize gerek yok. En azından bu gece. Muhtemelen bu geceden sonra da." Çenesinde bir kas gerilirken aşağıya baktı. "Sadece düşündüm de biz..."

Elisabeth, durumu idrak edince sersemledi. Ashcroft'la ilgili şüpheler yeşerdiyse, her şey çok geçmeden değişirdi. Nathaniel'ın çalışma odasında kafa kafaya verdikleri, ateşin yanında birlikte akşam yemeği yedikleri geceler geride kalırdı. Gelecekle yüzleşmesi gerekecekti ve geleceğinde Nathaniel olmayabilirdi.

CamScanner ile tarandı

"Evet." Tereddüde düşmeden önce Nathaniel'ın elini tuttu. Uzaklardan gelen müziğin tatlı ve hüzünlü bir hal aldığını fark etti. Elisabeth kendi vücudundan dışarı çıkmış gibi, Nathaniel'ın ceketini çıkarıp son derece dikkatli bir şekilde Elisabeth'in omuzlarına sarışını izledi, ardından Nathaniel onu koridorun sonundaki cam kapılardan dışarıya çıkardı.

Gece havası Elisabeth'in sıcak basmış yanaklarını serinletti. Bahçeye doğru yürürken patikadaki taşlar adımları altında çatırdıyordu. Yakınlarda bir yerdeki fıskiyeden su sesleri geliyordu. Etraflarını çevreleyen uzun çitlerden olgun çiçeklerin arzu uyandıran kokuları sızıyor, Nathaniel'ın kolu Elisabeth'in yan tarafını ısıtıyordu. Elisabeth ise koridorda geçirdiği ataktan beri uyuşuk, hülyalı ve garip hissediyor, aralarındaki dillendirilmemiş sözler de onu hüzünlendiriyordu.

Nihayet çitlerin kısmen gizlediği bir kapıya vardılar. Nathaniel kapının kolunu bulup içeri girmeleri için açtı.

Elisabeth'in nefesi kesildi. Yaz, bu gizli yerden elini eteğini çekmemişti. İnci renginden kırmızıya kadar yüzlerce farklı renkte güller, çarpıcı kokularını yola doğru savuruyordu. Etrafı çevrili bahçenin sonunda ayışığının altında parlayan, balkonlarından üzüm asmaları sarkan beyaz mermerden bir köşk vardı. Köşke doğru kol kola yürürken çiçeklerle dolu pergolelerin altından geçtiler, üzerinde yürüdükleri parke taşları düşen taç yapraklarıyla doluydu.

"Burayı nasıl keşfettin?" diye sordu Elisabeth köşkün merdivenlerini çıkarken. Her an bir illüzyon gibi ayaklarının altında yok olmasından korkuyordu.

"Küçükken ailem beni buraya getirirdi. Eski bir kalenin kalıntıları olduğunu düşünürdüm. Maximilian'la birlikte burada saatlerce oynardım." Duraksadı. "O zamandan beri buraya gelmedim. Şimdi on dört yaşında olacaktı... yani kardeşim."

CamScanner ile tarandı

Aralarına sessizlik çöktü. Merdivenleri çıkmışlardı. Beyaz güllerin sarmaladığı korkuluklardan boylu boyunca saraya doğru uzanan bahçelerin manzarasını izlediler. Sarayın pencereleri taş zemine konmuş elmaslar gibi görünüyor, kulelerinin etrafını yıldızlar çevreliyordu. Elisabeth'in onca ışık arasından hangisinin balo salonuna ait olduğunu tahmin edemeyeceği kadar uzaktaydılar: Müzik, dans ve kahkahaların oluşturduğu farklı bir dünyaydı orası.

Hüzün, Elisabeth'in boğazını düğümledi. Nathaniel'a döndü ve her zamanki kadar mesafeli görünen solgun yüz hatlarını inceledi. Ne söyleyeceğini ya da aralarındaki mesafeyi nasıl aşacağını bilmiyordu. Hizmeti karşılığında korkunç bir bedel alan Silas dışında diğer herkesin yaptığı gibi ondan ayrılma düşüncesine dayanamıyordu. Bu düşüncenin verdiği acı, içinde her notasıyla bir yara açan bir müzik gibi çalıyordu.

"Özür dilerim," dedi Nathaniel. "Seni buraya ailemden bahsetmek için çağırmadım."

"Hayır." Elisabeth başını iki yana salladı. "Lütfen. Bir daha asla benden bunun için özür dileme."

"Kutlamayı hak eden bir durumda konuşmak için pek de uygun bir konu değil."

Nathaniel'ın içine kapanıp bütün kapıları kilitlemek üzere olduğunu fark eden Elisabeth, "Sen Baltasar gibi değilsin," deyiverdi çaresizce. Bunu söylemek için başka bir fırsatı olmayabileceğinin farkındaydı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Nathaniel'ın yüzü büzüştü. Elisabeth korkutucu bir an için Nathaniel'ın kahkaha atabileceğini düşündü. Ama sonra, "Benimle ilgili bilmen gereken bir şey var," dedi Nathaniel. "Babam malum ritüeli araştırmaya başladığında, neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyordum. Hiçbir zaman onu durdurmaya çalışma-

CamScanner ile tarandı

dım. İşe yaramasını umdum. Max ile annemi geri istedim çünkü. Onları geri getirebilmek için bütün şeytani şeyleri yapabilirdim."

"On iki yaşındaydın," dedi Elisabeth yumuşak bir sesle.

"Doğruyu yanlıştan ayırabilecek kadar büyüktüm." Nihayet Elisabeth'e döndü, bakışları umutsuzdu. "Babam iyi bir adamdı. Tüm hayatı boyunca iyiydi, sonu hariç." Yüzündeki ifade, *Bu durumda benim için nasıl bir umut olabilir ki?* diyordu.

"Sen iyi birisin, Nathaniel," dedi Elisabeth sessizce. Bir elini Nathaniel'ın yanağına koydu. "Gerçekten öylesin."

Nathaniel, Elisabeth'in dokunuşuyla ürperdi. Elisabeth'e sanki boğuluyormuş, onu suya iten Elisabeth'miş ve ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi bakıyordu. "Elisabeth," dedi ve ismi Nathaniel'ın dudaklarından bir rica gibi döküldü.

Elisabeth'in kalbi durmuştu âdeta. Nathaniel'ın gözleri kışın ortasında duygularla kaynayan koyu bir nehir gibiydi ve çok yakınındaydı. Elisabeth ise bir uçurumun kenarındaymış ve eğilirse düşecekmiş gibi hissediyordu. Düşecek ve Nathaniel'la birlikte boğulacaktı; bir daha da nefes almak için yüzeye çıkmak istemeyecekti.

Elisabeth ona doğru uzandı ve Nathaniel'ın da aynı şeyi yaptığını hissetti. Başı dönüyordu. Elisabeth'i hiçbir şey bu ana hazırlayamazdı: Ayışığının altında, güllerle çevrelenmiş halde, fırtınalar çıkaran ve meleklere kanatlarını açmalarını emreden bir delikanlıyla ilk öpücüğünü paylaşacaktı. Kendini şoka ve altüst olmaya, ruhunu paramparça etmek üzere olan içindeki yangının sönmesine hazırladı.

Dudakları inanılmaz derecede yumuşak bir şekilde birbirine dokundu; bu belli belirsiz dokunuş güllerin kokusundan daha baş döndürücüydü. "Tadın şampanya gibi değil," dedi Elisabeth sersemlemiş ve meraklı bir şekilde nefes verirken. "Şampanya tadı gelir sanmıştım."

CamScanner ile tarandı

Nathaniel bu kez güldü. Elisabeth, gülüşünü yanaklarında hafif bir esinti gibi hissetti. "Hiç içmedim ki... İçmememin daha iyi olacağını düşündüm."

"Ama..." Elisabeth geri çekilip Nathaniel'a baktı. Koridordaki o anı hayal mi etmişti? Nathaniel'ın birden dengesini kaybettiği, kafası karışık göründüğü ve pencereden baktıktan hemen sonra söyledikleri...

Elisabeth'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Nathaniel.

"Bilmiyorum." Elisabeth etrafa göz gezdirdi. "Ailenden bahsetmek istemiyorduysan, beni buraya neden getirdin?"

"Ben..." Kaşları çatıldı. "Garip bir şekilde tam olarak neden..."

Bilmiyordu. Hatırlayamıyordu. Çünkü onu buraya getirme kararını o vermemişti... Ona bunu başkası yaptırmıştı. Elisabeth eteğini hızla kaldırıp Şeytandeşen'i çıkardı ve köşkün geri kalanıyla yüzleşmek için arkasına döndü.

Gölgelerin içinden birisi alkışlamaya başladı.

"Beklediğimden daha çabuk kavradın, Matmazel Scrivener," dedi Ashcroft, alkışını yarıda kesip ayışığına çıkarak.

Elisabeth güçlükle nefes alıyordu. "Ona büyü yaptın," diye fısıldadı. Elisabeth'in Şeytandeşen'i sımsıkı tutan eli titriyordu.

"Şimdi, benimle savaşmana gerek yok," dedi Ashcroft. "İkinizi buraya sadece basit bir takas için getirttim."

Ashcroft arkasına uzanıp bir şeyi çekti. Ayaklarına takılmış demir zincirler mermere çarpıp şıngırdayarak ufak tefek bir figür gelmeye başladı. İlk başta Elisabeth gördüğü şeye anlam veremedi: Salınmış uzun beyaz saçlar taşlara doğru dökülüyordu. Güzel yüzü ızdırap, sülfür sarısı gözleri hüzün doluydu.

CamScanner ile tarandı

Ashcroft, "Kızı bana ver," dedi Nathaniel'a. "Ben de sana iblisini iade edeyim."

CamScanner ile tarandı

YİRMİ ALTI

Nathaniel'ın beti benzi atmıştı. Bir an için yıllarca gençleşmiş ve bir kez daha her şeyini kaybetmenin eşiğine gelmiş, korku dolu küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "Silas?" dedi boğuk bir sesle.

Zincirler kıpırdadı ve Silas, acının gölgelediği bakışlarını kaldırıp Nathaniel'a baktı. Bu kadar küçük bir hareket bile onu oldukça zorluyor gibiydi. Mermere çöktü ve gözlerini kapattı.

Nathaniel dik dik bakıyordu. İfadesi, bir mahzenin kale kapısının yavaş yavaş aşağıya indirilmesi gibi santim santim sertleşti. Ashcroft'a doğru bir adım attı. Her bir heceyi kırık bir cam parçası gibi keskin bir şekilde vurgulayarak, "Elisabeth'ten ne istiyorsun?" diye sordu.

"Hâlâ anlamadın mı? Prendergast'a ulaşmak istiyorum tabii ki. Matmazel Scrivener'ın ona ulaşabildiğini biliyorum." Ashcroft, yüzlerindeki dehşet dolu ifadeye karşı sakin bir şekilde gülümsedi. "Bir keşif aynasına sahip olan tek kişi siz değilsiniz, bunu biliyor olmanız lazım. Evindeki koruma büyülerini tekrar elden geçirmenin vakti gelmiş bence, Nathaniel. O eski büyülerden bazıları yüzyıllardır güncellenmedi. Çalışma odanı da derleyip toparlamak isteyebilirsin."

Elisabeth'in midesi bulandı. Elisabeth, Nathaniel'ın çalışma odasındaki masada duran, çok sayıda merceği ve aynası olan aletleri görmüştü elbette. Toplantı yaptıkları akşamlarda ateşin

CamScanner ile tarandı

yanında güvende olduğunu sanmıştı, şimdi ise Ashcroft'un varlığı o anılarını kirletmişti. Bu haneye tecavüzü anlamakta zorlanıyordu.

"İçeride resmen rol kesiyordun," diye farkına vardığı şeyi sesli olarak dile getirdi. "Kazandığımızı sanmamızı istedin."

"İdeal bir deneyim olmadığı kesin ama bunun pek de bir önemi yok. Birkaç güne kalmadan, balo salonundaki dedikoduları herkes unutur."

Kan, Elisabeth'in beynine sıçramıştı. Şeytandeşen'i kavrayan parmakları kasıldı ve hiç düşünmeden harekete geçti.

"Yerinde olsam yapmazdım," diye uyardı Ashcroft, Elisabeth'i durdurarak. Bastonundaki grifon başını çevirdi ve içinden ayışığında parlayan bir kılıç çıkardı. Silas'ın boynuna dayadığı kılıç, boğazından buharlar çıkardı. Silas hareket etmedi ya da ses çıkarmadı ama gözkapakları, bilincini yitirmemek için çabaladığını gösterir gibi kıpırdandı.

"Onu zapt etmek kolay olmadı," diye devam etti Ashcroft. "Önceden hazırladığım tuzağa rağmen. Şeytan diyor ki sırf kafan rahat etsin diye öldür gitsin."

"Bekle," dedi Nathaniel boğuk bir sesle. Ashcroft beklenti içinde başını kaldırdı ve kılıcı Silas'ın boynundan biraz uzaklaştırdı. Elisabeth, Nathaniel'ın uzaklardan geliyormuş gibi çıkan sesiyle, "Seni düelloya davet ediyorum," dediğini duydu.

"Büyücü düellosu mu?" Ashcroft kahkaha attı. "Ah, Tanrım. Bunun Reformlar'dan beri yasak olduğunu biliyorsun. Emin misin?"

Nathaniel gergin bir şekilde başını sallayarak onayladı.

"Ah, pekâlâ," dedi Ashcroft. "Değişiklik olmuş olur."

"Nathaniel," diye fısıldadı Elisabeth.

Nathaniel, Elisabeth'in bakışlarına karşılık verdi. Kasıtlı olarak gözlerini Silas'a çevirdi, ardından topukları üzerinde arkasına döndü.

CamScanner ile tarandı

Köşkün diğer ucuna gitti ve tekrar onlarla yüzleşmek için dönüp aralarındaki uzun mesafeye karşın gözlerini Ashcroft'a dikti. Kollarını sıvarken gür sesiyle, "Düellonun kuralları şöyle: İblislerimiz düelloya karışmayacak. Büyüden başka silah kullanmayacağız. Bir kez başladık mı ölümüne savaşacağız. Kabul ediyor musun?" dedi.

"Şerefimle birlikte," dedi Ashcroft. Yakut gözü seğirdi. Kılıcını kemerinden geçirip birkaç uzun adımla Nathaniel'ın tam karşısına geçti.

Ashcroft adil oynamayacaktı. Nathaniel da aynı şekilde. Elisabeth, Silas'ı özgür bıraktığı anda Ashcroft üç kişiye karşı tek kalacaktı. Elisabeth gerildi ve kendini hazırlamaya çalıştı. Geçen her saniye sonsuzluk gibi gelirken Ashcroft ve Nathaniel birbirlerine eğilerek selam verdi. Henüz ikisi de selam pozisyonunda duruyordu. Elisabeth kararsız bir şekilde bakışlarıyla aralarında mekik dokuyordu. İkisinin de gözleri kapalıydı, odaklanmışlardı ve büyülü sözler fısıldıyorlardı.

İlk bitiren Nathaniel oldu. Elinde zümrüt yeşili ışıktan bir kırbaçla doğruldu, alevleri mermere yeşil korlar sıçratıyordu. Ama kırbacını köşkte şaklattığı anda Ashcroft kolunu siper ederek kırbaç darbesini savurdu. Kıyafetinin kolu parçalanıp düşünce Ashcroft'un kolunu dönüştürdüğü belli oldu: Derisi altın sarısı pullarla kaplıydı, parmak uçlarında ise pençeler vardı. Gülümsediğinde ise ağzında artık yırtıcı hayvanlarınki gibi sivri dişler olduğunu gördüler.

Elisabeth'in bir an sonra olanları izleyecek vakti olmadı. Silas'a doğru atılıp hemen yanında dizlerinin üzerine düştü. Elisabeth'in elleri, Silas'ın sırtında birleştirilmiş bileklerine takılan ve göğsünden, belinden ve bacaklarından geçirilen zincirlerde dolaştı. Zincirlerin çıplak teninde değdiği her yerde yanık izi oluşuyor ve buhar çıkıyordu. Manşetleri yukarıya doğru çekilip kollarının her iki tarafındaki sivri uçlu bir demirle delinerek yapılmış gibi görünen kararmış yara izleri ortaya çıktığında Elisabeth'in nefesi kesildi.

CamScanner ile tarandı

Ne kadar çaresizce arasa da zayıf bir nokta, bir birleşim yeri ya da zincirleri bir arada tutan bir kilit bulamadı. Zincirler, vücuduna kendi kendilerine sarılmış ve birbirlerine kusursuzca kaynamış gibiydiler.

Silas güçlükle nefes alıyordu. "Matmazel Scrivener," dedi nefes nefese. "Arkanızda."

Elisabeth hemen arkasına döndü. Zarif bir figür, korkulukların üzerinde oturmuş ve yeni açmış güllerin sarmaladığı kirişe yaslanmıştı. Ayışığı huzmeleri dizinde sakince ritim tutan, kan rengi oje sürülmüş pençelerini aydınlatıyordu. Çiçeklerin ve gölgelerin gizlediği geri kalan kısmı belirsizdi ama Elisabeth konuşmasına gerek duymadan kim olduğunu anlamıştı.

"Sen benim efendimi aptal yerine mi koyuyorsun?" diye sordu Lorelei'ın memnuniyet dolu sesi. "Silas'ı korumasız bırakacak değildi herhalde. Gerçi itiraf etmeliyim ki onu kurtarmak için cebelleşip durmanı izlemekten büyük bir keyif aldım."

Elisabeth, Şeytandeşen'i önüne siper etti. Yakınlarda bir yerden Nathaniel'ın kırbacı şakladı ve çok geçmeden acı dolu boğuk bir ses geldi. Ashcroft'a mı, Nathaniel'a mı ait olduğunu çözememişti. Bakışlarını Lorelei'dan ayırmayı göze alamazdı.

"Kılıcını indir, tatlım," dedi iblis. "Savaşmamıza gerek yok. Teslim olursan, efendim seni geri alacak. Misafirlerine ne kadar iyi davrandığını bizzat tecrübe ettin. Her akşam yeni gece elbiseleri, sandıklar dolusu mücevher ve canının istediği kadar hamur tatlısı. Bütün bunlar kulağa çekici gelmiyor mu?"

"Hayır," dedi Elisabeth. "Beni Prendergast'a ulaşmak için kullanacak, sonra da öldürecek."

Lorelei korkulukların üzerinden inerken ipek elbisesi taşın üzerinde kaydı ve ayışığına çıktı. Açık renk mücevherlerle süslenmiş obsidiyen rengi parlak bir elbise giymişti ve bu haliyle

CamScanner ile tarandı

sığırcığa benziyordu. Nathaniel'ın büyüsünün parlak yeşil rengi ile Ashcroft'unkinin altın sarısı, Lorelei'ın kırmızı gözlerinin derinliklerinde dans ediyordu.

"Artık değerini anladığına göre bunu yapmayacak," dedi nefes verirken, Elisabeth'e diktiği bakışları açlığını yansıtıyordu. "Büyüye karşı koyabilen bir kız... Ne kadar da özel. Onun için ne kadar faydalı olabileceğini düşünsene: Bütün illüzyonların gerçekliğini görebilen, iblislerin etkisine karşı koyabilen birisin. İlerleyen günlerde bu bizim için bir avantaj olur." Kırmızı dudaklarını bükerek tebessüm etti. "Üstelik onun tarafını seçersen seni ödüllendirir. Sana sözüm olsun."

"İlerleyen günlerde derken?" Elisabeth, Şeytandeşen'i diğer eline aldı ve kabzasının terden ıslanmış olduğunu fark etti. "Ashcroft, Prendergast'tan ne istiyor?"

"Ah Tanrım." Lorelei'ın dudaklarına gizemli bir tebessüm yerleşti. "Çok şey mi söyledim?"

İblisleri dinlemenin bir anlamı olmadığını hatırlattı Elisabeth kendine. Onlar yalancıydı. Düzenbazdı. Her anlamda güvenilmezdi.

Bazıları hariç.

Elisabeth'in arkasından sürtünme sesi geldi: Silas boşuna da olsa ayağa kalkmaya çalışıyordu. Elisabeth duruşunu değiştirip, Silas ile Lorelei'ın arasına geçti.

"Ne yapıyorsun?" Lorelei'ın gözleri kısıldı, Elisabeth'in davranışlarına anlam vermeye çalışıyordu. Yüzünde önce şaşkınlık, ardından neşeli bir aydınlanma ifadesi belirdi. "Seni aptal kız! Ona değer veriyorsun!"

Elisabeth sözleriyle değil, kılıcıyla cevap vermeyi seçti. Şeytandeşen havayı yararak, uzun siyah saçlarını savurup dans eder gibi geriye doğru bir adım atan Lorelei'ın karnını kıl payı ıskaladı.

CamScanner ile tarandı

"Bu hayal ettiğimden çok daha iyi," dedi gözleri memnuniyetle ışıldarken. "Senin o müşfik duygularının Silas'ta bir karşılığı yok, biliyorsun değil mi? Bunu bir gün anlayacaksın."

Elisabeth kılıcını tekrar tekrar savurarak Lorelei'ın sırtı korkuluklara dayanana kadar ilerledi. İblis her bir kılıç darbesinden kaçarken kahkahalar attı ve kulak tırmalayıcı coşkulu sesler çıkardı. Elisabeth'i yemliyor, onunla resmen oyun oynuyordu. Ama fazla uzun sürmedi. Elisabeth'in kararlılığının gücünü hafife almıştı, bir an sonra nefesi kesildi ve elini yanağına götürdü. Donakalmıştı ve kocaman açılmış gözleriyle Elisabeth'e dik dik bakıyordu. Parmak uçlarından aşağıya bir damla kan süzülüyordu. Şeytandeşen suratını kesmişti.

Şimdi de kılıcın ucu boğazının tam ortasındaydı.

Elisabeth bu açıdan bakınca köşkün diğer ucunda devam eden savaşı görebiliyordu. Nathaniel'ın kırbacının çarptığı zeminde siyah yarıklar oluşmuştu. İkisi de nefes nefese kalmıştı ama hâlâ ayaktaydı. Elisabeth durumu görünce rahatladı. Nathaniel'ın gömleğinin kolu yırtılmıştı ve yakası ter içinde kalmış boynuna yapışmıştı ama herhangi bir yara almamışa benziyordu. Kravatı gevşemiş âdeta yüzüne kararlılıktan bir maske giymişti: İfadesinden son derece odaklandığı belliydi, siyah saçları karman çormandı, gözleri ve şakağından çıkan saç tutamı aynı açık gümüş rengindeydi.

Nathaniel'ın kırbacı yeniden şakladı, zümrüt yeşili ışığın ucu Ashcroft'a uzandı, Ashcroft büyüyü savuşturup haykırarak tek dizinin üzerine çöktü ve iblis, eliyle dengesini sağladı.

Aslında bu yanıltıcı bir darbeydi. Ashcroft, Nathaniel'ın kırbacına odaklanmışken korkuluklara sarılmış sarmaşık gülleri canlanıp Ashcroft'un ayak bileğini yakaladı. Onları pençeleriyle koparmaya çalıştığında ise daha fazla sarmaşık uzanıp kolunu bileğinden tuttu. Dikenler bileğini sımsıkı sarıp kolunu gerdi. Nathaniel pis pis sırıtarak ilerledi.

CamScanner ile tarandı

Şeytandeşen, kararlı bir şekilde Lorelei'ın boğazında duruyordu. Bir kalp atımlık süre geçti. Ardından inanılmaz bir şekilde Lorelei artık orada değildi.

Elisabeth öne atıldı. Hemen arkasına döndü. Lorelei birkaç metre ileride, korkuluklarda dengeli bir şekilde duruyordu, olağanüstü hareket hızının etkisiyle taç yapraklar hâlâ etrafta uçuşuyordu. Elisabeth durumu dehşet içinde izlerken Lorelei parmaklarını dudaklarına götürüp ıslık çaldı.

Cevap olarak gelen gümbürtü köşkte yankılandı. Elisabeth tam vaktinde eğilmişti. Kiriş top ateşi denk gelmiş gibi patlamış, çiçekler ve boyalı tahta parçaları dört bir yana saçılmıştı. Bir ifrit fırlayıp yanından geçip mermer zeminde durmuş ve boynuzlarına takılan yaprakları sallayıp düşürmüştü. Ardından buhar çıkararak nefes vermiş ve gözlerini Elisabeth'e dikmişti. Birkaç ifrit daha, kemik ve kaslarının hareketiyle pullarla kaplı derilerini dalgalandırarak merdivenlerden çıkmıştı.

Elisabeth doğrulup iblislerden hangisinin önce saldıracağını öngörmeye çalıştı. Şeytandeşen'i önce bir hedefe, sonra diğerine doğrulttu; kılıcın ucu çaresizce bocalıyor, hangi hedefe kilitleneceğine karar veremiyordu. Aynı anda hem Lorelei ile hem de ifritlerle savaşamazdı.

Elisabeth'in köşeye sıkıştığını görünce Nathaniel'ın beti benzi attı. Bocalayıp büyüsünü yarıda kesti. Ashcroft'un beklediği tepki tam olarak buydu.

Ashcroft'un hemen önünde altın sarısı bir ışık belirirken ve Ashcroft kendini ışığa bırakıp diz çöktüğü yerden kaybolduktan hemen sonra Nathaniel'ın tam arkasında ortaya çıkarken zaman ağır çekimle ilerlemişti sanki. Az önce Ashcroft'u tutan sarmaşıklar şimdi kesik ipler gibi yerde duruyordu.

Nathaniel arkasına döndü. Elisabeth çığlık attı. Ashcroft'un her biri bıçak kadar uzun pençelerle dolu eli havayı yardı ve darbenin etkisi Nathaniel'a geriye doğru bir adım attıracak kadar güçlüydü.

CamScanner ile tarandı

Önce Nathaniel zarar görmemiş gibi geldi ve Elisabeth çılgınca bir an için bu darbenin onu teğet geçmiş olmasını umdu. Nathaniel'ın yüz ifadesinde kafa karışıklığına benzer bir şaşkınlık vardı. Sonra sendeleyerek geriye doğru bir adım daha attı. Sonra aşağıya, gömleğinde yer yer oluşan, gelincik tomurcukları gibi açan ve göğsünün tamamı kıpkırmızı bir ıslaklığa kavuşana kadar yayılan lekelere baktı. Elindeki kırbaç söndü ve Nathaniel dizlerinin üzerine çöktü.

Elisabeth'in gözü kararadı. Öne atılıp Ashcroft'la arasında duran ifrite doğru kılıcını körlemesine savurdu.

Demir, ifritin pullarını ısırdı. Şeytandeşen omzunu deşerken ifrit böğürdü, Elisabeth kılıcını tekrar tekrar savurdu, vücudunu güçbela hissediyordu, Nathaniel'ı sersemlemiş ve kanlar içinde görünce vahşi bir güçle dolmuştu. İfrit son kez acıyla uluyup yere yığılırken, Elisabeth öne atıldı ve ifrit daha yere düşmeden üzerine basıp havaya sıçradı. Bir an için uçuyormuş gibiydi. Şeytandeşen sıvı bir ayışığı gibi parlıyor ve tütüyordu; Nathaniel'ın ceketi omuzlarından düşmüş havada süzülüyor, rüzgâr Elisabeth'in kulaklarında çınlıyordu.

Ama sıçrayışını nihayete erdiremedi. Havadayken arkasından asılan bir ağırlık onu sırtüstü yere serdi. Dünyası berbat bir nefes kokusu, obsidiyen rengi pullar ve boynunda sıcak salyalarla doldu. Elinden fırlayan Şeytandeşen parıltılar saçarak mermerde kayıp uzaklaştı. Elisabeth ikinci ifritin saldırısına uğradığını anlamaya başladığı sırada pençeli bir ayak kaburgalarına baskı yaparak onu yere yapıştırdı. Ağırlığı, ciğerlerindeki havayı sonuna dek boşaltırken Elisabeth'in görüşü lekelerle doldu.

Doksan derecelik bir açıdan Ashcroft'un kılıcını çektiğini görebiliyordu. Nathaniel öne doğru eğilmişti; bir eli yerde, diğeri göğsündeydi. Bileğinden aşağıya kan süzülüyordu.

Ümitsizlik, Elisabeth'in düşüncelerini bulanıklaştırdı. Bundan kurtulmalarını sağlayacak bir yol bulamıyordu. Hayır, *onlar* için de-

CamScanner ile tarandı

ğil; *kendisi* için bundan bir kurtuluş yolu göremiyordu. Şansölye'nin ödülü olarak Ashcroft Malikânesi'ne geri götürülecekti. Çaresizlik içinde, Nathaniel'ın yanında ölmeyi yeğleyeceğini fark etti.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Ashcroft, "gideceğini görmek üzücü. Yüce Thorn Hanedanlığı'nın son varisi, en parlak dönemini göremeden öldü." Keskinliğini test edercesine parmağını kılıcının kenarında gezdirirken Nathaniel'ı inceledi. "Gerçi sen zaten son varis olmaya kararlıydın, değil mi? Yeni bir Baltasar... ya da Alistair doğmasın diye yapmayacağın şey yoktu."

Nathaniel'ın omuzları kıpırdandı. Ağırlığını verdiği eli, parmakları kıpırdandıkça yerde kanlı izler çıkarıyordu. Ashcroft onu acıyarak izliyordu.

"Bu durumda sanırım," dedi kılıcını kaldırırken, "bir anlamda şimdiye dek istediğin şeyi sana vermiş olacağım."

Nathaniel başını kaldırdı, gözleri berrak ve soğuktu. Mermere yayılan kanını kullanarak yere bir Enokyan mührü çizmişti ve bu mühür artık zümrüt yeşili parıltılar saçıyordu.

Ashcroft'un yüzündeki ifade silindi. *Gafil avlanmak böyle bir şey olmalı,* diye düşündü Elisabeth. Mührün parlaklığı gitgide arttı, Ashcroft acıyla haykırarak ve koluyla gözlerini örterek sırtüstü düştü. Elisabeth gözlerini sımsıkı kapattı ve büyülü şok dalgasının üzerinden karıncalandırıcı kıvılcımlar eşliğinde yayılarak geçtiğini hissetti.

Zemin inip kalktı. Mermer kırılıp ufalandı. Elisabeth sulanan gözlerini açtığında, sarmaşık güllerinin artık ağaç gövdeleri kadar kalınlaştığını ve kirişleri örttüğünü gördü. Her yerden uzanan dikenler tarafından etrafı tamamen sarılan köşk, ayışığının altında eski bir masaldan fırlamış gibi tüyler ürpertici görünüyordu. Devasa iğnelere benzeyen dikenler taşları da ifritleri de delip geçmişti. Elisabeth izlerken sarmaşıklar büyümeye, kıvrılıp dolanmaya, sivri uçları göğe doğru uzanırken ifritlerin bedenlerini sarmaya devam ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth kan ya da yanık et gibi herhangi bir kötü koku almıyordu. Sadece güllerin tatlı, arzu uyandıran kokusu vardı. Göğsündeki ağırlık kalkmıştı ve omzunun üzerinden baktığında kendisine saldıran ifritin bitki örtüsü tarafından sarılıp sarmalandığını gördü. Tomurcuklar yapraklara dönüşüp her yerini tamamen örtmeden önce gözlerindeki hayatın çoktan sönmüş olduğunu fark etti.

Ashcroft sarsılmış, dengesini yitirmişti ve gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyordu. Etrafını bir kafes gibi saran, iç içe geçmiş dikenlere çarpıp duruyordu. Elisabeth'in gözleri Nathaniel'dan başka bir şey görmüyordu ve tam da onu izlerken Nathaniel sendeleyip bayıldı ve yerdeki kan gölüne düştü.

Elisabeth çığlık atarak öne atıldı. Ancak bunu yapar yapmaz Lorelei'ın onu bekleyen kollarında buldu kendini.

İblis onu soğuk ve sert bir şekilde kucaklamıştı. Uyuşturucu ve sakinleştirici etkisi Elisabeth'e nüfuz edip, düşüncelerini yavaşlatmaya ve kaslarını gevşetmeye zorladı. Örümcek ağına takılmış bir böcekti artık.

"Gevşe biraz, tatlım," diye mırıldandı Lorelei kulağının dibinde. "Her şey bitmek üzere. Efendim kendisini kurtarır kurtarmaz minik Thorn'la kısacık bir işi olacak. Kalp atışlarının nasıl da yavaşladığını duyabiliyor musun? Ben duyabiliyorum." Pençeleri Elisabeth'in yüzünün kenarında, kulağında ve saçlarında geziniyordu, ardından onu tutup arkasına döndürdü. "Ölümünü izle."

Bu bir hataydı. Ashcroft'un dikenleri yararak Nathaniel'a ulaşmaya çalıştığını gördüğünde Elisabeth her şeyi aynı anda hissetti: Kesik ve çürüklerinin sızısı, damarlarına pompalanan kan, ciğerlerini dolduran gece havası, ıslak yanaklarını serinleten esinti... Lorelei'ın etkisi gerçek bir örümcek ağı kadar güçsüzleşirken Elisabeth'in görüşü keskinleşti ve netleşti.

İşte Silas oradaydı. Savaşın bir noktasında bir şekilde kendini sürükleyip çömelmeyi başarmıştı. Sarı gözleri ızdırapla gölgelen-

CamScanner ile tarandı

miş olsa da Elisabeth'i sakin ve anlamlı bir dikkatle izliyordu. Şeytandeşen neredeyse zincire vurulmuş ellerine değecek kadar yakınında duruyordu. Silas önce kılıca, sonra tekrar Elisabeth'e baktı. Elisabeth'in işaretini bekliyordu.

Elisabeth başını sallayamazdı, Lorelei bunu görürdü. Tıpkı bir kedi gibi ağır ağır göz kırptı.

Şeytandeşen mermerde kaydı. Uzanabileceği kadar yaklaşınca Elisabeth kabzasına ayağıyla vurup kılıcın havada takla atmasını sağladı. Kılıcı keskin yerinden çıplak eliyle yakalamanın verdiği acıya aldırmadan geriye doğru iterek Lorelei'ın vücuduna sapladı.

Beklediğinden daha az dirençle karşılaştı. Lorelei boğulur gibi öksürdü. Elisabeth'in kollarını tutan pençeleri kasıldı. "Sen," dedi dişlerini sıkarak. "Bu ne cüret..."

Öylece gidiverdi. Asil bir iblisin ölümü, ifritlerinkinden farklıydı. Geride bir ceset kalmamıştı, yalnızca onu son kez kucaklayışından kalan ve hafif kükürt kokan buhar izleri vardı.

Elisabeth, hiç düşünmeden tökezleyerek Silas'ın yanına gitti. Şeytandeşen'i zincir halkalarından geçirip tüm gücüyle çevirdi. Metal ses çıkararak yamuldu ve kırıldı.

Çok geçti. Elisabeth göz ucuyla Ashcroft'un kılıcını Nathaniel'ın göğsünün üzerinde kaldırdığını gördü. Yanına vaktinde yetişemezdi. Silas da zayıflamış...

Zincirler boşalmış bir şekilde yere düşüp şıngırdadı.

Ashcroft'un kılıcı ayışığında parlayıp aşağıya doğru kavis çizerek indi.

Silas'ın kalbini delip sırtından çıkan kılıcın ucu kızıla boyanmıştı. Bir nefes alımlık sürede Silas, Ashcroft ile Nathaniel'ın arasında belirerek vücudunu Nathaniel'a siper etmişti.

Dünya durmuştu sanki. Sessizlik buz gibi çökmüştü. Silas'ın açık saçları öne doğru dökülmüş, yüzünü gizliyordu. Bir an sonra

CamScanner ile tarandı

Silas'ın solgun eli, göğsüne giren demir kılıcı tutmak için garip bir biçimde uzandı ve pençelerinden buhar çıkmaya başladı.

"Anlamıyorum." Ashcroft kekeleyerek konuşuyordu. "Sana bunu yapmanı emretmedi."

Silas başını kaldırıp ona baktı. İfadeleri bundan daha farklı olamazdı. Silas bir aziz heykeli gibiydi, mermerden oyulmuş gibi görünen çehresi güzel, dingin, duygudan veya acıdan yoksundu. Ashcroft ise ömründe ilk kez anlam veremediği bir şeyle karşı karşıya kalmış bir ölümlüydü.

"Ölmesine izin verseydin," dedi Ashcroft, "anlaşmanız nihayete erecekti. Sana söz verdiği hayatı... almış olacaktın. Ama şimdi her şeyini kaybettin."

"Evet," diye fısıldadı Silas. "Bunu hissedebiliyorum. Her şey bitti."

Ashcroft'un gözleri büyüdü. "Neden, söyle bana iblis! Kazanmayı umduğun şeyi söyle..."

Silas'ın ağzının kenarından bir damla kan süzüldü, beyaz teni üzerinde çarpıcı derecede kırmızıydı. Silas gözlerini rahatlamaya benzer bir ifadeyle kapattı. Sonra da yok oldu.

Ashcroft'un kılıcı boşa düştüğü an Elisabeth onu karşılamak için çoktan yanına gelmişti. Elisabeth gücünü sakınmadan, Şansölye'yi geri çekilmeye zorlarken demir demiri dövüyordu. Ashcroft, birkaç kez Elisabeth'in darbelerini beceriksizce savuşturmayı başarsa da sonrasında Şeytandeşen, kılıcının kabzasına kilitlenip onu ulaşamayacağı bir yere savurdu.

Ashcroft'un paniği yüzünden okunuyordu. Elisabeth şaşkınlıkla Ashcroft'un gözlerinin her ikisinin de mavi olduğunu fark etti. İblis işareti yok olmakla kalmamış, sağ kolu da normale dönmüştü. Lorelei'in yolduğunda artık bir büyücü değil, sıradan bir adamdı.

CamScanner ile tarandı

Boş ellerini teslim olduğunu göstermek için yavaşça havaya kaldırdı.

"Beni öldürecek misin, Matmazel Scrivener?" diye sordu yüzünde hiç de ona uygun olmayan vakur bir ifadeyle. "Bunu yapman seni sonsuza dek değiştirir. Bir daha geri dönemeyeceğin bir yola girmiş olursun. İnan bana, nasıl olduğunu iyi biliyorum."

Şeytandeşen güçten düştü. Elisabeth'in tereddüt ettiği anda Ashcroft'un botları yere sürtündü. Elisabeth'in öngöremediği bir hızla hareket eden Ashcroft sarmaşıkların arasına dalıp korkuluklardan aşağıya atladı.

Elisabeth öne atıldı, un ufak olmuş kirişe geldiğinde kalbi küt küt atıyordu ve kasları avını kovalamak için gerilmişti. Ashcroft'u kolayca alt edebilirdi; görünüşe göre korkuluklardan atladığında bileğini burkmuştu ve dikenli güller arasında kaçmaya çalışırken tökezliyordu. Elisabeth peşinden gidip onu yakalayabilir ve hikâyesine bir son verebilirdi.

Ya da tam aksi yönde koşabilir ve Nathaniel'ın hayatını kurtarmak için yardım bulmaya çalışabilirdi.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ YEDİ

Gecenin geri kalanı öyle hızlı geçmişti ki Elisabeth'in zihninde bulanık imgelerden başka bir şey yoktu. Öncelikle sarayın göz kamaştırıcı ışıklarını, ardından koridorlarda karşılaştığı misafirlerin ürkek bakışlarını hatırlıyordu. Sonrasında bağırmış ve ortalığı telaşa vermişti. Doktor çağırılmıştı. Biri Elisabeth'in elindeki yarayı sormuş ama Elisabeth onun Nathaniel'ın kanı olduğunu söylemiş, bunu duyan herkes aceleyle dışarı fırlamıştı. Sonra bir de bakmıştı ki gül bahçesinde iki adam Nathaniel'ın gevşemiş bedenini bir arabaya taşıyordu.

Durumu ağırdı. Doktorun telaşından ve yardım haykırışlarından bunu anlayabiliyordu. Yanına gitmek istediyse de eller engel olmuştu. Neler olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu. *Şansölye*, dedi ve kimse ona inanmadı, ta ki bir adam köşkün üstünden seslenip Ashcroft'un kılıcını gösterene kadar; ayışığının altında parlayan grifon başlı tokmağın bir eşi daha yoktu.

Sonra kıyamet koptu. Lord Kicklighter'ın gür sesi ortalığı hepten velveleye verdi. Misafirlerden biri Elisabeth'in arabaya binmesine yardım ederken herkesin şık kıyafetleri ne kadar da tuhaf görünüyordu; yer yer Nathaniel'ın kanına bulanmışlardı. Kendi elbisesi zaten onarılamayacak hale gelmişti. Silas bundan hiç hoşlanmazdı; bir gün boyunca birlikte alışveriş yapmışlar, gerekli tadilatlar yapılırken Elisabeth terzi yanlışlıkla iğnelerini

CamScanner ile tarandı

ona batırmasın diye hiç kıpırdamadan durmaya çalışırken Silas bir kenarda oturup sabırla beklemişti. Yüzünde oluşabilecek hayal kırıklığını tahmin edebiliyordu.

Sonra Silas'ın bir kılıçla deşildiğini ve artık bu dünyada olmadığını hatırladı.

Faytonda Nathaniel ve Doktor'la beraberdi. Tekerlekler engebeli yolda sarsılıyordu ve bir keresinde Nathaniel inlemişti. Alnında ter damlaları birikmiş olsa da eli buz gibiydi. Elisabeth elini ne zaman tuttuğunu hatırlamıyordu. Doktor, Nathaniel'ın göğsüne baskı uygulamakla meşguldü. Bir kere Elisabeth'in yaralı avucuna, ardından yüzüne bakmış ve bir şey söylememişti.

Kalabalığın toplandığı Nathaniel'ın evinin dışına park ettiler. Balo salonundakilerin yarısı onları Şeytantersi Parkı'na kadar takip etmiş gibi görünüyordu, şimdi yanlarında muhabirler ve gecelikleriyle sokağa fırlamış büyücüler de vardı. Sokak boyunca bütün evlerin ışıkları yanıyordu, insanlar pencerelerinden sarkmıştı. Elisabeth kargaşayı güçbela fark etmişti çünkü hiçbir açıdan Nathaniel'ın evine olanlar kadar tuhaf değildi.

Bütün gargoyleler hayat bulmuştu. Çatı hattı boyunca sinsi sinsi dolaşıyor, konsol kirişlerine sarılıyor ve hırlıyorlardı. Evin etrafındaki bakımsız bahçelerde büyüyen dikenler uzun, geçit vermez çitler haline gelmişlerdi ve herhangi biri demir parmaklıklara yaklaştığında tehditkâr bir şekilde hışırdıyorlardı. En tepede ise kara bulutlar toplanmıştı.

Elisabeth'e, "Koruma büyüleri devreye girmiş," dedi Doktor. "Ev, mirasçısının tehlikede olduğunu biliyor ve onu daha fazla zarar görmekten korumak için her şeyi yapar. Sorun şu ki güvenli bir şekilde içeriye girmemizi sağlayacak, onun kanından kimse yok. Matmazel Scrivener, Nathaniel size güveniyor mu?"

Adamların Nathaniel'ın gevşemiş bedenini arabada doğrultmalarını izledi. Yaralarına ulaşmak için Doktor'un gömleğini çıkarması gerekiyordu. Cildinin kana bulanmamış yerleri kâğıt gibi

CamScanner ile tarandı

beyazdı. Nathaniel'ın başı sallandı ve bir kolu gevşek bir şekilde kenara düştü. Siyah saçları kül rengine dönmüş yüzünün üzerine mürekkep izleri gibi dökülüyordu ve saçlarındaki gümüşi tutam yoktu artık. Durumun yanlışlığı Elisabeth'i sersemletiyordu.

"Bilmiyorum," dedi Elisabeth. "Evet. Sanırım."

"Alışılmadık bir durum ama pek fazla zamanımız yok. Eve yaklaşmayı deneyin. Sizi tehdit eden bir şey olursa hemen geri çekilin. Bu geceyi iki hastayla bitirmesek iyi olur."

Elisabeth faytondan inerken şamata dindi. Kalabalığı oluşturan yüzler gergin bir şekilde olacakları izliyordu. Onlardan birini tanımıştı; Ashcroft'un serasında dedikodusunu yapan kızlardan biriydi. Şimdi arkadaşının elini tutmuştu ve kederli görünüyordu.

Fayton yolculuğu boyunca Elisabeth, Şeytandeşen'i elinden bırakmamıştı. Açık kapının eşiğinden dikenli çalılıklara doğru yürürken yanında parlıyordu, ağaç dalları Elisabeth'in tepesine doğru sarkıyordu. Sonra birden hışırtıları kesildi. Bir fısıltı çitler boyunca yayıldı. Ardından dallar geri çekilerek ön kapıya giden yolu açtı. Önce bir gargoyle yere indi, onu bir diğeri izledi ve başlarını eğerek geri dönen kraliçelerini selamladılar.

Sessizlik sürüyordu. Elisabeth yoldan geçip merdivenleri çıktı. Kapının koluna uzandığında kilit kendi kendine döndü ve kapı dokunmasına gerek kalmadan açıldı.

Elisabeth şaşkınlıkla Doktor'un geçmesi için kenara çekildi. Doktor aceleyle yürüyor, Nathaniel'ı taşıyan adamlara talimatlar veriyor ve parmağıyla Nathaniel'ın nabzını kontrol ediyordu. Çantaları ve kutuları yüklenmiş gözlüklü bir kadın da hemen yanlarında telaşla yürüyordu. İçeri girdiklerinde dallar tekrar harekete geçip birbirlerine tutunarak yolu kapattılar ve kalabalığın girmesini engellediler. Dallar örülüp boşluğu kapatmadan önce Elisabeth'in son gördüğü şey, kendisine bakan bir muhabirdi. Hayreti yüzünden okunuyordu, kaleminin yere düştüğünü fark etmemişti bile.

CamScanner ile tarandı

Kafileyi üst kata doğru takip etti, gözlerini Nathaniel'ın bilinçsiz yüzünden ayıramıyordu. Nathaniel'ın yatak odasında Elisabeth için yeterince yer yoktu, bu yüzden dışarıda bekledi. Doktor'un asistanı bir ibrik dolusu suyla ya da bir kucak dolusu kanlı bezle her geçtiğinde yaslandığı duvardan panikle doğruluyordu.

Kimse bir şey söylemiyordu ama Elisabeth'in onların ayağına dolandığı belliydi. Uyuşmuş bir şekilde merdivenlerden aşağıya indi. Antrenin döşeme taşlarında birkaç damla kan olduğunu fark etti ve fildişi rengi ipek elbisesi zaten mahvolduğu için kan damlalarını eteğiyle sildi. Sonra en alt basamağa oturdu, beyninde dinmek bilmeyen ve beyaz gürültüyü andıran bir uğultu vardı. Üst kattan gelen telaşlı adımları ve kulağa gergin gelen sözleri belli belirsiz duyuyordu. Ayaklı duvar saatinin tik takları, Elisabeth'in kalp atışlarına eşlik ediyordu.

An itibarıyla Ashcroft'un işi bitmişti. Olan biten her şey sabah manşetlere çıkacaktı. Bütün dünya gerçekte nasıl bir insan olduğunu öğrenecekti. Ama Silas'ı yitirmişken, Nathaniel üst katta kan kaybederken ve Ashcroft hâlâ kanun kaçağıyken hiç de zafer kazanmış gibi hissetmiyordu.

Hayır, savaş hâlâ sona ermemişti. Bunun aksini düşünmek aptallık olurdu. Elisabeth bir dakika daha bunu düşünerek durdu, sonra kalkıp hedefi doğrultusunda Nathaniel'ın çalışma odasına gitti, masasından büyüteç görevi gören aleti aldı, yere attı ve topuklarıyla vura vura kırdı. Bir sonraki odaya gitti, orada bulduğu aynayı da duvardan alıp yere fırlattı. Orada da durmadı. Yıkıntılar Elisabeth'in evde geçtiği yerleri işaretliyordu. Camlar kırıldı, patladı, parçalanıp halılara yayıldı ve parçaları mobilyaların üzerine fırladı. Hiçbir ayna sağ kalmadı. Şeytandeşen'i saatlerce kara büyü kitapları üzerinde çalıştığı salona götürdü ve etrafa saçılan cam parçalarında kendi suretini gördükten sonra yerde tökezleyerek ilerledi. Alt kattaki işi bittiğinde koridorda kırıklar bırakarak üst kata çıktı.

CamScanner ile tarandı

Bir şeyler hissetmesi gerekiyormuş gibiydi ama hissetmiyordu. Kan, Şeytandeşen'in kabzasından aşağıya özgürce akmasına rağmen yaralı eli acımıyordu. Aynalar biçimsiz çerçeveleriyle güçlük çıkarmadan Elisabeth'e teslim oluyordu. Elisabeth ışık ve havadan yapılmıştı sanki, fiziksel dünyaya güçlükle tutunuyor gibiydi; aynı anda hem durdurulamazdı hem de dağılma, buharlaşıp ya da süzülüp yok olma tehlikesi altındaydı.

Nihayet kendi yatak odasına varmıştı. Keşif aynasını aldı. Olanları Katrien'a açıklamaya çalıştı ama onun sorduğu sorulara cevap veremezdi çünkü bir noktada kelimeler anlamını yitiriyordu. Konuşmaları bittiğinde Elisabeth aynayı bir yastık kılıfına soktu ve çamaşır bacasına attı. Ashcroft onu oradan gözetleyemezdi. Sonra odanın geri kalanını bildiği tek yolla güvenli hale getirmeye koyuldu.

Belirsiz bir zaman sonra kendine geldiğinde Şeytandeşen sağlam elinde duruyordu ve etrafı kırık tahta ve cam parçalarıyla doluydu. *Silas bundan hoşlanmayacak,* diye düşündü. Sonra da, *Temizlemesine yardım ederim,* dedi içinden.

Keder çöktüğünde ise midesine yumruk yemiş gibi oldu. İki büklüm halde yere çöktü, hızlı ve boğuk nefesler alıp vermeye başladı. Hava ya da ışıktan yapılmamıştı. Güçsüz ve harap edici derecede insandı ve katlanabileceğinden daha fazla acı çekiyordu. Silas gitmişti. Nathaniel'ın ne yapacağını, Nathaniel'a nasıl söyleyeceğini ya da söylediğinde yüzünde oluşacak ifadeye dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. Nathaniel'ın bir daha gözlerini açıp açamayacağını bile bilmiyordu.

Dünya yumuşayıp her şey birbirine karışıp bulanıklaşana kadar ağladı, neler olacağı hakkında en küçük bir fikri yoktu.

Şiş gözlerini açtığında köşedeki sandalyede tanımadığı bir kadının oturduğunu gördü. İkindi ışıkları perdelerden içeriye

CamScanner ile tarandı

sızıyordu. Elisabeth yatakta yatan haline baktı ki bu zor olmadı çünkü arkasından bir sürü yastıkla desteklenmişti. Şeytandeşen hemen yanında, yorganın üzerinde duruyordu ve parmakları hâlâ kabzasına kenetlenmiş durumdaydı.

"Siz uyuduktan sonra bile Dr. Godfrey de ben de onu elinizden alamadık."

Elisabeth kadına dönüp baktı. Tanıdıktı aslında. Doktor'un zayıf, gözlüklü asistanı beyaz önlük giymişti. Önlüğünde kurumuş kan lekeleri vardı ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyordu.

"Adım Beatrice," dedi. "Sizinle ben ilgilendim."

Elisabeth'in nefesi kesildi. Bakışlarını kan lekeli önlükten ayıramıyordu. "Yoksa Nathaniel..."

"Gayet iyi. En azından bu durumda ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi. Biraz için lütfen." Elisabeth'in dudaklarına bir bardak su yaklaştırdı ve birkaç yudum içmesini bekledikten sonra bu onun için son derece sıradan bir günmüş ve bu konuşmanın kahvaltı yaparken sohbet etmekten bir farkı yokmuş gibi sakince konuşmaya devam etti. "Sihirzade Thorn çok fazla kan kaybetti ama Dr. Godfrey iyileşeceğine inanıyor. Evlerindeki koruma büyülerinin yardımıyla büyücüler çok ciddi yaraların bile üstesinden gelebilirler. Yine de göğsü iyileşmeye başlamadan yataktan çıkmamalı."

Elisabeth büyük bir rahatlama hissetti. Birden doğruldu ama sonra donakaldı ve inlememek için kendini zorladı. Vücudunun her yeri, kemikleri bile ağrıyordu. "Onun odasında bir tane ayna var," dedi. "Onu..."

Beatrice elini Elisabeth'in omzuna koydu. "Dr. Godfrey ve ben onu çoktan fark ettik," dedi. Sonra daha nazik bir şekilde, "Dün gece sizi burada yerde yatarken bulduğumuzda bize ne yaptığınızı söylemiştiniz. Hatırlamıyor musunuz?" diye ekledi.

Hatırlamıyordu ve onu ne halde bulduklarını hayal etmemeyi tercih ediyordu ama onu ciddiye aldıkları için memnundu.

CamScanner ile tarandı

Vücudunun protestolarına karşı dişlerini sıkarak aşağıya baktı. "Nathaniel'ı görebilir miyim?" diye sordu.

Beatrice, Elisabeth'in sabahlığını giymesine ve koridorda yürümesine yardım etti. Elisabeth bu yolculuğun altından tek başına kalkabilir miydi, emin değildi. Elisabeth yaşlı bir kadın gibi sallanarak yürürken Beatrice ona herhangi bir yeri kırılmadığı için ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu. "Bu kadar çok darbe aldıktan sonra insanların çoğunun bir yerleri kırılırdı." Sonra hâlâ Elisabeth'in elinde olan Şeytandeşen'e yan yan baktı.

Nathaniel'ın yatak odasının kapısına geldiklerinde Elisabeth sadece bakakaldı. Nathaniel oymalı ahşap direkleri ve koyu brokar perdeleriyle geniş cibinlikli yatağında mahsur kalmış gibi görünüyordu. Yüzü yan yatmıştı ve gün ışığının vuruş açısı çıkık elmacık kemiklerinin hizasından geçerek bir heykeltıraş gibi yüzündeki bütün detayları belirginleştiriyordu. Sabahlığının açık yakasından göğsüne sarılmış bandajlar gözüküyordu.

Nedense onu böyle görmek Elisabeth'e haksızlık gibi geliyordu. Nefesi o kadar sığdı ki göğsü belli belirsiz inip kalkıyordu. Yüzü hareketsiz, alnı dümdüz, ağzı gevşekti. Gözlerinin altında mavi gölgeler oluşmuştu. Herhangi bir yerine dokunsa kırıverecekmiş gibi geliyordu; artık etten ve kemikten değil de bir porselen gibi narindi sanki.

Beatrice, Nathaniel'ın yanına çektiği koltuğa Elisabeth'in oturmasına yardım ettikten sonra gitmek için arkasına döndü. Kapının eşiğine gelince duraksadı, Beatrice'in hastalara karşı tutumu oldukça ihtiyatlıydı. "Sihirzade Thorn'un hiç insan hizmetlisi olmadığı doğru mu?" diye sordu. "Sadece bir iblisi mi var?"

"Evet ama korkmanıza gerek yok. Silas, yani adı buydu, artık burada değil. Gerçi burada olsaydı bile size..." Elisabeth, Beatrice'in anlamasını sağlamak için güçlü bir açıklama yapma isteği duyuyor ve doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. Silas'ın nasıl biri olduğunu

CamScanner ile tarandı

ve ne yaptığını kendisinden başka kimsenin bilmemesi ona haksızlık gibi geliyordu. "Nathaniel'ın hayatını kurtarmak için kendisini feda etti."

Beatrice kaşlarını çattı, başını hafifçe salladı ve duyduklarından etkilenmemiş gibi çekip gitti. *Sadece Nathaniel'ın emirlerini yerine getirdiğini düşünüyor.* İşte o anda kimsenin Silas'ın son sahnesini takdir etmeyeceğini anladı. Bu, herkesin inanacağı bir hikâye değildi. Dünyadan bir sis bulutu gibi ayrılmış, ardında dedikodulardan başka bir şey bırakmamıştı: Thorn Hanedanlığı'na hizmet etmiş ürkütücü bir yaratık.

Buradaki haksızlık Elisabeth'i boğuyor, gözlerine iğneler batıyormuş gibi hissettiriyordu. Uzun bir süre sessizce, başı eğik halde, gözyaşlarını tutmaya çalışarak oturdu.

Kumaşlar hışırdadı. Nathaniel hemen yanında kıpırdanıyordu. Gözkapaklarının titreşmesi, hareketleri bilinçsiz bir uyanma çabasından ziyade gördüğü rüyaya tepki veriyor gibi görünse de Elisabeth'in nefesini kesmeye yetti. İçgüdüsel olarak uzanıp alnına düşen saç tutamlarını kenara itti. İpek gibi yumuşak saçları parmaklarının arasında kayıyordu. Elisabeth'in ona verebileceği çok az şey vardı ama en azından yalnız olmadığını bilmesini sağlayabilirdi.

Nathaniel'ın gözleri parlak ışıktan kısılmış ve odaklanamamış bir şekilde açıldı.

"Silas?" diye fısıldadı.

Elisabeth'in yüreği burkuldu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırma işini bitirip elini tuttu ve Nathaniel'ın tekrar güvende hissederek uykuya dalışını izledi.

İblis işaretinin kaybolmuş olması Elisabeth'e göre, Silas'a pazarlıkta verdiği yirmi yılını geri aldığı anlamına geliyor olmalıydı. Ama Nathaniel'ın bunun için sevinmesine imkân yoktu. Şansı olsa

CamScanner ile tarandı

Silas'ı geri almak için hiç düşünmeden yıllarını verirdi, Elisabeth bunu çok iyi biliyordu.

Saatler geçti. Beatrice mutfakta olanlarla hazırladığı soğuk bir öğle yemeğini bırakıp çıktı. Sonra Dr. Godfrey gelip Nathaniel'ın bandajlarını değiştirdi. Elisabeth lekeli bandaj yavaş yavaş kalkıp Nathaniel'ın göğsünden çaprazlama geçen dört keskin yarığı açığa çıkarırken oturduğu koltuğun kolunu sımsıkı tuttu. Bir taraftaki köprücük kemiğinden diğer taraftaki kaburgalarının altına kadar uzanan yarıklar dikiş atılarak kapatılmıştı. Elisabeth bakışlarını kaçırmamaya; Ashcroft'un pençeleriyle vuruşunu ve arkaya doğru sendelerken Nathaniel'ın gözlerinde oluşan boşluğu unutmamaya çalıştı. Bu yaraların geride korkunç, kalıcı izler bırakacağını tahmin edebiliyordu.

Dr. Godfrey yeni bandajları sarmayı bitirdiğinde, avucunu Nathaniel'ın alnına koyup kaşlarını çattı.

"Sorun ne?" dedi Elisabeth hemen.

"Ateşi çıkıyor. Bu tür yaralarda ateşin çıkması normaldir. Açık yaralardan kaynaklanan ateş tehlikeli olabilir ama bu durumda, bu evdeki koruma büyüleri onu ciddi bir zarar görmekten koruyacaktır." Duraksadı. "Sihirzade Thorn? Bizi duyabiliyor musunuz?"

Nathaniel yattığı yerde hafifçe öksürdü. Elisabeth koltuğun kenarına tutunarak dengesini korumaya çalıştı, bütün kasları gerilmişti. Çok geçmeden Nathaniel'ın gözleri açıldı; soluk ve berrak gri bir çift kuvars. Nathaniel sessizce Elisabeth'i izledi, yüzünü daha önce hiç görmemiş ya da uykuya dalınca unutuvermekten korkmuş gibi inceledi. Nihayet, "Yanımda kaldın," dedi. Sesi verdiği nefesten, iç çekmekten farksızdı.

Elisabeth başını aşağı yukarı salladı. Gözleri yaşlarla doldu. Yutkundu ama engel olamadı, kelimeler yine de çıkmaya devam etti. "Özür dilerim. Benim yüzümden oldu. Ashcroft'la baloda yüzleşmek benim fikrimdi. Ben olmasam bunların hiçbiri başına gelmezdi."

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'ın kaşları arasında hafif bir kırışıklık oluştu. Elisabeth önce Nathaniel'ın hatırlamakta zorlandığını düşündü ama sonra, "Hayır. Keşif aynası... Bilemezdin ki," dedi. Duraksayıp gücünü toplamaya çalıştı. Aldığı her nefeste canı yanıyordu sanki. "Ashcroft'u yakaladın mı?"

Elisabeth gözyaşları içinde başını iki yana salladı. Ona gerisini anlatmak istemese de buna mecburdu. "Silas..." Sesi fazla yüksek, tiz ve kendisi gibi tuhaf çıktı. Boğazı düğümlendi ve sözünün devamını getiremedi.

Nathaniel'ın alnındaki kırışıklık, kafa karışıklığıyla iyiden iyiye derinleşmişti. Anlamaya başladığı anı Elisabeth gözleriyle görebilmişti. Nathaniel'ın bakışları Elisabeth'ten uzaklaşmamış ama son derece donuklaşmıştı.

Koridordan çatal bıçak sesleri geldi. Bu Beatrice olmalıydı. Çay yapmak için aşağıya inmişti.

Nathaniel birden dikkat kesildi. Elisabeth onu durduramadan birden doğruldu. Bunu yapar yapmaz acıdan mosmor oldu ve yana doğru eğilip dirseğinden destek aldı ama çıt çıkarmadı. Kapıya doğru öyle keskin ve şiddetli bakışlar atıyordu ki Beatrice içeri girip onun halini görünce donakaldı.

"Oturmak istiyorsanız," dedi Dr. Godfrey, "yastıklarınızı ona göre ayarlarız. Kendinizi bu kadar yormamalısınız, yaralarınız henüz çok taze."

Nathaniel onu duymuyordu sanki. Elisabeth'in midesi, yaklaşan kıyameti fark edince taş kesildi. Beatrice, Silas'ın hep kullandığı gümüş tepsiyi tutuyordu. Nathaniel'ın öfkeli ve vahşi gözleri hiçbir şeyi görmüyordu sanki.

"Çık dışarı," dedi sessizce.

Beatrice ile Dr. Godfrey birbirlerine baktılar.

"İkiniz de dışarı çıkın."

CamScanner ile tarandı

Beatrice öne çıktı, tepsiyi komodinin üzerine bırakıp geri çekildi ve ellerini önlüğünün önünde birleştirdi. Zor hastalarla baş etmeye alışık biri gibi davranıyordu. Ama Nathaniel için bu yaptığının affedilmez bir şey olduğunu bilmiyordu.

Suçu çok basitti. Çay getirmişti ve o Silas değildi.

Beatrice sakin bir şekilde söze girdi: "Lavdanom[4] kendinizi daha iyi..."

Nathaniel yataktan fırlayıp tepsiyi kaptığı gibi duvara fırlattı. Porselenler çarpıp kırılınca herkes yerinden sıçradı ve çay, duvar kâğıdından aşağıya süzülmeye başladı.

"DIŞARI!" diye kükredi Nathaniel. "Defolup gidin evimden!"

Sesi dört bir yanda yankılanarak yayıldıkça yayıldı. Duvarlar sarsılıp uğursuz uğultular çıkardı ve tavandan yatağa birkaç parça alçı düştü. Nathaniel sabahlığı ve alt pijaması içinde nefes nefese kalmıştı, gözlerinden alevler çıkıyordu âdeta.

"Haydi gel, Beatrice," dedi Dr. Godfrey, deri çantasını kapatırken. Asistanını odadan alelacele çıkarırken Nathaniel'a son bir bakış attı. Merdivenleri gıcırdatan ayak sesleri duyuldu. Bir an sonra evin ön kapısı açılıp kapandı.

Elisabeth pencereden dışarıya baktı. Güneş oldukça alçalmış, dikenli çalılıkların arasından kırmızı ışıklarıyla göz kırpıyordu. İç içe geçmiş dallar Dr. Godfrey ile Beatrice'in geçmesi için geri çekilip, sonra hemen birbirine sarıldı.

Elisabeth ağzı açık halde Nathaniel'a döndü.

Öfkesi dinmiş olsa da gözlerindeki hummalı parıltı sönmemişti. "Haydi, Scrivener," dedi coşkulu bir şekilde. "Hemen gitmeliyiz. Senden destek alsam olur mu?"

"Bekle," diye karşı çıktı Elisabeth. "Yataktan çıkmaman gerek."

[4] İçinde afyon bulunan sulu bir ilaç. (E.N.)

CamScanner ile tarandı

"Ah. Bacaklarımın neden bir işe yaramadığını şimdi anladım." Şeytandeşen'e takdirle baktı. "Güzel, hazırlıklı gelmişsin."

"Ama..." Nathaniel yere yığılmak üzereydi ki Elisabeth koşup tam vaktinde yakaladı. O kadar halsiz düşmüştü ki kolunu Elisabeth'in omzuna atması bile büyük bir efor gerektiriyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Nathaniel, Elisabeth çok saçma bir soru sormuş gibi güldü. "Tabii ki Silas'ı çağıracağız. Onu geri getireceğiz."

Elisabeth'in gözleri kocaman oldu. Silas'ı geri getirmelerinin mümkün olduğunu bilmiyordu. Ama bunu duyunca Nathaniel'ın söylemesine gerek kalmadan onu nereye götüreceğini anlamıştı. Yasak oda. Kapısı kilitli olan.

Nathaniel, Elisabeth'in üzerine her yığıldığında duraksadıkları ve gözlerini kırpıştırarak bilincinin yerine gelmesini bekledikleri için koridorda ilerlemeleri sonsuza dek sürmüştü. Bu tabii ki hiç de iyi bir fikir değildi. Elisabeth biraz olsun sağduyulu davranacak olsa, onu hemen geri götürüp yatağına yatırırdı. Hem Nathaniel onu Beatrice'e ya da Dr. Godfrey'e yaptığı gibi korkutup kaçıramazdı; bunu yapmış olsa bile koridoru tek başına geçemezdi. Ama bu düşünce aklına gelir gelmez vicdanı isyan çıkardı.

Nathaniel ihaneti için onu asla affetmezdi. Elisabeth de dünyada bel bağlayacağı kimsesi kalmamış on iki yaşındaki halinden farksız olduğundan, Nathaniel'ı yalnız bırakamazdı. Şimdi Elisabeth'ten başka kimsesi yoktu.

Kapıya vardıklarında, Nathaniel fısıldayarak Enokyan dilinde bir şeyler söyleyip parmaklarını şaklattı. Hiçbir şey olmadı. Nathaniel anlamaz gözlerle kapının kulpuna baktı, sonra da küfretti. "Bütün anahtarlar Silas'taydı. Doğal olarak ben de..." Parmaklarını tekrar şaklattı ama hiçbir şey olmadı. Büyüsünü yitirmişti ve yokluğunun onu ne kadar sarstığı yüzünden okunuyordu; dengesini sağlamak için elini uzatmış ve dayanacak

CamScanner ile tarandı

hiçbir şey bulamamış, eli boş havayı kucaklamıştı sanki. Nathaniel artık ne yapacağını bilmiyordu.

"Bekle." Elisabeth, Şeytandeşen'i kaldırıp kabzasıyla kapının kulpuna vurdu. İlk vuruşta kulp yamuldu, ikincisinde ise kapıdan ayrılıp yere düştü.

Nathaniel sarsılmaya başladı. Elisabeth kaygıyla dönüp bakınca sadece güldüğünü gördü. "Scrivener," dedi Nathaniel.

Elisabeth kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sadece... sen o kadar..." Sözlerini bitiremeyecek kadar çok gülüyor ve çektiği acıdan nefes nefese kalıyordu. Bir el hareketiyle çekiçle çivi çakmaya benzettiğini anlatmaya çalıştı.

"Sanırım lavdanomun dozunu biraz fazla kaçırdın," dedi. Artık direnç göstermeyen kapıyı açıp Nathaniel'ı sürükleyerek içeri soktu.

Keskin eterik yanık kokusu Elisabeth'in genzini yaktı. Etrafa şöyle bir göz atınca tüyleri diken diken oldu. Bütün perdeler çekiliydi, içeriye sadece odanın boş göründüğünü anlayabileceği kadar ışık giriyordu. Ne olduğunu seçemediği birkaç küçük obje odanın ortasında dağınık halde duruyor ve bu haliyle, bir zamanlar o odada kalmış birkaç çocuk giderken oyuncaklarını orada unutmuş gibi görünüyordu. Haftalardır ilk kez Nathaniel'ın kayıplarının, o evin hayaletlerinin görünmez varlığını hissetti. Dikkatlice hareket ederek Nathaniel'ı yere indirdi ve odanın diğer ucuna geçip perdeleri açtı.

Güneş ışıkları içeriye üşüştüğü anda içerideki tozların hareketleri seçilmeye başladı. Elisabeth yere bakar bakmaz kenara sıçradı. Ayaklarının altındaki döşeme tahtalarına zarif bir beş köşeli yıldız oyulmuştu, çizgiler yanmış gibi siyahtı ve pislik içindeydi. İçindeki ve etrafındaki tahtalar koyu lekelerle doluydu; kan lekeleriydi bunlar ve bazıları öyle büyüktü ki Elisabeth insanların öldükleri yerlere

CamScanner ile tarandı

işaret edip etmediklerini merak etti. Göz ucuyla gördüğü objeler, yarısı erimiş mumlardı ve yıldızın her bir köşesine kendi balmumu havuzlarıyla yapışmışlardı. Çemberin yanında iki nesne daha vardı. Bir kibrit kutusu ve bir hançer; bıçağın metalinin parlaklığını tozlar gizlemişti.

Silas'ın haftalar önce ona söylediklerini hatırladı. *Görmek istemezsiniz.* Burası onun ölümlü dünyaya sadece uzak geçmişte de değil, yıllar içinde tekrar tekrar getirildiği yerdi.

Nathaniel kibrit kutusuyla cebelleşiyordu, elleri öyle çok titriyordu ki kutudan bir kibrit çıkarmakta bile zorlanıyordu. Elisabeth, Şeytandeşen'i koltuk altına sıkıştırıp Nathaniel için bir kibrit çıkararak, "Sana yardım etmek istiyorum," dedi. "Nasıl yapacağız?"

Nathaniel başını kaldırıp Elisabeth'e baktı, yüzü öyle solgundu ki dik açıdan vuran ışık sabahlığının ince kumaşına nüfuz ediyor ve vücut hatlarını açığa çıkarıyordu. Bu haliyle bir hayalet gibi görünüyordu. "Emin misin?"

Bu, bir keşif aynası kullanmaktan daha kötüydü. Kraliyet Kütüphanesi'nden kitap çalmaktan bile daha fenaydı. Çıraklığının ilk gününde Elisabeth krallığı şeytani etkilerden korumak için yemin etmişti. Bir ayine katıldığı duyulsa, bir şekilde bir dedikodu çıksa, hatta bununla ilgili spekülasyonlar yapılsa bile bütün Büyük Kütüphaneler ona kapılarını kapatırdı. Şimdiye dek ait olabildiği tek dünyadan dışlanırdı.

Ancak değer verdiği insanları ona en çok ihtiyaç duydukları anda terk etmesini gerektiriyorsa, ettiği yeminlerin hiçbir anlamı yoktu. Muhafız olmak bunu gerektiriyorsa, bu zaten muhafızlığa uygun olmadığı anlamına gelirdi. Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna kendisi karar vermeliydi.

Henüz konuşmamış olsa da Nathaniel vereceği cevabı Elisabeth'in yüzünden okuyabiliyordu. Yerde duran eli yumruk halini

CamScanner ile tarandı

aldı. Elisabeth onu bu işten vazgeçireceğini sandı ama bir an sonra Nathaniel, "Onları saat yönünün tersine doğru sırayla yakmalısın," dedi. "Mutlaka çemberin dışında kal. Çizgilere basmaman önemli."

Elisabeth bandaja sarılı eliyle beceriksizce bir kibrit yaktı ve beş köşeli yıldızın etrafında dönmeye başladı. Her bir mum hayat buldukça geçmişte feda edilenleri ve yeni bir başlangıcı işaret ediyor gibi görünüyordu. Ateş, Elisabeth'e o kadar çok şey hatırlatıyordu ki... Şeytandeşen'in lal taşlarına vuran mum ışıkları. Elisabeth'e iblislerle pazarlık edip etmediğini sorarken Muhafız Finch'in yüzünde hareket eden kırmızı meşale ışığı. Rüzgârda kül olup uçan Gözler Kitabı.

Elisabeth son kibriti de söndürüp başını kaldırdığında Nathaniel'ın hançeri eline almış olduğunu gördü. Tepki vermeye fırsat bulamadan Nathaniel hançerle çıplak bileğinde, ön kolundaki yara iziyle aynı hizada bir kesik attı. Yüzeysel bir kesik olsa da teninden kan aktığını görmek Elisabeth'in daha önce kimse için hissetmediği bir kaygı ve yürek ağrısı hissetmesine yetmişti. İşi bittiğinde hançer Nathaniel'ın güçsüz elinden düşüverdi.

"Geri çekil," dedi Nathaniel. Bileğini çemberin kenarına bastırarak döşeme tahtalarını kızıla boyadı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi kadim bir güçle yankılanıyordu. "Thorn Hanedanlığı'nda akan kan adına seni buraya çağırıyorum Silariathas."

Silariathas. Silas'ın gerçek adı buydu demek. Nathaniel'ın söylediği Enokyan dilindeki diğer kelimeler gibi zihninden uçup gitmemiş, düşüncelerine hızla dağlanmış gibi yakıcı bir etki bırakmıştı.

Dışarıda güneş çatıların ardında batıyor ve odayı gölgelerin eline teslim ediyordu. Durgun havada bir esinti oluştu ve beş mumu aynı anda söndürdü. Perdeler sallandıkça onları tutan halkalar ahenkli bir melodi çıkardı. Beş köşeli yıldızın ortasında bir figür belirdi.

CamScanner ile tarandı

Üzerinde belinin etrafına gevşek bir şekilde sarılmış beyaz bir kumaş dışında hiçbir şey yoktu. Çıplaklığı, yalnızca daha önce Elisabeth'in tahmin ettiği kadar ufak tefek olduğunu değil, aynı zamanda bir deri bir kemik denecek kadar zayıf olduğunu da alenen ortaya koyuyordu. Kaburgalarına, bileklerindeki kemiklere, kürek kemiklerindeki keskin kenarlara vuran gölgeler, zayıflığını sanki gereksiz her şeyden arınmış gibi zarif gösteriyordu. Açık saçları başını öne eğdiği için yüzünü gizliyor ve omuzlarından aşağıya dümdüz gümüşi bir şelale gibi dökülüyordu. Kılıcın delip geçtiği yer pürüzsüzdü. Böyle daha farklı görünüyordu; daha güzel ve daha ürkütücü. Öncekine kıyasla insanlıktan çok daha uzaktı.

Başını kaldırıp gülümsedi. "Merhaba, Nathaniel."

CamScanner ile tarandı

YİRMİ SEKİZ

Bir an için hiçbir şey olmadı. Yerden başını kaldırıp Silas'a bakan Nathaniel'ın yüzünde korkunç bir bedele karşın kazanacağını bildiği bir savaşa giren bir adam ifadesi vardı. Elisabeth anlamakta güçlük çekiyordu. Kan izleriyle dolu bir beş köşeli yıldızın içinde neşeli bir birleşme bekliyor değildi ama bu... *Yanlış* geliyordu. Silas'ın gülüşünde bir tuhaflık vardı.

"Silas," dedi Elisabeth öne doğru bir adım atarak. "Sen iyi misin?"

"Yapma." Nathaniel'ın sert, ani emri üzerine Elisabeth donakaldı. Nathaniel, Elisabeth'i bileğinden tuttu. "Çembere basma."

Elisabeth, Nathaniel'ın elinden kolayca kurtulabilirdi. Aslında onu bulunduğu yere çivileyen Silas'ın bakışlarıydı. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki etrafını incecik sarı bir halkanın çevrelediği irisleri simsiyah görünüyordu, tıpkı güneş tutulması sırasında güneşin göründüğü gibi. Gözlerinde her zamanki halinden eser yoktu, hatta Elisabeth'i tanıdığına dair herhangi bir ize de rastlamamıştı.

"Çizgilerden dışarı çıkamaz," dedi Nathaniel. "Ama çizgiye dokunduğun anda canını alır. Seni öldürür."

Bu çok anlamsızdı. Dün sabah Silas ona kahvaltı getirmişti. Balo elbisesini giymesine yardım etmiş, küpelerini takmıştı. Ama Nathaniel ciddi olmasa böyle bir şey söylemezdi. "Silas'ın nesi var?" diye fısıldadı Elisabeth.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel gözlerini kısa bir süreliğine yumdu. Birkaç saç tutamının döküldüğü şakaklarında ter damlaları birikmişti. "Çok aç," dedi uzun bir duraksamadan sonra. "Genellikle asil iblisler önceki efendileri öldükten sonra çağrılırlar. Karınları tokken onlarla pazarlık etmek daha kolay olur. Ama altı yıldır..."

Yani Alistair Thorn öldüğünden beri, diye düşündü Elisabeth, *Silas'ın son ödemesinden beri.*

"Silas insan değil," diye devam etti Nathaniel. "Silas bu haldeyken, onunla beraber geçirdiğimiz zamanların ya da daha önce birbirimizi anlamış olmamızın bir önemi kalmaz. Hissettiği açlık üstün gelir."

Üstelik Silas sadece aç değildi; açlıktan ölüyordu. Yavaşça sinir bozucu bakışlarını tekrar Nathaniel'a çevirdi. Söyledikleri onun için bir şey ifade ediyorsa veya onları duyuyorsa bile belli etmedi.

"Silariathas," dedi Nathaniel, Elisabeth'in anlam veremediği bir sakinlikle. Belki lavdanom etki göstermeye başlamıştı, belki kan kaybettiği, belki de Silas'ın bu yüzünü daha önce görmüş olduğu için bu kadar sakin kalabiliyordu. "Anlaşmamızı yenilemek için çağırdım seni. Hizmetin karşılığında sana yirmi yılımı teklif ediyorum."

"Otuz," diye karşı çıktı Silas, yumuşak olduğu kadar kulak tırmalayıcı bir sesle.

Nathaniel hiç tereddüt etmeden hemen cevap verdi: "Yirmi beş."

"Bana yapacağın teklif bu kadar düşük mü?" Silas, Nathaniel'a küçük bir böcekmiş gibi bakıyordu. Kelimeler ağzından sulu kar gibi fışkırıyordu. "Kim olduğumu hatırla. Thorn Hanedanlığı beni hizmetine almadan önce imparatorlara ve krallara hizmet ettim ben. Anlaşmamız karşılığında katlettiğim ölümlülerin kanından kızıl nehirler oluştu. Sen daha çocuksun ve senin kıyafetlerini katlayıp sana çay yaparak kendimi küçük düşürmemi istiyorsun.

CamScanner ile tarandı

Otuz yılını verecekmiş, yoksa kendime hak ettiğim ödülü alacağım yeni bir efendi bulurum."

Nathaniel'ın gözkapakları titredi. Yüzünü buruşturup bir elini göğsüne götürdü ve sabahlığının üzerinden bandajları söküp çıkardı. Nathaniel tuttuğu nefesini bırakıtığında, Elisabeth bilincini yitirmemek için çektiği acıya tutunduğunu anladı. Bayılmak üzereydi ve her an pes edebilirdi. Silas'ı geri almak için her şeyi yapabilir ve belki de hâlihazırda sahip olmadığı yıllarını ona verebilirdi.

Elisabeth buna katlanamazdı. Silas onu seven ve karşısında acı çekmekte olan, hayatını kurtarmak için kendini feda ettiği çocuğu ilgi ve acıma duygusundan yoksun bir şekilde izliyordu.

"Nathaniel yaralı, Silas!" diye çıkıştı Elisabeth. "Görmüyor musun?"

Silas'ın bakışları, sanki ondan başka bir yere bakmakta zorlanıyormuş gibi, yavaş yavaş Nathaniel'dan Elisabeth'e çevrildi. Gece karanlığına bürünmüş gözlerindeki boşluk Elisabeth'in nefesini kesiyordu ama tereddüt etmeyecekti.

"Ona hâlâ değer verdiğini biliyorum," dedi. "Saatler önce kendini onun için feda ettin. Ondan bu kadar çok şey isteyip bunun boşa gitmesine izin verme. Ya sana verecek otuz yılı yoksa?"

"Matmazel Scrivener," diye fısıldadı Silas ve Elisabeth'in tüyleri diken diken oldu; onu hatırlıyordu demek. Nedense bu çok daha kötüydü. "Beni yanlış anlamaya devam ediyorsunuz. Şansölye'nin kılıcına kendimi siper ettiğimde buraya tekrar çağrılacağımı ve bu defa çok daha büyük bir ödül alacağımı biliyordum. Ortada bencillikten başka bir şey yok ama siz bunu fedakârlık olarak görüyorsunuz."

"Bu doğru değil. Ben de oradaydım."

"Kanıtlamak isterseniz," dedi, "çemberin içine girmeniz yeterli."

Elisabeth o anda gerçeği gördü: Kasları gerilmiş, içindeki sefalet soğuk ve aç maskesini yırtıp dışarı çıkmaya çalışıyordu. Elisabeth

CamScanner ile tarandı

çemberin içine girerse Silas onu öldürürdü çünkü kendini durduramazdı. Ama aslında ona zarar vermek istemiyordu. Nathaniel'dan otuz yıl almak da istemiyordu. Elisabeth buna tüm kalbiyle inanıyordu.

"İstediğin ekstra on yılı benden al," dedi Elisabeth.

"Elisabeth," dedi Nathaniel boğuk bir sesle. "Hayır."

Elisabeth devam etti. "Benim hayatımın daha önce tanıştığın kimseninkine benzemediğini söylemiştin. Tadına bakmak istersin, değil mi?"

Silas'ın dudakları aralandı. Siyah gözlerinden bir parıltı geçti. İçinde nasıl bir savaş veriyor olursa olsun, pürüzsüz yüzüne yansıtmıyordu. Nihayet, "Evet," dedi.

"O zaman teklifimi kabul et ve bu işi bitirelim."

Elisabeth, Silas'ın ona Şeytandeşen'i verdiği, sonra da üzerine yürüyüp onu korkuttuğu geceyi hatırladı. Şimdi de o zamanki gibiydi, açlığı geri çekilirken vücudundan ürkütücü bir ışık yayılmaya başladı. Gözkapakları alçaldı. Başını eğip bakışlarını yere dikti. "Aynı anda tek bir ölümlüye hizmet edebileceğimi anlıyorsunuz, değil mi? Ben bu dünyada yürüdüğüm sürece benim işaretimi taşıyacaksınız. Ama karşılığında hiçbir şey almayacaksınız."

"Biliyorum."

"Şartlarınız öncekiyle aynı mı olacak, Efendim Thorn?"

Nathaniel tek koluna yaslanıyordu ve onu dik tutmaya çalışan kolu harcadığı efor yüzünden titremeye başlamıştı, Nathaniel'ın ikisinin yüzüne bakacak hali kalmamıştı. Sessizlik çöktü. Elisabeth onun direnmek, tartışmak için enerjisini toplamaya çalıştığını gördü ama Nathaniel sonunda iradesinin ve gücünün son damlalarının tükendiğini fark etti. Nihayetinde çaresizce başını sallayarak onayladı.

CamScanner ile tarandı

Silas beş köşeli yıldızdan çıkıp önlerinde diz çöktü. Elisabeth'in bandajsız elini alıp öptü. Dudakları Elisabeth'in teninde gül yaprakları kadar ipeksi bir dokunuş bıraktı ve Silas'a söz verdiği on yılının kendi vücudundan Silas'ınkine aktığını hissetti; beyninden kan boşalıyormuşçasına sersemletici ve zayıflatıcı bir histi. Silas hemen sonra Nathaniel'ın elini aldı ve aynı şeyi tekrarladı. Elisabeth, Nathaniel'ın saçında önceki gümüşi tutamın aynısının köklerden başlayıp uçlara kadar bir cıva damlası gibi usul usul ilerleyerek oluşmasını izledi.

"Artık size adanmış hizmetlinizim," dedi Silas ona. "Benim aracılığımla büyü sanatını icra edebileceksiniz. Bana verdiğiniz tüm emirlere itaat edeceğim."

Nathaniel'ın sözlerinden yorgunluk akıyordu. "Sen emirlere itaat etmekten nefret edersin. Sana ne zaman emir versem, her defasında beni bunu yaptığıma pişman ediyorsun."

Silas'ın yüzünde belli belirsiz, güzel bir tebessüm oluştu. "Öyle olsa bile."

Silas yavaşça yerden kalkacak oldu ama devamını getiremedi. Nathaniel kollarını onun boynuna dolamış ve sımsıkı sarılmıştı. Silas'ın kucaklanmaya alışık olmadığı kesindi. Öne eğik, taş gibi hareketsiz ve gözbebekleri büyümüş halde durmuş, Nathaniel'ın kafasının üzerinden bakıyor ve bakışlarının bu zor durumdan kurtulması için yeterince büyük bir sebep olmasını umuyor gibiydi. Böyle bir bahane kabul görmeyince, Silas bir elini kaldırıp efendisinin karmaşık buklelerinin üzerine dikkatlice koydu. Bir süre öylece durdular, ta ki Nathaniel'ın kolu gevşeyip Silas'ın belinden aşağıya düşene kadar. Bilincini yitirmiş olmalıydı.

Silas başını eğip ona baktı ve iç çekti. Nathaniel'ın uzuvlarını doğru konuma getirip onu ateşin yanında uyuyakalmış ve üst kata, yatağına götürülmesi gereken bir çocuk gibi kucaklayıp kaldırdı. Manevralarını öyle ustalıkla yapıyordu ki Elisabeth bunu daha

CamScanner ile tarandı

önce ve tabii ki Nathaniel çok daha küçükken birçok kez yapmış olduğunu anladı. Silas, efendisinin ağırlığını kolaylıkla taşıyor olsa da artık bir yetişkin boyutunda olduğu için en azından Nathaniel'ın onun kucağında çok tuhaf bir yük olduğu söylenebilirdi.

"Efendim Thorn'u yatıracağım." Ardından Silas duraksayıp Elisabeth'e doğru havayı kokladı. "Sonra da Matmazel Scrivener, sizin için banyoyu hazırlayacağım. Sanırım akşam yemeği de yapmam lazım. Ah... kimse lambaları yakmamış mı?" Kederli görünüyordu. "Ortadan kaybolalı yirmi dört saat bile olmadı ama dünya harap olmuş bile."

Eve hayat ve düzen geri dönmüştü. Işık, pencere pervazlarına tutunan karanlığı defetmişti. Çarşaflar değiştirilmiş, yataklar düzeltilmiş, yemek artıkları atılmıştı. Bütün odalardaki kırık ayna parçaları süpürülmüştü. Nihayet işaretparmağını bir duvar lambasının üzerinde gezdirip tozlu olup olmadığını kontrol ettikten sonra Silas akşam yemeğini hazırlayacağını söyleyip mutfağa doğru yola koyulmuştu. Elisabeth birkaç dakikadır Nathaniel'la baş başaydı ve onu uyurken izliyordu. İçinden başını yorgana koyup ona eşlik etmek geliyordu. Ama bunun yerine kendini zorlayıp ayağa kalktı ve alt kata inmek için odadan çıktı. Silas'la konuşmalıydı.

Evin içinde ses çıkarmadan hareket etmiş olsa da mutfağın kapısına yaklaştığında Silas arkasına dönmeden konuşmaya başladı. "Keşif aynasını buldum, Matmazel Scrivener." Ses tonu yumuşaktı. "Gelecekte, büyülü nesnelerden kurtulmak için çamaşır bacasını kullanmamanızı öneririm."

Elisabeth mahcup bir şekilde içeriye girdi ve şöminenin yanındaki tabureye oturdu. Kesme tahtası ve hemen yanında duran bir somun ekmek ile doğranmış sebzelerden geriye kalanlar, Beatrice'in mutfağı kullandığını belli ediyordu. Ateşte kaynayan bir tencere vardı. Nathaniel onu kovduğunda çorba yapıyor olmalıydı.

CamScanner ile tarandı

Silas yine kusursuz hizmetli üniformasını giymiş, saçlarını arkadan toplamış, Beatrice'in yaptıklarını küçümseyerek inceliyordu. Elisabeth izlerken, kesme tahtasını tezgâhın çizgisine paralel olacak şekilde konumlandırdı. Elisabeth içinde Silas'a karşı hissettiği bir kin, öfke ya da hınç olup olmadığını anlamaya çalıştı ve hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Her zaman kendi doğası konusunda Elisabeth'e karşı dürüst olmuştu.

"Aynaya ne yaptın?" diye sordu Elisabeth.

"Clothilde Hala'yı görecek şekilde tavan arasına koydum. Şansölye aynadan bakmaya kalkışırsa nahoş bir sürprizle karşılaşacağına hiç şüpheniz olmasın." Elisabeth cevap vermeye fırsat bulamadan, "Şu et suyunun tadına bakıp bana nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Elisabeth bir kepçe bulup tencereye daldırdı. "Güzel," diye yorumunu bildirdi.

"Ama sıradışı değil?"

"Sanırım haklısın," dedi ama sıradışı bir et suyu diye bir şeyin var olup olmadığından emin değildi.

"Ben de bundan korkuyordum," diye iç çekti Silas. "En baştan başlamam gerekecek."

Elisabeth onun havuçları ve soğanları doğrayışını, bıçağın tahtaya ritmik vuruşlarını hipnotize olmuş bir şekilde izledi. Dün geceden sonra kaymak taşını andıran ellerinin bu kadar kusursuz görünmesi inanılmazdı. Yanmaktan dumanı tüten yaraları gözlerinin önünde belirince Elisabeth irkilmeden edemedi. "Silas," dedi çekinerek. "Ashcroft seni nasıl yakaladı?"

Bıçak hareket etmeyi kesti. Elisabeth, omuzları gerçekten gerildi mi, yoksa bunu hayal mi etti, emin değildi. "Lonca'nın Reformlar sürecinde icat ettiği, isyankâr büyücüleri hizmetlilerini ele geçirerek kontrol edebilmeleri için tasarlanmış bir cihazı kullanarak. Bunu

CamScanner ile tarandı

beklemiyordum. Efendim Thorn'un büyük büyükbabasına hizmet ettiğim günlerden beri bu cihazı kimsede görmemiştim."

"Özür dilerim." Pişmanlık, Elisabeth'in yüreğini burkuyordu. "Gitmeni istemeseydim..."

"Benden özür dilemeyin, Matmazel Scrivener." Sesi beklenmedik bir şekilde öfkeli gibiydi ve Elisabeth daha önce hiç bu tonda çıktığını duymamıştı. "Dikkatsiz davranarak hata ettim."

Elisabeth bundan şüpheliydi. Silas her zaman kılı kırk yarardı. Ancak bunu sesli söylemesinden hoşlanmadığı izlenimine kapıldı.

Silas nihayet tekrar konuşmaya başladı. "Bana sunduğunuz hayatınızdan bahsetmek için aşağıya indiniz. İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek istiyorsunuz."

Elisabeth şaşkınlıkla doğruldu. "Evet."

"Ama şimdi tereddüt ediyorsunuz."

"Sadece... bilmesem daha mı iyi olur diye düşünüyorum." Tereddütte kaldı. "Yine yetmiş yaşına kadar yaşayabilir ya da yarın ölebilirim. Ama bilirsem... yani sen bana söylersen... bu, yaşam biçimimi değiştirebilir bence. Bunu aklımdan çıkaramam ve böyle olmasını istemiyorum."

Silas, henüz Elisabeth'in söyleyeceklerinin bitmediğinin farkında olsa da sebzeleri doğramaya devam etti.

"Ama aslında... nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Bunu bizzat sen mi yapıyorsun? Yoksa biz öylece...?"

Elisabeth birden düşüp öldüğünü hayal etti ve kalbi duracak sandı. Bu, en azından kendisi için o kadar da kötü olmazdı. Ama Nathaniel'ın böyle birdenbire öldüğünü düşününce...

"Hayır," dedi Silas. "Öyle olmuyor." Şimdi tereddüt etme sırası ondaydı. Yumuşak bir sesle anlatmaya başladı: "Bir insanın kaç yıl yaşayacağını ya da nasıl öleceğini kimse bilemez. Yaşam, bir

CamScanner ile tarandı

lambadaki gaz gibidir. Ölçülebilir ama ne kadar hızlı tükeneceği, her gün ne kadar çok kullanıldığına ve ateşin ne kadar parlak ve yoğun olduğuna bağlı olarak değişir. Ayrıca lambanın, içinde çok daha uzun bir süre yanacak kadar gaz olsa da bir gün ansızın yere düşüp kırılacağını da öngörmek mümkün değildir. Hayatın tahmin edilemezliği böyle bir şeydir. Çok fazla sorunuz olmaması iyi çünkü benim de verebilecek pek fazla cevabım yok. Bir zamanlar size ve Efendim Thorn'a ait olan yakıtın bir bölümünü artık kendime saklıyorum. Size söyleyebileceğim tek şey bu. Gerisi belirsiz."

Elisabeth düşünceli bir şekilde şöminenin sıcak taşlarına yaslandı. "Anladım." Silas'ın yüzündeki ifade onu tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı; hem önünde önceden belirlenmiş sayıda yılı yoktu hem de Silas onun kaderinden bihaberdi.

Taşların sıcaklığı onun çürüklerle dolu ve ağrıyan sırtını yatıştırmıştı. Gözkapakları ağırlaşıyordu. Elisabeth hem mutfakta tabak çanakların tıngırtısını dinliyor, hem de Yazdüşü'ndeki sonbahar elmalarını ve altın sarısı ışıklar altında pazar yerini hayal ediyordu. Nihayetinde hemen önündeki masayı donatan Silas onu uyandırdı. Ateşteki tencereden gelen yoğun kekik kokusu midesini guruldattı. Gözlerini kırpıştırarak Silas'ın tencerenin kapağını açıp içine bakmasını izledi.

Hazır olup olmadığını nasıl anladığını merak etti, sonuçta tadını alamıyordu, kokusu da onun için iştah kaçırıcı olmalıydı. "Sana yemek pişirmeyi hizmetlilerden biri mi öğretti?" diye sordu uykulu bir şekilde.

"Hayır, efendim." Bir kâse almak için uzandı. "İnsan hizmetliler benimle konuşmazdı, ben de onlarla muhatap olmazdım. İşim gereği, pratik yapa yapa öğrendim. On iki yaşında bir insan çocuğunun iştahı, neredeyse bir iblisinki kadar korkutucudur. Görgüsüzlüğünü ise hatırlamak bile istemiyorum."

Elisabeth suçluluk duygusuyla peçeteyi alıp kucağına serdi, az önce Silas'ın yan yan baktığını fark etmişti ve bunun anlamını biliyordu. "Yani Alistair öldükten sonra başladın."

CamScanner ile tarandı

Silas kâseye çorba doldururken başını sallayarak onayladı. "İlk başlarda Efendim Thorn'a nasıl bakacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bana çok kötü bir durumda geldi; beni çağırmak için kanı aksın diye kolunu çok kötü kesmişti. O zaman tam olarak nasıl müdahale etmem gerektiğini bilmediğim için o yara izi kaldı..."

Silas'ın hareketleri yavaşlayıp durdu. Gözleri uzaklara, mutfaktaki herhangi bir şeyden ziyade uzak geçmişe dalmıştı. Şömine ateşinin ışıkları gencecik çehresinde dans ediyor, kaymak taşını andıran teninde renkli illüzyonlar yaratıyordu. Bu bile onu ölümlü gibi göstermeye yetmiyordu. Elisabeth, aralarındaki devasa uçurumun farkındaydı; akıl ermez derecede büyük yaşı, düşüncelerinin tıpkı bir makinenin dişlileri gibi esrarengiz değişimi...

"Önce çay yapmayı öğrendim," dedi Silas nihayet, Elisabeth'le değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. "İnsanlar yardımseverliklerini göstermek için birbirlerine çay ikram edip dururlar."

Elisabeth'in göğsü sıkıştı. Silas'ın iki farklı halini gözünde canlandırdı; hem beş köşeli yıldızın içindeki kararmış ve açlıktan ifadesizleşmiş gözlerini hem de köşkte, ayışığının altında kalbine giren kılıca rağmen yüzüne yayılan rahatlamayı.

"Onu seviyorsun," dedi.

Silas başını çevirdi ve tencerenin kapağını kapattı.

"Daha önce anlamamıştım," diye devam etti Elisabeth sessizce. Masanın altında, kucağına serdiği peçeteyi eğip büküyordu. "Doğrusu, bunun mümkün olabileceğini bile bilmiyordum. Ta ki bugün, bunu neden yaptığını görene kadar..." *Nathaniel'ın ömründen yirmi yılını neden aldığını anlayana kadar,* diyememişti.

Silas doğrulup çorba kâsesini Elisabeth'in önüne koydu. "Akşam yemeğinizin tadını çıkarın, Matmazel Scrivener," dedi. "Efendim Thorn'la ilgileneceğim, bakalım onu biraz et suyu çorbası içmeye ikna edebilecek miyim?"

CamScanner ile tarandı

Silas tam dönüp gidecekken Elisabeth'in yüzünün yakınında bir şey fark edip duraksadı. Elisabeth'e uzandı, pençeleri boynuna çok yakındı ve bir tutam saçını öne doğru uzattı. Elisabeth'in kalbi duracak gibi oldu. Silas'ın eline dökülen kestane rengi tutamların yanında birkaç saç teli gümüşi parıltılar saçıyordu. Bu, Silas'ın işaretiydi. Nathaniel'inki kadar belirgin değildi ama bunu yine de saklaması gerekecekti... Belki de şüpheye mahal vermemek için onları dibinden keserdi.

"Neredeyse unutacaktım," diye mırıldandı Silas, büyülenmiş gibi gümüşi saç tellerine bakarken. "Efendim, gerçek adımı duymanıza izin vererek size karşı olağanüstü bir güven duyduğunu gösterdi. Yüzyıllardır Thorn Hanedanlığı dışında adımı öğrenen tek kişisiniz. Artık isterseniz siz de beni çağırabilirsiniz. Ama bilmeniz gereken bir şey daha var. Beni azat etme gücüne de sahipsiniz."

Çorbadan çıkan buhar mis gibi kokmasına rağmen Elisabeth'in dili damağı kurumuştu. "Ne demek istiyorsun?"

Silas'ın bakışları Elisabeth'in saçlarından yüzüne kaydı. Şöminenin yaydığı ışıkta gözleri sarıdan ziyade altın rengindeydi. "Birinin hizmetindeyken, gerçek benliğimin sönük bir yansıması olarak var olurum, gücümün büyük bir kısmı kilit altında kalır. Beş köşeli yıldızın içindeyken gerçek halimin küçük bir kısmını gördünüz... çok küçük bir kısmını. Beni özgür bırakacak olursanız, bu evrene tahmin edebileceğinizin ötesinde bir afet, bir felaket gibi çökerim."

Elisabeth'in tüyleri diken diken oldu. Onu özgür bırakmasını mı istiyordu? Tabii ki hayır. Ama ona böyle bir şey söylemesi için başka bir sebep de bulamıyordu.

"Çocukken Efendim Thorn bir keresinde bu fikri ortaya atmıştı," dedi Silas yumuşacık bir ses tonuyla. "Beni özgür bırakma, bir efendi ve hizmetli yerine iki eşit birey olmamıza izin verme fikri hoşuna gitmişti. Ona bunu yapmamasını söylemiştim. Buna ihtiyacınız olduğunu düşünmesem de size de şimdi aynı uyarıyı

CamScanner ile tarandı

yapıyorum. Matmazel Scrivener, ne yaşarsak yaşayalım, gelecekte ne kadar korkunç şeylerle karşılaşırsak karşılaşalım beni azat etmeyin çünkü sizi temin ederim ki ben onların hepsinden daha körüyüm."

Elisabeth'e bakmaya bir dakika daha devam ettikten sonra doğruldu ve başıyla selam verdi. "İyi geceler, Matmazel," dedi ve onu şöminenin yanında taş kesilmiş halde otururken bırakıp gitti.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ DOKUZ

Ertesi sabah Silas omuzları çökmüş bir halde *Pirinçgeçit Postası*'nın bir nüshasını içeri getirdi. Gargoylelerden biri bir kısmını çiğnemişti ama hâlâ okunabilir durumdaydı, gazeteyi Nathaniel'ın yatağının ayakucuna yayıp düzleştirir ve üzerinde çıkıntı yapan dikenleri bastırıp yerine sokarken Elisabeth'in kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

Her yerde Ashcroft'un adı geçiyordu. Elisabeth'in gözleri ön sayfa manşetleri üzerinde gezindi ve ilk hangisinde karar kılacağından emin olamadı. Soldaki köşe yazısının başlığı şöyleydi: *ÖLÜMCÜL DÜELLO KRALİYET BALOSUNDA KAOS YARATTI.* Sağdaki köşe yazısınınki ise şu şekildeydi: *SİHRİSULTA YENİ BİR ŞANSÖLYE ATAMAK İÇİN ÇALIŞMALARA BAŞLADI.* Ama sayfanın merkezindeki kalın puntolu başlık açık ara en heyecan verici olandı: *SİHİR ŞANSÖLYESİ OBERON ASHCROFT'UN ADI BÜYÜK KÜTÜPHANE SABOTAJINA KARIŞTI.*

Elisabeth öne doğru eğilip okumaya başladı. "*Büyük Kütüphane soruşturmasının kilit tanığı Elisabeth Scrivener'ı susturmak için başvurduğu birkaç girişimden dolayı Şansölye Ashcroft'un son saldırılarla ilgisi olabileceğine inanılıyor. Cinayete teşebbüs ve iblislerin alt türlerini illegal yollarla çağırma suçlarından aranıyor. Sihrisulta saklandığına inanılan arazisinin etrafını sardı ancak henüz koruma büyüleri aşılamadı...*"

CamScanner ile tarandı

Ashcroft'un ona ilk geldiğinde söylediği şey aklına gelince dikkati dağıldı: Koruma büyüleri, bir orduyu geri püskürtecek güçteydi. Belki de Sihrisulta onun teslim olmasını umuyordu ama Elisabeth buna ihtimal vermiyordu. Ashcroft kolay kolay pes etmeyecekti. Köşkteyken insanların onunla ilgili gerçeği öğrenmesinin artık bir önemi yokmuş gibi konuşmuştu... Planı başarılı olursa, yaratacağı sonuçlardan sonra bunlar hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

Nathaniel hafifçe inledi. Elisabeth başını kaldırıp baktı ama uyanmamıştı. Ateş içinde ızdırap çekiyordu, yanakları al al olmuş ve alnında ter damlaları birikmişti. Nathaniel'ın başını çevirip yastığa karşı anlaşılmaz bir şeyler mırıldanışını izledi. Gevşek sabahlığı vücudunun bazı yerlerinde oldukça gergin duruyor olsa da bir omzundan kaymış ve parlak köprücük kemiğini açığa çıkarmıştı.

Elisabeth doğruldu ve hemen yanında duran leğenin içindeki bezlerden birini aldı. Bezi katlayıp Nathaniel'ın alnına koyacağı zaman daha elini yaklaştırırken cildinden yayılan sıcaklığı hissetti. Nathaniel, ıslak bez canını yakıyormuş gibi irkildi. Elisabeth çekinerek yüzüne yayılmış ıslak buklelerini kenara çekti ve Nathaniel, onun dokunuşuyla iç çekip kıpırdamayı kesti. Nefes alıp verişi rahatlamış gibiydi.

Elisabeth içinde bir şeylerin gerildiğini hissetti, tıpkı yayın dokunuşunu bekleyen bir kemanın telleri gibi. Nathaniel'a bakarken yüreği sözleri, notaları ya da formu olmasa da dile gelmek için çırpınan bir şarkıyla sızlıyordu sanki ama bu vücudunu aştığını hissettiği çok büyük bir duygu olduğundan ızdırabı da andırıyordu. Köşkte öpüşmek üzerelerken hissettiği şeye çok benziyordu.

Geri çekilip pencereye gitti ve yanan yanaklarını soğuk cama bastırdı. Dışarıda parlak kar taneleri pencereden kayarak düşüyordu. Kar geceleyin, Nathaniel bir kâbustan çılgınlar gibi çığlık atarak uyandıktan ve Silas'ın kollarında titreyerek tekrar uyuyakaldıktan kısa bir süre sonra başlamıştı. O olaydan sonra bir daha

CamScanner ile tarandı

uyuyamayan Elisabeth ilk kar tanelerini görebilmişti. Başladığından beri hiç kesilmeden yağmıştı. Şimdi ara sıra silkelenip etrafa pudra gibi beyaz karlar saçan gargoylelerin üzeri kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı. Dikenli çalıların dalları ve sokağın karşısındaki binaların çatıları parlak bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Elisabeth bu manzarayı hayretle izledi. Yılın bu kadar erken bir zamanında kış fırtınası olabileceğini bilmiyordu.

Yüzü pencereye dayalıyken, uzaklardan gelen ve vızıltıyı andıran bir gürültü duydu; bunun bir çığlık olduğunu fark etti, vitray camın etkisiyle küçük ses titreşimlerine dönüşmüştü. Elisabeth kaşlarını çatıp karların içine dikkatle baktı. Manzara o kadar komikti ki gözlerini kırpıştırdı ve hayal görüp görmediğini anlamaya çalıştı.

Bir adam çitlerin içine sıkışmıştı, kolları ve bacakları dikenli sarmaşıklara dolanmıştı ve aslan başlı gargoyle ona doğru sinsi sinsi yürürken adam bağırarak yardım istiyordu. Adamın postacı üniforması giydiğini fark edince Elisabeth'in gözleri kocaman açıldı. Sabahlığının önünü kapatıp koşa koşa aşağıya indi.

Ön kapı dokunmasına gerek kalmadan açıldı. Elisabeth'i karşılayan soğuk hava dalgasıyla beraber antreye kar taneleri doluşuverdi. Çıplak ayakları kara gömülürken dondurucu soğuğu güçbela hissediyordu.

"Ona zarar verme!" diye bağırdı sıçramaya hazır bekleyen ve taş kuyruğunu sağa sola savuran gargoyleye. Elisabeth yanına yaklaşıp bir elini gargoylenin omzuna koyarken, daha önce hiç aslan görmemiş biri tarafından oyulmuş izlenimi veren tuhaf suratından bir hırıltı geldi.

"İyi ki buradasınız!" dedi postacı tükürükler saçarak. "Bu lanet olası çitin canlanacağını nereden bilebilirdim ki... Büyücüler işte! Neden postalarını da büyüyle aldırıp biz sıradan insanları bunca beladan kurtarmıyorlar sanki?"

"Büyücülerin yeterince pratik olduklarını düşünmüyorum," dedi Elisabeth, adamın uzuvlarını dallardan kurtarırken. "En son

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'ın bir nesneyi kendine doğru çağırdığını gördüğümde neredeyse kafama düşürüp beni öldürecekti. Teşekkür ederim." Adamın ona verdiği paketi elinde çevirdi, gönderen adresinde yazanları görünce yüreği hopladı: Katrien Quillworthy.

Postacı söylediklerini umursamadı, çoktan çitlerde açılan aralığa doğru hızlı hızlı ilerlemeye başlamıştı. "Şu büyücünüze kar yağdırmayı kesmesini söyleyin yeter. Sadece Şeytantersi Parkı'nda değil, bütün şehirde kar yağdırıyor. Böyle giderse geceye kadar nehir donacak. Buraya gelene dek gördüğüm evlerin yarısı kar içinde, trafik de tam bir kâbus..."

Elisabeth tam karşı çıkacaktı ki Nathaniel'ın gece gördüğü kâbustan beri nasıl da anlaşılmaz şeyler mırıldandığını ve titreme nöbetleri geçirdiğini düşündü. Belli ki uykusunda ilk kez büyü yapmıyordu.

Elisabeth süt beyazı gökyüzüne yeni bir hayranlıkla baktı. Kar taneleri döne döne düşüp saçlarına ve kirpiklerine konuyordu. Normalde gürültü patırtının eksik olmadığı sokağa öyle yoğun bir sessizlik çökmüştü ki Elisabeth neredeyse bulutlardan gelen buz çıtırtılarını duyabilecekti; hem tebeşiri hem de kristali andıran tiz bir çınlama... Sanki birileri çatıların çok üzerinde bir piyanonun en tiz notalarına basıyordu. *Bunu Nathaniel yapmış olmalı,* diye düşündü.

Elisabeth postacının ona söylediklerini zihninde tekrarladı. *Şu büyücünüze.* Artık herkes böyle mi düşünüyordu? Birden tuhaf bir şekilde dengesini kaybetti, sanki dünyanın ekseninde birkaç derecelik bir açı değişikliği olmuştu. Paketi sımsıkı tutup aceleyle içeri girdi.

Çalışma odasında paketi açıp içindeki güzel çizilmiş Güneyrüzgârı haritasını çıkarırken nefesini tuttu. Katrien'ın onu gönderdiğini unutmuştu: Büyük Kütüphanenin depolarından birinde haritayı toz tutmuş halde bulmuştu ve yaklaşık iki hafta önceki ilk

CamScanner ile tarandı

toplantılarında Elisabeth'e göndereceğini söylemişti. Onu şöminenin üzerine asmayı planlamışlardı.

Elisabeth parmak uçlarında yükselerek haritayı astı. Geri çekilip Katrien'ın Ashcroft'un saldırı yaptığı yerlere kırmızı mürekkeple çizdiği dairelere baktı. Harpalanı. Yazdüşü. Prangalar. Kaşlarını çatıp masadan bir kalem ve mürekkep şişesi çıkardı ve Uğurlusarnıç'ı da daire içine aldı. Dört kütüphane de işaretlenmişti, beşinci ve sonuncu hedef olan Yamaçlar da katılınca kraliyeti çevreleyen çember tamamlanmış olacaktı.

Elisabeth yavaşça oturdu. Bu örüntü ona bir şey hatırlatmıştı. Zihninin derinliklerinde oluşan ve kafasını kurcalayan yarım yamalak bir fikir vardı ama ne zaman bu fikri tutup gün yüzüne çıkarmak istese ulaşamayacağı bir yere kaçıyordu. Gözleriyle haritayı tekrar tekrar taradı. Çemberin tam merkezindeki Kraliyet Kütüphanesi'nin yanına Katrien bir soru işareti koymuştu. Ashcroft'un Pirinçgeçit'e Yamaçlar'dan önce mi, sonra mı saldıracağını çözememişlerdi.

Bir an için etrafındaki her şey bulanıklaştı ve kendini Ashcroft Malikânesi'nde şampanya kadehini kaldırırken buldu. Diğer misafirlerin yanı sıra Ashcroft'un sözlerini yineleyen kendi sesini duydu: *İlerlemeye.* Kulaklarında hayali kahkahalar yankılandı. Neyi gözden kaçırıyordu? Kafa karışıklığıyla gözlerini, görüşü renk patlamalarıyla dolana kadar yumruk haline getirdiği ellerine bastırdı.

Nathaniel'ın evinde güvenle oturup bekleyemezdi. Gidip bir şeyler yapmalı, Ashcroft'la savaşmalıydı. Ama bu tek başına kazanabileceği bir savaş değildi. Dakikalar geçerken yapabildiği tek şey beklemekti.

Ertesi sabah Nathaniel'ın ateşi tekrar çıktı. Silas bandajlarını değiştirirken önceki bandajların temiz olduğunu gördü. Yaraları artık taze ve öfkeli görünmüyordu; bir gecede parlak, pembe, haftalarca eski gibi görünen yara izlerine dönüşmüştü.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'ın dikişlerini almak için hazırlanırken Elisabeth'in yüzündeki ifadeyi görünce, "Koruma büyülerinin etkisi bu," diye açıkladı Silas. "Bu evin taşlarına yüzlerce yıldır Efendim Thorn'un ataları tarafından büyü yapılıyor. Koruma ve şifa büyüleri bunlar, varislerini gözetmek için."

Kar, ikindi vakti geride kalırken hafifleyip küçük parlak toz taneciklerine dönüşmüştü; pencere pervazında çoktan kırk beş santimetre derinliğinde kar birikmiş, çatıya konuşlanmış olan gargoyle kara gömülmüştü. Eve sessizlik hâkimdi, duvarların içi, kuş tüyüyle doluydu sanki. İşlerini bitiren Silas kedi formuna girmiş, Nathaniel'ın ayakucunda burnunu kuyruğuna güzelce gömerek kıvrılmış uyuyordu. Elisabeth uykulu bir şekilde ikisini izlerken Silas'ın uyumasına şaşırmıştı. Geceleri hep uyanık olduğunu, gümüşleri parlattığını ya da Pirinçgeçit sokaklarında gizemli işler çevirdiğini hayal etmişti. Malikânede kendine ait bir odası var mıydı? Kıyafetlerini nereye koyduğunu da görmemişti. Gözkapakları ağırlaşıyordu. Bir gün Nathaniel'a soracaktı...

Bir süre sonra gözlerini açtığında havanın çoktan kararmış olduğunu gördü. Şöminedeki ateşten çıtırtılar geliyordu ve Silas, bacaklarına bir battaniye örtmüştü. Bakışlarını Nathaniel'a çevirdiğinde nefesi kesildi. Uyanıktı. Kendini yatak başlığına doğru çekip doğrulmuş, koridordaki gölgelere bakıyordu. Bir eli bandajlı göğsünde gevşek bir şekilde duruyor, odanın etrafına yerleştirilmiş mumların ışığında gri gözlerindeki ifade okunmuyordu. Elisabeth kıpırdadığında Nathaniel ona baktı ve hırıltılı bir nefes aldı. Kederi gözlerinden okunuyordu.

"On yıl, Elisabeth." Sesi duygulu ve pürüzlüydü. "Bunu yapmamalıydın. Benim için değil."

Elisabeth beklediği uzun saatler boyunca kendini bu ana hazırlamış, Nathaniel'ın olanları hatırlayacak kadar kendine geldiğinde nasıl bir tepki vereceğini hayal etmişti ama yüzündeki yoğun ifadeye hazırlıklı değildi. Ona kızabileceğini ya da aptallığı için ona

CamScanner ile tarandı

fırça atabileceğini düşünmüştü. Şimdi ona diktiği bakışlarındaki çaresizliği görünce önceki tahminlerinde bundan daha fazla yanılamayacağını anladı. Prova ettiği bütün argümanları bir bir suya düşmüştü.

Elisabeth kısık bir sesle, "Sen de benim için aynısını yapmaz mıydın?" diye sordu. "Bence yapardın."

"Mesele bu değil..." Cümlesinin sonunu getirmedi ancak yüzündeki gergin ifade açıkça şöyle diyordu: *Tabii ki yapardım; bunu da daha fazlasını da. Her şeyi. Ne olursa.* Kendini daha fazla açık etmemek için gözlerini sımsıkı kapattı ama Elisabeth sarsılmasına yetecek kadar çok şey anlamıştı. Nathaniel sakin bir şekilde konuşmaya devam etti: "Silas seni geri getirdiğinde, aramızdaki ilişkinin iyi bir sonuç doğurmayacağını biliyordum. Her gün gitmeni diledim." Bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Düşündüm... Ve umdum ki... Savaştan sonra belki aklını başına toplarsın. Bir gün uyanırım ve çoktan gitmiş olursun."

Sözleri acımasızdı. Elisabeth nefesini tutup devam etmesini bekledi.

"Ama yanımda kaldın. Bencilce olsa da buna memnun oldum... Ömrüm boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Lanet olsun," dedi. "Seni ele avuca sığmaz, inatçı çocuk. Nihayet beni bir şeye inandırdın. Tahmin ettiğim kadar sefil hissettiriyor."

Elisabeth yanaklarındaki ıslaklığı sildi. "Ele avuca sığsam benden hoşlanmazdın," deyince Nathaniel hafifçe ve acı acı güldü, Elisabeth kaburgalarının arasına hançer sokmuştu sanki. Elisabeth onun neler hissettiğini anladığını düşündü çünkü o da aynılarını hissediyordu: hem acı hem de neşe, kalbin dayanılmaz arzusu.

"Haklı olduğuna eminim." Sesi çatallıydı. "Gerçi itiraf etmeliyim, ilk tanıştığımızda kitaplığın altında ezilmekten kıl payı kurtulmasam da olurdu."

CamScanner ile tarandı

"O bir kere oldu," dedi Elisabeth. "Ayrıca hafifletici sebepler vardı."

Bu kez Nathaniel'ın gülüşü daha yüksek ve şaşkınlık doluydu. Gözleri birbirine kenetlenmişti ve bu, Elisabeth'in nefesini kesiyordu. Elisabeth'e olan özlemi çok açıktı, aralarında onları birbirine çeken görünmez ve gergin bir ip vardı sanki. Nathaniel gerilip bakışlarını pencereye çevirdi.

"Kar mı yağdı?" diye sordu.

"Uyurken yağdırdın." Nathaniel'ın yüz ifadesi dehşetle dolunca Elisabeth'in yüreği burkuldu ve hemen, "Sorun yok. Kimseye zarar vermedin. Sadece kar yağdı," diye ekledi. Ayağa kalkıp Nathaniel'ın elini tuttu. "Gel de bir bak."

Nathaniel şüpheyle yaklaşsa da zorlanarak yataktan çıktı ve Elisabeth onun pencere koltuğuna oturmasına yardım etti. İkisi koltuğa yerleşirken Silas sarı gözlerinden birini açtı. Bir an durum değerlendirmesi yaptıktan sonra yataktan atlayıp odadan çıktı.

Pencere koltuğundaki yastıklardan, ikisinin dip dibe oturabileceği kadar yer kalıyordu. Pencereden serin hava içeriye sızsa da Nathaniel'ın vücudu yatakta iyice ısınmıştı ve birbirlerine çok yakınlardı, Nathaniel'ın bükük bacağı Elisabeth'inkine değiyordu.

Kar, şehri değiştirmişti. Maviye çalan alacakaranlıkta inanılmaz bir şekilde çok uzaklardaki çatıları bile görebiliyordu, kiremitleri bembeyaz olmuştu, manzara parlak ve berraktı. Bacalardan duman çıkıyordu. Bulutlar dağılmış ve meydanı ışıl ışıl bir gökyüzüne bırakmıştı. Bütün parıltılar kırılıyor, sokak lambalarının sıcak tonlardaki ışığı ve yıldızların soğuk parıltıları, karanlığı kovup hiçliği buyur ediyordu. Bu kadar çok ışığın huzurunda gece hiçbir zaman gerçek anlamda çökemiyordu.

Elisabeth sokakların boş olacağını düşünmüştü ki büyük bir kısmı öyleydi; ne trafik vardı ne de alışveriş yapan müşteriler. Ama

CamScanner ile tarandı

insanlar yine de karda ve altın sarısı lamba ışıkları altında yürüyordu; bazıları kalabalık gruplardan oluşuyordu, bazıları ise el ele tutuşan çiftlerdi ve hepsi aynı yönde sessizce ilerliyordu. Bu yürüyen kitlenin kutsal bir yanı vardı sanki; bu yaşamdan bir diğerine geçen azizler gibi görünüyorlardı.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu Elisabeth.

"Nehre." Nathaniel'ın nefesi camı buğulandırdı. Omuzlarındaki gerginlik yavaş yavaş çözülmeye başladı. "Nehir donduğunda herkes paten kaymaya gider."

"Karanlıkta bile mi?"

Nathaniel hayallere dalmış gibi başını yavaşça salladı. "Yıllardır gitmedim... Eskiden ailemle birlikte giderdim. Kıyı şeridi boyunca şenlik ateşleri yakılır ve o kadar çok kestane yapılır ki kokuyu takip ederek bile yolunu bulursun." Duraksadı. "İstersen, seni bu kış oraya götürürüm."

Elisabeth'in onu geri çevirmesi için sonsuz sebebi vardı. Kış geldiğinde orada olması pek de ihtimal dâhilinde değildi. Hayatta bile olmayabilirdi. Ashcroft faytonla sadece yirmi dakikalık mesafedeki malikânesinde entrikalar çeviriyordu.

Ama Elisabeth'e göre o şeytan şu an, bu yerde, bütün bu insanlar lambaların ışığı altında nehre doğru kutsal yolculuklarına çıkmışken var olamazdı; dünyada şeytanın en küçük bir umut kırıntısını bile çalamayacağı kadar çok güzellik vardı.

"Bu hoşuma gider," dedi.

"Emin misin? Şimdiden tereddüt etmeye başladım. Ayaklarının altına monte edilmiş bıçaklarla buzun üstünde hızla kaydığını şöyle bir hayal ettim de..."

Elisabeth ona dönüp kaşlarını çattı. Nathaniel pis pis sırıtıyordu. Elisabeth içi cız ederken onun gülüşünü ne kadar özlediğini fark etti; ona kattığı muzip bakışları, suyun üstünde dans eden güneş ışıkları

CamScanner ile tarandı

gibi gözlerinde parlayan keyfi... Bakışlarının buluştuğu saniyeler birbirini kovalarken Nathaniel'ın yüzündeki muzip gülüş solmaya başladı.

"Durma," dedi Elisabeth ama boşunaydı. Nathaniel'ın yüzü yine ciddileşmişti.

Ama öncekiyle aynı ciddiyette de değildi. Aralarındaki atmosfer değişmişti. Elisabeth vücutlarının birbirlerine değen yerlerinin son derece bilincindeydi, artık hissettiği sıcak cayır cayır yakacak kadar artmış, yanaklarına ve kasılmış midesine doğru yayılıyordu... Tatlı ve neredeyse acı verici bir beklenti yaratıyordu.

Elisabeth yutkunup, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Hani o gece köşkte... yani biz..." Nathaniel ona öyle bir bakıyordu ki Elisabeth neredeyse sözünü tamamlayamayacaktı. "O sen miydin?" diye sordu. "Yoksa Ashcroft'un büyüsü mü seni kontrol ediyordu?"

Nathaniel cevap vermek için kelimelere gerek duymadı. Bunun yerine uzanıp onu öptü; dudakları kadife gibi yumuşacıktı ve parmakları Elisabeth'in saçlarının arasında dolaşıyordu.

Sonra geri çekildi. Elisabeth tam hayal kırıklığı yaşamak üzereydi ki Nathaniel alnını alnına dayayacak kadar uzaklaşmakla yetindi. "Tanrım, Elisabeth, faytonumda metal çubuğu ifritin suratına geçirdiğini gördüğüm andan beri aklımı senden alamıyorum. Nasıl anlamadın? Silas bana haftalardır gözlerini devirip duruyor."

Elisabeth güldü. Nathaniel'ın daha önce söylediği ve yaptığı birçok şeyin bir anda mükemmel bir şekilde anlam kazanması Elisabeth için baş döndürücüydü. Şimdi bu aydınlanmanın sarhoşluğunu yaşıyordu. Birbirine karışan nefesleri, Elisabeth'in yanındaki pencereden sızan soğuk hava ve Nathaniel'ın dudaklarında bıraktığı yumuşacık dokunuşun hatırası dışında hiçbir şeyin varlığını hissetmiyordu. Uzanma sırası Elisabeth'teydi.

CamScanner ile tarandı

"Bekle," dedi Nathaniel, bunu söylemek için bile efor sarf ettiği belliydi. "Bu... bunu yapmamalıyız."

"Neden?"

"Bu sana haksızlık olur. Sana düzgün bir gelecek vadedemem. İyi ya da normal bir yaşam sürme umudumu daha çocukken yitirdim. Şimdi seni buna dâhil edemem, beraberimde gölgelere sürükleyemem..."

Elisabeth'in kalbi yumuşacık oldu. Nathaniel konusunda her şey daima o kadar karmaşıktı ki... Elisabeth, Nathaniel'ın yanağını saran elini buldu ve parmaklarını birbirine kenetledi.

"Zaten seninleyim ve hayatın benim için biçilmiş kaftan," dedi. "Sen bu halinle bana yetersin, Nathaniel Thorn. Daha fazlasını istemiyorum."

Dudakları buluşmak için sabırsızlanıyordu ve yine öpüşmeye başladılar. Elisabeth köşkte hissettiklerinde haklıydı. Öpüşmek gerçekten de boğulmaya benziyordu; suya dalıp çaresizce nefes nefese kalmak gibiydi, Nathaniel'ın dudakları soluduğu hava kadar elzemdi, birlikte duyguların ve hislerin dipsiz kuyusuna düşerken dünyayı geride bırakıyorlardı. Elisabeth ona uzandı, onu daha da yakınında hissetmek istiyordu ki Nathaniel'ın nefesi kesildi. Göğsündeki bandajları hatırlamakta geç kalmıştı. Ama daha özür dileyemeden Nathaniel onu yastıkların üzerine yatırdı.

Ellerini Elisabeth'in iki yanına koyup üzerine çıktı ve artık görebildiği her yerde o vardı; gözbebekleri büyümüş, dudakları kızarmıştı. Açık ve dağınık saçları, kemikleri belirgin çehresinde mavi gölgeler yaratıyordu; Elisabeth aklının bir köşesinde Nathaniel'ın çok geçmeden saçlarını kesmesi ya da Silas gibi arkadan toplaması gerekeceğini düşündü.

Nathaniel ağırlığını bir koluna verip diğer eliyle Elisabeth'in sabahlığının kemerine uzandı. Elisabeth, yüreği ağzına gelse de

CamScanner ile tarandı

başını olumlu anlamda salladı. Kemerin düğümünü tek eliyle ustalıkla çözmesini ve sabahlığını sonsuz bir özenle kenara doğru sıyırmasını izledi. Mum ışığı açık krem rengi saten geceliğini aydınlattı. Elisabeth hızlanan nefesinin, inip kalkan göğsünün, geceliğinin dantelli kenarının verdiği gıdıklanma hissinin ve vücudunu saran kaygan kumaşının farkındaydı.

"Gözler Kitabı'yla savaşırken de gecelikleydim," diye fısıldadı.

"O halde," diye cevap verdi Nathaniel, "sanırım benim hiç şansım yok."

Elisabeth şaka yapıp yapmadığını anlamamıştı. Yüzünde neredeyse ızdırabı andıran bir ifade vardı. Elisabeth ona kıyamadı ve ellerini Nathaniel'ın omuzlarına koydu, onu kendine çekerken vücudu bir nota çalmak üzere olan bir enstrüman teli gibi gerilmişti.

Bu kez daha nazik, daha utangaçtı öpücükleri; o ilk şiddetli susuzluk geride kalmıştı. Nathaniel elini yanağına koydu, saçlarını okşadı ve aşağıya doğru süzülerek belini buldu, nasırlı parmakları saten kumaşa tutunuyordu. Elisabeth'in teni Nathaniel'ın dokunuşuna karşı o kadar hassaslaşmıştı ki zevkten ürpermesi Elisabeth'i şaşırtmıştı; geceliğinin kaygan kumaşı eriyip vücuduyla birleşmişti sanki, çoğunlukla üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu. Elisabeth dudaklarının ve nefeslerinin sıcaklığına, kalçasını Nathaniel'ın şehvetle kavrayışına, parmak uçlarını Nathaniel'ın omuzlarında gezdirirken sırtındaki kasların hareket ediş biçimine odaklanmıştı; ne kadar da güçlü hissettirdiğini fark edince hayranlık duydu. Vücutları birbirlerini tamamlayacak şekilde yaratılmıştı sanki. Elisabeth boynunu öpmesi için başını çevirdiğinde, pencereden sızan havada karın ve yıldız ışıklarının izi vardı. Şehrin yansıyan ışıkları buzların üzerinde şekiller yaratıyordu.

Zaman daha yavaş akıyordu sanki. Pencereye yansıyan mum ışıkları titremeyi kesmişti. Kar taneleri havada asılı kalmış gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Bunu yapan Nathaniel miydi, yoksa bambaşka bir büyünün eseri miydi bilmiyordu.

Vücudu ani ve şiddetli bir hazla sarsıldı. Pencereden atlayıp uçabilirmiş, çatıların üzerinde süzülebilirmiş ve soğuk havadan zerre kadar etkilenmezmiş gibi hissediyordu. Gözlerini kapatıp Nathaniel'ın sırtını kavradı ve teninde gezinen dudaklarının yarattığı baş döndürücü hislere kendini bıraktı.

Derken kapı tıklatıldı.

İkisi de sıçrayıp doğrulurken Elisabeth'in yanaklarına ateş bastı. Dakikalar önce kapı açıktı. Silas bir noktada kapatmış olmalıydı ki Elisabeth neler gördüğünü sadece hayal edebilirdi. "Müsaitiz," dedi Elisabeth, geceliğinin eteklerini çekiştirip düzeltirken.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Her zamanki gibi Silas'ın yüz ifadesi düşüncelerine dair herhangi bir izden yoksundu. Yüzyıllardır insanlarla birlikte yaşamış olsa da Elisabeth ile Nathaniel'ın yaptıklarını görünce şoke olabileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti.

"Efendim," dedi Silas. "Matmazel Scrivener. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama hemen gelmelisiniz. İblis Kanunları'na bir şeyler oluyor."

Elisabeth bir saniyeliğine donakaldı, kulaklarında Silas'ın sözleri çınlıyordu. Sonra birden ayağa fırladı, Şeytandeşen'i köşeden kapmak için telaş ederken az kalsın koltuğu devirecekti. Hiç düşünmeden odadan dışarıya fırladı.

Gözleri sulanıyor ve öksürüyordu. Sis koridorda asılı kalmıştı, merdivenlerin tepesine geldiğinde, antreden yoğun bulutlar halinde duman yükseldiğini gördü. Keskin yanık deri kokusu burun deliklerine doldu. Merdivenlerden koşarak inerken Nathaniel ile Silas'ın onu takip ettiklerini belli belirsiz fark etti.

CamScanner ile tarandı

"Kanunlar'ın üzerine bir şey döküldü mü?" diye bağırdı omzunun üzerinden, daha önce aldıkları önlemleri aklından geçiriyordu. Sihrişere dönüştüğü geceden beri yakınlarında mum bulundurmamaya dikkat ediyorlardı. Ama belki de çalışma odasındaki iksirlerden biri patlamış ya da büyülü bir nesne arıza çıkarmış olabilirdi...

"Hayır, Matmazel," diye yanıtladı Silas. "Bir dakika önce her şey yolundaydı."

Elisabeth'in midesi kaskatı kesildi. Eğer Kanunlar'a onlar zarar vermediyse, bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Ashcroft içine girmenin bir yolunu bulmuştu.

CamScanner ile tarandı

OTUZ

Elisabeth çalışma odasına vardığında, odayı dolduran dumandan dolayı birden durdu ve gözlerini kıstı. Manzarayı görünce kanı buz kesti. Kanunlar, Nathaniel'ın masasında beş on santimetre yükselmiş havada asılı duruyor ve sayfalarını hızla çeviriyordu, kapaklarını öyle çok açmıştı ki kendi kendine omurgasını kırabilirdi. Sayfalarının etrafında korlar dans ediyor ve deri cildinden kaynar zift gibi baloncuklar çıkıyordu.

Nathaniel yanına geldi, dumanı engellemek için sabahlığının kenarıyla burnunu kapatmıştı. "İşkence görüyor gibi görünüyor."

Elisabeth tam da bundan korkuyordu. "İçeri girmem lazım," dedi kara büyü kitabına doğru yürümeye başlarken.

Nathaniel kolunu tuttu. "Bekle. Neler olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok. İçeride mahsur kalabilirsin."

Nathaniel'ın yüzü solgundu. Pişmanlık, Elisabeth'in yüreğini bir hançer gibi yaraladı. Zamanı geriye döndürmek, tekrar üst katta onunla birlikte ve beladan uzakta olmak için her şeyini verebilirdi.

"Haklısın ama başka çaremiz yok. Ashcroft, Prendergast'a işkence ediyorsa onu durdurmalıyım, en azından denemeliyim."

Nathaniel karşı çıkmak için ağzını açtıysa da Elisabeth söylediklerini dinlemedi. Çoktan uzanıp Kanunlar'ı tutmuştu, kapağı bandajlarına rağmen elini sıcak ütü gibi dağlamış ve dünya fırıl fırıl dönmeye başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth, Prendergast'ın atölyesinde belirir belirmez tökezledi, neredeyse ıslak döşeme tahtalarında kayıp aşağıya düşecekti. Oda deprem geçirmiş gibi görünüyordu. Masa yan yatmış, tavan kirişlerinde çatlaklar oluşmuştu. Bu boyut sarsılıyor, çökmeye başlayan raflardan kavanozlar düşüp kırılıyor ve içlerindeki kaygan sıvı yere yayılıyordu.

Bu kez Elisabeth yalnız gelmemişti. Nathaniel, Elisabeth'in kolunu tutuyordu. Silas da hemen yanında, Nathaniel'ı bileğinden tutuyordu. Birbirlerine baktılar. Ya Prendergast onları bilerek içeri almıştı ya da artık dışarıda tutabilecek gücü kalmamıştı.

"Ah, harika," dedi Prendergast halsiz bir şekilde. "Daha fazla ziyaretçi gelmiş. Kalkıp size çay ikram edemediğim için kusura bakmayın."

Yerde, eğik raflar arasında iki büklüm yatıyor ve birisi onu oraya bir paçavra gibi fırlatıp atmışa benziyordu. Elisabeth hemen yanına çöktü. Yüzü bembeyazdı ve çektiği acıları alenen yansıtıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ashcroft nerede?"

Prendergast öksürük nöbeti geçirdikten sonra nefes nefese kalarak, "Kıl payı kaçırdınız. Harika bir sohbet ettik," dedi. Zayıf vücudu tekrar öksürüklerle sarsılırken Elisabeth hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. "Oturmama yardım et, kızım," dedi nihayet hızlı hızlı soluk alıp verirken. "İşte böyle. Bakayım atölyeme neler yapmış... Ah." Atölyesine bakarken sessiz kaldı. Elisabeth onun bakışlarını takip etti. Odanın karşısında, döşeme tahtalarının kırık kenarları boyunca korlar tütüyordu, tıpkı Kanunlar'ın sayfalarının etrafında olduğu gibi. Küller boşluğa doğru uçuyordu.

Elisabeth'in iyiliğini düşündüğünden öne çıkıp, "Bu boyut çöküyor," dedi Nathaniel. "Burada uzun süre kalamayız. En fazla birkaç dakika."

Prendergast'ın gözleri kocaman açıldı. "*Sen*. Sen bir Thorn'sun."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'e dönüp tükürükler saçarak, "Aklını mı kaçırdın sen, yanında onun gibi birini nasıl getirirsin? Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Nathaniel gerildi. Düşünceli bir şekilde elini saçlarından geçirdiğinde, Elisabeth gümüşi tutamın daha az görünmesini sağlamaya çalıştığını anladı. "Baltasar'ın dostu değilmişsin, belli."

Prendergast dudak büktü. "Tabii ki değildim, onun dostu iblislerdi. Biraz aklı olan benim gibiler de ondan olabildiğince uzak durdu. Cornelius bile ona bulaşmazdı. Sen de hık demiş burnundan düşmüşsün, çocuk."

Nathaniel'ın midesi bulanmışa benziyordu. Elisabeth bunun böyle devam etmesine izin veremezdi. "Ne olduğunu bilmemiz lazım," diye araya girdi. "Ashcroft geri gelecek mi? Gitmesi için bir sebep bulamıyorum, tabii siz..."

Sesi canlılığını yitirmişti. Prendergast, gözlerini kaçırıyordu.

"Tabii siz ona sırrınızı söylemediyseniz," diye sözünü tamamladı Elisabeth.

"Kendimi savunacak olursam," dedi, "yüzlerce yıldır hissetmemiş biri için acı son derece ikna edici olabilir." Elisabeth'in yüz ifadesinden kaçınıyordu.

"Ona ne söylediniz? Bilmemiz lazım!"

"Gerçekleri göz göre göre bir Thorn'un eline teslim edeceğimi sanıyorsan..."

"Bunun bir önemi yok! Her şey bitti!" Elisabeth dişleri birbirine çarpana kadar onu sarsma isteğine karşı koydu. "Tüm bunlar, yaptığınız her şey," elini atölyeye doğru salladı, "bize yardım etmezseniz boşa gidecek. Nathaniel, Ashcroft'u durdurmak için burada. Buna ister inanın ister inanmayın ama vaktiniz bitmek üzere. Bu bir şeyleri yoluna koymak için son şansınız."

CamScanner ile tarandı

Prendergast'ın kafası sallandı. Ağzını buruşturdu. Birkaç saniye geçtikten sonra bir karara varmış gibiydi. "Dikkatle izleyin," diye talimat verdi yüzünü ekşiterek. "Kendimi tekrar edecek değilim."

Zayıf parmaklarından altı tane yüzük çekip çıkardı. Elisabeth ile Nathaniel şaşkın bir şekilde izlerken bu yüzükleri yere yerleştirdi. Son yüzüğü de yerine koyunca anlamaya başladılar. Bu şekli Elisabeth çok iyi biliyordu. Merkezde bir tane ve etrafında düzgün bir çember oluşturacak şekilde eşit aralıklarla dizilmiş beş tane yüzük vardı.

"Ben ne örüntüsü yaptım şimdi?" diye sordu.

"Büyük Kütüphaneler," diye cevap verdi Elisabeth, aynı anda Nathaniel da benzer bir kararlılıkla, "Beş köşeli yıldız," dedi.

Sessizlik hâkimiyeti ele geçirdi.

Elisabeth bu kez daha dikkatli baktı. Zihin gözüyle Prendergast'ın yüzüklerini birbirine bağlayan ve ortadaki yüzüğün içinde de bir yıldız oluşturan çizgiler çizdi. Bu gerçekten de beş köşeli bir yıldızdı. Ama aynı zamanda Büyük Kütüphanelerin haritasıydı. İkisi de doğruydu.

Üzerine çullanan dehşet, ciğerlerini soluksuz bırakıyordu. "Saat yönünün tersine doğru," diye fısıldadı. Nathaniel ona dönüp baktığında, "Bütün gün, Katrien'ın haritası geldiğinden beri canımı sıkan bir şey vardı," dedi. "Ne olduğunu şimdi anladım. Büyük Kütüphanelere yapılan saldırılar saat yönünün tersine doğru ilerleyerek gerçekleştirildi. Harpalanı, Yazdüşü, Prangalar, Uğurlusarnıç. Sonra da Yamaçlar. Bu örüntü bana Silas'ı çağırırken mumları yakışımı hatırlattı."

"Devam et, kızım." Prendergast'ın kara gözleri ışıl ışıldı. "Neredeyse çözdün."

Elisabeth ona dönüp, "Büyük Kütüphaneleri Cornelius yaptırdı," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Evet. Onları bir çağrı çemberi oluşturacakları şekilde konumlandırdı."

Elisabeth'in beyni zonkluyordu. Zihninin bir köşesinde hasta olup olmadığını sorguladı. Prendergast'a inanmak istemedi. Eğer gerçeği söylüyorsa, Lonca hayal edilebilecek en korkunç yalanın üzerine kurulmuş demekti. Bu durumda kendi hayatı da bir yalandan ibaretti. Damarlarında akan büyü, Büyük Kütüphanelerin güzelliği ve görkemi... Hepsi gerçekten bunun için olabilir miydi?

Elisabeth öne doğru sendeleyerek ve tereddüt ederek konuştu. "Sihrişerler... Ashcroft onların yenilmesini istedi, değil mi? Sabotajın amacı buydu. Onları mum yerine koydu."

Prendergast başını sallayarak onayladı. "Bu boyutta bir ritüel bir mum ve fitilden daha fazlasını gerektirir. Bir Sihrişer yok edildiğinde, çok büyük miktarda şeytani enerji açığa çıkar. Beş köşeli yıldızın her bir köşesine bu boyutta bir kurban koyarsan, çok daha büyük bir çağrıda bulunmak için perdeyi aralamaya yetecek kadar güç toplamış olursun."

Elisabeth'in tırnakları avuç içlerini deliyordu. Bir kez daha Şeytandeşen'le Gözler Kitabı'nı bütün gücünü kullanarak nasıl kestiğini hissetti ve kılıcı sokup çevirdiğinde fışkıran mürekkepleri gördü. Ashcroft'un planının önemli bir kısmını kendi elleriyle yerine getirmişti.

"Ama neden?" diye araya girdi Nathaniel. "Niye böyle büyük bir çember kursun ki? Sıradan beş köşeli yıldızlar da gayet güzel işe yarıyor. Böyle bir şey yapması için hiçbir sebep olama..." Duraksadı, kısık gözleri Prendergast'a dikilmişti. "Ritüeli tamamlayabilmesi için Ashcroft'un senden öğrenmesi gereken bir şey vardı. Neydi o?"

Prendergast, Nathaniel'ın bakışlarına karşılık verdi. Duyduğu nefret, yüzündeki gölgeleri derinleştiriyordu. "Bir isim. Bunca yıldır korumaya çalıştığım şey bu."

CamScanner ile tarandı

"Bir isim," diye tekrar etti Nathaniel düz bir ses tonuyla.

"İblislerin alt türleri olan ifritleri, goblinleri ve diğerlerini, yani iblis âleminin en alt sınıfındakileri biliyorsunuz. Onları yöneten asil iblisleri de biliyorsunuz, tıpkı yanınızdaki iblisiniz gibi. Ama asil iblisleri yöneten başka biri var. Ötedünya'nın tahtında neredeyse sonsuz bir güce sahip bir varlık oturuyor... Bu varlığa da Arkhon deniyor."

Nathaniel ile Elisabeth dönüp Silas'a baktı. Yüzü mermerden oyulmuş gibi ifadesizdi ama Prendergast'a diktiği sarı gözlerinde içten gelen soğuk bir parıltı vardı. Neredeyse sezilemeyecek kadar yavaşça başını salladı. Prendergast doğruyu söylüyordu.

Prendergast'ın yüzüne acı bir tebessüm yayıldı. "Cornelius'la yakın arkadaştık, en azından ben öyle sanıyordum. Ona Ötedünya'ya yaptığım yolculuklardan bahsettim. Teorimize göre Arkhon'un gerçek adı, onu çağırmak için kullanılabilirdi, tabii bir büyücünün bu görev için yeterli bir ritüel yapabileceğini varsayarsak ki bu bana mümkün görünmüyordu. Yıllar boyunca bu meseleyi bir daha hiç konuşmadık. Sonra bir gün bana Arkhon'un adını sordu. Ama o zaman çoktan Büyük Kütüphanelerin inşasına başlamıştı. Ne planladığını anlayınca ona söylemeyi reddettim, o da öfkeden deliye döndü. Sanırım o ana kadar ona gerçekten yardım edeceğimi sanmıştı. Arkhon'u gücü çekilip insanlığın iyiliği için kullanılabilecek bir kaynak olarak görüyordu..."

"İlerleme," diye mırıldandı Elisabeth. O ve diğer herkes aslında farkında olmadan, Ashcroft'un planının şerefine kadeh kaldırmıştı.

"Kibir," diye düzeltti Prendergast. "Arkhon gibi bir varlık kontrol edilemez. Ancak Cornelius'un varisi onu çağırma girişiminde bulunacak. Hem de bu gece."

Elisabeth, Silas'a döndü. "Başarılı olursa neler olur?"

CamScanner ile tarandı

"Arkhon'un sizin evreninize geçmesine izin verilirse, gücü dünyalarımızı ayıran perdenin yırtılmasına yol açar." Silas'ın dudakları gerildi. "İblisler özgürce gezer ve sizin ırkınızı kaygısızca katleder."

Elisabeth o kadar hızlı doğrulmuştu ki bir an için başı dönüp gözleri karardı. "Onu durdurmalıyız," dedi Nathaniel'a yalvarır gibi bakarak. Nathaniel'ın gözlerindeki umutsuzluğu görünce Elisabeth midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

"Sihrisulta'nın tüm gücüyle bile Ashcroft'un koruma büyülerini aşmak saatler sürer. O kadar vaktimiz yok. O zamana kadar ritüeli bitirmiş olur."

"O zaman doğrudan Yamaçlar'a gidin," dedi Prendergast. "Ve son kurbanın verilmesini önleyin."

"Ama bu yolculuk üç gün sürer," diye karşı çıktı Elisabeth.

"Öyle olmak zorunda değil." Prendergast en yakınındaki rafa tutunup ayağa kalktı. Kırık raflar arasında daha da tökezleyerek, parmaklarını kavanozların, kafataslarının ve yan yatmış kitapların üzerinde gezdirdi. Nihayetinde bir zincir çekip çıkardı, bir ucunda oniks taşı vardı. Hayır, bu bir taş değildi... Kanla dolu küçük ve yuvarlak bir kristal şişeydi.

"Boyutlar arasında yolculuk yapmanın, gerçekliği bir duvar kilimi gibi katlayıp iki lokasyonu birleştirmenin sırrını tek keşfeden benim. Bu büyü hâlâ kanımda yaşıyor. Artık gerçek bir fiziksel bedenim olmadığından, elimde kalan son örnek bu." Yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Onu da şimdi bir *Thorn'a* vermek üzereyim."

Elisabeth, Prendergast'ın yüzündeki güvensizliğe dayanamadı. "Nathaniel'ı Baltasar'la bir tutmayın," diye çıkıştı. "Size yemin ederim onun gibi biri değil."

Prendergast, Elisabeth'e somurtarak baktı. "Burada üçünüzü Yamaçlar'a ışınlayıp geri getirmeye yetecek kadar kan var." Şişeyi

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'a attı, o da irkilip tek eliyle yakaladı. "Dikkatli kullan, çocuk. Bunun bir bedeli olacak."

Nathaniel zinciri boynuna geçirirken Prendergast topallayarak uzaklaştı. Bir sandalyeyi doğrultup ve ters dönmüş masaya kasvetli bir bakış attı. Elisabeth göstereceği eforun bir işe yaramayacağını bilse de onun için masayı kaldırıp düzgünce koydu. Korlar döşeme tahtalarının kırk elli santimetrelik kısmını daha yemişti. Dakikalar içinde üzerinde durdukları kısım da tüketilecek ve masa boşluğa düşecekti.

Atölye bir kez daha sarsıldı. Tahtalar gıcırdadı, daha fazla kavanoz yere düşüp parçalandı. Prendergast'ın sandalyenin sırtını kavrayan parmakları kasıldı.

"Peki ya siz?" diye sordu Elisabeth. "Sizi de götüremez miyiz?"

Prendergast başını iki yana salladı, bütün eklemleri ağrıyormuş gibi kendini yavaşça sandalyeye bıraktı ve yaklaşan karanlıkla yüzleşmeye hazırlandı. "Git, kızım," dedi boğuk bir sesle. "Benim zamanım doldu. Dua edin de sizinkinin daha iyi bir sonu olsun."

CamScanner ile tarandı

OTUZ BİR

Elisabeth düşlüyordu. İmgeler, hızla yol alan bir faytonun penceresinden manzaranın seri bir şekilde değişmesi gibi akıp geçiyordu. Karanlık tepeler. Gece göğüne doğru uzanan ağaçlar. Hilalin altında yayılan kırsal alanlar. Gri bir orman, sis içinde birbirine dolanmış dallar ve parlak çiçeklerin sarıp sarmaladığı yıkıntılar gibi yabancı manzaralar. Ölümlü dünyadan çıkmıyor ya da Ötedünya'ya giriş yapmıyor, ikisinin arasında bir yerde hızla yol alıyorlardı.

Elisabeth gözlerini kapatamıyordu. Bu hiçlik katmanında ne rüzgâr ne de nefes hissediyordu, yalnızca Nathaniel'ın kendi elini sımsıkı tutuşunu ve sonsuz bir düşüş hissini duyumsuyordu.

Sonra rüzgâr vücuduna vurmaya başladı. Nefesini kesti ve saçlarını yüzüne çarptı. Soğuk, kemiklerine kadar işledi. Elisabeth fıldır fıldır dönüyormuş gibi yer ayaklarının altında sarsılıyor, başının üstünde yıldızlar daire çiziyordu.

Elisabeth tökezledi ve ayağı boşluğa denk geldi. Bir el uzanıp onu belinden yakaladı ve geri çekti. Bir saniye önce durduğu uçurum kenarından taşlar yuvarlanıp çok aşağıdaki ağaçların üzerine sessizce düştü. Üçü de bir yamacın kenarında vücut bulmuştu. Elisabeth yaşadığı düşüş deneyiminden dolayı sersemlemişti, Silas onu sarp kayalıktan uzaklaştırdı.

"Doğru yere gelmiş gibi görünüyoruz," diye bildirdi. "Ama dönüş yolculuğunda hedeflediğiniz iniş noktasına biraz daha dikkat etmek isteyebilirsiniz, efendim."

CamScanner ile tarandı

Nathaniel vahşi bir kahkaha attı. Sonra öne doğru eğilip istifra etti. Ayaklarının altındaki çam iğnelerine koyu renk bir şey çıkardı.

Elisabeth panikle haykırdığında, "Bu onun kanı değil, Matmazel Scrivener," dedi Silas ve Nathaniel'a destek olup onu bayılmaması için büyük ve sağlam bir kaya parçasına oturttu.

Doğru ya. Nathaniel'ın boynundan göğsüne sarkan zincirin ucundaki şişede bulunan kırmızı maddenin yarısı boştu. Prendergast'ın büyüsünü çekebilmek için onu içmesi gerekmişti. Parçalanmakta olan Kanunlar'dan çalışma odasına geri döndüklerinde Nathaniel geceliklerinin üzerine botlarını ve paltolarını giyerlerken büyünün ilkelerini açıklamıştı. Bu bir kan büyüsüydü ve Reformlar'dan beri kesinlikle yasaktı ki Elisabeth, şişeyi dudaklarına götürmeden önce bunu fazla neşeli bir şekilde açıkladığını düşünmüştü.

Elisabeth, "İyi misin?" diye sordu rahatlamayla karışık bir mide bulantısı hissederken.

Nathaniel hâlâ bitkin görünmesine rağmen ona pis pis sırıttı. "Merak etme, bundan çok daha sakıncalı maddeler yuttuğum oldu. Mesela bir keresinde, bir lordun arazisinden kalıcı olarak sürülmemin sebebi..."

"Bu hikâyeyi başka bir zaman anlatsanız daha iyi olur, Efendim Thorn," diye araya girdi Silas ve Nathaniel'ın çatık kaşlarını görmezden geldi. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, Mürekkep Yolu bu tepeden geçiyor ve Büyük Kütüphane en fazla dört yüz metre ileride olmalı. Birkaç dakikada oraya ulaşabilirsiniz."

"Sen bizimle gelmiyor musun?" diye sordu Elisabeth.

"Ben bir iblisim, Matmazel Scrivener," diye yanıtladı usulca.

Elisabeth başını eğip yumruk haline getirdiği ellerine baktı. Silas, Asheroft'a karşı en az onlar kadar büyük bir savaş vermişti. Ama onlarla birlikte gelirse, muhafızlar onu görür görmez öldürmeye kalkışabilirdi. Bu büyük bir haksızlıktı ve Elisabeth'in midesini bulandırıyordu.

CamScanner ile tarandı

Silas, Elisabeth'in yüzündeki ifadeyi inceleyip, "Yolun neredeyse sonuna kadar size eşlik edeceğim. Görülmediğim sürece yeterince güvenli olur," dedi.

Birkaç dakika daha güçlerini topladıktan sonra Silas ağaçların arasında gözden kayboldu. Elisabeth gittiği yeri bir an için gördüğünü sandı: Bir dal titremiş ve kedi tüyü olabileceğini düşündüğü beyaz bir imge hızla geçmişti. Elisabeth, Nathaniel'ın ayağa kalkmasına yardım etti ve sendeleyince ona endişeli bakışlar attı. Elisabeth'in sersemliği geçmişti ama sonuçta o Prendergast'ın büyüsünü ikinci elden deneyimlemişti. Hem zaten Nathaniel'ın normalde yataktan bile çıkmaması gerekiyordu.

Tepeden inerken kullandıkları yol elastik çam iğneleriyle doluydu, budaklı çam ağaçlarının ve topraktan kırık kemikler gibi çıkıntı yapan taşların yanından geçmişlerdi. Üzerlerinde dik Ejdersırtı Dağları ürkütücü yüksekliklere kadar uzanıyor ve zirveleri gece göğüne karşı bembeyaz ve görkemli görünüyordu. Zirvelerinde uçuşan kar, rüzgârda salınan bayrakları andırıyordu. Elisabeth ürperdi. Dalları ite kaka esen rüzgâr, arazinin yalnızlığı ve terk edilmişliğini fırsat bilip uluyordu ve Elisabeth'in kulakları soğuktan yanmaya başlamıştı.

İleride, köknar ağaçlarının dalları arasından göz kırpan parlak ışıklar vardı. Elisabeth'in Büyük Kütüphaneyi ilk görüşü öyle olmuştu. Yola vardıklarında ve manzara önlerine serildiğinde, ikisi de durdu.

Bütün yapıyı görebilmek için başlarını geriye yatırmaları gerekmişti. Gökyüzüne doğru simsiyah bir kale gibi uzanan bina, dağın hemen eteklerine oyulmuştu. Uzun, kemerli vitray camlarının ardında parlak ışıklar yanıyordu ve pencerelerin camlarını demir parmaklıklar koruyordu. Ön tarafını çevreleyen kale duvarları boyunca meşaleler yakılmıştı ve bu surlar o kadar yüksekti ki Elisabeth üzerinde devriye gezen birileri olup olmadığını göremiyordu ama muhafızların orada olması ve etrafı gözetlemesi gerektiğini biliyordu.

CamScanner ile tarandı

Dikkatli bir şekilde yürümeye devam ettiler. Yola, dışarıya doğru metal mızrakların çıktığı bariyerler konmuştu. Elisabeth ile Nathaniel birbirlerine baktılar. Bu bariyerler kara büyü kitaplarını içeride tutmak için değil, insanları dışarıda tutmak için yapılmıştı. Kütüphane, bir kuşatmaya dayanacak kadar teçhizatlıydı.

Bariyerlerin arasından geçerek ilerlemeyi bitirdikleri sırada ayak sesleri ürkütücü bir şekilde surlara çarpıp geri sekiyordu. Elisabeth surların dışını kaplayan, yere perçinlenmiş yüksek demir levhalarda bir kapı ya da menfeze rastlamamıştı.

"Merhaba?" diye seslendi. "Kimse yok mu?"

Sesi yüksek mazgallı siperler arasında sekip cılız ve kasvetli bir yankı buldu. Bir an için sessizlik çöktü. Ardından gümbürtülü, şangırtılı ve gıcırtılı bir kakafoni ona yanıt verdi: Dönmeye başlayan dişliler, duvarın içine gömülmüş devasa bir makinenin uyanışını haber veriyordu. Yer titremeye başladı. Surun üzerinde bir hareketlilik olduğu Elisabeth'in gözünden kaçmadı. Toplar kendilerine nişan alacak şekilde aşağıya doğru eğiliyordu. Bir kez daha düşününce, *top* kelimesi onları tanımlamak için yetersiz kalıyor gibi geldi. Her birinin ağzı, bir insanın emekleyerek içine girebileceği kadar genişti.

Elisabeth dehşetle gerildi. "Bize ateş açmayacaklar, değil mi? Nathaniel?"

Nathaniel'ın gözleri kapalı, yüzü sakindi ve dudakları dişlilerin yaygarasından duyulmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Hava nemden ağırlaşınca Elisabeth'in kulakları tıkandı. Büyük Kütüphanenin yükseldiği, bulutlarla dolu gökyüzüne bakmak için başını kaldırdığında, bulutların arasında ürkütücü yeşil ışıkların belirdiğini gördü.

Surun üzerine düşen yıldırım, hemen öncesinde topların başından atlayıp kaçanları kıl payı ıskalamıştı. Makinenin sesi kesilmişti. Başlarının üzerinde gizli bir bölme kayarak açıldı ve bir çift göz onları süzmeye başladı. Bu bir muhafızdı.

CamScanner ile tarandı

"Kendini tanıt, büyücü!" diye seslendi.

"Tamam," dedi Nathaniel neşeyle. "Dikkatinizi çekebildim. Ben Silahzade Nathaniel Hume, yanımdaki de Mamazel Elisabeth Sorvengel. Hanımızın lafları ünlü yüreğine ne şüphe. Kütüphanenizin müdürüne iletmemiz gereken acil bir uyarı var."

İsimleri muhafızda herhangi bir etki yaratmışa da belli etmedi. Adında onlarla konuşmaktansa onları bir çırpıda öldürmeyi tercih edermiş gibi görünüyordu. "Kütüphaneye giriş ve çıkışlar yasak. Silahzadeler için istisna yapılmayacaktır. Derhâl burayı terk etmezseniz ateş açacağız."

"Durun." Elisabeth boynundaki zinciri çekip büyükanahtarını çıkardı ve ışığa doğru kaldırdı. Bayan Wick ile Kraliyet Kütüphanesi'nin müdürü arasında geçen konuşma aklına gelmişti. "Müdür Hyde'ın bizi görmek isteyeceğine eminim."

Muhafızın gözleri, büyükanahtarı görünce ve Müdür'ün adını duyunca şaşkınlıkla açıldı. Elisabeth'in tahmin ettiği üzere adını çok az kişi biliyor olmalıydı. İnsanların çoğu ona sadece "Müdür" diye hitap ediyordu. Şansları yaver giderse muhafız, Elisabeth'in buraya Lonca'nın izniyle geldiğini varsayardı.

Elisabeth sinirlenmemeye çalışarak devam etti: "Sabotajcının bu gece saldırmayı planladığını biliyoruz. Onu engellemek için buradayız." Sonra aklına bir fikir daha geldi. "Şeytandeşen yanımda, Yazdiştı'nın eski müdiresinin kılıcı."

"Göster bana."

Elisabeth kalkanını yana doğru açıp meşale ışıklarının Şeytandeşen'in lal taşlarını parıldatmasını sağladı. Irena'nın, kılıcını neden bu şekilde kullandığını anlayacağını umdu.

Muhafızın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Sonra açığı bölmeyi sertçe kapattı. Dişliler tekrar gümbürtüye başladı. Ama bu kez hareket eden raflar değildi. Bir demir levha kenara doğru kaymaya ve sütun temeline gizlenmiş bir kale kapısını açığa çıkarmaya başladı.

"İçeri geçin," diye emretti muhafız.

Biraz tereddüt ettikten sonra dediğini yaptılar. Devasa tekerleklere benzeyen dişliler döndü ve kapı arkalarından kapanıp yerine oturdu. Şimdi duvar ile kale kapısı arasındaki bir tür açık hava hücresinde kapana kısılmışlardı. Bulundukları yer makine yağı kokuyordu ve bir fayton ile atlarının sığabileceği kadar geniştı. Döşeme taşlarının üzerindeki izlere bakılırsa buraya sık sık faytonlar gelip gidiyor olmalıydı. Büyük Kütüphaneye girip çıkan herkes önce bu alanda tutulup sorgulanıyordu.

Demir parmaklıkların ilerisinde meşale ışığı kasvetli bir avluyu aydınlatıyordu. Döşeme taşlarını beyaz kırağılar kaplamıştı. Elisabeth önce bunları buz zannetti ama sonra tuz olmaları gerektiğini düşündü.

Birkaç dakika beklediler ve vücut ısılarını korumak için bacaklarını hareket ettirdiler. Nihayet muhafız kale kapısının diğer tarafında belirdi.

"Müdür sizi görecek. Ama bazı şartları var. Üzerinizde silah olmayacak ve zincire vurulacaksınız." Gözleri Nathaniel'a kaydı. Bir yığın zincir ve kelepçeyi kaldırıp gösterdi. "Demir zincirlere."

Nathaniel yüzünü ekşitti. "Büyü yapmama engel olacaklar" diye açıkladı Elisabeth'e bıyık altından. Sonra da yüksek sesle, "Pekâlâ. Kabul," dedi.

Nathaniel büyüsünün elinden alınmasına katlanmaya razıyken Elisabeth, Şeytandeşen'i teslim etme konusunda yaygara koparacak değildi. Yine de vermeyi denediğinde tam bir fiziksel dirençle karşılaştı. Önce eli kılıcı bırakmadı ve muhafız onu çekiştirirken yaralı avucunu acıttı ama sonra parmakları kılıcı özgür bıraktı. Muhafız, eşyalarını bir başka muhafıza verdi ki o da bir an sonra gölgelerin içinde gözden kayboldu. Sonra Elisabeth ile Nathaniel arkalarına dönerek muhafızın bileklerine arkadan kelepçe takıp onları zincire vurmasına izin verdi.

CamScanner ile tarandı

Kale kapısı sarsılarak yukarı kalktı.

"Beni izleyin," dedi muhafız.

Kapının her iki tarafında nöbet tutan obsidiyen rengi meleklerin arasından geçerken zincirleri şıngırdadı. Eşikten geçerken rüzgâr birden kesilip yerini kâğıt hışırtılarına ve mırıltılara bıraktı. Bir avuç gaz lambası kütüphanenin boğucu karanlığını dağıtmaya yetmiyordu. Işıkların çoğu, kasvetli gri ve kırmızı desenlerle süslenmiş uzun vitray pencerelerden sızıyor ve yüksek siyah raflara ayışığını bölük pörçük havuzlar halinde yansıtıyordu. Asık suratlı bir kütüphaneci dönüp onlara baktıktan sonra dolambaçlı koridorlarda lekeli cübbesinin eteklerini dalgalandırarak yürümeye devam etti. Elisabeth, kütüphanecilerin Yamaçlar'a atanmayı bir ayrıcalıktan ziyade ceza olarak gördüğüne dair dedikodular duymuştu. Şimdi bunun nedenini daha iyi anlıyordu.

Burada iyi muamele gören dost canlısı kara büyü kitaplarının bulunduğunu düşündürecek sıcak veya samimi bir atmosfer yoktu. Daha ziyade sürekli bir ihtiyat ve teyakkuz havası vardı, içerisi ahşap cilası ve küf kokuyordu. Diğer Büyük Kütüphanelerin aksine hiçbir kara büyü kitabı açıkta sergilenmiyordu; bütün kitaplıkları demir ızgaralar çevreliyordu. Yanlarından geçerken raflardan öfkeli tıslamalar geliyordu. Işıkları kapatılmış bir mahkeme salonunda, göremediği jürilerin kınamalarını dinleyerek yürüyorlarmış gibi hissediyordu.

"Buradaki bütün kara büyü kitapları Dördüncü Seviyenin üzerindedir," diye açıkladı muhafız, Elisabeth'in yüzündeki ifadeyi görünce. "Yalnızca yüksek güvenlik gerektiren metinler vardır." Sesi, duyduğu gururu yansıtıyordu.

Birdenbire ayaklarının altındaki mermer döşeme taşları titredi. *Yine dişliler hareket ediyor olmalı,* diye düşündü Elisabeth, ta ki yerin altından boğuk bir uğultu gelene kadar; bu ses ne bir insana ne de bir makineye ait olabilirdi.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel ağzından hızlı bir nefes alıp, "Bu da neydi?" diye sordu.

"Zindandaki tutsak Sihrişer. Sekizinci Seviye." Muhafızın yüzüne hiç de hoş olmayan bir tebessüm yayılmıştı, bir büyücüyü aydınlattığı bu nadide anın tadını çıkardığı belliydi. "Zindanın girişini koruyor. Bazen talim yapmak için onu kullanıyoruz."

Son söyledikleri Elisabeth'i rahatsız etmişti ama kendi fikrini söylemeye cüret edemezdi. Karanlıkta dar basamakları gıcırdayan bir döner merdivenden inip aynı şekilde dar ve ürkütücü bir koridora çıktılar, koridorun sonundaki muhafız bir kapıyı açıp kenara çekildi.

İçeri girdiklerinde muhafız Elisabeth'in kolunu tuttu. Elisabeth gerildi ama muhafız, Nathaniel'a düşmanca bir bakış atıp, "Müdür'ün işitme problemi var. Dudaklarını okuyabilmesi işini kolaylaştırır," diye fısıldadı.

Bu tavsiyeyi sadece onun kulağına söylemişti. Bir an sonra bunun nedenini anladı. Nathaniel bir büyücü ve güvenilmez bir yabancıydı. Bunu anladığında içinde muhafıza karşı açıklayamadığı ani bir öfke hissetti. Kısa bir süre önce kendisi de onun gibi düşünüyordu. Ama bu adamın zihninde bile kendisini güvenebileceği bir dostu olarak görüp Nathaniel'ı dışlamasını istemiyordu.

Önlerindeki odada usul usul yanan ateş duvarlara monte edilmiş geyik, kurt ve yaban domuzu başlarını aydınlatıyor; levhaları duvarların neredeyse her yerini kaplıyordu. Ateşin önünde duran kişi de vahşi bir hayvanı andırıyordu; uzun boylu ve iri yapılıydı, muhafız ceketinin omuzlarında kalın bir kürk vardı. Kule penceresinin aralık kanadından giren rüzgâr masasındaki kâğıtları hışırdatıyordu.

Elisabeth ile Nathaniel, kapının eşiğinde okul müdürünün odasına çağırılmış çocuklar gibi durmuş, Müdür Hyde'ın kendilerine dönmesini bekliyordu. Nathaniel sabırsızlığını gizleyemeyerek kıpırdandı.

CamScanner ile tarandı

Nihayet Müdür konuşmaya başladı. Kalın ve gür sesi, Elisabeth'e ayıların sesini anımsattı. "Büyük Yamaçlar Kütüphanesi, üç yüzyıl önce dağdan oyulduğundan beri hiçbir insan ya da kara büyü kitabı tarafından aşılamadı. Fırtınalara göğüs gerdi ve kapılarına dayanan bütün kuşatmaları bertaraf etti. Sizse gelmiş bu gece bir saldırı olacağını söylüyorsunuz. Böyle bir şeyi nereden öğrendiniz ve size neden inanayım?"

Elisabeth engel olamadan Nathaniel masaya doğru uzun bir adım attı. "Efendim, şüphesiz ilgili muhafız size isimlerimizi söylemiştir. Şansölye'nin canımıza kastettiği ve Matmazel Scrivener'ın daha önce yaşadıkları düşünülürse..."

Müdür Hyde dönerken döşeme tahtası gıcırdadı. Nathaniel sustu, Elisabeth ise donakaldı. Hyde'ın yüzü deriden ziyade yaradan oluşuyordu, Elisabeth'in ölümcül olacağını düşündüğü korkunç pençe izleri yüzünü boylu boyunca kaplıyordu. Bu tahrip edilmiş etten araziye yerleşmiş gözleri parlak, keskin ve her şeyden öte şüpheciydi. Bakışları Nathaniel'ın ağzına şöyle bir bakıp geçti. Sonra geri kalanını duymak ve görmek için hızla döndü.

"Sihir Şansölyesi'yle ilgili mesele nedir?" diye kükredi.

Bu soru ilk başta çok anlamsız gelmişti. Hızlı bir zihinsel değerlendirmeden sonra Elisabeth'in yüreğine bir ağırlık çöktü. Nathaniel'a dönüp, "Muhafızın isimlerimizi tanımamasına şaşmamalı," dedi bıyık altından. "Haberleri duymamışlar. Lonca bütün Büyük Kütüphanelere hemen elçi göndermiştir ama mesaj, bu gecenin geç saatlerinden önce Yamaçlar'a ulaşmaz." Tedirgin bir şekilde tekrar Hyde'a baktı. "Ashcroft'tan haberleri yok."

"Lanet olsun. Bunu düşünemedim. Aklıma gelseydi yanımıza bir tane gazete alırdık..." Nathaniel boğazını temizleyip daha yüksek bir sesle, "Müdür Bey, size durumu izah edeyim. Şansölye Ashcroft bir hain. Geçen gece sabotajcının o olduğu anlaşıldı," dedi.

CamScanner ile tarandı

Hyde'ın gözleri aralarında mekik dokuyarak birbirleriyle neden bu kadar rahat konuşabildiklerini anlamaya çalışıyordu. *Birbirimize çok alıştık,* diye gözlem yaptı Elisabeth. Saygın bir kütüphaneci kesinlikle bir büyücüyle, üstelik bir sihirzadeyle Elisabeth'in yaptığı gibi konuşmazdı. Bir dostu... bir yakını gibi. Ama getirdikleri haberlerin yanında bu durumun mesele edilmemesi gerekirdi. Hyde'ın onları ciddiye aldığı belliydi...

Nihayet, "Scrivener. Senin adını biliyorum. Büyük Yazdüşü Kütüphanesi'ndensin," dedi.

Elisabeth başını sallarken içine kötü bir şeyler olacağı doğmuş ve çenesindeki kaslar gerilmişti. "Şansölye beni malikânesinde tutsak etti," diye açıkladı. "Oradayken planlarına kulak misafiri oldum. Hikâyenin geri kalanı ise biraz karmaşık. Ama Nath... Sihirzade Thorn doğruyu söylüyor. Lonca'dan bir elçi gelip söylediğimiz her şeyi teyit edecektir."

"Her şeyin içine bu kütüphaneye yapılacak ani saldırı da dâhil mi?"

Nathaniel cevap vermeden önce Elisabeth'e kısa bir bakış attı. Yüzündeki ifade son derece ihtiyatlı olduğunu gösteriyordu. "Hayır, bunu kendimiz keşfettik ve dosdoğru buraya geldik. Lonca'yı uyaracak vaktimiz yoktu. Şansölye kara büyü kitaplarını bir ritüelin birer parçası olarak kurban ediyor. Sizi temin ederim ki bütün krallığın kaderinin tehlike altında olduğunu söylerken hiç abartmıyorum."

"Lütfen, Müdür Bey," diye söz aldı Elisabeth. "Yamaçlar, Şansölye'nin planının son ayağı. Saldırılarının gidişatından yola çıkarak sabotajcının bir sonraki hedefinin muhtemelen burası olacağını zaten öngörmüş olmalısınız. Şu an bile kütüphaneye sızıyor olabilir."

Böyle bir şey söylemesi kulağa yanlış gelmişti. Hyde masasının etrafından dolanırken döşeme tahtaları ağırlığı altında gıcırdadı. Hyde'ın Elisabeth'in üzerine düşen gölgesi, pencereden giren rüzgâr kadar soğuktu. Söz aldığında ise sesi tehditkâr denebilecek kadar kısıktı.

CamScanner ile tarandı

"Nasıl oldu da Yamaçlar'a Lonca'nın en hızlı elçilerinden daha önce varmayı başardınız? Siz değil, Sihirzade Thorn. Bana Scrivener'ın cevap vermesini istiyorum."

Elisabeth yutkundu. "Büyü," dedi, sesi hafifçe titreyerek. "Büyü yaptık."

Adamın yüzü gölgelendi. "Büyücülüğe bulaştığını mı söylüyorsun, Scrivener?"

Elisabeth sözünü geri alamazdı. Başını kaldırıp Hyde'ın bakışlarına karşılık verdi. "Evet. Mecbur kalsam yine yapardım."

Hyde'ın yumruğu Elisabeth'in pelerininin önünü kavradı, büyük ve yaralı parmaklarıyla kumaşa asılıp Elisabeth'i yerden kaldırdı.

"Bırak onu," diye çıkıştı Nathaniel. Sonra bir itiş kakış ve zincirlerin şıngırtısı geldi; Nathaniel, Hyde'ın üzerine atılacakken ona göz kulak olan muhafız engel olmuştu.

Müdür, Nathaniel'ı umursamadı. Gözleri Elisabeth'in yüzünü sadece birkaç santimetre uzaktan tiksinerek inceliyordu. Elisabeth'in içi utançla kavruluyordu ve hissettiği utanç, sopayla dövülüyormuş gibi ona fiziksel olarak acı veriyordu ama bakışlarını kaçırmadı. Lonca'nın öğretileri hâlâ üzerindeki etkisini koruyordu; belki de başından beri böyleydi. Bir çıtaya tutunarak büyüyen bir fidan gibi bu öğretileri işiterek büyümüştü, kendine yabancı olan bu çıtayı ne kadar zehirli olursa olsun hayatının merkezinde tutmuştu. Ama şimdiye kadar savaştığı ve acısını çektiği şeyleri, azarlanan bir çırak gibi bu adamın önünde boyun eğmek için atlatmamıştı.

"Yozlaşmışsın sen!" diye kükredi.

"Bu doğruysa," dedi Elisabeth, "o zaman hepimiz yozlaşmışız demektir, hem de başından beri. Hizmet ettiğimiz kütüphanelerin bir büyücü tarafından yaptırıldığını biliyorsunuz. Hiç bunun nedenini sorguladınız mı?"

Hyde kaşlarını çatarak cevap verdi. Doğru ya. O, sorular soran bir adam değildi. Ömrü boyunca verilen emirlere uymuştu,

CamScanner ile tarandı

ta ki emirleri veren kişi olana kadar. Kütüphanenin çarkları aynı şekilde dönmeye devam etsin diye yüzyıllardır birbirinin kopyası olan adamlar birbirlerinin yerine geçmişti.

Elisabeth yine de onun buzlarını kırma umudundan vazgeçmeyecekti. "Bir çağrı çemberi gördünüz mü hiç, Müdür Bey?" diye hücuma devam etti. "Hayır... Gördüğünüzü sanmıyorum ama eminim ki hayal edebilirsiniz..."

"Kes sesini!"

Elisabeth'in yüzüne tükürükler saçıldı. Elisabeth boğazında düğümlenen kelimeleriyle boğulup afallayarak itaat ederken Hyde'ın boşta duran eli uzanıp Elisabeth'in bir tutam saçını sertçe kavradı. Elisabeth onun neye baktığını ve neyi bulduğunu çok geç anlamıştı. Yaralı parmaklarının arasındaki saçlar gümüşi parıltılar saçıyordu.

"Bir iblisin izini taşıyorsun," diye hırladı.

Sessizlik. Muhafızın nefesinin kesildiğini duyduğu bir sessizlik oldu.

"Müdür Bey," diye lafa karıştı Nathaniel, sesi gerçekten telaşlı çıkıyordu, "şerefim üzerine yemin ederim ki Matmazel Scrivener'ın zihni tamamen kendisine aittir, bu çok karmaşık bir durum, muhtemelen sizin tahayyül edebileceğinizden daha da..." Muhafız sesini kesmesi için midesine diz atmış gibi homurdanarak cümlesini yarım bıraktı.

Elisabeth güçlükle duyabiliyordu. *Çok geç, çok geç, çok geç.* Keşke aklına gelseydi de gümüşi saç tellerini daha önce koparıp atsaydı...

Hyde'ın yüzü tiksintiyle buruştu. Elisabeth'i büyük bir güçle fırlatıp yere serdi. Elisabeth yere çok kötü düşmüştü ve omurgası zincirlerin üzerine denk gelip çatırdadığında çığlık attı.

"Elisabeth!"

CamScanner ile tarandı

"Yalanlarının hiçbirine kulak asmayacağım," diye kestirip attı Müdür. "Sen Lonca için bir yüz karasısın, kızım. Yozlaşmışsın. Lekelenmişsin. İblisler tarafından beynin yıkanmış." Ağzından dökülen her kelime, Elisabeth'e midesine tekme atılıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Sen kafayı mı yedin?" diye kükredi Nathaniel. "Buraya gelebilmek için hayatını tehlikeye attı! Hepinizin *hayatını kurtarmaya* çalışıyor, seni *embesil!*"

Hyde hemen Nathaniel'a döndü. "Sen... Bu kızın karanlık tarafa geçmesinde senin parmağın olduğundan hiç şüphem yok. Bütün bu kepazeliğe yeterince katlandım." Muhafıza dönüp, "Atın bunları zindana. Bunlara güven olmaz. Doğruyu mu söylüyorlar, yoksa sabotaj eylemlerinde rol mü oynadılar, bunu zaman gösterecek," dedi.

Izdırap içindeki Elisabeth, muhafızın onu tutup kaldırdığını ve kapıya doğru yürüttüğünü hissetti. Peşi sıra gelen küfür kıyametten anladığı kadarıyla Nathaniel'a da aynı şekilde davranılıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Havada hafif de olsa büyü kokusu vardı, öfkesi demirin gücünü alt etmeye yetebilecekti sanki.

Tekrar döner merdivenden aşağıya indirildiler, rafların arasından geçtiler, birkaç kat daha indiler, çok geçmeden bir zindan geçidinin kabaca yontulmuş taşlarında tökezlemeye başladı ve alevler tüküren meşalelerden gözlerini sakındı. Metal tangırtısı duyuldu ve köşede bir kova ve yere saçılmış samanlar dışında hiçbir şey bulunmayan bir hücreye atıldı. Nathaniel da aynı şekilde sertçe itilmiş olmalıydı ki elleri arkasından bağlı olduğu için tutunamayıp dizleri üstüne düştü. Hücrenin kapısı gürültüyle kapandı.

Muhafız dönüp gitmeden önce duraksadı. Elisabeth'e yüzünde boş bir ifadeyle bakarken eli kılıcının kabzasındaydı.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth gücünü toplamaya çalışarak, "Bunu durdurmak için geç değil," dedi boğuk bir sesle. "Hâlâ vakit var..."

"Ben hainlerle konuşmam," diye sözünü kesti muhafız. Tek bir kelime daha etmeden botları koridorda yankılanarak uzaklaştı ve hücreye sessizlik çöktü.

CamScanner ile tarandı

OTUZ İKİ

Elisabeth bir an için tepki veremeyecek kadar şok içinde donakaldı. Sonra demir parmaklıklara atıldı. Arkasına dönüp hâlâ bağlı olan elleriyle parmaklıkları yoklamaya başladı; gevşek bir metal parçası, harçta oluşmuş bir çıkıntı, paslı bir menteşe gibi hücreden çıkmalarını sağlamak için kullanabileceği herhangi bir şey arıyordu. Sıradan bir insandan daha güçlüydü. Sadece zayıf bir noktayı bulması gerekiyordu…

"Elisabeth, dur."

Nathaniel bunu başka bir dilde söylemiş olsa etkisi yine aynı olurdu. Elisabeth bunu yaparken yaralı elinde keskin bir acı oluşsa da dişlerini sıkıp daha fazla asıldı. İçi vahşetle dolmuş ve tıpkı köşkte ifrite saldırdığı ya da Nathaniel'ın evindeki tüm aynaları kırdığı zamanki gibi vücudunu ele geçirmişti.

Bu geceden sonra bir daha hiçbir Büyük Kütüphaneye adım atamayacaktı. Ama Ashcroft başarılı olursa bu bütün anlamını yitirirdi çünkü ortada kütüphane diye bir şey kalmazdı. O anda kendisini en çok Ashcroft'un mu yoksa Müdür Hyde'ın mı öfkelendirdiğini bilmiyordu. Dünyanın ahmak bir yetkilinin kararları yüzünden mahvolabileceğini ve bu kadar basit bir şeyin herkesin sonunu getireceğini düşünmek…

"Elisabeth!" diye haykırdı Nathaniel.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth birden ona döndü, aniden muhafızın Prendergast'ın şişesine el koymadığı aklına gelmişti. "Bizi kurtarmak için onu kullanabilir misin?" dedi talepkâr bir biçimde.

Nathaniel güçlükle nefes alıyor, Elisabeth'e dikkatle bakıyordu. Elisabeth'in hangi objeden bahsettiğini biraz sonra anladı. "Hayır," dedi. "Üzerimde demir varken yapamam. Dinle beni," diye devam ediyordu ki Elisabeth sözünü bölüp tekrar parmaklıklara döndü.

"Biz Ashcroft'la savaşırken saat gece yarısını geçmişti," dedi. "Lonca o saatten önce araç göndermiş olamaz. Elçinin buraya varması saatler sürer." *Krallık yangın yerine dönerken biz zindanda kapana kısılmış olacağız.*

"Elisabeth. Kendini incitiyorsun."

"Hayır, incitmiyorum." İlk batma hissini atlattıktan sonra canı hiç de acımıyordu.

Elisabeth tekrar başlamadan, Nathaniel kendini zorla Elisabeth ile parmaklıklar arasına soktu. "Ellerine baksana," dedi yüzünde tuhaf bir ifadeyle.

Elisabeth omzunun üzerinden görebilmek için başını çevirdi ve ellerini zincirlere rağmen olabildiğince kaldırdı. Koridorun ilerisindeki meşalenin loş ışığı cildine vuruyordu ve Nathaniel'ın haklı olduğunu gördü. Avucundaki bandaj kan içinde kalmıştı. İki tırnağı neredeyse kopmuştu.

"Otur haydi." Nathaniel omzuyla omzunu itekleyerek onu hücrenin arkasına doğru yönlendirdi. "Biraz dinlen."

Elisabeth sendeleyerek dediğini yaptı. "Ashcroft'un saldırıları nasıl yaptığını öğrenemedik. Biriyle birlikte çalışıyorsa ya da..." Elisabeth duraksadı, aslında ne kadar az şey bildiklerini fark etmiş ve rahatsız olmuştu. "Her şeye karşı hazırlıklı olmalıyız."

CamScanner ile tarandı

"Bir hücre kapısıyla güreşmeye çalışırken kendini incitirsen hazırlıklı falan olamazsın. Tanrı aşkına, Scrivener. Kendi başımıza kaçmamıza gerek yok ki. Silas gelip bizi kurtarır zaten."

Silas. Onu tamamen unutmuştu. "Yardıma ihtiyacımız olduğunu nereden bilecek ki?"

"Bilir o. Başımı ne zaman belaya soksam bir şekilde hissediyor." Nathaniel duvardan destek alarak yere çökerken yüzünü buruşturdu, arkadan bağlı elleriyle tuhaf bir şekilde oturuyor, omzuyla taşa dayanıyordu. "Beni kurtarmak için etrafımda olmadığında otomatik olarak başımı belaya soktuğumu mu varsayıyor diye merak ediyorum bazen ama doğaüstü içgüdülerine yormayı tercih ediyorum."

Suçluluk duygusu, Elisabeth'in vücuduna pençelerini geçirmişti. Dinlenmesi gereken Nathaniel'dı, Elisabeth değil. Endişeli bir şekilde gidip Nathaniel'ın yanına çömeldi. Birkaç saniye sonra Nathaniel yanlamasına birkaç santimetre kayıp omzunu omzuna dayadı.

Az önceki vahşi enerji Elisabeth'in kaslarından çekilmiş, onu bitkin ve üşür halde bırakmıştı. Zindanın yeraltı sessizliğinde gürültü olarak bir tek nefes sesleri vardı. Bu sessizliği Yazdüşü'nden çok iyi hatırlıyordu... Yarattığı baskıyı, insanın aklında nasıl oyunlar oynadığını... Krallığın en yüksek güvenlikli mahzeninin bu taş labirentin içinde bir yerlerde bulunduğunu ve içinde uyuklayan sakinlerinin salındıkları takdirde bütün bir şehri harabeye çevirecek güçte olduğunu bilirken, bu zindanda tek başına tutsak olmanın bundan ne kadar kötü olacağını hayal bile edemedi...

Elisabeth'in nefesi kesildi.

"Sorun ne?" diye sordu Nathaniel.

Ona dönüp, "Baltasar'ın yazdığı kara büyü kitabının adı... Ölüm Kronikleri miydi?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel gerilmişti. Yüzü hayalet, gözleri ise cılız meşale ışığında karanlık göletler gibi görünüyordu. Elisabeth bir an için cevap vermeyeceğini sandı ama Nathaniel nihayet bir süre sonra başını sallayarak onayladı.

Elisabeth ona söylemek istemiyordu ama bunu yapmaya mecburdu. "O burada. Yamaçlar'da. Kanunlar'ı çaldığım gece gizli gizli buraya transfer ettiler."

Nathaniel ayağa fırladı. "Bana neden söylemedin?"

"Unuttum. O sırada çok fazla şey olup bitiyordu." Nathaniel'ın arkasını dönüp hücrede volta atmaya başlamasını izlerken Elisabeth mutsuzluğun yüreğini burktuğunu hissetti. Tereddüt ederek, "Kronikler'e ne kadar hâkimsin?" diye sordu.

Nathaniel aniden durup geçide doğru baktı. Konuşmaya başladığında sesi kesik kesik çıkıyordu. "Baltasar'ın ordusunu uyandırmak için kullandığı büyüyle beraber diğer nekromansi ritüellerini içeriyor. Ona gücünü veren şeyin bir Sihrişer olarak görünmesi konusu ise bir kütüphanecinin çalışma alanı, benim değil." Elisabeth sessizce oturup bekledi. Nathaniel'ın içinde tuttuğu bir şeyler vardı. Nihayet başını demir parmaklıklara dayayıp sözlerine devam etti: "Benim... babam okurdu onu. Hazırlıklı olmak için. Geri döndüğünde eskisi gibi değildi. Tam olarak hangi özelliğinin farklı olduğunu hiçbir zaman çözemedim. Bazen bir şeyleri kendisiyle beraber getirdiğini, geride bırakamadığını düşünürdüm. Bazen de bir parçasını ardında bırakıp öyle geri dönmüş gibi gelirdi."

Elisabeth, Nathaniel'ın yüzünü, profilden görünen keskin hatlarını inceledi. "Üzgünüm."

"Ne için?"

Her şey için, diye düşündü. "Seni buraya sürüklediğim için," dedi. "Ben olmasam burada olmazdın."

"Haklısın. Çalışma odamda, son saatlerimi şeytanların dünyayı istila etmek üzere olduğundan bihaber ve kelimenin tam anlamıyla

CamScanner ile tarandı

sefil bir halde geçirirdim." Geri dönüp Elisabeth'in yanına çömeldi ve başını arkaya yatırıp taşa dayadı. "Hikâyenin bu versiyonu daha çok hoşuma gitti. Çünkü içinde sen varsın."

"Sonunda ölsek bile mi?"

Nathaniel gözlerini kısa bir süreliğine yumdu. "Geçen ay, hatırladığım kadarıyla on iki yaşımdan beri en çok mutlu olduğum süreçti: ifritler, kan içme ve her an kopabilecek bir şeytani kıyamet tehlikesi falan. Sanırım... sanırım sen gelmeden önce bir parçam ölmüştü benim." Başını çevirip Elisabeth'le göz göze geldi. "Seninle omuz omuza savaşmak benim için bir onur, Elisabeth, ne kadar uzun sürerse sürsün. Sen bana yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattın. Bunun için bir şeyleri kaybetme riskini almaya değer."

Elisabeth yutkundu. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu; bir zamanlar onun yüzünde acımasızlığı gördüğünü sanmış olmasını hazmedemiyordu. İçinde patlayan duygular, kaburgalarına baskı yapıyordu. İçgüdüsel olarak büzüşüp başını Nathaniel'ın dizlerine dayadı. Bir süre duraksadıktan sonra Nathaniel da çenesini Elisabeth'in saçlarının arasına dayadı. Elisabeth öylece oturup karanlıkta Nathaniel'ın kalp atışlarını dinledi.

Dakikalar birbirini kovalıyor, ne kadar zaman geçtiğini anlamak gitgide imkânsız hale geliyordu. Elisabeth'in düşünceleri de zamanla beraber akıp mekânın dışına çıkıyordu. Yağlı meşaleleri ve bakır doğanın üzerinde yükselen siyah kuleleriyle Büyük Kütüphaneyi kuşbakışı hayal etti.

Silas'ın onları bulması ne kadar sürecekti? Nathaniel'ın, onun geleceğine olan güvenini paylaştığından emin olamıyordu. Buradaki savunma sistemi, başka hiçbir yerde gördüğü gibi değildi. Silas, binayı çevreleyen dik ve pürüzsüz duvarı normal şartlarda tırmanarak aşabilecek olsa bile duvar hem demirdendi hem de devriye muhafızları tarafından korunuyordu. Üstelik bu engel sadece bir başlangıçtı; ardından kütüphaneye gizlice sızması ve sayısız kilitli demir kapıdan geçip zindana inmesi gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Saatler geçmiş gibi gelen bir süre sonra Elisabeth başını kaldırdı. "Silas'ın yakalandığını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Yerinizde olsam düşünmezdim," diye cevap verdi koridordan hafif incinmiş gibi gelen bir ses. "Amatör değilim sonuçta."

"Silas!" diye haykırdı ikisi de demir parmaklıklara atılıp.

Silas görüş alanlarına girerken iç çekti. "Az sessiz olsanız diyorum."

Nathaniel onu görünce kendini tutamayıp pis pis sırıttı, meşale ışığının altında olağanüstü görünüyordu ama aynı zamanda temizliği ve sakinliğiyle sıradan bir akşamda evdeki halinden farklı değildi. "Bir yerin incinmedi mi?"

Silas elini sallayıp kendi seviyesine uygun bir soru değilmiş gibi pas geçti. "Görüyorum ki kendinizi zindana attırmak için hiç zaman kaybetmemişsiniz." Eğilip kapıyı inceledi, ardından cebinden bir muhafız anahtarlığı çıkarıp demiri afili eldiveniyle dikkatlice tuttu. "Bu kaçıncı, efendim... Sizi zindan hücresinden üçüncü kez mi kaçırıyorum?"

Nathaniel öksürdü. "Daha önceki iki olayda da küçük yanlış anlamalar söz konusuydu," diye Elisabeth'e güvence verdi.

Silas anahtarlıktaki kilitlerden birini çekip çıkardı ve Nathaniel'ın kelepçelerini açtı. Nathaniel, Elisabeth'inkileri açmakla uğraşırken Silas bir başka kilidi seçip kapıda denedi. Kirpikleri gözlerine gölge düşürürken hafif bir ses tonuyla, "En azından bu kez çıplak değilsiniz, efendim," dedi.

"Sana dedim ki," diye açıkladı Nathaniel, "o bir kazaydı ve halkın da hiç umurunda olmadı. Hatta bir kadın bana çiçek bile gönderdi." Sonra Elisabeth'e dönüp, "Merak etme. Mildred adlı kırk yaşında bir kadındı," dedi.

Kapı açılırken Silas tıslayarak elini hızla geri çekti ve anahtarlık yere düştü. Parmaklarından buharlar çıkıyordu. Yolu açmak için

CamScanner ile tarandı

kenara çekilirken önce onu kucaklayan Elisabeth, sonra da diğer tarafından ona sarılan Nathaniel tarafından kapana kısıldı. Silas taş kesilmiş gibi kıpırdamadan duruyordu; yürüme çağındaki bir çocuğun kendisini kucaklayıp durmasına katlanmaya çalışan safkan bir ev kedisi gibi bir hali vardı. Aniden kıpırdayınca nihayet onu rahat bıraktılar.

"Bundan bir daha kesinlikle bahsetmeyeceğiz," diye uyardı, kollarını düzeltirken. "Matmazel Scrivener, beni takip edin, sanırım kılıcınızı cephaneliğe götürmüşler."

Elisabeth anahtarlığı yerden aldı. Üçü beraber zindanın dolambaçlı geçitlerinde tek sıra halinde ilerleyip bir devriye muhafızının meşalesini gördükleri anda gölgelere sığındılar. Neyse ki Silas tam olarak nereye gideceklerini biliyordu ve birkaç dakika sonra bir demir kapıya vardılar ve Elisabeth anahtarlardan biriyle kapıyı açtı. Önlerine serilen odaya bakakaldı. Meşale ışığı yalnızca kılıçları değil, aynı zamanda baltalar, mızraklar ve oklardan oluşan bir koleksiyonun yanı sıra Elisabeth'in emin olmamakla birlikte çivili gürz olduğunu düşündüğü, ucunda çiviler olan bir silahı aydınlatıyordu. Şeytandeşen'i silahlıktan aldıktan sonra bir kemer kapıp beline sıkıca sardı. Nathaniel, Elisabeth'in coşkusundan keyif alarak yaptıklarını izlerken Elisabeth kemerin etrafına tuz toplarıyla dolu keseler takıyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Nathaniel.

Elisabeth son keseyi de sıkıştırdıktan sonra, "Mahzeni bulmalıyız," dedi. "Yapmamız gereken tek şey buraya gelen her kimse, içeriye girmesini engellemek. Silas, zindana gelirken mahzenin yakınlarından geçtin mi?"

Silas koridorlarda ellerini belinde kenetlemiş halde, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle silahlara bakarak geziyordu. Tavandan sarkan oldukça eski ve korkunç görünen bir cihazın önünde durdu; paslı mızraklarla dolu devasa bir kafese benziyordu. Bakışları mız-

CamScanner ile tarandı

raklardan Silas'ın bileklerine kayan Elisabeth'in kalbi duracak gibi oldu.

"Hayır," dedi Silas başını çevirip. "Ama kara büyü kitaplarının psişik güçlerinin yayılımını hissedebiliyorum. Sizi oraya götürürüm."

Bunun, Ashcroft'un ona tuzak kurmak için kullandığına benzer bir cihaz olup olmadığına dair herhangi bir işaret vermedi. Elisabeth çıkmadan önce odaya son bir bakış attı ve cephaneliği farklı bir gözle inceledi: Silas için burası bir işkence odasıydı.

Gizlice geçide sızdıktan sonra üzerinde durdukları yer daha öncekine benzer, güçlü bir gümbürtüyle sarsıldı.

"Sihrişere yaklaşmış olmalıyız," dedi Nathaniel.

Silas başını eğdi. "Etrafından dolanmanın bir yolu yok. Mahzene giden bütün yollar bu koridora çıkıyor."

Temkinli bir şekilde köşeyi döndüler. Sonunda geçit büyük bir mağaraya açıldı; o kadar büyüktü ki tavanı bir sis bulutu ile gölgeler arasında gözden kayboluyordu. Yukarıdaki koyu karanlıktan inen sarkıtlar, dişlere benziyordu. Altlarında ise ateş çukurlarından dumanı tüten alevlerin aydınlattığı taşa oyulmuş bir tür arena vardı. Botları, etrafını çevreleyen korkuluklu metal patikada tangırdıyordu. Önlerindeki uzun merdiven ki arenanın etrafında bunun gibi birkaç tane daha vardı, talaşla kaplı zemine iniyordu, bu zemin de huzursuz ve öfkeli bir hayvana ait gibi görünen çizik ve yarıklarla doluydu.

Ya da bir canavara.

Manzarayı izlerlerken Sihrişer görüş alanlarına girdi. Küçük bir ev boyutundaydı, güçlü ve kaba bir yapısı vardı, ayıyı andıran vücudunda kulak, burun, hatta göz bile yoktu, ağızlığına çirkin çapraz dikişler atılmıştı. Arkasından ağır bir zinciri sürüklüyordu ve bu zincirin her bir halkası bir öküzün başına geçirilebilecek ka-

CamScanner ile tarandı

dar genişti, zincirin diğer ucu ise mağaranın duvarına sabitlenmiş dişliler ve bobinlerden oluşan bir sisteme bağlıydı. Sihrişer kafasını sağa sola salladı, boynundaki demir tasmanın verdiği acılardan sersemlemişti ve deriyle kaplı sırtında eski yaralar vardı. Nathaniel, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle Sihrişere bakıyordu. Elisabeth midesinin bulandığını hissederken muhafızın üst katta söylediklerini hatırladı.

"Bu çok yanlış," dedi Elisabeth. "O bir dövüş mankeni değil ki hem silahlarla vuralım hem de zincirlerin verdiği acıları çeksin."

Elisabeth'in hemen yanında duran Silas'ın yüzü kayıtsızdı. "Onun kötü bir yaratık olduğuna inanmıyor musunuz, Matmazel Scrivener?"

Elisabeth'in, Şeytandeşen'in kabzasını tutan parmakları kasıldı. Kötülüğün bir zamanlar zannettiği kadar basit bir kavram olmadığını anlamaya başlıyordu. Belki de Sihrişerlerin insanların canını yakmak istemesi yanlış değildi; sonuçta onları yaratan, tutsak eden, tuz ve demirlerle onlara işkence yapan ve nihayetinde onları bu çarpık hallerine sürükleyen insanlardı.

"Bunların hiçbiri onun suçu değil," dedi sonunda. "Bir canavar olmayı o seçmedi ki."

Silas'ın bu konuda bir fikri vardıysa da dile getirmedi. Nathaniel parmağıyla işaret ederek, "Bak. Mahzen orada," dedi.

Arenanın tam karşısında, zemin katta, taştaki bir oyuğa yerleştirilmiş bir kale kapısı vardı. Aşağıya inip o kapıya ulaşma girişiminde bulunan herkes, arenada volta atan Sihrişer tarafından katledilirdi. Tabii önce canavarın acısına bir son vermeyi başaramazlarsa.

Elisabeth içgüdüsel olarak Şeytandeşen'i kınından çekip merdivene yöneldi. Nathaniel onu kolundan yakaladı. Elisabeth karşı çıkamadan onu döndürüp sırtını taşa verdi ve kendi vücudunu siper ederek kapana kıstırdı. Elisabeth bir an sonra bunu neden

CamScanner ile tarandı

yaptığını anladı. Nathaniel'ın vücudu kaskatı kesilmiş ve bir yay gibi gerilmişti ama onu bir zindanın duvarına dayayıp aniden tutkulu bir şekilde öpme isteğiyle yapmamıştı bunu. Daha ziyade görünmemek için siyah paltosuyla onları kamufle ediyordu.

Yalnız değillerdi. Elisabeth önce sadece Sihrişerin güçlükle homurdanmalarını ve hırıltılarını duydu. Ama sonra yakınlarındaki bir patikadan ayak sesleri geldi. Elisabeth göz ucuyla Müdür Hyde'ın az önce geride bıraktıkları geçitten çıkıp patikada ilerlediğini gördü. Adam dönüp kaşları çatık bir şekilde ters yönde ilerleyene kadar Elisabeth nefesini tuttu; şüpheci bakışları birkaç metre ötede saklandıkları yeri tespit edememişti. Varlıklarından şüphelenmeden uzaklaşınca derin bir nefes aldılar.

Ama hissettikleri rahatlama uzun sürmedi. Hyde mahzeni kontrol etmek için devriyeye çıkmış olmalıydı. Odasında ne demiş olursa olsun, ona ilettikleri gibi uyarı niteliğinde bir haberi duymazlıktan gelmeyecek kadar tedbirli bir adamdı. Yine de buraya inerek kendini ve anahtarlarını tam da Ashcroft'un istediği yere getirmiş oluyordu.

Kulak tırmalayıcı bir metalik çınlama mağarada yankılandı. Hyde, müdür anahtarlarını kullanarak bobinleri aktive etmişti. Dişliler dönüp ağır zincirleri yukarıya doğru çekmeye başladı. Sihrişer feryat edip, tasmasına rağmen kendini zorlasa ve büyük bir efor sarf etse de boşunaydı; makine onu merhametsizce talaşların üstünde sürükledi. Vinç durduğunda zincirler o kadar gerilmişti ki Sihrişerin ayakları yerden kesilmişti. Orada başı eğik halde, katledilmeyi bekleyen bir boğa gibi sallanıyor, taze yaralarından mürekkep damlıyordu.

Hyde en yakın merdivenden aşağıya inip arkasına bile bakmadan arenanın karşısına geçti. Kale kapısını açıp içeri girdi ve arkasından kapattı.

CamScanner ile tarandı

Makine tekrar canlandı. Bobinler yavaş yavaş Sihrişeri yere indirmeye başladı. Elisabeth panik içinde arenanın karşısına geçmek için çok kısa bir zamanları olduğunu fark etti.

"Hyde'ın peşinden gitmeliyiz," dedi merdivene yönelirken. "Silas nerede?"

Nathaniel başıyla yukarıyı işaret etti. Elisabeth gösterdiği yere bakınca bakmamış olmayı diledi. Silas, Hyde'ın dikkatini çekmemek için mağara duvarına tırmanmıştı ve şimdi orada bir örümcek gibi duruyor ve insanlıktan uzak sarı gözleriyle yukarıdan onlara bakıyordu.

"Bize yetişir," dedi Nathaniel. "Haydi gidelim."

Saniyeler sonra Elisabeth'in botları talaş zemindeydi. Nathaniel da yanına geldiğinde, Sihrişer dikişli, gözü yaşlı suratını onlara doğru çevirdi. Körlemesine havayı koklayan canavar öne atılıp zincirlerinin sınırını zorladığında bobinin tekerleği gıcırdadı. Nathaniel bu eski makineye şöyle bir göz attıktan sonra Elisabeth'i bileğinden tuttu ve hızlıca ilerlemeye koyuldular.

Yan yana koşarak arenanın yarısını geçmişlerdi ki mağarayı sarsan, kulakları sağır eden keskin bir gıcırtı ve gümbürtü duyuldu, yanlarından talaşları savurup zıplayarak geçen nesne bobinin tekerleğiydi.

Tepki verecek zaman yoktu, sadece koşabilirlerdi. Elisabeth el yordamıyla anahtarlıktaki en büyük kilidi seçti. Muhafızların erişimi olmayan anahtar o olmalıydı. Sorun şu ki bu anahtarın kale kapısını açıp açmayacağından emin değildi. Mahzene ne kadar yakın olduklarına bağlı olmakla birlikte, bu kapı sadece Müdür'ün kişisel anahtarına yanıt veriyor olabilirdi ve durum buysa, arkalarına dönüp kendilerini savunacak vakitleri kalmayabilirdi: Sihrişer üzerlerine çullanır ve onları anında ezip geçerdi.

CamScanner ile tarandı

Kale kapısı gitgide yaklaşıyordu. Sihrişerin gölgesi üzerlerine düşmeye başlamıştı ve zemin onun ağır adımlarıyla sarsılıyordu. Elisabeth anahtarı kaldırdı, kilide sokarken elleri titremiyordu ama Sihrişer fazla hızlıydı. Üzerlerine düşen gölgesi onları karanlığa gömmüştü...

Derken birden yok oldu, ateş çukurlarından gelen kırmızı ışık tekrar görüş alanlarını doldurdu. Elisabeth afallamış bir şekilde dönüp omzunun üzerinden baktı. Sihrişer biraz uzakta bilinçsiz bir şekilde yatıyordu, Silas da birine daha yeni tokat atmış gibi eli havada olduğu halde canavarla aralarında duruyordu. Pençelerinden mürekkep damlıyordu.

Elisabeth ağzını kapanmaya zorlayıp anahtarı çevirdi. Duvarın içinde bir mekanizma harekete geçti ve kale kapısının dişleri yerden ayrıldı. Silas hareket etmedi. Nathaniel onu pelerininin arkasından yakalayıp geçide sürükledi.

Korkutucu bir an için Elisabeth, Silas'ın yaralandığını zannetti ama sonra sadece lekeli ellerine tiksinerek bakmakta olduğunu anladı. Elisabeth paltosunun eteğinin bir ucunu ona uzattı ve Silas pençelerini onunla sildi.

Hyde ortalıkta görünmüyordu, önlerinde uzanan yoğun karanlıkta taşıdığı meşalenin ışığından da bir iz yoktu. Nathaniel elinden yeşil bir alev çıkarıp aşağıya inen merdiveni aydınlattı: basamakları nemden parlıyordu. Göremedikleri, yakınlarda bir yerden su damlıyordu. Tünelin beklenmedik güzelliği karşısında Elisabeth'in gözleri parladı. Taşlar saf siyah obsidiyendi, üzerinden parlak mineral damarları çıkıyordu.

"Silas, burada bizden başka birinin olup olmadığını anlayabiliyor musun?" Elisabeth kısık sesle konuşmuştu ama gittiği yoldan hızla geri dönmediğine göre Müdür sesini duymamıştı, gerçi normal bir ses tonuyla konuşmuş olsa da bir fark olacağını sanmıyordu.

CamScanner ile tarandı

Silas tırnaklarını incelemeyi bitirip merdiven boşluğundan aşağıya baktı. "Bu dağ piritlerle dolu; sanırım bu yüzden mahzen buraya yapılmış. Bu kadar çok demir olması, duyularımı engelliyor. Korkarım net bir şey söyleyemeyeceğim."

"Bir faydası olur mu bilmem ama," dedi Nathaniel, "Arenada büyüden eser yoktu. Hyde'dan önce Sihrişeri geçen biri olduğunu sanmıyorum."

"Tabii Ashcroft kütüphaneye girmenin gizli bir yolunu bilmiyorsa," dedi Elisabeth. "Cornelius bunu daha en başından planlamış. Dağın içine gizli bir koridor gibi sadece kendisinin bileceği bir şey yaptırmış olabilir."

"Böyle bir şeyin bunca zamandır keşfedilmemesi mümkün mü?"

"Bence mümkün. Yazdüşü'nde türlü türlü gizli geçit buldum ama kıdemli kütüphanecilerin onlardan haberi bile yoktu."

Yavaş yavaş ilerlerken çıt çıkarmamaya çalıştılar. İleride Hyde'ın meşalesinin kırmızı ışığı, omuzlarındaki kürkü aydınlatarak belirince Nathaniel alevini söndürdü. Görünmemek için bir kenara pustular, Hyde'ın hedef odaklı adımları çıplak taşta yankılanıyordu. Bir eliyle meşaleyi, diğeriyle kılıcını tutuyor ve arkasını kolaçan etmek için duraksamadan yürüyordu.

Elisabeth nefesini tuttu. Her an... Her an...

Meşale ışığı yerdeki bir çıkıntıyı aydınlattığında Elisabeth'in yüreği ağzına geldi: Tünelden çıkan bir çift bot. Dümdüz önüne bakan Hyde onu fark etmemiş gibiydi. Öylece yürümeye devam etmişti.

Üçü de durup tünelde baygın yatan muhafızı görmeye çalışmadan önce Hyde'ın birkaç adım daha uzaklaşmasını bekledi. Hâlâ silahlı olan bir kadın, yerde gevşemiş bir şekilde yatıyordu. Meşalesi yerdeki su birikintisine düşüp sönmüştü. Uzaklaşmakta olan soluk ışıkta hâlâ nefes alıp almadığını anlamak imkânsızdı.

CamScanner ile tarandı

"Yaşıyor, Matmazel," diye fısıldadı Silas. "Herhangi bir yara almamış. Sadece uyuyor."

Birbirlerine baktılar. *Uyuma büyüsü.* Saldırı çoktan başlamıştı. Ancak Hyde hâlâ mahzendeydi ve saldırganın izine rastlamamışlardı.

Gerçek, Elisabeth'in zihnine bir şimşek gibi çaktı.

Elisabeth gizlendikleri yerden fırlayıp Hyde'ın peşinden koşarken, "Durdurun onu!" diye haykırdı. "Mahzene girmesine engel olun!"

Çok geçti. Pasajın sonundaki kale kapısı Hyde'ın arkasından kapanmıştı. Elisabeth durdu.

Hyde arkasına dönüp demir parmaklıkların diğer tarafından onlara baktı. Yüzüne yayılan pis sırıtış, yaralarını gerdiriyordu. Yüzündeki ifade onun gibi bir adama uymuyordu ama tanıdık bir yanı da vardı. Daha önce pek çok kez gördüğü bir gülüştü bu: Ashcroft Malikânesi'nin altın varaklı koridorlarında, sarayın balo salonunda ve ayışığı altında güllü köşkte.

Bu gülüş Hyde'a değil, Şansölye Ashcroft'a aitti.

CamScanner ile tarandı

OTUZ ÜÇ

"Görüyorum ki planımı çözmüşsün, Matmazel Scrivener," dedi Ashcroft; kültürünü yansıtan konuşma biçimi Hyde'ın dudaklarında çok eğreti duruyordu. "Doğrusunu istersen, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Sonuçta Gözler Kitabı'yla tanıştın."

Gözler Kitabı.

Birden bütün eksik parçalar yerine oturmuştu. Elisabeth, Yazdüşü'nde Sihrişerle savaşırken, Sihrişer ona Müdire'yi kimin öldürdüğünü söylemeyi teklif ederek aklını çelmeye çalışmıştı. Kitabın kapsadığı büyüleri Irena ona bizzat açıklamıştı: Büyücülerin insanların zihnine girmesini, düşüncelerini okumasını ve hatta kontrol etmesini sağlayan büyüleri. Gözler Kitabı, sabotajcının kimliğini nereden biliyordu? Bunun cevabı basitti: Onunla daha önce karşılaşmıştı. Statüsü düşünüldüğünde, böyle tehlikeli bir kara büyü kitabını okuması için güvenilebilecek az sayıda kişiden biriydi.

Planlarını gerçekleştirmek için biriyle işbirliği yapmasına ya da malikânesindeki konfor alanından çıkmasına gerek yoktu.

"Kütüphane müdürlerini ve müdirelerini ele geçiriyordun," dedi Elisabeth uyuşmuş bir şekilde. "Sabotaj eylemlerini kendi elleriyle yapmaya zorluyordun onları."

CamScanner ile tarandı

"Pardon?" Ashcroft demir parmaklıklara doğru eğilip kaşlarını çattı ve Hyde'ın kulağını ovuşturdu. "Biliyorsun, söylediklerini güçbela duyabiliyorum. Çok rahatsız edici gerçekten. Ama sorun değil. Bu bedende uzun süre kalmam gerekmeyecek." Anahtarlığı parmağında fütursuzca sallayıp arkasına döndü ve mahzenin derinliklerine yürüdü.

Kan, Elisabeth'in beynine sıçramıştı. Her şey gerçekdışı geliyordu. Mahzenin içine rüya görüyormuş gibi baktı: devasa bir doğal mağara, piritlerle parıldayan duvarlar. Duvarlar boyunca yükselen, obsidiyen taşına oyulmuş nöbetçi meleklerin avuçlarından yere dökülen erimiş demir. Bir hendek gibi sıvı metalin odanın çevresini dolaşmasını sağlayan daire şeklinde bir kanal. Ashcroft, Hyde'ın bedenini dar, siyah taştan bir köprünün üzerine çıkardı, yükselen sıcak hava kabanının kenarlarını havalandırıyordu. Hareketleri tuhaf bir şekilde sarsaktı, hatta bir keresinde yana doğru sendelemiş ve kenardan düşmeden önce dengesini güçbela geri kazanmıştı.

"Hyde hâlâ içinde," diye fark etti Elisabeth şaşkınlıkla. "Kontrolü geri kazanmak için savaşıyor." Sonra da, *Irena'nın başına da aynısı gelmiş,* diye düşündü.

Ansızın Elisabeth'in yanından zümrüt yeşili bir ateş rüzgârı, kulağının ucunu yakarak geçti. Demir parmaklıkların arasından geçip bir hortum gibi döne döne Ashcroft'un peşinden gitti. Ama yanına yaklaştığında yeşil kıvılcımlar saçarak söndü.

Nathaniel kolunu indirip küfrü bastı. "Çok fazla demir var."

Korkunç bir şekilde sendeleyip tökezleyerek hareket eden Ashcroft, Hyde'ın kürkünde kalan koru silkeledi. "Ne düşündüğünü biliyorum, Matmazel Scrivener," dedi arkasına dönmeden. Köprüyü geçmeyi başarmıştı. "Zihnine girip onu sevdiği her şeye ihanet etmeye zorlamamın, güzeller güzeli sevgili Irena'ya nasıl hissettirdiğini merak ediyorsun. Zavallı kadın... Hiçbir şeyden şüp-

CamScanner ile tarandı

helenmedi. Ona yıllar önce Yazdüşü'nün okuma salonundayken büyü yapmıştım. İnsan Sihir Şansölyesi olunca, Müdire'yle özel bir toplantı ayarlamak sorun olmuyor. Benim büyüm, onun içinde neredeyse on yıl yaşadı ve benim onu etkin hale getirmemi bekledi."

Elisabeth'in nefesi kesildi. Okuma salonundaki koltuğa sinmiş eterik yanık kokusunu dün gibi hatırlıyordu: Çok eski ve güçlü bir büyünün kalıntısıydı. Nathaniel'ın, onun dengesini korumasını sağladığını belli belirsiz fark etti.

"Irena da mücadele etti tabii ki. İradesi güçlüydü, tıpkı senin gibi. Daha en başından mahzene kadar benimleydi, ta ki Gözler Kitabı onu yere serene kadar."

Elisabeth çığlık ile haykırış arasında bir ses çıkardı. Ashcroft onu umursamadı. Neredeyse odanın ortasına varmıştı.

Üç devasa obsidiyen sütun, mahzenin merkezinden tavana kadar dümdüz uzanıyordu. Üzerinde durdukları zemine çapraz duran bir tüy kalem ve anahtar oyulmuştu. Ashcroft yaklaşırken sembolün üzerine basıp Hyde'ın meşalesini kaldırdı. "Muhteşem, değil mi?"

Elisabeth ilk başta onun neden bahsettiğinden emin olamadı. Sonra en yakınındaki sütuna ışık vurdu. Duman, yarı saydam bir taşın içinde, zincirlerle asılı duran bir figürün etrafında dönüp duruyordu. Sis, Hyde'ın yakınlığından rahatsız olmuş gibi fokurdamaya ve derinliklerinden şimşekler çakmaya başladı. Her çakışta kara büyü kitabının gümüş uçlu parlak siyah pullarla kaplı kapağını aydınlatıyordu. Kapağı, kara büyü kitabı nefes alıyormuş gibi düzenli olarak inip kalkıyordu.

Sütunların amacı tavana destek olmak değildi: Onuncu Seviye kara büyü kitaplarına ev sahipliği yapıyorlardı.

"Ejderha Kitabı," dedi Ashcroft, sesinde samimi bir hayranlık vardı. "Güneyrüzgârı'nın son ejderhası olan bir Yalaner-

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

ha'nın postu kullanılarak yapıldı, zaten on dördüncü yüzyılda avlanmaktan soyları tükendi. İçindeki büyüler yıkıcı fırtınalar ve depremler yaratabilir, dünyayı değiştirecek büyüklükte doğal afetleri tetikleyebilir..."

Bir sonraki sütuna geçip meşalesini yaklaştırdı. Efkârlı bir şekilde iç çekti. Zincirlerin arasında hiçbir şey yoktu. Hayır... Ayna gibi yansıtıcı ve değişken, yüzeyi su gibi akışkan bir şey vardı. Ona odaklanmak Elisabeth'in başına ağrı saplanmasına sebep oldu.

"Kâhin," diye mırıldandı Ashcroft. "Kökeni bilinmiyor. İçerdiği büyüler kişinin geleceği görmesini sağlıyor, en azından teoriler bu yönde ama onu okuyan herkes derhâl kendi canına kıyıyor. Ne yazık. Bunun üzerinde çalışmak isterdim."

Aschcroft, üçüncü vitrine yaklaştı. Meşale ışığı yarı saydam obsidiyene vurup, atan bir kalbin kaygan, hareketli yüzeyini aydınlattı. Bu kalp, kara büyü kitabının kapağına korkunç bir tümör gibi yapışmıştı, damarları deriyi sarmış ve sayfalarını kapatmıştı. Damarlar, kan pompalıyormuş gibi ritmik bir şekilde şişip iniyordu ama onları hareket ettiren yeşil parıltı saf büyüydü; Thorn Hanedanlığı'nın büyüsü. Nekromansi, uzun bir süre önce ölmüş olan bu kalbi hayatta tutuyordu.

"Ah. Ölüm Kronikleri." Ashcroft vitrine parmağıyla hafifçe vurdu ve kalp, yanıt olarak kasıldığında kös kös gülümsedi. "Onu açmaya çalışanlar anında büyüsüne kapılırlar. Sen hariç, Nathaniel. Bu kitap senin. Sana seslendiğine hiç şüphem yok. Atanın eseriyle nasıl buluşmak istersin?"

"Yapma," dedi Nathaniel boğuk bir sesle. Demir parmaklıkları sıkan parmaklarının kanı çekilmişti.

Elisabeth'in duyuları bir öfke dalgası halinde geri döndü. "İşe yaramayacak!" diye bağırdı kale kapısının diğer tarafından. "Arkhon'u kontrol edemeyeceksin! Dünyayı paramparça edecek. Onu çağırdığında ilk ölen sen olacaksın!"

CamScanner ile tarandı

Ashcroft duraksadı, onlara baktı ve bir elini duyumadığını göstermek için kulağına götürdü. "İtiraf etmeliyim, dudak okumada hiç iyi olamadım," dedi nihayet ve kederli bir kahkaha attı. "Benden durmamı istiyorsun, değil mi? Ah, Matmazel Scrivener, anlamıyorsun. Anlayamazsın. Bana babamdan, ona da babasından miras kalan bu gaye üç yüzyıl öncesine uzanıyor. Kendimden çok daha büyük bir şeyin parçasıyım." Başını geriye atıp sütuna uzun uzun baktı. "Arkhon'un gücü kontrolüm altına girdiğinde insanlık dönüşüm geçirecek. Hastalıklar, yoksulluk ya da savaş bitecek. Bir mucize olacak... her şeyin mümkün, her hayalin gerçek olduğu görkemli bir çağa..."

Sesi canlılığını yitirdi. Gözlerinde duygu parıltıları vardı. Hyde'ın bedenine bürünmüşken bile Ashcroft'un doğal ışığı ve cazibesi dışa vuruyordu.

Söylediklerine gerçekten inanıyor, diye düşündü Elisabeth dehşetle. Aschroft, kalbinin derinliklerinde bir kahraman olduğuna inanıyordu, suçlu değil.

Ashcroft boğazını temizledi. "Bir bakalım." Etrafında daire çizerek yerdeki Lonca sembolünü inceledi. "Cornelius bu kütüphanenin inşasında bir tür sorunla karşılaşmıştı. Bir dağın elli altmış metre derinliğindeki demirle dolu bir mahzenden bir kara büyü kitabı nasıl özgür bırakılır? Neyse ki Lonca'nın kendi teknolojisi gereken çözümü sundu."

Hyde'ın kılıcını kınından çıkarmak için uzandı ve garip bir şekilde durdu. Hyde'ın eli kılıcın kabzasını kavramış, kasları dirençle gerilmişti. İki zihin, kontrolü ele geçirmek için savaşırken Hyde'ın yüzü mosmor olmuştu. Umut, Elisabeth'in göğsünü boğulmaktan son anda kurtulunca alınan derin bir nefes gibi doldurmuştu.

"Demir, Ashcroft'un büyüsünü zayıflatıyor olmalı." Çaresizce Nathaniel'a döndü; yüzü kireç gibi beyazdı ve Kronikler'e bakıyordu. Elisabeth, ona söylediklerini duyabildiğini sanmıyordu. Bu yüzden Silas'a dönüp, "İçeri girmenin bir yolu yok mu?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Silas birkaç adım geride, geçidin karanlığında bir hayalet gibi duruyordu. Öne çıkıp kale kapısına uzandı. Elisabeth'in içi panikle doldu ama Silas'ın eli güçlendirilmiş demirden yapılmış kalın şeritlere kıl payı kala durdu.

"Korkarım yok," dedi. "Bu kapı, benim gibi varlıkların içeri girmesini önleyecek şekilde tasarlandı. İçeri girebilsem bile mahzendeyken bütün gücümü kullanamam."

Silas'ın içeriye gireceğine dair inancının olmadığına şüphe yoktu. Erimiş demirin yaydığı cehennem kızılı ışığın etkisiyle tükenmiş, neredeyse hasta gibi görünüyordu.

Taşa sürtünen metal sesini duyunca Elisabeth tekrar dikkatini Ashcroft'a verdi. Hyde'ın kılıcını çıkarmayı başarmıştı, gerçi bunu yapmak için o kadar öne doğru asılmıştı ki kılıcı neredeyse düşürecekti. Elisabeth ümitsizlik içinde izlerken Ashcroft kılıcı yerde sürükledi, ta ki Lonca'nın mührünün üzerinde dik bir şekilde durup ağırlığını mühre verene kadar. Tam o sırada bir kilide girmiş anahtar gibi kılıcın ucu mührün içindeki gizli bir mekanizmanın içine kaydı. Ter içinde kalan ve gösterdiği efordan titreyen Ashcroft, kılıcı sağa doğru çevirdi.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Ardından mağarada bir şangırtı duyuldu. Büyük Kütüphanenin mekanizması uyanırken yer sarsılmaya ve görünmeyen yerlere gizlenmiş dişliler dönmeye başladı. Mahzenin uzak ucundaki devasa obsidiyen meleklerden biri büyü yerine çarkların etkisiyle dönerken meleğin yüzü hareketsiz ve dingindi. Ellerinden gürül gürül akan erimiş demir kaynağı kesilerek damlacıklar halini aldı. Yana doğru eğim alarak, kanalı engelledi ve hendekteki tüm erimiş demir yavaşça ayaklarının dibinden süzülüp boşaldı.

Meleğin az evvel durduğu yerde artık bir geçidin ağzı vardı. Ama Elisabeth'in gözleri tavandaydı; mağara boyunca uzanan bir çatlak, kale kapısının üzerindeki kayanın ortasından geçiyordu.

CamScanner ile tarandı

Demir parmaklıkları tutup sarsınca küçük bir esneme payı olduğunu fark etti.

Ashcroft şimdi öne eğilmişti, Hyde'ın yüzü garip bir biçimde buruşmuştu. Kronikler'in bulunduğu sütuna kılıcı saplamıştı ama tekrar tekrar yumruğa dönüşen bir el ona güçlük çıkarıyordu. Diğer elini dengesiz hareketlerle kullanarak Müdür'ün anahtarını sütundaki bir deliğe doğru kaldırdı.

Hâlâ vakit vardı. Ashcroft bir iki kez ıskaladı, anahtarın parıltısı taştan yansıyordu. Elisabeth kale kapısına yüklendi. Metal, tek taraftan dışarıya doğru itildikçe gümbürdedi, parmaklıklar Elisabeth'in omzunun gücüne dayanamayıp esniyordu.

Ashcroft dudaklarını gerip dişlerini sıkarak nihayet anahtarı yerine oturtmayı başardı. Anahtarı çevirdiğinde ise panel kayıp açıldı. İçinden yeşil sisler çıkıp yere dökülmeye ve Hyde'ın botlarını örtmeye başladı.

Güm güm. Güm güm. Güm güm. Ölülerin çırpınmaları, kadim kalbin gümbürtüsü mağarayı doldurarak Elisabeth'in kemiklerine işledi. Çıkan kötü koku neredeyse Elisabeth'e diz çöktürecekti. Tıpkı bir yeraltı mezarlığının girişinde durup kadim büyüleri ve küfün, taşların, böcek kaynayan kafataslarının ve bakımsız mezar taşlarının etrafında biriken yosunların kokusunu içine çekmek gibiydi.

Kale kapısı, Elisabeth yarattığı göçüğe omuz atmaya ve geçit duvarını manivela gücü olarak kullanmaya devam ederken tiz çığlıklar atıyordu. Ama çok geç kalmıştı.

İçeriye uzanıp küt küt atan kalbi parmaklarının arasına alan Ashcroft'u durdurmak için artık çok geçti.

CamScanner ile tarandı

OTUZ DÖRT

Kalbin damarları, yeşil ışıklar eşliğinde yükselip alçalıyordu. Yayılmaya, büyümeye, bir ağacın kökleri gibi zincirlere dolanıp dışarıya doğru yeni dallar çıkarmaya başladı. Elisabeth'in paralize olmuş düşünceleri, Üstat Hargrove'un anatomi kitaplarından birinden hatırladığı sinir sistemi illüstrasyonuna odaklanmıştı. Kronikler, kalbinden başlayarak bir Sihrişere dönüşüyordu.

Saniyeler içinde Sihrişerin genişleyen vücudu sütunun içini doldurdu. Pençeli parmaklar panelin ağzına uzanırken açık sinirlerinden mürekkep damlıyordu. O pençelerin Kraliyet Kütüphanesi'nde gördüğü gölgelerini hatırladı, tekerlekli kafesi koridor boyunca iten muhafızlara doğru uzanıyordu.

Ashcroft arkaya doğru tökezledi ve bir elini göğsüne götürdü. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde mührün yanında yerde duran kılıca uzandı. O artık Ashcroft değil, Hyde'dı. Ashcroft işini bitirmiş ve vücudundan ayrılmış, Hyde'ı da Ölüm Kronikleri'nin merhametine bırakmıştı. Irena'yı da aynı şekilde Gözler Kitabı'nın önüne atmış olmalıydı.

Sihrişerin eli dışarıya çıktı. Hyde'dan santimetrelerce uzakta durup, bileğine bağlı zincirin sınırlarını zorlamaya çalışırken metal gıcırtıları geldi. Pençeleri Hyde'ı kavramak için uzanıp gitgide yaklaşırken zincirler gerginlikten yamulmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

Hyde'ın yüz ifadesi kararlılıkla sertleşti. Kılıcını kaldırdı. "Ben görev başındayken olmaz!" diye kükredi. "Ben hâlâ yaşarken olmaz, seni iğrenç yaratık!"

"*Öl o zaman,*" diye fısıldadı Sihrişer, sesi bir mezar odasında dolaşan rüzgârın uğultusunu andırıyordu. Pençelerden biri gerinerek Hyde'ın yanağına dokundu.

Hyde'ın yüz ifadesi silindi. Boynundaki damarları yeşil bir ışık aydınlattı, yanağından yayılarak Sihrişerin pençesine doğru ilerledi. Hyde bir kere göz kırptı. Ardından hayatını kaybedip yere yığıldı; yüzü kireç gibi beyaz, kuruyup solmuş bir cesetti artık. Yere düşer düşmez, vücudu yüzyıllardır bir mozolede kurumaya terk edilmiş gibi bir toz bulutuna dönüştü.

Sihrişerin eli, çaldığı hayat bileğinde atarken titredi. Sütunun etrafında çatlaklar oluştu; patlayıp etrafa obsidiyen taşlarının saçılacağına dair tek uyarı buydu. Enkazın altından uzun ve sıska bir figür çıktığı, toz perdesi arasında güçbela seçilebiliyordu. Bileklerinden kopardığı zincirler sallanıyor, alnını bir çift boynuz taçlandırıyordu.

Elisabeth bu figürü daha önce, Nathaniel'la Karakoru'da geçirdiği gece görmüştü. Kara büyü kitabının kalbini... Baltasar yosun halkından birinden söküp çıkarmış olmalıydı. Yaşam veren bir varlık, hayatları çalan bir canavara dönüşmüştü; Elisabeth bundan daha korkunç bir şey hayal edemiyordu.

Elisabeth'in düşüncelerini sezmiş gibi, Sihrişerin kafası ona doğru döndü. Yeşil gözleri toz bulutu içinde parlıyordu. Onlara uzunca bir süre kılını kıpırdatmadan baktı. Gözler Kitabı'ndan pek fazla uzun olmasa da varlığından Elisabeth'in vücuduna dehşet dalgaları yayan kadim, kana susamış bir kötü niyet yayılıyordu. Elisabeth'in içgüdüleri ona Şeytandeşen'e uzanması için haykırıyordu ama Elisabeth hareket edemiyordu.

CamScanner ile tarandı

Birkaç saniye sonra canavar ilgisini kaybetmiş gibiydi. Dönüp geçide doğru ilerlemeye koyuldu, önünde uzanan karanlıkta gözden kaybolmadan önce kanalın kuru bir kısmına basıp geçti.

Anahtarlık, Elisabeth'in cebinde şıngırdadı. Elisabeth kışın ortasında geceyi sokakta geçirmiş gibi titriyordu. Yine de titreyen avuçlarını kabanına sildi ve kale kapısını açmak için omuz atma çabalarını iki kat artırdı. Sihrişerin kaçmasına izin verilirse sayısız insan ölecekti. Az önce gördüklerinden sonra muhafızların onu durdurabileceğinden de emin değildi. Ya Mürekkep Yolundan Pirinçgeçit'e kadar giderken önüne çıkan tüm kasabaların hayatını söndürüp geride bir avuç tozdan başka bir şey bırakmazsa?

Elisabeth, Nathaniel'ın Sihrişerin ardından bakakaldığını göz ucuyla gördü. "Nathaniel," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Bana yardım et."

Nathaniel bakışlarını geçitten ayırmadı. "Duymadın mı?" diye sordu.

Sesi tuhaf, neredeyse hülyalıydı. Elisabeth duraksayıp yüzündeki ifadeye anlam vermeye çalıştı. Nathaniel artık az öncekine göre daha sakin görünüyordu. Ama gözleri, lavdanom kullanmış gibi parlaktı. Mahzenin kırmızı parıltısı bile yüzündeki beyazlığı gizlemeyi başaramıyordu.

"Ses," diye devam etti. "Konuşuyordu... İstediği şey... Ne söylediğini duymadın mı?"

Elisabeth'in tüyleri diken diken oldu ve Silas'a baktı. Silas da bir şey duymadığını ima ederek başını hafifçe iki yana salladı ve elini dikkatlice Nathaniel'ın koluna koydu. "Efendim," dedi.

Nathaniel'ın kaşları çatıldı. Elini saçlarının arasından geçirip, "Özür dilerim," dedi. Sesi kendine geldiğini belli ediyordu. "Bana ne oldu bilmiyorum. Tabii ki ölümcül bir kahramanlık mücadelesinde sana seve seve eşlik ederim, Scrivener. Söylemen yeter."

CamScanner ile tarandı

Nathaniel demir parmaklıkları kavradı ve birlikte ittiler. Son bir uğultudan sonra kale kapısı kenarından sıvışıp geçebilecekleri kadar eğilmişti. Silas kedi formuna girip kapının üzerine, ardından Nathaniel'ın omzuna atladı. Köprünün üzerinden koşarak geçerlerken Silas kuyruğunu sallıyor, kızgın bir demir ocağından geçiyorlarmış gibi hâlâ dumanı tüten kanaldan yoğun bir sıcaklık yayılıyordu.

Elisabeth, Hyde'ın boş üniformasının yanından geçerken kendini yere ya da Kronikler'in kaçışıyla uyuşuk hallerinden kurtulan diğer Onuncu Seviye kara büyü kitaplarının bulunduğu sütunlara bakmamaya zorladı. Ejderha Kitabı'nın sütununda şimşekler çakıyor, Kâhin'inkinden hafif esintide çalan zillerin sesine benzer bir melodi yayılıyordu.

Geçide ilk varan Elisabeth birden durdu. Sihrişerin küf ve taş kokusu geçidin girişinde asılı kalmıştı. Vücudunun her bir hücresi içeriye girme düşüncesine karşı çıkıyordu ama Elisabeth dişlerini sıktı, Şeytandeşen'i kınından çekip çıkardı ve ilerlemeye devam etti. Bir an sonra Nathaniel'ın avucundan yeşil bir alev çıkıp alnındaki ter damlacıklarını aydınlattı. Nathaniel, Elisabeth'in yanında hızla koşarken ona sırıtmayı ihmal etmemişti ama Elisabeth bunun bir maske olduğunu biliyordu. Elisabeth'ten daha fazla korkmuş olmalıydı. Kâbuslarının başrolüyle yüzleşmek üzereydi. Ama bir dakika önce neredeyse huzur bulmuş gibi görünmesi...

Elisabeth huzursuz olmuştu. "Kronikler'in ne dediğini duydun mu?" diye sordu.

Nathaniel ona hızlı bir bakış atıp tekrar önüne döndü. "Sanırım sadece bir hayal ürünüydü." Hiç de ikna edici olmayan bir şekilde güldü ve kendini zorlayarak, "Gelmemizi... onunla beraber gitmemizi istedi. Ona katılmamızı. Ama bu çok anlamsız. Neden böyle bir şey istesin ki?"

CamScanner ile tarandı

Elisabeth tereddütte kaldı. Kronikler yalnızca Nathaniel'la konuşmuştu. Bu davetinin üçünü birden kapsadığından emin değildi. "Seninle tekrar konuşursa," dedi, "onu dinlemeyeceğine söz ver bana. Ona engel olmak için her şeyi yapacağına söz ver."

Nathaniel yutkunurken âdemelması inip kalktı. "Tamam," dedi.

Elisabeth bunun yeterli olmasını umdu.

Sihrişer oturup onları beklememiş, ilerlemeye devam etmişti. Tünel yukarıya doğru eğim kazanırken Elisabeth'in ilk duyduğu ses, Büyük Kütüphanenin taşlar arasında acı acı yankılanan ikaz çanıydı; bu ses Elisabeth'in damarlarına ateş gibi onu için için yakıp kavuran bir cesaret pompalıyordu. Muhafızlar vaktinde yetişebilirse hâlâ bir umutları olabilirdi.

Geçit yukarıya çıkan dik merdivenlerle son buluyordu. Yukarısı, Sihrişer küçük açıklığı vura vura genişletmiş ve gece göğünün aydınlattığı kocaman bir delik yaratmış gibi görünüyordu. Sihrişerin tahrip ettiği merdivenleri güçlükle çıktıklarında savaşın kaosuyla karşı karşıya kaldılar.

Soğuk, Elisabeth'in yüzüne tokat gibi çarptı. Toplar ateşleniyor, Büyük Kütüphanenin tuzla kaplı avlusuna kırmızı ışıklar vuruyordu. Havada barut kokusu vardı. Muhafızlar etrafta koşturuyordu, Nathaniel ile Elisabeth'e bakamayacak kadar meşgullerdi. Önlerindeki surların bir kısmı aşılmıştı ve kırık makineden dumanlar yükseliyordu. Elisabeth etrafına bakıp kendini toplamaya çalışırken bir muhafız surlardaki delikten geriye doğru sendeledi, yüzü buz tutmuş gibi beyazdı. Kütüphanenin kapısına varmak üzereyken yere düşüp toz oldu.

Bir sonraki top ateşi, surların üzerinde yükselen bir figürü aydınlattı; boynuzlarının çatalları aya doğru uzanıyordu. Yanlamasına savurduğu boynuzları bir topu, surun taşlarıyla beraber bir kenara fırlattı.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth tereddütle geriye doğru bir adım attı. Mümkün görünmüyordu ama... "Büyümüş," diye bağırdı görünmezler arasında.

"Çaldığı her hayattan güç alıyor," diye bağırdı Nathaniel. "Giderek büyüyüp güçlenecek."

Elisabeth ona dönerken rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu. "Onu durdurmalıyız."

Nathaniel'in gri gözleri Elisabeth'in gözlerini kucakladı. Ardından başını olumlu anlamda salladı ve başını eğip dudaklarını oynattı. Ayın etrafında bulutlar toplanmaya ve yıldızları yutmaya başladı. Bir an için rüzgâr tamamen dindi. Karanlıkta hedeflerini göremeyen topçular ateşi kesti. Ormanda, avlunun tüyler ürpertici bir sakinlik çöktü. Canların sesi bile boğuk geliyordu. Bu ani sessizlikte Nathaniel'in büyülü sözleri yükseliyor, Enokyan dilindeki kelimeler âdeta duvarlardan yankılanıyordu.

"Büyücü bu," diye seslendi bir muhafız. "İşte orada!"

Elisabeth tam da bundan korkuyordu. Ashcroft'un olaya dâhil olduğuna dair hiçbir kanıt olmadığından, Kronikler'in kaçışından Nathaniel sorumluymuş gibi görünüyordu. Muhafızlar onlara doğru koşarken, Elisabeth bazında tuttuğu Şeytandeşen'le Nathaniel'in önüne geçti. Silas da Nathaniel'ın omzundan yere atladı ve ayağı yere değmeden insan formuna dönüştü.

Şeytandeşen en yakınındaki muhafızın kılıcına çarptı, çarpmanın yarattığı etkiyle Elisabeth'in kolu titredi. Beceri olarak muhafız daha avantajlıydı ama Elisabeth ondan daha uzun boylu ve güçlüydü. Muhafızın darbelerini gözü kara biçimde savuşturduktan sonra kılıçları birbirine kilitlendi.

"Sabotajcı o değil!" diye bağırdı Elisabeth birbirine çaprazlama kilitlenen kılıçlarının üzerinden.

Muhafız ona kulak asmadı. Tüm gücüyle Elisabeth'e karşı koyarken muhafızın yüzündeki damarlar belirginleşmişti. Lakin

Şeytandeşen'in kenarına sürterken acı çığlıklar atıyordu. Onunla ciddi ciddi savaşmaya başlaması, hatta onu öldürmesi gerekebileceğini fark ettiğinde Elisabeth'in midesi kaskatı kesildi. Elisabeth onu daha fazla tutamazdı, birinden biri zarar görecekti.

Hemen yakınlarında, Silas başka bir muhafızın savurduğu kılıçtan kaçıp bir nefes alımlık sürede muhafızın arkasında belirdi. Adamın bileğini yakalayıp büktü. Mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu ve muhafız bağırıp kılıcını düşürdü. Kılıç daha yere değmeden Silas bir sonraki saldırgana karşı hamlesini yapmıştı bile, o kadar hızlıydı ki hareketlerini takip etmek güçleşiyordu. Muhafızlar Nathaniel'ın etrafında satranç taşları gibi bir bir yere düşüyor, kırık uzuvları yüzünden iki büklüm inliyorlardı.

Rüzgâr avluyu yarıp geçti. Nathaniel başını kaldırdı, saçları dağılıyor, gözlerinden zümrüt yeşili parıltılar çıkıyordu. Ateş, parmaklarının ucunda dans ediyordu. Şimdi o da bir iblis gibi görünüyordu. Gözüken dişleri arasından büyülü sözlerin son heceleri döküldü.

Yerden yükseldiğinde Elisabeth'in nefesi kesildi, botlarının ucu döşeme taşlarına hafifçe değiyordu. Havadan elektrik çıtırtıları geliyor, kıyafetlerinden ve saçlarının uçlarından geçtiğini hissedebiliyordu. Enerji gitgide yoğunlaşıyordu ve Elisabeth kulak zarı patlayacakmış gibi hissetti... Ta ki Elisabeth'in vücudundan geçen bu elektrik enerjisi, gökyüzü dünyaya tokat atmış gibi hissettiren bir şimşekle beraber aniden boşalana kadar. Yerçekimi tekrar devreye girip Elisabeth'i yere indirirken surların diğer tarafına yıldırım düştü ve etrafa inanılmaz bir ışık yayıldı. Peş peşe üç kez düştü ve her defasında gözleri kör eden bir ışık yayıp cızırtı çıkararak ve Sihrişerin boynuzları arasından vücudunun her yerine bir yeşil ışık akımı göndererek düşmeye devam etti.

Yıldırımlar nihayet kesildiğinde Elisabeth'in görüşü fazlaca duman ve mor lekeli ardıl görüntülerle dolu olduğundan ne olduğunu tam olarak göremiyordu. Ancak avlu, yere ağır bir şey düşmüş gibi

CamScanner ile tarandı

sarsıldığı ve surlardan neşeli tezahüratlar yükseldiği için iyi bir tahmini vardı.

Elisabeth büyük bir güçle muhafızı itip uzaklaştırdı. Muhafız kararsızlıkla sendeledi. Sahneye daha fazla muhafız geldi ama tereddütle Nathaniel'a bakmakla yetindiler.

Nathaniel'ın göğsü kabardı. Vücudundan kıvılcımlar çıkıyor, parmaklarının ucunda ve döşeme taşlarında minyatür yıldırımlar çakıyordu. Bu da yetmezmiş gibi pis pis sırıtıyordu.

Muhafızlardan biri öne atıldı.

"Geri çekilin," diye çıkıştı yukarıdan gelen bir ses. Kısa boylu, sağlam yapılı, kısa saçlı bir kadın surların içinde zikzak çizerek yükselen merdivenlerden birinin üzerinde durmuş onları izliyordu. Korkulukların üzerinden atlayıp Elisabeth'in hemen yanına iniş yaptı. "Savaş daha bitmedi," dedi otoriter bir ses tonuyla. "Ve onlar bizim düşmanımız değil. Hâlâ yürüyecek gücü olanlar, surun üzerinde büyücü için yer açsın. O bir sihirzade. Ona ihtiyacımız var." Muhafızların hiçbiri tepki vermeyince kadın, "Hadisenize!" diye bağırdı.

Elisabeth daha tepki veremeden Nathaniel'la birlikte hızlıca merdivenlere doğru giderken buldu kendini. Sorumlu muhafız onları göz ucuyla izliyordu. "Beni bunu yaptığıma pişman etmezseniz iyi olur. Müdür Hyde'ı gördünüz mü?"

"Sihrişer onu öldürdü," dedi Elisabeth boğuk bir sesle.

Kadın kederli görünüyordu ama şaşırmamıştı. "Galiba bu artık Müdire olduğum anlamına geliyor." Duraksayıp önce Silas'a, sonra Nathaniel'a baktı. "Bu sizin iblisiniz sanırım?"

"Ah," dedi Nathaniel parmak uçlarında kalan son kıvılcımları silkelerken. Hâlâ avluda kırık bacaklarını tutup debelenen muhafızlara kasıtlı olarak bakmıyordu. "Korkarım evet, Müdire Hanım."

Muhafız, yani yeni Müdire kaşlarını çatıyordu. Elisabeth kendini olası bir felakete hazırladı. Ama kadın sadece, "Biraz ufak tefekmiş," deyip önüne döndü.

CamScanner ile tarandı

Botları metal ızgarayı tangırdattı. Zirveye ulaştıklarında, üzerlerine doğru pis kokulu bulutlar halinde duman yükseliyordu. Dumanlar arasında toplarla uğraşan muhafızlar, meşalelerin ışığında karaltılar olarak görünüyordu. Elisabeth mazgallı siperlere koşup aşağıya baktı. İçin için yanan bir kütle, surların dibinde, rüzgâr estikçe mızrakları dumanı tarayan devrilmiş bariyerler arasında iki büklüm yatıyordu. Ama yere düşen Sihirşer küle dönüşmüyordu.

Elisabeth, "Ölmemiş!" diye bağırdı arkaya doğru.

"Öldürebilirseniz minnettar oluruz, Sayın Sihirzade," dedi Müdire. "Mümkünse en kısa sürede. Hepimizin iyiliği için."

Aralarındaki puslu havaya rağmen Elisabeth ile Nathaniel göz göze geldiler. Elisabeth gerçeği biliyordu: Bu kadar tehlikeli bir canavarı zapt etmenin imkânı yoktu. Ashcroft onlara bir seçim yapma hakkı vermemişti. Elisabeth, Kronikler'in serbest kaldığını ve Pirinçgeçit'e saldırdığını, kuleleri pençeleriyle yıkıp geçtiğini ve ardında cesetler bırakarak güçlendiğini hayal etti. İblislerin işgalinin yanında bu neydi ki? Kaç tane cana, ne kadar büyük bir yıkıma mal olurdu? Cevabı bilmiyordu. Bir terazinin arkasında gözleri bağlı halde duruyordu sanki ve bir felaketi diğerine yeğlemek, dünyanın ne şekilde sona ereceğini seçmek onun sorumluluğundaydı. Elisabeth ile Nathaniel birbirlerine bakarken, binlerce insanın kaderi ikisinin arasında mekik dokuyordu, üstelik tartışacak, hatta düşünecek kadar zamanları yoktu. Şimdi eylem vaktiydi.

"Evet," dedi Elisabeth her kelimesinde ızdırap duyarak. "Yap haydi."

"Daha fazla yıldırımın bir işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Nathaniel, Müdire'ye dönerek. "Başka bir şey deneyeceğim. Bana bir dakika müsaade edin." Gözlerini kapattı.

Elisabeth'in boşta duran eli, Silas'ın yanına doğru geri çekilirken yumruk halini aldı. Silas'ın bakışları sur boyunca geziyordu, yüzü ifadesizdi, rüzgâr kurdelesi açılmak üzere olan saçlarını kıpırdatıyordu. Elisabeth son bir umutla, "Senin yapabileceğin hiçbir şey yok mu?" diye sordu Silas'a.

CamScanner ile tarandı

"Mucizeler yaratamam, Matmazel Scrivener, elimden gelmez." Dudakları, gerçekten de kaymak taşından oyulmuş gibi belli belirsiz kıpırdıyordu. "Yaratıkla savaşamam; eski efendimin eseri. Baltasar'ın emirleri, ölümünün üzerinden yüzyıllar geçmiş olsa da bana mâni olur."

Aklına bir fikir gelirken Elisabeth tereddütte kaldı. Silas'ın iddiası tam olarak doğru değildi. Elisabeth onu özgür bırakır, bağlarını koparırsa, Silas'a Baltasar'ın emirleri... ya da başka herhangi bir şey mâni olamazdı. Bütün bunların yaşanmasını engelleyebilirdi. Hepsini kurtaracak güce sahip olurdu.

"Ama yapmazdım," diye mırıldandı. "Yapmayacağımı biliyorsunuz."

Silas'ın ses tonu Elisabeth'in kanını dondurmuştu. "Üzgünüm," dedi Elisabeth, gerçi ne için üzgün olduğundan emin değildi; spesifik olarak... Aklından geçen düşünce için mi, yoksa Silas'ın gözlerindeki açlık için mi?

Silas başını eğdi. Ardından birdenbire gözleri büyüdü. "Yere!" diye bağırdı. "Yere yatın!"

Elisabeth ilk kez onun sesini yükselttiğini duyuyordu. Silas onu ve Nathaniel'ı kaptığı gibi yere yatırırken dünya yan dönmüştü. Sihrişer surun üzerinde yükselmişti, ağzından ve yarık burun deliklerinden dumanlar çıkıyor, gözleri ürkütücü nekromansi yeşiliyle aydınlanıyordu. Devasa bir kol, mazgallı siperlerin üzerini süpürürken Silas onları yerde tuttu. Rüzgâr Elisabeth'in üzerinde uğulduyor, duyularına hasar veriyor, kıyafetlerini savuruyordu. Bilincine korkunç bir bulanıklık çökmüştü; hayatının erimekte olan ve bir fırtınanın söndürdüğü bir mum olduğunu hissediyordu. Sağırlaşmış ve körleşmişti sanki. Dünya ikiye ayrılmadan, bir kaleydoskop gibi parçalara bölünmeden önce yeşil bir ateş patlaması oldu.

Bölük pörçük sesler. Hareketlilik. Bir ses. "Elisabeth." Bu ses Nathaniel'a aitti ve güçlükle kontrol altında tutulan duygularla doluydu. "Elisabeth, beni duyabiliyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'in yüzü, karanlıkta solgun ve bulanık bir leke gibi görünüyordu. Yanakları is lekesi olmuştu ve arkasında girdap yapan yeşil korlar karanlığı bölüyordu. Nathaniel, Elisabeth'i bir eliyle kucaklamış, diğeriyle elini tutmuş çaresizce sıkıyordu. Buruş buruş olmuş ve kanı çekilmiş parmaklarını görünce Elisabeth'in nefesi kesildi. Ama Elisabeth parmaklarını izlerken, Sihrişerin dokunuşu geri çekildi. Bir sürü iğne sokuluyormuş gibi karıncalandıktan sonra elini tekrar hissedebilmeye başladı.

Elisabeth doğrulmakta zorlanınca Nathaniel onun ayağa kalkmasına yardım etti. Etraf harabeye dönmüştü. Zümrüt yeşili alevler mazgallı siperlerin üzerini yalıyor ve surların dört bir yanına yayılmış boş üniformaların üzerinde dans ediyordu. Tek bir top ateşi ve peşinden gelen bir çığlık, Elisabeth'in kulaklarında çınladı: Sihrişer. Hemen yakınlarında Müdire emirler yağdırıyor, kalan muhafızları düzene sokmaya çalışıyordu.

"İyiyim," dedi Elisabeth, Şeytandeşen'i daha düzgün tutarak. "Hazırım."

Nathaniel'ın yüzünde acayip bir ifade vardı. Silas'a anlamlı bir bakış ve geriye doğru bir adım attı. Daha Nathaniel konuşmaya başlamadan Elisabeth karşı çıkmak için ağzını açtı. "Onu uzaklaştıracağım..."

"Hayır," dedi Elisabeth boğuk bir sesle.

"Mecburum. Onun büyüsünden etkilenmeyen tek kişi benim."

"Bekle," dedi. "Bunu yapmamalısın. Onun sesi... Ona karşı koyamayabilirsin."

"Merak etme. Bir fikrim var. Açıklayacak vakit yok ama..." Çoktan dönmüştü, elleri arasında ateşten bir kırbaç oluşuyor, kırbacın rengi Nathaniel'ı uzun ince bir siluete dönüştürüyordu. Elisabeth'in son gördüğü şey, belli belirsiz bir tebessümdü. "Güven bana."

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'ın önündeki Sihrişer, pençelerini bir kuleye geçirmeyi yeni bitirmişti ve omuzlarından aşağıya taşlar dökülüyordu. Karakoru'da gördükleri yosun ruhunu andırsa da postunu oluşturan ağaç kabukları kararmış ve çürümüştü, kabukların arasındaki çatlaklardan yeşil parıltılar çıkıyordu. Nathaniel ona doğru yürürken inanılmaz küçük görünüyordu, kırbacı cılız bir ışık huzmesinden farksızdı.

Elisabeth öylece durup izleyemezdi. Şeytandeşen'i kemerine taktı. Silas'ı görmezden gelip en yakın topa koştu, bir önceki operatörü artık bir üniforma ve toz bulutundan ibaretti. Ondan geriye kalanları ayağıyla süpürüp topçu koltuğuna tırmandı.

Bu cihaz, Elisabeth'in kitaplarda okuduğu Orta Çağ'dan kalma toplardan oldukça farklıydı. Büyük Kütüphanenin diğer mekanizmaları gibi dişlileri ve pistonlarıyla karmaşık bir aletti. Bir çarkı tuttu ve metalin soğukluğu parmaklarını yakarken deneme yapmak için çarkı sola çevirdi. Makine homurdanarak harekete geçti, koltuğu öyle çok sallanıyordu ki fırlayıp düşmesini engelleyen tek şey çarkı tutuyor olmasıydı. Karşı çıkar gibi gümbürdeyerek topun namlusu birkaç santimetre sola savruldu. Sonraki denemesinde de yukarı kalktı. Elisabeth hemen yanındaki çarkı çevirdi ve namlu yükseldi. Geriye sadece kalçasının yakınındaki manivela kalmıştı. Topu ateşleyen de o olmalıydı.

Nathaniel'ın kırbacı saldırıya hazırlanarak havada döndü. Ama Nathaniel devamını getiremedi. Sihrişer üzerinde yükselirken Nathaniel donakalmış bir şekilde ona bakıyordu. Elisabeth'in kalbi duracaktı sanki... Mahzendeyken Nathaniel'ın suratındaki büyülenmiş ifadeyi hatırladı. *Hareket et,* diye teşvik etti Elisabeth. *Savaş.*

Sessizlikte orman nefesini verdi. Surların üzerinde rüzgâr gibi esen nefesi, bir cesedin ağzından çıkmış gibi çürük kokuyordu. Büyük dallar eğildi. Küçük dallar çatırdadı. Sonra bir fısıltı duyuldu: "*Thorn...*"

CamScanner ile tarandı

"Onu dinleme!" diye bağırdı Elisabeth. Manivelayı sertçe indirirken nabzı paltosunun yakasına çarpıyordu.

Topun içinden zincirlerin yukarıya doğru çekilmesine benzer tangırtılar geldi. Namlu zangırdadı ve ağzında gittikçe koyulaşan bir kırmızı renk belirdi. Sonra top sarsılıp geri tepti, Elisabeth'in dişleri birbirine çarptı ve kolu dirseğine kadar uyuştu. Nedense bırakamamıştı.

Önce tiz ve yüksek bir ıslık sesi, ardından bir gümbürtü duyuldu. Elisabeth dengesini korumak için çarka tutunarak ayağa kalktı. Sihrişerin göğsüne gömülen metal topun etrafından yeşil ışıklar çıkıyordu. Elisabeth attığı güllenin büyük olması gerektiğini biliyordu ama canavarın devasa cüssesinin üzerinde bir bilye kadar küçük görünüyordu.

Sihrişerin tepki verdiği bile söylenemezdi. Elisabeth bunun aptalca bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı ki birden gülle patladı.

Ağaç kabuğuna benzer derisinden parçalar kopup uçunca Sihrişer çığlığı bastı. Güllenin ardında bıraktığı krater beyaz tozlarla kaplıydı: *Tuz.* Gülle, demir kaplı bir tuz topuydu.

Sihrişerden epey aşağıda duran Nathaniel örümcek ağlarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Omuzları gerildi ve kırbacını havada savurdu. Kırbaç, Sihrişerin bileklerinden birini sardığı anda cızırtılar çıkarmaya başladı. Nathaniel, kırbacıyla canavarın dengesini bozarken, diğer eliyle volkanik bir yeşil ışık patlaması yarattı. Geriye doğru savrulan Sihrişer pençelerini bir mazgallı sipere geçirerek tutundu. İçin için yanan yeşil korlar düşerken, Sihrişer uzanıp Nathaniel'ı yakalayacak kadar yakınında, onun göz hizasındaydı.

"*Seni tanıyorum,*" diye fısıldadı Sihrişer ona doğru hamle yapmak yerine. "*Thorn Hanedanlığı'nın varisi, ölümün efendisi.*"

CamScanner ile tarandı

Geri çekilirken, "Hayır," dedi Nathaniel boğuk bir sesle.

"*Neden doğanı gizliyorsun? Kanının çağrısını reddediyorsun?*"

Elisabeth'in göğsü dehşetle doldu. "Nathaniel!" diye bağırdı. Nathaniel tepki vermedi, onu duymuyordu sanki.

"*Anladım,*" dedi Sihrişer. "*Sevdiğin kızı korumak istiyorsun. Ama büyünün gerçeğini biliyorsun. En büyük güçler yalnızca ızdıraptan doğar.*" Nathaniel'a yaklaştı, iğne gibi sivri dişleri arasından duman sızıyordu. "*Bana katıl,*" diye fısıldadı. "*Ölümün efendisi, sana musallat olan karanlığın ta kendisi ol. Kızı öldür.*"

Nathaniel'ın kolu yana düştü, kırbacı sönüp yok oldu. Yavaşça arkasına döndü. Elisabeth onun yüzündeki ifadeye yabancıydı. Nathaniel'ın paltosu paramparça, gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı.

Dili damağı kuruyan Elisabeth çarkları çevirip topu yeni bir pozisyona getirdi. Manivelayı tekrar indirdi. Nathaniel ona doğru uzun adımlarla ilerlerken, omuzlarının üzerinde alevler dalgalanıyor ve kollarına doğru tuhaf, yarı saydam bir tür çiçek gibi filizleniyordu.

Top öksürdü. Taş, Sihrişerin birkaç metre önüne düştü; ıskalamıştı. Nathaniel'ı vurmayı riske atmadan doğrudan Sihrişerin kafasına nişan alamazdı.

Surun üzerini yeşil ışıklar aydınlattı. Üzerlerindeki gökyüzü öfkelendi, haşin fırtına bulutları kaynayarak toplandı. Bir ateş halesiyle çevrelenmişken Nathaniel dokunulmaz görünüyor ve insana çok az benziyordu.

Elisabeth'in çarkları tutan elleri titriyordu. "Nathaniel, dur!"

Nathaniel onu dinlemiyordu. İlerlemeye devam ederken gökyüzünde oluşan yıldırım, dağların zirveleri arasında kavis çiziyordu. Yakınlardaki bir dağın tepesinden karlar dökülürken yer sarsıldı, düşen çığ yamaçtan ağaçların üzerine doğru bir köyü dümdüz edecek kadar güçlü bir şekilde kayıyordu. Elisabeth hiç bu kadar güçlü

CamScanner ile tarandı

bir yıkıma şahitlik etmemişti. Daha da kötüsü, Nathaniel bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Elisabeth'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Topun hedef noktasını ayarlayabilirdi. Gülleler demirden yapılmıştı; Nathaniel'a ateş ederse gülleyi durduramazdı. Gereken buysa... bunu durdurmanın, onun Baltasar'a dönüşmesine engel olmanın yolu buysa...

Soğuk bir dokunuş, Elisabeth'in elini durdurdu. "Bekleyin," dedi Silas. Saçları açılmış, rüzgârda dalgalanıyordu. Elisabeth nasıl bu kadar sakin görünebildiğini anlayamıyordu.

Nathaniel üzerlerine çullanmak üzereydi. Gözleri büyüyle parlıyordu. Alevler, üzerinden pelerin gibi süzülüyordu. Bir an sonra onu durdurmak için çok geç olabilirdi.

"Elisabeth." Nathaniel'ın sesi Elisabeth'e yabancı bir güçle yankılanıyordu. Nathaniel elini uzattı. Ateş, Elisabeth elini tutabilsin diye kolundan geri çekildi.

Güven bana, demişti.

Elisabeth tanıştıkları günü, Nathaniel'ın ona elini uzatışını ve onu inciteceğinden emin olduğu için tutmakta tereddüt edişini hatırladı. Ama hayal ettiği o dehşet verici şeyler, o şeytani eylemler... Nathaniel onların hiçbirini yapabilecek biri değildi. Nathaniel değil, çok iyi biri olduğu için içindeki karanlığın eziyetine dayanan Elisabeth'in Nathaniel'ı.

Sihrişerin kelimeleri Elisabeth'in zihninde yankılandı. *Sevdiğin kız.* Bu sözün doğruluğu Elisabeth'in içinde bir çan sesi gibi çınladı.

Elisabeth, yavaşça topun üzerinden indi. Hava sıcaktan bulanıklaşıyordu ama Elisabeth'in canı yanmıyordu. Zırhlarını kuşanmış ve yenilmez olmuştu sanki. Zümrüt yeşili alevlerin içine girerken alevler, vücudundan dışarıya doğru dalgalar yaratarak Elisabeth'e yol açtı. Nathaniel'ın uzattığı eli onu bekliyordu.

CamScanner ile tarandı

Parmakları buluştu. Nathaniel gözlerini kapattı. İşte o anda Elisabeth, boynunda asılı duran Prendergast'ın şişesinin boş olduğunu gördü.

Sihrişer bu tuzağı çok geç fark ettiği için öfkeyle uludu. Üzerlerine atıldı, ağzı açıktı ve kafası gittikçe yaklaşıyor, onları berbat kokan nefesiyle yıkıyorken büyü onları ele geçirdi ve Yamaçlar dönerek uzaklaştı.

CamScanner ile tarandı

OTUZ BEŞ

Elisabeth, Nathaniel ve Silas bilmedikleri bir salonda, akşam çaylarını yudumlayan bir grup kadının ortasında vücut buldu. En azından Kronikler'in kopuk kafası orta sehpalarının üzerine düşmeden *önce* çaylarının tadını çıkarıyorlardı.

Sihrişerin kafası masanın pençeli ayaklarını kırıp dümdüz ederek düştüğünde salonun aynalı dolaplarındaki porselenler zangırdadı. Boynundan koparılan ve boynuzları iki parçaya ayrılmış olan kafası, büyük bir kömür parçası gibi görünüyordu. Ona şok içinde bakakalan Elisabeth, Nathaniel'a büyüden etkilenecek kadar yaklaşmış olabileceğini düşündü. Ama görünüşe göre Prendergast'ın büyüsü boyutlar arasında Sihrişerin bütün vücudu kadar büyük bir şeyi taşıyacak güce sahip değildi; bu yüzden yalnızca kafası onlara eşlik edebilmişti. Kasları gevşedi ve ağzından sarkan dili halının üzerine devasa, parlak bir sümüklü böcek gibi yayıldı.

Bir çay kaşığı düştü. Kadınlar şoke olmuş bir şekilde oturuyordu, ipek elbiselerinin önüne mürekkep sıçramıştı. Sihrişerin kafası ahşap kaplamaya korlar saçarak çözülmeye başladığında hiçbiri tek kelime etmedi.

"Affedersiniz, hanımlar," dedi Nathaniel. Eğilerek selam verirken saçlarından bir tutam is döküldü. Ardından gözleri döndü ve yüzüstü yere yığıldı.

CamScanner ile tarandı

Odada çığlıklar yankılandı. Çay fincanları etrafa fırladı. Kadınlar halının saçaklarına takılıp tökezleyerek odadan kaçarken Elisabeth, Nathaniel'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve onu döndürüp kucakladı. Teninin görünen her yeri isten simsiyah olmuştu. Yanmış paltosu hâlâ hafif hafif tütüyordu ve alevler kaşlarını da azıcık yakmıştı. Bir noktada alnı kesilmişti... Elisabeth ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmiyordu ama bu kesikten akan kan yüzüne yayılmıştı. Elisabeth parmaklarını onun boynuna bastırdı ve nabzının ritmini hissettiğinde rahat bir nefes aldı.

Elisabeth, "Planı *bu* muydu?" diye sordu Silas'a, Sihrişerin kafasını işaret ederek. Kendisine işaret edilmesi bardağı taşıran son damlaymış gibi, Sihrişerin kafası bir kül yığınına dönüştü.

Silas, Nathaniel'a bakıp, "Doğrusunu isterseniz, Matmazel, başından beri bir planı olduğunu sanmıyorum. Kervan yolda düzüldü diyebiliriz."

"Ah. Neredeyiz? Bir fikriniz var mı?" Nathaniel gri gözlerinden birini açtı; is ve kanla kaplı yüzünde ürkütücü derecede açık renkliydi. Kararsız bir şekilde etrafa baktı, henüz uyanmak isteyip istemediğinden emin değildi sanki, sonra yavaşça diğer gözünü de açıp Elisabeth'in yüzüne odaklandı. "Selam, afacan."

Elisabeth hafifçe kıkırdadı, rahatlamıştı. Elisabeth, Nathaniel'ın yapış yapış olmuş alnından saçlarını geriye doğru atarken içinin dayanılmaz duygularla dolduğunu hissetti. "Ben de seni seviyorum," dedi.

Nathaniel'ın alnı kırıştı. Başını yan çevirip birkaç kez göz kırptı. "Tanrıya şükür," dedi nihayet. "Karşılıksız aşkın bana göre olduğunu sanmıyorum. Şiir yazmaya falan başlardım herhalde."

Elisabeth saçlarını okşamaya devam etti. "Kulağa çok da kötü gelmiyor."

"Seni temin ederim, herkes şiirlerimin nekromansiden çok daha kötü olduğunu düşünürdü."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth tekrar becerikszce güldü. Yüreği hafif mi hafif, ışıl ışıl bir neşeyle dolmuştu, tıpkı yağmur dinip bulutlar dağıldıktan sonra bahar güneşinin ilk ışıklarının doğması ve dünyanın daha iyi bir versiyonuna dönüşmüşçesine yürek burkan güzelliğiyle yeni, temiz ve parlak hissettirmesi gibiydi. Bu duygunun yoğunluğu kaburgalarını zorluyordu. Elinin tersiyle yanaklarını silerken Silas'ın onları izlediğinin farkındaydı.

Nathaniel ona yan yan baktı. "Scrivener, yerde kana bulanmış halde şeytani bir cazibe saçtığımı biliyorum... Ki bazı kızların bunu tuhaf bir şekilde çekici bulduğunu duydum ve sen de o kızlardan biriysen seni yargılamayacağım. Ama lütfen ağlama. Sadece küçük bir sıyrık. Her an kalkıp kötülerle savaşabilirim."

Elisabeth yüksek sesle burnunu çekti. "Ağlamıyorum. Gözlerim sulanıyor. Berbat kokuyorsun."

"Ne? Ben hiçbir zaman berbat kokmam. Sandal ağacı ve erkeksi bir cazibe kokarım." Kendisini koklamak için başını kaldırıp öğürdü. "Neyse, boş ver."

"Belki de bir dahakine kendinizi ateşe vermemelisiniz, efendim," dedi Silas haklı olarak.

Koridordan gürültü patırtı geldi. Bir çift uşak, kapının eşiğinde duruyordu, içlerinden birinin elinde bir şömine rafından indirilmiş gibi görünen antika bir kılıç vardı ve eliyle beraber şiddetle titriyordu. Yanındaki cesaretlendirici bir bakış atınca, "Zorluk çıkarmadan teslim ol, büyücü," dedi. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Nathaniel uşağa gözlerini kısarak baktı. "Gözüm seni bir yerden ısırıyor. Leydi Ingram'ın kasaba evinde miyiz?"

Umarım, öyledir, diye düşündü Elisabeth. Halıdaki mürekkep lekesi çıkacak gibi görünmüyordu.

"Alı," dedi elinde kılıç olan uşak kararsız bir şekilde.

"Harika." Elisabeth onu durduramadan Nathaniel hızla ayağa kalktı, yalpalayarak yön değiştiriyordu. Elisabeth bir koluna, Silas da diğerine girdi. Nathaniel tek başına ayakta duramadığının far-

CamScanner ile tarandı

kında değilmiş gibi kapıya doğru yürürken, "Büyüyü bizi Kraliyet Kütüphanesi'nin yakınına bırakacak şekilde ayarlamaya çalıştım. Sadece birkaç sokak uzağa gelmişiz," diye açıklama yaptı.

Elisabeth, Katrien'ın merkezdeki Kraliyet Kütüphanesi'nin yanına soru işareti koyduğu Güneyrüzgârı haritasını hatırladı. "Ashcroft çağırma ritüelini orada tamamlayacak," diye fark ettiği şeyi sesli olarak dile getirdi. "Beş köşeli yıldızın tam ortasında."

"Kesinlikle. Kronikler'in bir parçasını yanımızda getirmeyi başararak ritüeli bozduğumu umuyorum. Ama çok büyümüştü, bu yüzden Yamaçlar'da hâlâ yeterince şeytani enerji olabilir."

"O halde kaybedecek vaktimiz yok." Köşedeki sarkaçlı saatten tik tak sesleri geldi. Elisabeth saatin sadece akşam sekiz buçuk olduğunu görünce gerçeklikten koptuğunu hissedip şaşırdı. Yamaçlar'da yıllar sürmüş gibi gelse de yalnızca birkaç saat geçmişti.

Yaklaştıklarında uşak kılıcıyla gönülsüzce gözdağı vermeye çalıştı. Elisabeth kılıcı metal kısmından tuttuğu gibi elinden çekip alınca uşak da rahatlamışa benziyordu. Elisabeth bu silaha bakıp hiçbir işe yaramayacağını görünce kapıdan çıkmadan önce şemsiyeliğe sapladı.

Kış ortasında bir hayal dünyasına adım atmışlardı âdeta. Eşarplara ve eldivenlere bürünmüş bir aile, buz patenleri parmaklarından sarktığı halde yanlarından geçerken kahkahaları havada yankılanıyordu. Ters yönden tek bir fayton geçiyordu, atların toynakları karın etkisiyle neredeyse ses çıkarmıyordu. Sokak boyunca evlerin pencerelerini aydınlatan mum ışıkları, içlerine göz atabilmelerini sağlıyordu: Bebeğini beşiğe koyan bir kadın, şöminenin önünde sahibinin terliklerinin yanına kıvrılıp yatmış bir av köpeği. Elisabeth'in nefesi havada beyaz buharlar çıkarıyordu.

Ortamdaki huzur şok etkisi yaratmıştı. Kafa karışıklığının ağır bastığı bir anda Elisabeth, Prinçgeçit'ten ayrıldıklarından beri olup biten her şeyin birer halüsinasyon olduğunu hissetti.

CamScanner ile tarandı

Ardından yakınlarındaki kulelerin zirveleri ışıkla parıldadı. Şahlanan bir kanatlı at heykelini aydınlattığında Elisabeth elini gözlerine siper etti; heykel karanlık gökyüzünde, kadife kumaşa dikilmiş bronz bir payet gibi göz kamaştırıyordu. Kulenin pencerelerinden dışarıya altın sarısı ve pembe ışıklar saçılıyordu. Sokağa vurduğunda yerdeki karı, elmas taneciklerı gibi parıldattı, ağaçların buzlu dallarından da kör edici parıltılar yansıyordu. Elisabeth'in nefesi kesildi. İçgüdüsel olarak, *Güneş doğuyor,* diye düşündü. Ama doğmuyordu... Bu mümkün değildi.

Faytonu çeken at homurdandı ve bu göz kamaştırıcı ışıktan ürküp dizginlerini tıngırdattı. Yanlarından geçen aile arkaya dönüp hayret dolu sesler çıkardı. Sokak boyunca kapılar açıldı, başlar dışarıya uzandı, eller gözlere siper oldu ve karın üzerine uzun gölgeler düştü.

"Bak!" diye bağırdı birisi. "Büyü!"

Gökyüzünde altın sarısı ışıklı kurdeleler parıltılar saçarak ve dalgalanarak dans ediyor ve Elisabeth'e bir zamanlar kutup ışınlarıyla ilgili okuduklarını hatırlatıyordu. Nefes kesiciydi. Olağanüstüydü. Dünyanın sonunda gün doğumu gibi.

"Bu da ne?" diye sordu Elisabeth. Nathaniel'ın kasları gerilmişti.

"Eterik yanık. Ötedünya'nın maddeleri bizim âlemimizin atmosferiyle etkileşime geçtiğinde yanar." Tereddüt etti. "Daha önce hiç bu kadar güçlü bir reaksiyona şahitlik etmedim... Sadece okuduklarımdan biliyorum."

Silas, Nathaniel'ın kolunun altından çıkıp kaldırımdan indi ve başını ışığa doğru kaldırdı. Işık, yüzünü aydınlattı ve sarı gözlerini parıldattı. Yüzündeki ifade özlemi andırıyordu, gökyüzüne bakışlarını diken ve bir daha oraya ayak basamayacağını bilen bir melek gibi. Sadece, "Arkhon burada," dedi.

Elisabeth ile Nathaniel birbirlerine baktılar. Hemen sonra karda kayıp tökezleyerek koşmaya başladılar. Mide bulandırıcı bir an için

CamScanner ile tarandı

Elisabeth, Silas'ın büyülenmiş bir şekilde orada kaldığından endişe etti ama sonra yine yanlarında koştuğunu, Nathaniel'ı buzda kayıp düşmeden önce zahmetsizce dirseğinden yakaladığını gördü.

"Varlığı, Ötedünya'ya bir yarık açtı," dedi onlara. "Çağrı çemberinden serbest bırakıldığında dünyalar arasındaki perde onarılamayacak şekilde yırtılacak."

"Ama bu henüz olmadı, doğru mu?" diye vurguladı Nathaniel.

Silas başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

"O zaman hâlâ durdurabiliriz," dedi Elisabeth.

Silas'ın bakışları, Elisabeth'in yüzünde bir süre takılı kaldıktan sonra önüne döndü. Ardından kirpiklerinin altından anlaşılmaz bir ifadeyle Nathaniel'ı izledi. Elisabeth ne düşündüğünü merak etti. "Deneyeceğiz, Matmazel Scrivener."

Yayalar, Kraliyet Kütüphanesi'nin önünden geçen sokağı doldurmuştu. Bunlar nehirden dönen patencilerdi; yanakları kızarmış, eşarpları karla kaplanmıştı. Herkes orta avlunun kubbesinin üzerine bakıyordu. Parlak ışık, cam kubbenin içinde dönüp duran loş bir parıltıya dönüşmüş, sokağı soluk alacakaranlık tonlarına bezemişti. Altın sarısı ışık huzmeleri binanın etrafında dans etmeye devam ediyor, mermer heykellerin ve oyulmuş sarmalların etrafından geçiyordu ama o anda parlaklığını gittikçe yitirdiğinden kalabalık efkârlı bir şekilde alt ediyordu.

Elisabeth'in midesi düğümlendi. Bu manzara inkâr edilemeyecek kadar güzeldi ve zamanlama bundan daha kötü olamazdı. Görüntüye göre insanlar, bunun eğlenmeleri için yapılan bir büyü gösterisi olduğunu düşünüyordu.

"Gitmelisiniz!" diye bağırdı Elisabeth, aralarından kendine yol açıp kütüphaneye doğru ilerlemeye çalışırken. "Hepinize söylüyorum, kaçın buradan! Tehlikedesiniz!"

İnsanlar başlarını ona çevirdi, yaşadıkları kafa karışıklığı yüzlerinden okunuyordu çoğu, bu curcunada Elisabeth'in ne dediğini

duymamıştı. Sonra çok daha yüksek, diğer her şeyi bastıran bir ses duyuldu. Bir tarlada cırlayan çekirgelerin sesini andıran bir gürültü, üzerlerine hücum ederken gittikçe artıyordu. Çığlıklar.

Nihayet insanlar kaçmaya başladı. Ama yeterince hızlı değillerdi. Bir ifrit kalabalığın ortasına iniş yaptığında dört bir yana kaçıştılar, ifrit öfkeyle hırlarken dişleri bu doğaüstü ışık altında parlıyordu. Elisabeth bir çocuğun yerdeki bir patene takılıp düştüğünü ve iblisin kırmızı gözlerinin dikkatini çektiğini göz ucuyla fark etti. Nathaniel'ı bırakıp hiç düşünmeden öne atılarak Şeytandeşen'i savurdu.

İblis ona karşılık vermek için döndü ama bir şey yapamadan Elisabeth'in kılıcı boynuzlarından birinden başlayıp hiç durmadan ilerleyerek eti kemikten tereyağından kıl çeker gibi ayırdı ve döşeme taşlarına çarpıp tüterek durdu. Elisabeth geri çekilip iblisin vereceği karşılığa hazırlandıysa da bir karşılık gelmedi. İfritin cansız bedeni yere yığıldı. Elisabeth onu neredeyse ortadan ikiye ayırmıştı.

İleride başka bir ifrit çığlık atan bir kadının üstünde duruyordu... Ama Elisabeth daha tepki veremeden gözlerindeki kırmızı ışık sönerken yere yığıldı. Elisabeth bulanık bir leke hızla hareket edip üçüncü ifrit de yere düşene kadar ne olduğunu anlayamadı. Silas kalabalığın arasından bir dansçı gibi geçiyor ve ardında şaşkın bakışlar bırakıyordu. Pençelerini çıkarmış, daha geldiğini bile göremeyen ifritlerin boğazını kesiyordu. Elisabeth onu önce hayranlıkla izledi, ardından içine bir korku düştüğünü fark etti. Bu, Silas'ın eskiden savaş alanlarında serbest bırakıldığında, etrafı mızraklar ve bayraklarla çevrili olduğu halde cepheyi acımasız bir ölüm valsine çevirdiği halinin çok küçük bir yansımasıydı. Sadece o zaman pençelerinin her bir darbesiyle kan kaybedenler, insanlardı.

Silas, Elisabeth'in bakışlarını sezmiş gibi, ona başıyla selam verecek kadar duraksadı. Elisabeth'in nefesi kesildi, sonra o da Silas'a

CamScanner ile tarandı

başıyla selam verip arkasına döndü; onun erişemeyeceği ifritlerin icabına bakacağından emindi.

Zümrüt yeşili ışık yandı; Nathaniel'ın kırbacı Elisabeth'in yanında dönüyordu. Nathaniel durduğu yerde sendelese de Elisabeth'e kaygısızca sırıttı, dişleri kurumla kaplı suratında bembeyaz parlıyordu. Elisabeth tam itiraz edecekken kırbacı bir grup insanı tehdit eden bir ifrite çarptı. Çatırdayarak ve korlar saçarak ifriti tutup Elisabeth'in kılıcına doğru savurdu.

Elisabeth iblisi yere sererken ikna olmuştu. Nabzı kulaklarında atıyordu. Nathaniel'la birlikte Yamaçlar'da yüzleştiği şeyden sonra bu çocuk oyuncağıydı. Artık onları hiçbir şey durduramazdı.

Kütüphaneye doğru ifritleri yıka devire yol açmaya, yavaş yavaş mesafe katetmeye başladılar. Sayısız darbeden sonra Elisabeth'in kolları uyuşmuş, kanı çekilmişti. Bir ifrit Elisabeth'e doğru sıçradığı anda Nathaniel'ın kırbacı onu ikiye ayırıyordu. Ne zaman biri Nathaniel'a hamle yapsa, Elisabeth'in keskin kılıcıyla karşı karşıya kalıyordu. Düzinelerce ifrit ayaklarının altına serilmişti.

Ama yeterli değildi. Daha fazlası gelip duruyor, Kraliyet Kütüphanesi'nin basamaklarından dışarıya sular seller gibi akıyor, camları kırıp pencerelerden aşağıya atlıyordu. Üçü, ifritleri aralarında pusuya düşürüp hallediyordu ama ifritlerin şehre dağılma riskini almadan düşmanı yarıp içeriye girmeleri mümkün değildi.

Nathaniel'ın sıcak nefesi Elisabeth'in kulağına süzüldü. "Bana zaman kazandır."

Elisabeth eskiden olsa tam olarak ne istediğini anlamazdı. Şimdi hiç tereddüt etmeden dönüp, tek dizi üzerine çöken ve bir elini parke taşlarına koyan Nathaniel'a hamle yapan bir ifriti engelliyordu. Nathaniel'ın alnından önüne dökülen saçları, çıkık elmacık kemikleri ile odaklanmaktan büzüşen dudakları dışında yüzünün her yerini gizliyordu.

CamScanner ile tarandı

Büyü, havaya yayıldı. Elisabeth ifrite bir darbe vurup ayaklarının dibine devirdi. Artık görüşünün önündeki engel ortadan kalktığından, Nathaniel'ın büyüsünün gerçekleştiği ana şahitlik edebiliyordu.

Kütüphanenin bir ucundan diğerine bir sıra kukuletalı kütüphaneci oyulmuştu. Elisabeth izlerken başlarını kaldırdılar, ellerindeki taş fenerleri sımsıkı tuttular. Binadan kopup serbest kaldıklarında mermer çatırdadı ve bu yüzsüz alay savaş yerine doğru uygun adım ilerlemeye başladı. Bir değirmen taşının dönmesi gibi Elisabeth'in kemiklerinde gümbürdeyen kutsal bir ağıt yakarak yürüyorlardı.

Üzerlerindeki melek heykelleri gerindi, iç çekti ve kanatlarını açtı. Huzurlu yüzleri dönüp savaş alanını değerlendirdi. Biri tünediği yerden inip bedeniyle bir ifriti kenara savurdu. Bir diğeri oymalı bir kirişi tutup duygusuzca kütüphaneden ayırdı ve bir ifriti yerde dümdüz edecek kadar güçlü bir şekilde fırlattı. Azizler ve keşişler de savaşa katılmıştı, mermer tütsü kaplarından taştan parşömen tomarlarına kadar her şeyi savuruyorlardı. Gargoyleler eski nöbet yerlerinden inmiş, önlerine çıkan ifritlerle kapışıyordu.

Savaşın seyri değişirken gecede acı dolu haykırışlar yankılandı. Bu, Nathaniel'ın Yazdüşü'nde yaptığı büyüye benziyordu ama ondan yüz kat daha güçlüydü. Yalnızca Kraliyet Kütüphanesi'nin heykellerini canlandırmakla kalmamış; onun emriyle savaşacak bir ordu yaratmıştı.

Ağzı açık bakakalan Elisabeth, onlara doğru depar atan bir ifriti çok geç fark etti. Pençelerini becerikszce savuşturarken bir başka yönden savrulan pençelerle karşılaştı. Ardından kulaklarında çan sesine benzer tiz bir gürültü çınlamaya başladı. İfrit kulenin tepesinden inen kanatlı atın parlak bronz toynakları altında ezilip savrulmuştu. Kanatlı at galibiyetini ilan edercesine yelelerini savurup şaha kalktı. Toynakları yere indiğinde zemin sarsıldı ve pürüzlü taşlar üzerinde örümcek ağı gibi yayılan çatlaklar oluştu.

CamScanner ile tarandı

"Bu onları oyalar," dedi Nathaniel. Ayağa kalktı. Ardından kanı çekilmiş gibi beti benzi attı.

Elisabeth, Nathaniel'ı yere yığılmadan yakaladı. Vücudundan, paltosuna rağmen ısı yayılıyordu, tekrar ateşi çıkmıştı sanki.

"Çok büyü yaptım," dedi kelimeleri ağzında geveleyerek, gözleri kapanıyordu. "Az sonra kendime gelirim."

Elisabeth'in göğsü düğümlendi. Nathaniel, saatler önce yataktan kalkamayacak haldeydi. O zamandan beri onları krallığın bir ucundan diğerine bir de değil, iki kez taşımıştı. Ateşi ve yıldırımı çağırmış, taştan bir orduya can vermişti. Bunca zaman ayakta kalabilmesi bile bir mucizeydi. "Devam edebilecek misin?"

"Tabii ki edebilirim." Elisabeth'in koluna birkaç kez teskin edici biçimde hafifçe vurdu. "İşe yaramayabilirim ama belki yakışıklılığım moral verir. Silas?"

Silas bir anda belirip kedi formuna girdi ve Nathaniel'ın omzuna tünedi. Nathaniel güçlendirici bir nefes alıp doğruldu, şimdi çok daha iyi görünüyordu.

"Silas, gücüme aracılık eden kanal," diye açıkladı sırıtarak. "Böyle zamanlarda bana gücünden biraz ödünç verebilir."

Elisabeth o an Silas'ı öpebilirdi ama sarı gözlerindeki bakışları, buna cüret edip hayatta kalan kimse olmadığını ima ediyordu. Elisabeth, Nathaniel'ın kendi başına ayakta durabildiğinden emin olunca basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı ve aşağıya yuvarlanan bir ifriti atlattı. Bu savaş, değerli dakikalarına mal olmuştu ve Elisabeth çok geç olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Merdivenlerin tepesinde onu bekleyen manzarayı görünce donakaldı. Orta avluya uzanan büyük koridoru hâlâ cilalı mermerlere yansıyan, yerden tavana kadar devam eden kitaplıklar çevreliyordu. Ama koridorun sonunda, kemerli geçidin olması gereken yerde, yıldızlarla dolu kobalt mavisi bir gökyüzü alanı vardı. Yerin-

CamScanner ile tarandı

den edilen kitaplar, kütüphaneyi bir bıçakla yarmış gibi görünen bu geçidin etrafında uçuşuyordu. Elisabeth izlerken yeşil pullu bir cin önce pençesini uzatıp geçitten girdi, sonra rafların üzerine sıçrayıp parlak oniks gözleriyle onlara baktı.

"Bu, Ötedünya'ya açılan yarık, değil mi?"

"Muhtemelen çok sayıda yarıktan biri," dedi Nathaniel, Elisabeth'in yanına vardığında nefes nefese kalmıştı. "İçeri girmenin başka bir yolunu bulmalıyız."

"Başka bir yolu yok. Bir kıdemli kütüphanecinin anahtarı olmadan olmaz." Yamaçlar'ın anahtarları hâlâ cebindeydi ama hiçbiri Kraliyet Kütüphanesi'nin iç kapılarına uymazdı. Elisabeth etrafa bakıp sağa ve sola uzanan yan koridorları değerlendirdi. Onlar sadece çalışma odalarına, toplantı salonlarına, her sabah kova ve paspasını aldığı malzeme odalarına çıkıyordu...

Elisabeth derin bir nefes aldı. "Nereye gideceğimizi biliyorum. Gel benimle." Elisabeth arkasına bakmadan köşeyi döndü.

Nathaniel hemen arkasındaydı. "Başka bir kitaplığı daha devirmeyi düşünüyorsan, önce önünden çekildiğimden emin ol."

"Gerek kalmayacak," dedi Elisabeth. "Nazikçe rica edeceğim."

Nathaniel'ın yüzündeki şaşkınlığı görmezden gelip tanıdık bir dizi rafı aradı. Keşke o gün daha çok dikkat etseydi. Olay olduğunda Elisabeth ile Gertrude tam olarak neredeydi? Elisabeth ilerlemeye devam edip, görünmez bir canavarın pençe izlerini andıran koridorlardaki ve tavandaki yarıkları hızla geride bıraktı. Ötedünya'nın etkisi her yerden kütüphaneye sızıyordu. Eski müdür ve müdirelerin büstleri kaidelerinden ayrılmış, garip bir açıyla havada süzülüyordu. Mumlar havada asılı kalmıştı, perdeler hissedilmeyen bir esintiyle dalgalanıyordu. Elisabeth kütüphanenin çanlarının neden çalmadığını ve koridorların niye insanlarla dolup taşmadığını düşünmemeye çalıştı; kütüphanecilerin Ötedünya'nın

CamScanner ile tarandı

yıldızlı boşluğuna bir daha geri dönmemek üzere sürüklendiğini hayal etmek fazla kolaydı.

İşte. Rafların açılıp gizli bir geçidi gözler önüne serdiği yer burasıydı. Bunu tetiklemek için spesifik bir hareket yapıp yapmadığından emin değildi, avucunu gerdirip kara büyü kitaplarının üzerine koydu ve alnını kara büyü kitaplarının sırtına dayadı.

"Lütfen," dedi nefes nefese. "İçeriye girmeme izin verin."

Elisabeth'in teninin değdiği deride sıcak bir hareketlilik oldu. Kara büyü kitapları hışırdadı; birbirlerine fısıldayıp bir mesaj yayıyorlardı sanki. Elisabeth geri çekildi ve geçit önüne serildi.

Nathaniel şaşkınlıkla güldü. Elisabeth dönüp baktığında Nathaniel'ın onu gözleri parlayarak izlediğini gördü. Balo salonunda, onu ilk kez gece elbisesiyle gördüğünde de ona böyle bakmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Kitaplarla konuştuğunu biliyordum ama seni dinlediklerini fark etmemiştim."

"Dinlemekten daha fazlasını yapıyorlar." Elisabeth geçide girerken döşeme tahtaları gıcırdadı. Nefes alıp verirken havada asılı kalan tozun tadını alabiliyordu, gözlerini kapatıp yüksek mahzenleri, gizli odaları, sayısız gizemi ve koridorlarında dolaşan büyüsüyle Kraliyet Kütüphanesi'ni kendi vücuduymuş gibi zihninde canlandırdı.

"Ashcroft'un Arkhon'u çağırmasına engel olmak için buradayız," dedi etrafındaki duvarlara ve bunu yaparken beklediğinden daha az garip hissetti. Bir şekilde bir şeyin onu dinlediğini biliyordu. "Onun yaptığı şey... hepimizi mahvedecek. Sana çoktan zarar vermeye başladığını biliyorum. Bizi ona götürebilir misin?"

Bunu daha önce hiç denememişti: Tek bir kitap yerine bütün kitaplara, kütüphanenin tamamına seslenip yardım istememişti.

CamScanner ile tarandı

İşe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir esinti çıktı ve bir örümcek ağını sallandırıp yanağına sürttü, soyut bir el yanağını okşamış gibi hissetti. Sonra da...

Yer titremeye başladı. Geçidin döşeme tahtaları çatlayıp uğuldarken Elisabeth gözlerini açtı. Etraflarındaki tahtalar piyano tuşlarına basılıyormuş gibi dalgalanıyor, duvarların şeklini eğip büküyordu. Bu dönüşüm toz bulutları çıkararak devam etti ve daha önce orada olmayan bir yol açtı. Geçit kendini yeniden yapılandırıyor, onlara yolu gösteriyordu.

Nefesi kesilen Elisabeth koşmaya başladı. "Haydi!"

Nathaniel hemen yanındaydı ve adımlarını aydınlatması için elinden cılız bir alev çıkarmıştı. Elisabeth, alevin cılızlığından yola çıkarak kaygılansa da Nathaniel bunun dışında iyi görünüyordu. Silas her ne yapıyorsa işe yarıyordu.

Geçit hemen önlerinde şeklini sürekli değiştiriyor, onları o kadar çok köşeden döndürüyordu ki Elisabeth nereye gittiklerini tahmin edemiyordu. Kütüphanenin büyüsünün vücudundan aktığını, adımlarını yönlendirdiğini, ciğerlerini genişlettiğini, bir insandan daha fazlasına dönüşmüş gibi onu canlandırdığını hissetmesini sağlayan kendi hayal gücü müydü, emin değildi.

Nihayet çıkmaz sokak gibi görünen bir yere vardılar. Ama Elisabeth koşmaya devam etti ve beklediği gibi duvar ona çarpmadan geriye çekilerek yolu açtı. Bu bir kitaplığın sırtıydı; geçidin diğer ucuna varmışlardı.

Sislerin ve sessizliğin içine çıktılar. Kısılmış fenerler etraflarında bulanık lekeler yaratıyor, yoğun sisin arasından düzinelerce ay parlıyormuş gibi görünüyordu. Elisabeth'in nerede olduklarını anlaması biraz zaman aldı. Onlar için açılan kitaplık derin, titrek ve yeraltından geliyormuş izlenimi veren bir gümbürtüyle kapanmaya başladı ve yüksek tavanda yankılanan bir tıkırtıyla yerine oturdu. Ardından sisi yarıp geçen fısıltılar duyuldu.

CamScanner ile tarandı

"Yasak arşivlerdeyiz," dedi şaşırarak. Sis, yüzünü bir peçe gibi örtse de bir şekilde ne tarafa gideceğini biliyordu. "Bu taraftan."

"Peki, neden," Elisabeth, Nathaniel'ın az önce olanları kavramakta zorlandığını duydu, "kütüphane bizi buraya çıkardı ki?"

"Emin değilim." Onları doğrudan orta avluya çıkarması, Kuzeybatı Kanadı'na getirmesinden daha kolay olurdu. Elisabeth ilerlerken kendini Şeytandeşen'in kabzasına uzanmamaya zorladı. Bu yerin kötü niyetli atmosferine rağmen kütüphanenin onlara zarar vermek istemediğinden emindi.

Koridorun ortalarına doğru sis hafifledi. Etraflarında yükselen kitaplıklar görünür hale geldi, sis deniz kenarındaki sarp kayalıklarda olduğu gibi alt rafların üzerine doğru kırılıyordu. Arşivlerin, geçen seferkinden çok daha derinlerine gelmiş olmalıydılar.

Aniden büyük, beyaz bir figür yukarıdan yansıyan ışığın altında belirdi. Elisabeth panikle geri sıçradı... Ama sadece bir balina kafatasıydı; balinanın muazzam büyüklükteki iskeleti tavandan aşağıya binlerce kabloyla iniyor, gölgelerin derinliklerine doğru uzanıyordu. Elisabeth yine arşivlerin göründüğü gibi düz bir koridor olmadığına dair huzursuz edici bir izlenime kapıldı. İnsan burada kaybolabilir, açıklanamaz bir şekilde dönebilir ve koridorun bir an önce orada olmayan bölümlerinde dolaşabilirdi.

Yola devam ederlerken Nathaniel'ın sorusu Elisabeth'in aklını kurcalıyordu. Gerçekten de kütüphanenin onları buraya çıkarmasının sebebi neydi? Etraflarındaki kara büyü kitapları bekleyip dinliyorlarmış, nefeslerini tutmuşlar gibi sessizdi. Bir şey olmasını bekliyorlardı sanki...

Elisabeth yakınlarda bir hareketlilik görünce durdu. Sis, girdap yaparak dönüyordu.

"İllüzyonlara dikkat et," dedi Elisabeth omzunun üzerinden. Nathaniel onun sesini duyunca irkildi; kaşlarını çatmış, kapağına

CamScanner ile tarandı

insan dişleri gömülmüş bir kitaba bakıyordu. "Kara büyü kitapları bizi kandırmaya çalışabilir."

"*Seni değil, canım...*"

Elisabeth etrafında döndü. Ses, siste kayarak ilerliyordu; kaynağını bulmak imkânsızdı. Elisabeth gözleriyle rafları taradı ama hangi kara büyü kitabının konuştuğunu anlayabileceği bir ize rastlamadı.

Ters yönden farklı bir ses şöyle dedi: "*Sanırım diğer insanlar için de bir istisna yapabiliriz...*"

"*Özel durumlar, bilirsin,*" diye fısıldadı bir başkası.

"*Saçlarının tek bir teline bile zarar vermeyeceğiz. Söz veriyoruz.*"

"*Ee? İşe koyulmayacak mısın, kızım? Bekliyoruz.*"

Elisabeth çaresizce bir kitaplıktan öbürüne dönüp boş yere konuşanları bulmaya çalıştı. "Ne demeye çalışıyorsunuz?" diye seslendi. "Benden ne istiyorsunuz?"

Ama sesler kesilmişti.

Nathaniel öne doğru bir adım atıp omzuna dokunmak ister gibi uzandı ama kararsız kalıp durdu. Kara büyü kitaplarını duymadığı belliydi. "Elisabeth?"

Elisabeth başını iki yana salladı. "Yok bir şey."

Tekrar yola koyulup rafları ardında bırakırken Elisabeth'in kafası allak bullaktı. Bir şey yoktu. Arşivlere getirilmelerinin bir sebebi vardı. Ama Ashcroft'a yetişip bu ritüeli mümkün olan en kısa sürede durdurmalarından daha önemli bir şey bulamıyordu. Sadece üçü, Nathaniel'ın tükenmeye yüz tutmuş büyüsüyle onu *durdurabilirlerse* tabii...

Ah. Cevap, güneşten daha güzel bir şekilde zihnine doğdu. Hiç tereddüt etmeden topukları üzerinde dönüp raflara koştu.

CamScanner ile tarandı

Nathaniel'ın sesi korku dolu çıkıyordu. "Ne yapıyo... Elisabeth?"

Kara büyü kitapları yanına yaklaştığında tıslamadı, hışırdamadı ya da mürekkep tükürmedi. Sadece beklenti içinde onu izlediler. Elisabeth en yakın raf boyunca uzanan zinciri çıkarmak için parmak uçlarında yükseldi. Onu serbest bıraktıktan sonra arkasındaki kitaplar sayfalarını çırparak yükselirken, zincirin ucu elinde olduğu halde Nathaniel'a döndü. "Kütüphane kendini savunmak istiyor."

CamScanner ile tarandı

OTUZ ALTI

Elisabeth raftan rafa koşturup kafesleri açar, zincirleri söküp atarken Nathaniel onun izinden gidiyordu. Bu yaptığı, şimdiye kadar öğrendiği her şeye karşıydı. Ama suçluluk, utanç ya da tereddüt hissetmiyordu. İçinde bir baraj patlamış ve sular coşkuyla önlerine çıkan bütün belirsizlikleri silip süpürmüştü sanki.

Havada sevinç naraları yankılandı. Yüzyıllardır özgürlüğü tatmamış kara büyü kitapları parşömenden kanatlarını çırparak uçuyordu. Diğerleri raflardan atlamış, yerde sayfalarını neşeyle hışırdatarak hızla ilerliyordu. Koridorun hüznü ve kasveti yerini kaosa bırakmıştı.

"Bekle," dedi Nathaniel. "Yapman gerekenin bu olduğundan emin misin? Kütüphane Cornelius tarafından yaptırıldı. Amacı da başından beri Arkhon'u çağırmaktı." Bir kara büyü kitabı botlarına çarpıp geçerken Nathaniel kenara çekildi. "Ya bu bir tür..."

Cümlesini tamamlamadı ama Elisabeth ne demek istediğini biliyordu. Bir dalavere. Bir tuzak. Elisabeth onu suçlamıyordu. Ama nihayet anlıyordu.

Kütüphane artık Ashcroft'a ya da onun planına ait değildi, tıpkı Elisabeth'in onu dünyaya getiren ve kim olduklarını bilmediği ebeveynlerine ait olmaması gibi. Kütüphanenin kendine ait bir hayatı vardı ve Cornelius'un hedeflediğinden daha büyük bir şeye dönüşmüştü. Çünkü kütüphanelerde tutulanlar sıradan kitaplar değildi.

CamScanner ile tarandı

Onlar bilginin ve hayatın, bilgeliğin ve söz hakkının kaynaklarıydı. Yıldız ışığı kütüphanenin pencerelerinden vurduğunda şarkı söylerlerdi. Acı ve kalp kırıklığı hissederlerdi. Bazen kötü ve kaba olabilirlerdi... Ama dışarıdaki dünya da öyleydi. Bu da dünyayı savaşmak için daha değersiz kılmıyordu çünkü karanlığın olduğu yerde bir sürü ışık da vardı.

Elisabeth'in amacı da buydu. Asla anlamayacak insanlara kendini kanıtlama umuduyla muhafız olmak değil. O, zincirleri koruyacak değil, kıracak kişiydi. Kütüphanenin dileğini gerçekleştirecek kişiydi.

Artık hissedebiliyordu: Kütüphanenin bilinci kendininkini hafif bir esinti gibi okşayıp geçiyordu. Yüz binlerce kara büyü kitabı bir araya gelip tek bir bütünü oluşturuyordu.

Bunların herhangi birini Nathaniel'a kelimelerle anlatamazdı. Henüz değil. Bunun yerine gözlerinin içine bakıp, "Güven bana," dedi.

Nathaniel, Elisabeth'in yüzünde gördüğü her neyse aniden durdu. Başını olumlu anlamda salladı. Sonrasında yaptığı şeye kendisi de inanamıyordu: Arkasındaki rafa dönüp zincirini açmaya başladı.

Birlikte koridor boyunca koşup ulaşabildikleri bütün kara büyü kitaplarını özgür bıraktılar. Söküp çıkardığı her zincirle, Elisabeth'in cesareti artıyordu. Ashcroft bir hata yapmıştı. *Onun* kütüphanesine gelmişti. *Onun* evine. Bu kez yaptığı hareketin sonuçlarından kaçamayacaktı.

Elisabeth tanıdık bir kafese gelince durdu, bir an için havada uçuşan kâğıtların gürültüsünü işitmez oldu. Karanlıkta solgun bir yüz havada süzülüyor, iğne uçlu kurdelesi gölgeler arasında parıldıyordu.

"Bize yardım edecek misin?" diye sordu Elisabeth.

Çok tonlu sesi, kulağa keyifli geliyordu. *"Şu Ashcroft denen adam yakışıklı mı bari?"*

CamScanner ile tarandı

"Oldukça."

"*Aman ne güzel. Yolu göster yeter, tatlım.*"

O kafesi açacak anahtarı yoktu ama buna ihtiyacı da yoktu. Şeytandeşen'i parmaklıkları arasına sokup çevirerek eski, kırılgan demiri kara büyü kitabının serbest kalabileceği kadar yamulttu. Ardından İllüzyonevi'nin cam küresini kapıp koştu. Hemen yanında bir illüzyon belirdi: Müdire Irena'nın kızıl saçları sisin içinde dalgalanıyordu. Elisabeth'e belli belirsiz gülümserken solgun yüzü gururla aydınlanıyordu. Elisabeth ona seslenemeden buhar olup uçtu.

Nathaniel boğuk bir ses çıkardı. Elisabeth önce onun da Irena'yı gördüğünü sandı. Ama ona baktığında, başının sisin içinde farklı bir yere dönük olduğunu gördü; gülümseyen bir kadın ve takım elbiseli, vakur bir küçük çocuk figürü kayarak uzaklaşıyordu. Silas da aynı yöne bakıyor, gözleri değerli taşlar gibi parıldıyordu. İllüzyonevi, Nathaniel'a başka bir şey göstermişti: Ailesini. Elisabeth ellerinden birini boşa çıkarıp Nathaniel'ınkine uzandı. Parmakları birbirine dolanıp sımsıkı sarıldı.

Dakikalar sonra kapıdan fırlayıp çıktılar. Kara büyü kitapları da peşlerinden dalga dalga geliyor, Kuzeybatı Kanadı'nı altüst ediyordu. Mürekkep ve parşömen dalgasına liderlik ederken kemerli geçide oyulmuş melek iskeletlerini geçtiler ve yalpalayarak köşeyi dönüp bir iblis ordusuna doğru koştular.

Elisabeth'in kalbi duracaktı sanki. Avlunun her yeri pullar, boynuzlar ve ibiklerle dolmuştu. Yarıklar, sıralı kitaplıkların üzerine, kubbeye doğru yükseliyordu ve kubbenin çivit mavisi camı parçalanıyor, havada asılı kalan parçaları Ötedünya'nın gökyüzüne doğru parıldıyordu. Yarıklardan her saniye daha fazla ifrit geçiyordu. Cinler korkulukların üzerinde koşuşturuyor, goblinler balkonlarda dört ayak üstünde ilerliyordu. Yüzlerce, hatta muhtemelen binlerce iblis vardı.

Ama sayı üstünlüğü hâlâ onlardaydı.

CamScanner ile tarandı

Bir cin, bir rafı çiğnemeyi bırakıp onlara doğru döndü. Sonra yavaşça başını kaldırdı. Kara gözleri büyüdü ve bir benek yığınını yansıttı; her bir şekil saniyeler geçtikçe büyüyordu. Kara büyü kitapları üzerine yıkılırken orta avluya gölge düşüyordu.

Elisabeth kendini olacaklara hazırladı. Bir an sonra dünya, bir sayfa girdabıyla darmadağın olacaktı. Elisabeth ile Nathaniel el ele duruyor, saçları rüzgârda savruluyordu, Silas tırnaklarını Nathaniel'ın paltosuna geçirmişti ve binlerce kanadın savurduğu parşömenlerin sonu gelmeyecekmiş gibi görünen girdabı her şeyi bloke ediyordu. Mürekkep, büyü ve toz kokusu Elisabeth'in burun deliklerine doldu. Bir an için nefes alamadı. Ardından bir kuş sürüsü geçip gitmiş gibi akıntı durdu ve etraf netleşti.

Her bir iblis için düzinelerce kara büyü kitabı vardı. Bir goblin, etrafını bir pirana sürüsü gibi saran, dişlerini gıcırdatan ve ısıran kitaplarla baş edemeyip yere yığılmıştı. Bir cin, sayfalar uzun kulaklarını sarıp onu yukarı kaldırırken ciyaklıyordu. Yakınlarda solgun bir yüz, bir çift ifritin üzerinde yükselip onları profesyonel bir kadın terzi gibi inceledi. İğnesi aralarında ustaca mekik dokudu ve birbirine dikilmiş halde yere yuvarlandılar. Orta avlunun karşısında iblisler tökezliyor, kâğıt kesiği olunca uluyor ve mürekkep tükürükleriyle kör oluyorlardı.

Yardıma koşan kara büyü kitapları, balkonlardan aşağıya yaldızlı ve çok renkli şelaleler gibi dökülüyordu. Üç, dört, hatta beş kat yukarıdan mermer zemine dökülürlerken toz dumana karışıyordu. Katalog odasından tavus kuşu tüylerinin geldiğini gördü bir an için; Madam Bouchard'ın operamsı feryatları ifritleri acıdan kıvrandırıyor, kulaklarını tıkamaya çalışmalarına sebep oluyordu.

"Ashcroft'u bulmalıyız!" diye bağırdı Elisabeth. Sesi, bunca gürültü içinde kulağa bir sinek vızıltısı gibi geliyor, güçlükle duyuluyordu. "Buralarda bir yerlerde olmalı!"

CamScanner ile tarandı

Nathaniel, Elisabeth'i omzundan tutup bir yere işaret etti. Kubbenin parçaları, görünmez bir güç tarafından boşaltılıyormuş gibi orta avlunun merkezine doğru girdabın içinde döne döne inmeye başlamıştı. Önce birbirlerine, ardından önlerindeki kaosa baktılar. Kara büyü kitapları savaşı kazanıyordu ama daha hızlı kazanmaları gerekiyordu.

İlham bulan Elisabeth, İllüzyonevi'ni yere koyup Şeytandeşen'in kabzasıyla küreye vurarak camı parçalamaya başladı. Kırıklar arasından sis yayıldı ve Elisabeth'in etrafını nemli, gri bir sis bulutu sardı. Buhar kesildiğinde kap, içi boş halde yuvarlanıyordu. Elisabeth şok içinde bakakalmıştı. İçinde bir şey var mıydı sahiden?

"*Ahhhhhhh,*" diye nefes aldı hayaletvari bir ses, aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyordu. Avlunun karşısında sis kaynıyor, savaşçıları pus içinde hareket eden gölgelere dönüştürüyordu. İfritler, sisten yükselen figürlere hamle yapıyor ama figürler geriye sıçrayıp yere çöküyor ve ifritlerin hemen arkasında yeniden beliriyordu. Dikkatlerinin dağılmasını fırsat bilen kara büyü kitapları üzerlerine çullanıyordu. Elisabeth bir goblinin sisin üzerine çıkmaya çalıştığını ama sonra görünmez bir güç tarafından tekrar sisin içine çekildiğini ve geride yalnızca sis dalgaları kaldığını gördü. Peşinden acıyla havlamalar ve iniltiler geldi. Ardından sesler tuhaf bir şekilde kesildi ve etrafa ürpertici bir sessizlik çöktü.

Sis dağılmaya ve etrafa saçılmış iblis yığınlarını açığa çıkarmaya başladığında Elisabeth ile Nathaniel öne atıldılar. Elisabeth gözlerine inanmakta zorlanıyordu. Bir tanesi bile hayatta kalmamıştı.

"Bak," dedi Nathaniel. "Ne yapıyorlar?"

Sayfalar fısıldıyordu. Kara büyü kitapları bir bir sisten yükseliyordu. Gruplar halinde bir araya geldiler ve tıpkı ağır çekimle uçan kuş sürüleri gibi kıvrılarak giden akıntılar halinde balkonların üzerine yükseldiler. Nereye yöneldiklerini anladığında Elisabeth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Her bir akıntı, bir yarığa doğru uçuyordu.

CamScanner ile tarandı

İlkin şaşkınlıkla yankıların onları yok etmek için içine çektiğini düşündü. Ama kara büyü kitapları zorluk çekmiyordu. Hedefleri doğrultusunda huzurla yükseliyorlardı. Bir kitap bir yarığın yüzeyine dokunduğu her defasında ışık saçıp kül oluyordu ve yarığın kenarları yavaş yavaş içe doğru geri çekiliyor ve tıpkı iyileşen birer yara gibi küçülüp kapanıyordu. Kırık kubbenin altında şarkılar yankılanıyordu: Yüksek, net notalar, yıldız ışığı kadar saf ve melodik...

"Yarıkları kapatmaya çalışıyorlar." Elisabeth, yüreğini bir yumruk sıkıyormuş gibi hissediyordu. "Kütüphaneyi kurtarmak için kendilerini feda ediyorlar."

İşte Madam Bouchard da gidiyor, şimdi de her sabah çıraklara mürekkep tükürüp Dördüncü Seviye kara büyü kitabı kül yağmuru olarak düşüyordu. Bu kitapların her birinin ruhu vardı. Birçoğu yüzyıllar yaşında ve eşsizdi. Bazıları yaratıldıklarından beri... Hem de dakikalar sonra değil, bir ömür süren tutsaklığın ardından ilk defa şimdi özgürlüğü tatmışlar. Yine de hayatlarını feda ederken şarkı söylüyorlardı.

Elisabeth'in gözleri yaşlarla doldu. Bu fedakârlıklarının boşa gitmesine izin veremezdi.

Sis artık neredeyse tamamen dağılmıştı; tabut örtüsü parıldıyordu. Son gruplar da uçarak uzaklaşınca, Elisabeth ile Nathaniel orta avlunun merkezine, Asheroft'un çağrı çemberine doğru tökezleyerek yürüdü.

Önlerinde bir figür vardı ve cam kırıkları, tıpkı güneşin yörüngesindeki gezegenler gibi figürün etrafını çevreliyordu. Bu figür, bir adamdan daha uzun, ince ve ışıltılıydı ama Elisabeth gözlerini kısarak doğrudan ona baktığında bile yüz hatlarını çıkaramıyordu. Bir aynadan yansıyan güneş ışınları gibi olabileceğine dair tuhaf bir düşünceye kapıldı: Değişken ve soyut, çok daha büyük bir şeyin yansıması ve kavranılması güç derecede göz alıcı.

CamScanner ile tarandı

Figürün başı eğildi, ayakta duran bir insana benziyordu.

Ashcroft.

Transa girmiş bir şekilde Arkhon'a bakıp, onun parıltısıyla yıkanırken etrafında olup biten savaştan bihaberdi sanki. Bu parlaklık, çehresini değiştirmişti. On yaş gençleşmiş görünüyordu, yüzünde neredeyse masum bir arzu vardı. Sağ bileğiyle kavradığı sol bileğinden kan süzülüyordu. Yerde çoktan unutulmuş bir hançer vardı.

Elisabeth derin bir nefes aldı. Henüz ritüeli bitirmemişti. Arkhon hâlâ çemberin içindeydi. Bu çemberi, kütüphanenin zemindeki çini haritası oluşturuyordu ama tabii ki Elisabeth üzerinden düzinelerce kez geçmiş olmasına rağmen yaratılma amacının böyle bir şey olacağından hiç şüphelenmemişti.

"Ashcroft'un gözlerini görüyor musun?" diye mırıldandı Nathaniel. "İşareti gitmiş. Lorelei'ı geri çağırmamış."

O zaman bizimle savaşmak için büyü yapamaz, diye düşündü Elisabeth. Yüreklenerek Şeytandeşen'i omzunun üzerine kaldırdı. Işığın kılıca vurup çıkardığı parıltı, Ashcroft'un dikkatini çekti. Onları bekliyormuş gibi kollarını iki yana açıp çocuksu bir gülüşle karşıladı.

"Matmazel Scrivener," diye seslendi. "Nathaniel! Gelmenizi umuyordum. Bu işte o kadar önemli bir rol oynadınız ki bunu görmenizi istedim. Muazzam, değil mi?"

Ashcroft'un arkasındaki balkonun bir kısmı parçalara ayrılmıştı, yıkılan korkuluklar ve raflar yarığın etrafında havada asılı duruyordu. Kara büyü kitapları bu yıkımı yavaşlatıyor ama Arkhon'un gücünü bastıramıyordu.

"Ritüeli durdurmak zorundasın!" diye bağırdı Elisabeth.

Ashcroft kahkaha attı. "Ritüeli *durdurmak* mı?"

CamScanner ile tarandı

"Her şeyi yok edeceksin. Kütüphane yıkılıyor!" Elisabeth, Şeytandeşen'i uzatıp üstlerinde eğilip bükülen Ötedünyevi gökyüzü kesitini gösterdi. "Arkhon şimdiden bunu yapıyorsa, onu serbest bıraktığında ne olacak dersin?"

"Ah, Matmazel Scrivener. Keşke anlayabilsen." Mavi gözleri samimiyetle parlıyordu. "İzle." Yaralı bileğini serbest bırakıp çinilere bir damla kan düşmesi için yan çevirdi. Kan damlası, hiç var olmamış gibi anında yok oldu. Ashcroft kolunu uzatıp bileğindeki kesiğin hiçbir yara izi kalmadan nasıl iyileştiğini Elisabeth'e gösterdi.

"Şimdi anlıyor musun?" diye ısrar etti. "Anlaşmayı tamamlayıp onu emrim altına aldıktan sonra her şey mümkün olacak. Dünyayı değiştireceğim."

Onu ikna etmeleri mümkün değildi. Nathaniel da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyordu. Kırbacı çatırdayan ve titreşen alevleriyle havada şakladı. Silas omzuna sinmiş ve Nathaniel'a tüm gücünü vermek için odaklanmış gibi gözlerini kapatmıştı.

Ashcroft tekrar kahkaha attı. Bu kez sesinde bir delilik emaresi vardı. Kolunu havada savurunca yay çizen ve yaklaştıkça büyüyen bir ışık huzmesi havayı yararak üzerlerine gelmeye başladı.

İmkânsız. Nasıl...?

Elisabeth'in düşünecek vakti yoktu. Kendini Nathaniel'ın önüne atıp tek dizi üzerine düştü ve Şeytandeşen'i başının üzerine kaldırdı. Kılıç, ışığı keserken homurdandı. Elisabeth ayağa kalktığında kılıcın metal kısmı sıcaktan kıpkırmızı parlıyordu, deri kabzası erimeye başlamış gibi rahatsız edici derecede sıcak ve yapışkandı. Elisabeth sarsılmıştı çünkü bir başka büyüyü daha engellemeye çalışırsa kılıcının dağılabileceğini fark etmişti.

İkinci bir ışık huzmesi onlara doğru uçuyordu. Yere yatıp ışık huzmesinin burunlarının ucundan, Silas'ın kuyruğundan birkaç

CamScanner ile tarandı

güzel beyaz tüyü kesecek kadar yakınlarından geçmesini izlediler. Işık hüzmesi, avlunun karşısına kadar gidip cızırdayarak yok oldu. Elisabeth bir an için hiçbir şeye çarpmadığını sandı. Ardından bir heykel yana doğru kayıp yere düştü; bilekleriinden kesilmişti.

Üstelik Ashcroft büyü yapmak için herhangi bir büyülü söz bile söylememişti.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye haykırdı Elisabeth.

Nathaniel dişlerini sıkıyor, yüzü terden parlıyordu. "Arkhon'un gücü ona akıyor olmalı. Daha pazarlık yapmamış olsalar da gücü bir fıskiye gibi etrafa saçılıyor."

Ve çok geçmeden onu boğacak.

Aralarına doğru yerde derin bir oyuk açarak, bir bıçağın yumuşak tereyağından bir parça kesmesi gibi mermeri kolayca yararak ilerleyen bir yaydan zıt yönlere yuvarlanarak kıl payı kurtuldular. Bir sonrakinden de geriye doğru sürünerek kaçtılar. Nathaniel'ın gücü olsa bile büyü yapacak zamanı yoktu. Saldırıların ardı arkası kesilmiyordu, tepki vermekten başka bir şey yapamayacakları kadar sık ve kesintisizdi.

"Silas..." diye söze başladı Elisabeth ama iblisin sarı gözlerindeki bakış onu susturdu. Nathaniel'ı çaresiz bir durumda bırakmadan insan formuna dönüşemezdi. Bu yaylardan birinin ucundan bile kaçmak için fazla yavaş davranırsa, Nathaniel daha yere düşmeden hayatını kaybederdi.

O halde her şey Elisabeth'e bağlıydı.

Çemberin içinde Arkhon'un ışığı gitgide daha çok parlıyor, mermer zemine taşıyordu. Otuz kırk metre daha büyümüş gibi görünüyordu ve ana hatları artık daha belirgindi: Elisabeth kanatlarının şeklini ve başının etrafındaki taç olduğunu tahmin ettiği haleyi seçebiliyordu. Daha fazla moloz, balkonlardan bronz ve mermer parçaları yörüngesine doğru çekiliyor ve vücudunu

CamScanner ile tarandı

çevreleyen parlak cam nehre katılıyordu. Kütüphane parça parça yıkılıyordu.

Bunların hiçbirine aldırış etmeyen Ashcroft'un yüzünde neşeli bir ifade vardı, parlak beyaz pus gözlerini bulanıklaştırıyordu. Işık, Ashcroft'un içinde yanıp dışına yansıyor gibi görünüyordu. Elisabeth eğilerek son saldırısını da savuşturdu ve doğrulduğunda yüzünde kararlılık vardı, Ashcroft gülümsedi ama Elisabeth'e değil, Arkhon'a. Sonra kollarını yakarır gibi havaya kaldırdı.

Elisabeth ilerlemeye başladı. Tavandan, kayan yıldızları andıran ışık topları düşüyor ve Elisabeth'in etrafında mermerlere çarpıp patlıyordu. Füzeler birer ok gibi takip edemeyeceği ve atlatamayacağı kadar hızlı iniyordu. Yalnızca durmadan koşabilirdi. Bir an için nefessiz ve yenilmez hissetti. Ardından arkasından yüreğini ağzına getiren acı dolu bir haykırış geldi. *Nathaniel.*

"Devam et!" diye bağırdı Nathaniel.

Kırbacı Elisabeth'i es geçip Ashcroft'un bileklerinden birine sarılıp dengesini bozdu. Saniyenin yarısı kadar bir sürede Elisabeth onun üzerine öyle güçlü bir şekilde çullanıp onu yere serdi ki kafası mermere çarptığında çatırdadı. Ashcroft duyularını geri kazanamadan Elisabeth onu yüzüstü çevirip kollarını arkasında kavuşturdu. Nathaniel'a Yamaçlar'da takılan kelepçeleri hatırlayıp büyükanahtarın kalın halkalı demir zincirini boynundan çıkardı ve ellerinin dakikalar içinde kızarıp şişeceğini bilse de hiç umursamadan bileklerinin etrafına sımsıkı sarıp düğümledi. Ardından Ashcroft'u yakasından tutup kaldırdı ve Şeytandeşen'i gırtlağına dayadı.

Gözlerindeki parıltı sönerken Ashcroft titremeye başladı. Ardından gözlerini kırpıştırdı, sersemlemiş bir şekilde odaklanmaya çalıştı. "Beni öldüremezsin, Matmazel Scrivener."

"Bu defa öldürürüm." Elisabeth öfkeden kalınlaşmış olan kendi sesini güçlükle tanımıştı. Nathaniel'ın haykırışı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. "Mecbur kalırsam... Eğer gereken buysa..."

CamScanner ile tarandı

"Ah, korkarım kastettiğim bu değildi." Gözlerini parçalanmakta olan kubbeye doğru yuvarladı. "Onu kendime bağlamazsam, hep birlikte öleceğiz."

Elisabeth otomatik olarak Nathaniel'a baktı. Nathaniel'ın mermer zeminde dizini tutarak iki büklüm durduğunu, dişlerini sıkarak yüzünü buruşturduğunu görünce Elisabeth'in dili damağı kurudu. Nathaniel'ın pantolonunun bacağına koyu kan lekesi yayılmıştı. Silas insan formuna geri dönmüş ve kravatını turnike yapmak için çıkarmış, Nathaniel'ın baldırına bağlıyordu ama hareketlerinde bir gariplik vardı... Parmaklarının duraksayışı, bakışlarının Nathaniel'ın yüzünde takılı kalışı... Sanki biliyormuş gibiydi...

Hayır. "Ne diyor bu adam?" Elisabeth'in kalbi kaburgalarını çılgınca, canını yakarak tekrar tekrar dövüyordu. Elisabeth tekrar Ashcroft'a döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Arkhon'u çağırma ritüeli iptal edilemez. Ne benim ölümümle... Ne de bir başkasınınkiyle. O sıradan bir iblis değil; bunun geri dönüşü yok. Şimdi anladın mı? Bitirmeme izin vermelisin. Onu kendime bağlamama izin vermek *zorundasın.*"

Hayır. Bu doğru olamazdı. Yalan söylüyor olmalıydı.

Çünkü eğer yalan söylemiyorsa...

Kraliyet Kütüphanesi'ne doğru koşarlarken, Silas'ın Nathaniel'a nasıl baktığını hatırladı. *Deneyeceğiz,* demişti. Bilip bilmediğini merak ediyordu... Çağırma ritüeli başladığı andan itibaren bütün çabalarının boşuna olduğunu biliyor muydu? Elisabeth'in bakışları tekrar Silas'a kaydı ve göz göze geldiler. Daha önce hiç bu kadar kadim ya da pişman görünmemişti.

"Üzgünüm, Matmazel Scrivener," dedi.

Arkhon'un ışığı titreşti. İnsanlıktan uzak, kulak tırmalayıcı bir kahkaha Elisabeth'in zihninde yankılanıp düşüncelerini parampara etti. Yerde mermerleri bölen çatlaklar oluştu. En üst katta

CamScanner ile tarandı

artık tek bir balkon kalmıştı, o da bir kurdelenin ucu gibi sökülüyor, korkulukları ve merdivenleri havalanıyordu. Üzerlerinde Öte-dünya'nın yıldızları kubbeyi tamamen sarıyordu ama kara büyü kitapları hâlâ sonu gelmez akıntılar halinde kendilerini küle çevirerek yağıyordu. Bu kadar kayıp, bu kadar fedakârlık... Bu nasıl sona erebilirdi?

Zihnen sersemlemişti. Ashcroft hızla asılınca Elisabeth'in uyuşmuş parmakları onu serbest bıraktı. Çok uzaklardaymış gibi, Ashcroft'un çembere doğru yükselişini, dizlerinin üstündeki tuhaf duruşunu ve yüzünü ışığa doğru kaldırışını izledi.

"Nihayet vakit geldi. Yüce Güç, seninle pazarlık etmek istiyorum."

Bir başka kahkaha kütüphaneyi sarstı. Arkhon daha da yükselip ikinci kattaki balkonlara doğru uzanarak parıldadı. Elisabeth artık başının etrafındaki çivili harenin bir taç olduğundan emin değildi. Şimdi o şekiller daha ziyade boynuzlara benziyordu.

Ashcroft inleyip öne eğildi ve bu korkunç sesi zihninden atmak için başını iki yana salladı. Başını tekrar kaldırırken yüzünden kafa karışıklığı okunuyordu. "Anlamıyorum. Benimle mi konuşuyorsun, Yüce Güç? Sesini duyamıyorum."

"Asla duyamayacaksın, Şansölye," diye fısıldadı Silas. Nathaniel'ın boşta duran elini tutarak oturuyordu. "Sen gün yüzü görmek için çırpınan bir karıncadan başka bir şey değilsin. Onun sesini duymak kulaklarını yakıp kor haline getirir ve zihnini kül eder."

Ashcroft gözlerini Arkhon'dan ayırmamıştı. "Hayır. Ben farklıyım... Bu benim doğuştan hakkım. Üç yüzyıldır kaderimdi bu benim. Babam, onun babası... Hepimiz kendimizi sadece buna adadık. Ben buna değerim..." Sesi boğuklaştı.

Arkhon devasa boynuzlu kafasını sağa sola eğip çemberinin sınırlarını değerlendiriyor ve Ashcroft'u hiç dikkate almıyordu. Ashcroft'un beti benzi attı. Çembere ve çatlayan mermerlere baktı: Örüntü kırılıyordu.

CamScanner ile tarandı

Devasa ışıltılı bir el havaya baskı uygulayıp itti. Pençeler yamulup görünmez bir zarı aşmaya çalışırken avluya yanık metal kokusu yayıldı ve el, çemberin dışına uzanmayı başardı. Ashcroft üzerine uzanan ışığa tutularak geriye doğru kaykıldı. Avuç, aşağıya inerken hareket etmeye çalışmadı, öylece bön bön bakarak oturdu ve sonunun gelmesini bekledi. Aslında Elisabeth onun oracıkta bir sinek gibi ezilmesini zerre umursamazdı, bunu itiraf etmeliydi.

Ama el boşluğa çakıldı; Elisabeth onu kolundan yakalamış ve bir çöp poşeti gibi bir kenara fırlatmıştı.

"Neden?" diye böğürdü Ashcroft yuvarlanırken, biraz önce Arkhon'a diktiği bakışların aynını şimdi tepesinde dikilen Elisabeth'e doğrultmuştu. "Beni neden...?"

"Haksız olduğunu anladığında yüzünün alacağı hali görmek istedim," dedi Elisabeth. "Yaptığın her şeyin ve bütün o insanları incitip öldürmenin bir hiç uğruna olduğunu..."

Ashcroft'un hemen arkasında Arkhon'un pençeleri mermeri tarıyordu. Işığı daha da uzanmış, neredeyse kubbeye dokunacaktı ve kanatlarını açarken avlunun yarısını yok etti. Onun uçsuz bucaksızlığı karşısında Ashcroft inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Alnından terler süzülüyordu ve boğazı harekete geçti. "Tatmin oldun mu, Matmazel Scrivener?"

Elisabeth, Ashcroft'un özgüveninin yerle bir olduğu, gücünün elinden alındığı bu ana şahitlik etmeyi o kadar çok istemişti ki... Ama nihayet gördüğünde, bunun kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini anladı.

"Hayır," deyip arkasına döndü.

Ashcroft'un yüzü buruştu. Elisabeth'e arkasından yetişebilmek için büyük bir çaba sarf ederek dizlerinin üstüne doğrulup sürünmeye başladı, bakışları boş ve kördü. "Bana inanmalısın. Beni anlamana ihtiyacım var. Yaptığım her şey, krallığın iyiliği içindi. Lütfen..."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth ona tekme atınca Ashcroft acı dolu bir çığlık atarak yere serildi.

Elisabeth, ona daha sonra ne olacağını umursamadan Nathaniel'ın yanına döndü. Yanına yaklaşırken Nathaniel'ın kirpikleri kıpırdandı ama uyanmadı. Elisabeth çömelip Nathaniel'ın elini tutarken Silas'ın hâlâ diğer elini camdan yapılmış gibi iki eli arasında tuttuğunu gördü.

Işık, Nathaniel'ın üzerine dökülüp etrafındaki zeminden gitgide daha fazla yansıdı. Elisabeth, Arkhon'un onları her an öldürebileceğini biliyordu ama o sırada tek düşünebildiği, Nathaniel'ın elinin ne kadar soğuk olduğuydu. "Acı çekiyor mu?"

Silas bakışlarını Nathaniel'ın yüzünden ayırmadan konuştu. "Hayır. Beklenen son geldiğinde, ikiniz için de kolay olacak. Böylesinin... birlikte savaşmanızın ve hızlı bir düşüş olmasının, sizin için dünyanızın ölümüne ümitsizce dayanmaya çalışmaktan daha iyi olacağını düşündüm." Nathaniel'ın ceketinin klapasını düzeltmek için durdu, sonra da yakasını dikleştirdi. Sıradan bir akşamda dışarıya çıkmadan önce üstüne çekidüzen veriyormuş gibi davrandığını düşündü Elisabeth. "Buna cüret ettiğim için özür dilerim."

Elisabeth'in gözlerinden yaşlar boşalıyor, boğazı düğümleniyordu. "Sana ne olacak?"

Kısa bir an için tereddüde düşerek kendini ele vermişti. Ama nihayet söz aldığında, "Bir önemi yok, Matmazel Scrivener," dedi.

"Var." Elisabeth uzanıp Silas'ın yanağını avucuna aldı. Bütün akşam verdiği mücadele sonucunda Elisabeth'in kirli eli Silas'ın mükemmelliği yanında korkunç görünüyordu. Ama Silas kıpırdamadan ona dokunmasına izin verdi ve Elisabeth, Silas'ın elinin kaymak taşından oyulmuş bir heykelden ziyade bir insan gibi hissettirmesine şaştı.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth'in üzerine tuhaf bir huzur çöktü. Yapabileceği son bir şey kalmıştı. Dünyanın sonu gelmişti ve kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Teşekkür ederim. Sadece bunu söylemek istedim öncesinde..."

Silas'ın gözleri, kirpiklerinin altından bir an için Elisabeth'e kaydı. Elisabeth onun kendisini anladığını gördü. Elisabeth, Silas'ın daha önce de kıpırdamadan durduğunu sanmıştı ama şimdi taş kesilmişti. Yüzündeki ifade değişmemiş gibi görünse de gözleri hem sefalet hem de umutla doluydu, bir de öyle sonsuz bir açlık vardı ki Elisabeth, bu açlığın Silas'ın teninin altında, tıpkı yıldızsız bir gecenin karanlığının her şeyi yutması gibi gitgide yayılıp genişlediğini hissedebiliyordu. Işık, kör edici bir hal almıştı; Arkhon artık üzerlerine çullanmak üzereydi.

"Silariathas." Elisabeth'in boğazından yükselen Enokyan ismi dilinin etrafını ateş gibi yaktı. "Silariathas," dedi sesi saf güçle dolarak, "Seni hizmet bağlarından azat ediyorum."

Silas'ın gözbebekleri irileşti ve siyah alanlar altın sarısı kısımları yuttu. Işığın parlaklığı öyle artmıştı ki Elisabeth'in bakışlarını başka yöne çevirmeden önce son görebildiği buydu. Kütüphaneden, gerçeklik yüzeyine bir taş düşmüş gibi dışarıya doğru dalgalar halinde yayılan bir akım geçti ve Elisabeth'in saçlarını dalgalandırdı. Elisabeth, Nathaniel'ın elini tutup ölmeyi bekledi. Ama önce bir, sonra bir saniye daha geçti... Ve Elisabeth hiçbir şey hissetmedi.

Nathaniel'ın gözleri aralandı. Saçlarından gümüşi tutam yok olmuştu. Sersemlemiş bir şekilde odaklanmaya çalıştı. "Silas?" dedi boğuk bir sesle.

Elisabeth yavaşça başını kaldırıp yukarıya baktı. Bir an için gerçekten öldüğünü ve hayal gördüğünü sandı. Silas onların üzerinde ayakta duruyor, bir kolunu kaldırmış Arkhon'un ışığını engelliyordu. *Silas değil. Silariathas.* Kafasından kıvrımlı, bir porselen

CamScanner ile tarandı

gibi beyaz ve ucu sivri boynuzlar çıkmıştı. Çehresi rahatsız edici derecede acımasız bir hal almıştı, o zarif güzelliği insanlık dışı bir keskinliğe kavuşmuştu. Kulakları sivri, pençeleri ince, uzun ve jilet gibi keskindi.

Silariathas, Arkhon'u fark etmemişe benziyordu. Kara gözlerindeki açlıkla Nathaniel'a bakıyordu. "Bana nasıl öyle hitap etmeye cüret edersin?" diye tısladı. Küçümseyici bir el hareketiyle Arkhon'un elini uzaklaştırdı. Sonra birdenbire üzerine eğilip Nathaniel'a saldırdı. Silariathas titriyor, saçları sallanıyordu. Korkunç ve kulak tırmalayıcı bir sesle, "Benim ne olduğumun... insanlar parçalanmış yerkürede çığlık çığlığa kaçışırken dünyanıza ne yapacağımın farkında mısın?" diye sordu.

Nathaniel korkmuş gibi görünmüyordu. Belki de korku hissedemeyecek kadar duyarsızdı ki bu, daha sonra yaptıklarını açıklardı: O ölümsüz ihtişamıyla teskin edilmeye ihtiyacı olan Silariathas'mış, tam tersi değilmiş gibi Silariathas'ın pençeli elini alıp beceriksizce okşadı. "Sorun yok, Silas," dedi.

"Benimle konuşma, seni böcek," diye çıkıştı Silariathas, Nathaniel'ın elinden pençesini sertçe çekti. Parmakları Nathaniel'ın boğazına sarıldı, boğazını sıktıkça pençeleri yumuşak tenini deliyordu. Bir kan damlası çıktığında, tepki veren tek kişi Silariathas'tı, Nathaniel değil: vücudu baştan ayağı ürperip titremişti. Nathaniel'ın yüzüne güçsüzlüğünü belli eden bir tebessüm yayıldı.

"Beni öldürsen de sorun değil."

Silariathas donakaldı. Parmakları gevşedi. Dudakları belli belirsiz kıpırdarken, "Sen aptalın tekisin," diye çıkıştı.

Nathaniel onu duymamışa benziyordu. Hızla bilincini yitiriyordu. "Sorun değil," diye tekrarladı. "Biliyorum, canını acıtıyor. Biliyorum." Yavaşça karanlığa gömülürken, "Seni affediyorum," diye mırıldandı.

CamScanner ile tarandı

Sonrasında çöken sessizlik o kadar yoğundu ki Elisabeth kara büyü kitaplarının akıntılar halinde yükselirken yaktıkları melodik ağıttan başka bir şey duymadı. Arkhon bile durup başını eğmiş, aşağıya daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bakıyordu.

Silariathas yukarıya baktı. Elisabeth onun bakışlarını takip edince üzerlerinden geçen, solgun yüzlü, iğne kurdeleli kara büyü kitabını tanıdı. Onun kendini kül etmek için yükselişini çıt çıkarmadan izlediler. İşkence görmüştü, ölümcüldü ve korkutucuydu ama sevgiyi ardında bırakmamış, bu son kefaret eyleminin sonunda sevgiye muktedir olduğunu kanıtlamıştı. Elisabeth, Silariathas'ın bunu düşünüp düşünmediğinden emin değildi. Aç siyah gözlerinde Elisabeth'in aşina olduğu hiçbir şey yoktu. Ancak tekrar dönüp Nathaniel'a baktığında, Elisabeth diğer halinin izlerine rastladı: Nathaniel'a çocukluğundan başlayıp genç bir adam olana kadar bakan, onu uyutan, yaralarını iyileştiren, ona çay yapan, kravatını bağlayan ve her kâbus gördüğünde elini tutan varlık hâlâ oradaydı. Silas o soğuk, acımasız maskenin ardında, tıpkı bir camın arkasından süzülen bir ışık gibi parlıyordu.

Nathaniel'ın üzerine eğildi. Elisabeth yutkundu. Her ne kadar bunu yaparken yüzüne ızdırap dolu bir ifade yayılsa ve açlığı her zaniye kontrolü ele geçirmek için mücadele etse de sadece Nathaniel'ın elini dudaklarına götürüp öptü, tıpkı kendisini çağırdıkları ritüelde yaptığı gibi. Sonra Nathaniel'ın elini yere koydu ve arkasına dönüp Arkhon'la yüzleşti.

"Silas," diye fısıldadı Elisabeth.

Onun sesini duyunca Silas'ın yüzü kederlendi. Gözlerini kapatıp açlığını bastırmaya çalıştı. "Ben onun dengi değilim," diye bağırdı. "Onunla savaşıp galip gelemem." Her bir kelimesi için büyük bir gayret sarf ediyor gibiydi. "Ama ritüeli sona erdirecek ve onu Öteдünya'ya dönmeye zorlayacak kadar gücüm var."

Elisabeth nefes alamıyordu. Ciğerleri davul gibi gerilmiş ve çığlıklarını dışarı çıkamayacak şekilde bastırıp susturmuştu. Yine

CamScanner ile tarandı

Silas'ın göğsündeki kılıcı hatırladı. İblisler insanların dünyasında ölemezdi. Ama o çemberi giyer ve onları terk ederse...

"Nathaniel ne yapacak?" dedi boğuk bir sesle.

Silas biraz daha duraksadı ve sonunda, neredeyse kendine ait bir sesle, "Korkarım kıyafetlerinin ters tarafını giymeyi öğrenmesi gerek. Hem artık bunun için pratik yapabileceği yirmi yılı daha var. Bu zamanın yeterli gelmesini umalım." Öne doğru bir adım attı. "Ona iyi bak, Elisabeth."

Elisabeth'in yanaklarından yaşlar boşalıyordu. Başını belli belirsiz sallayabildi. Silas nedense artık sakin görünüyordu, hissettiği rahatlamayla yüzü değişmişti. Hafifçe gülümsüyordu. Elisabeth, Silas'ı ilk kez gülümserken gördüğünde ne düşündüğünü hatırladı: Daha önce hiç böyle güzel birini görmemiş, bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemişti.

Nihayet Silas'ın ne demeye çalıştığını anlarken, Arkhon devasa yüksekliklere çıkarak parıldıyor, yıkıntılar arasında kanatlarını çırpıyordu. Etraflarına mermer parçaları yağdı. Mermerler kırıldı ve kubbenin camı tamamen aşağıya düşerken kar gibi parladı. Ama Elisabeth yalnızca Silas'ın parlayan yüzünü ışığın içine doğru yürürken gördü.

CamScanner ile tarandı

SON

Elisabeth koltuğunda kıpırdandı. Farklı koşullar altında olsa beklemek uykusunu getirirdi. Pencereden güneş ışınları süzülüyor, Lonca'nın bronz kulelerinden yansıyıp koltuğuna sıcak bir dikdörtgen halinde vuruyordu. Köşedeki üstü açık stantta dinlenen bir kara büyü kitabı horluyordu, arada bir uyanıyor ve tekrar uykuya dalmadan önce öfkeyle hırlıyordu. Oda parşömen ve balmumu kokuyordu. Ama bu ofis Bayan Petronella Wick'e aitti ve Elisabeth bir yay kadar gergindi.

Yüksek bir vakum vınlaması kısmi sessizliği böldüğünde, ardından bir patırtı ve tıkırtı geldiğinde neredeyse aklı başından gidecekti. Kraliyet Kütüphanesi'nin başka bir yerinden hava basıncıyla çalışan borular sistemi aracılığıyla ofise mesaj gelmişti sadece. Yine de parmaklarının kanı çekilmişti. Kolçakları böyle sıkmaya devam ederse parmakları uyuşacaktı.

"İyi misin?" diye sordu Katrien.

Elisabeth yerinden sıçrarken kafasının aşağı yukarı sallanmasını olumlu bir yanıt olarak kabul etmesini umdu.

"Bizi buraya demir zincirlere vurmak için getirmiş olsalardı," dedi Katrien, "eminim bunu çoktan yaparlardı."

Elisabeth arkadaşına baktı. Katrien bir soluk mavi çırak cübbeti takımı giyiyordu, tek bir büyükanahtardan oluşan anahtarlığı

CamScanner ile tarandı

kemerine takılmıştı. O kadar kısa boyluydu ki dizinin biraz altı sandalyenin oturma kısmının bitimine denk geliyor, haliyle bacaklarını dümdüz uzatmak zorunda kalıyordu, bu ona alışılmadık bir masumiyet kazandıran bir pozisyondu.

"Ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmez," diye devam etti, masanın üzerindekileri incelemek için merakla boynunu uzatırken. Bayan Wick'in mürekkeple ya da sıradan bir el yazısı yerine kabartmalı bir dizi noktayla yazılmış kâğıt işleri özellikle ilgisini çekiyordu. "İçeriye bir maymuncuk setini ve metal bir törpüyü gizlice soktum. Onları sol çorabıma gizledim."

"Katrien! Ya biri onları bulursa?"

"O zaman ikinci törpüyü kullanmamız gerekir sanırım. Ama seni uyarmalıyım, eğer güçsüz düşersem onu çıkarmak senin için pek de hoş olmayabilir. Onu sakladığım yer..."

Kapının tokmağı dönerken Katrien hemen ağzını kapadı. Bayan Wick koyu çivit mavisi cübbesiyle göz kamaştırıcı bir şekilde içeriye girdi. Hemen karşılarındaki masaya geçip oturduğunda güneş ışınları tüy kalem ve anahtardan oluşan broşunu parıldatıyordu. Gözlerini hiç onların yönüne çevirmemiş olsa da Elisabeth dikkatini geçen seferkiyle aynı şekilde üzerlerinde hissediyordu.

Geçen seferkinde Elisabeth onun ofisinde karşısına geçip yalan söylemişti.

"Elisabeth Scrivener. Katrien Quillworthy. İkinizle aynı anda ilgilenmemin daha etkili olacağını düşündüm."

Bu da ne anlama geliyordu? Elisabeth, Katrien'a dehşet dolu bir bakış attı ve Katrien omuz silkerek yanıt verdi.

"Öncelikle," dedi Bayan Wick, "size keşif aynasıyla ilgili son gelişmeleri iletmek istiyorum. Bu eser konusunda Lonca'yı bilgilendirmedeki samimiyetin için seni takdir ettim, Scrivener."

CamScanner ile tarandı

Arkhon'un çağrılmasının ardından, Elisabeth gerçeği tüm çıplaklığıyla söylemekten başka bir şey yapamayacak kadar tükenmişti ve onu avludaki molozlar arasından kazıp çıkaran muhafızlara uzun ve kesintisiz bir konuşma yapmıştı. Kısa bir süre sonra Nathaniel'in tavan arasındaki keşif aynasına el konmuştu. Şimdi ise Elisabeth'in kalbi panikle küt küt atıyordu. İlk kez, dürüstlüğünün Katrien'ın başını da belaya sokmuş olabileceğini fark etti.

Bayan Wick sözlerine devam ederken Elisabeth rahat bir nefes aldı: "Benim önerim ve ısrarlarımla, Öğretmenler Kurulu ayna vakasını kayıtlarınızdan silmeye karar verdi. Izonca'da krallığı koruma gayesiyle olsa bile yasaklanmış bir büyülü eseri kullanmış olmanızı pek de hoş karşılamayacak kişiler var. Bu bilginin hiçbir zaman onların eline geçmemesini tercih ederim." Başını hafifçe çevirdi. "Şimdi, sana gelelim, Quillworthy."

Katrien oturduğu yerde doğruldu. "Buyurun, Bayan Wick?" Bunu öyle kibar bir şekilde söyledi ki Elisabeth kendini olabileceklere hazırladı çünkü bir seferinde Katrien bu spesifik tonda konuştuktan sonra bir kestane fişeği az kalsın Muhafız Finch'in suratında patlayacaktı. Ancak bu kez Katrien gerçekten samimi görüyordu.

"Kurul'un, Yazdüşü'ndeki çıraklık görevine Pirinçgeçit'te devam etmeni onayladığını söylemekten memnuniyet duyarım, bu da benim önerimdi. Bu toplantı bittikten sonra Kraliyet Kütüphanesi'nde kalacağın yeni yeri sana göstereceğiz."

Elisabeth mutluluktan kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Bunun yerine Katrien'la birbirlerine bakıp sırıttılar. Bundan böyle birbirlerine on beş dakikalık yürüme mesafesinde olacaklardı.

"Kurul'a önerilerim yalnızca Ashcroft'a karşı gösterdiğin çabadan değil," diye devam etti Bayan Wick, "aynı zamanda eski Müdür Finch'in suçlarını açığa çıkarmada gösterdiğin cesaretten de etkilendi. Onun yaptığı işleri soruşturmasaydın, hiçbir zaman yakalanmayabilirdi."

CamScanner ile tarandı

Artık ağızları kulaklarına varıyordu. Görünüşe göre Finch bir müdür olarak yeni ayrıcalıklarını özel müşterileri için yasadışı yollarla kara büyü kitabı kaçakçılığı yapmak için kullanıyordu. Bunca zaman Katrien, Ashcroft konusunda onlara yardım etmekle kalmamış, Yazdüşü'nü Finch'in zorbalığından kurtarmak için de entrikalar çevirmişti.

"Harika bir iş çıkardın, Quillworthy. Kariyerinin seyrine şahitlik etmek ve tabii ki ihtiyaç duyacağın referans mektuplarını yazmak için sabırsızlanıyorum. Hazır lafı gelmişken... Scrivener."

Elisabeth'in yanakları al al oldu. Az sonra mahcup edileceğinden o kadar emindi ki gıkını çıkaramadığını fark etti. Bunun yerine başını eğip bekledi.

"İlk olarak," dedi Bayan Wick, "Kraliyet Kütüphanesi'ne ayak bastığın andan beri kim olduğunu biliyordum. Mevzuya dair bir itirazım olsaydı, idare memurunun seni işe almasına izin vermezdim."

"Ah." Elisabeth duraksadı. Gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl öğrendiniz?"

"Hizmetçi adaylarının çoğu, insanların parmaklarını ısırıp koparan kitaplar konusunda bu kadar iyimser olmaz. İdare memuru bundan epey etkilenmişti. Şimdi, burada sana vereceğim bir şey var." Bayan Wick, cübbesinden bir paket çıkardı ve masanın üzerinden uzattı. Elisabeth almakta tereddüt edince, "Parmaklarını ısırmaz," dedi umursamaz bir alaycılıkla.

Elisabeth hiç emin olmasa da titreyen elleriyle paketi kabul etti. İpini çözüp mavi paketini açınca... nefesi kesildi. İçinde yeni dövülmüş, parlak bir büyükanahtar vardı. Büyük Kütüphanelerin anahtarlarının çoğu, eskimekten ve kullanılmaktan matlaşırdı ama bu yepyeniydi ve altın gibi parlıyordu.

"Biliyorum, muhtemelen eski anahtarını geri almayı yeğlerdin ama onu enkazdan kurtaramadık."

CamScanner ile tarandı

Bayan Wick'in sesi kısıldı. Bir an için Elisabeth de oraya geri dönmüş, avlunun sarsıldığını hissetmiş ve etrafında yıkılmaya başlamasını izlemişti. Silas çembere girdikten sonra, kubbe içeri çökmüş ve Elisabeth, Nathaniel ve Ashcroft'u tonlarca molozun altına gömmüştü. Elisabeth yardım gelmesini beklerken uzun sessiz dakikalar birbirini izlemişti. Enkazın altından tek başına çıkarıldığında ise Nathaniel'ın yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu.

Elisabeth gözlerini kırpıştırıp, güneş ışınlarının aydınlattığı ofise geri döndü. Kollarına dikkatlice dokunsa da son çürükleri haftalar önce yok olmuştu.

"Sorun değil," dedi Elisabeth, büyükanahtardan başını kaldırarak. "Sanırım yenisine hazırım. Peki ama bunun anlamı...?"

Bayan Wick başını olumlu anlamda salladı. "Çıraklık görevini sana resmi olarak geri vereceğiz... Tabii sen de kabul edersen. Dürüst olacak olursam, Kurul'da görevine dönmeni istemeyenler var. Ama seni bir kahraman olarak görenlerin sayısı daha fazla. Eğer istersen muhafız eğitimi için de kabul edileceğine hiç şüphem yok."

Elisabeth duraksadı. "Ben artık muhafız olmak istediğime emin değilim." Bu kelimeleri sesli olarak söylemek kadar rahatlatıcı bir şey yoktu. "Doğrusu," dedi cesareti artarken, "artık ne yapmak ya da nasıl biri olmak istediğimi bilmiyorum." Büyükanahtarın üzerinden bakıp, "Dünya, bir zamanlar zannettiğimden çok daha büyükmüş," diye tespitini dile getirdi.

Bayan Wick düşünceli görünüyordu. "Lonca'yla ilgili görüşlerinin değiştiğini biliyorum. Ama Lonca'nın da değişebileceğini unutma. Sadece onu değiştirecek doğru insanlara ihtiyacı var. Büyük Kütüphanede bir fark yaratabileceğin, aynı oranda önemli daha pek çok pozisyon var. Muhafızlar genelde bütün savaşların kılıçlarla verilmediğini unuturlar." Ses tonu yumuşadı. "Ama hemen şimdi karar vermek zorunda değilsin. Neye karar vereceğin ya da vermeyeceğin fark etmez, bu anahtar Büyük Kütüphanelerin kapılarının sana daima açık olacağının sözüdür."

CamScanner ile tarandı

Elisabeth çırak cübbesi giymeyi gerçekten de özlemişti; uzun kollu kıyafetler etrafta bir mendil yokken çok işe yarıyordu. Yanaklarını silerken burnunu fazla gürültülü bir şekilde çekmemeye çalıştı.

"Son olarak," dedi Bayan Wick, kızların her ikisine de dönerek, "Cornelius Ashcroft'un Büyük Kütüphanelerle ilgili gayesini gizli tutmanızı istemek zorundayım, tabii şimdilik. Şu anda o gün aslında neler olduğunu bir avuç kişi biliyor. Gerçek önünde sonunda duyulacak ama öğretmenler bu gerçekleştiğinde, Lonca'nın kopacak kıyamete dayanabileceğinden emin olmak istiyorlar."

Hem de ne kıyamet... Elisabeth bir dakika sonra ofisten çıkarken cübbeli yetkililerin tozlu odalarında ne tür toplantılar yaptıklarını, Büyük Kütüphanelerin Arkhon'u çağırmak için yaratıldığı gerçeğini nasıl tartıştıklarını merak etti. Çok geçmeden haberler Lonca'yı dağıtacaktı. Elisabeth tuhaf bir şekilde bunun iyi bir şey olacağını düşünüyordu. Eski dişlilerin sökülüp yenileriyle değiştirilmesinin vakti gelmişti.

Elisabeth ile Katrien köşeyi döndü. Derin düşüncelere dalmış olan Elisabeth, az kalsın kıdemli kütüphaneci cübbesi giymiş bir çocuğa çarpacaktı.

"Selam," dedi onları görünce yüzü aydınlanan çocuk. Elisabeth'ten Katrien'a döndü. "Katrien Quillworthy sen misin? Benim adım Parsifal. Sana odanı göstermesi, sonra da kütüphanede tur attırması gereken kişi benim." Sonra neşeyle Elisabeth'e döndü. "Sen de Elisabeth Scrivener olmalısın."

"Memnun oldum," dedi Elisabeth elini uzatıp.

Parsifal, Elisabeth'le bir müttefiki olarak tokalaştı. Hatta bir kere göz kırpmaya çalışmış da olabilirdi... Ya öyleydi ya da gözlüklerini aşmayı başaran bir toz gözüne kaçmıştı. Elisabeth hangisinin doğru olduğundan emin olamadı.

CamScanner ile tarandı

Parsifal'in hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek güzeldi. Elisabeth'in beklentilerinin aksine, çağrı ritüeli sırasında çok az kütüphaneci zarar görmüştü. Ashcroft ritüele başlamak için bir iblis ordusu eşliğinde geldiğinde, Kuzeydoğu Kanadı'ndaki ofislerde kendilerine barikat kurmuşlardı. Avlu çöktükten sonra cephanelikten bir balta alıp onları serbest bırakan, şaşırtıcı bir şekilde Parsifal olmuştu.

Elisabeth kendini yalnız devam edeceği yürüyüşe hazırladı. Aynı yollara sapmadan önce, Katrien onun kolunu tuttu. "Gerçekten... Nasılsın?" diye fısıldadı bıyık altından.

Elisabeth gülümsemeye çalıştı. "İyiyim."

Katrien'ın yüzündeki ifade ciddileşti. "Ona değer verdiğini biliyorum. Senin için büyük bir anlam ifade ediyordu."

Elisabeth boğazı düğümlenirken başını olumlu anlamda salladı. "Çok zor oldu. Ama artık bir şeyler yoluna giriyor." Konuyu değiştirme çabasının çok aşikâr olmadığını umarak Parsifal'e baktı. "Parsifal'i seveceksin. Naziktir. Zekidir. Ayrıca... ah, biraz saftır."

"Ah, mükemmel," dedi Katrien.

"Parsifal'in başını çok fazla belaya sokma." Elisabeth'in içinde Katrien'ın, ne yaptığının farkında olmayan işbirlikçisi olarak Stefan'ın yerini Parsifal'in alacağına dair güçlü bir his vardı.

Katrien pis pis sırıttı. "Sokacağım ama sonra da onu kurtaracağım. Söz veriyorum."

Orta avludan geçerken Elisabeth'in morali yükseldi. İşçilerin çekiç darbeleri mekânda yankılanıyor, neredeyse sayfaların dostane hışırtılarını bastırıyordu. Büyücülerin işi çoktan bitmiş olmalıydı ama Elisabeth parçalanmış balkonları yükseltirken, sütunları onarırken, kitaplıkları tekrar birer bütün haline getirirken, onların çalışmalarını dünyanın seher vaktinde görülecek bir mucizesi gibi izlemişti. Avlu tam olarak eskisi gibi değildi; rafların yarısı boştu ve çini harita artık yoktu. Ama yeni tamir edilmiş kubbeden hâlâ safir

CamScanner ile tarandı

mavisi ışık huzmeleri süzülüyor ve hava yine parşömen tozu ve büyü kokuyordu. Elisabeth gözlerini her kapattığında bir titreşim, bir fısıltı hissediyordu. Kütüphaneyi savaşmak için seferber etmek amacıyla uyanan bilincin hayaleti şimdi uzun ve huzurlu bir uyku çekiyordu.

Elisabeth bir grup kütüphanecinin yanından geçip ön kapılardan çıktığında serin hava içini ürpertti. İçerisi çok sıcak olduğundan bir an için çoktan kış geldiğini unutuvermişti.

Girişi koruyan heykellerden birine uzun, ince bir gölge yaslanıyordu. Elisabeth merdivenlerden inerken bu gölge heykelden ayrılıp bir baston yardımıyla topallayarak ışığa çıktı. Elisabeth'in yüreği pır pır etti. Saatlerce enkazın altında kaldıktan sonra Nathaniel'a ne olacağından emin değildi, bu yüzden onu her gördüğünde hâlâ inanılmaz bir neşe hissediyordu.

Zümrüt yeşili pelerini geçmişte kalmıştı. Artık onun yerine koyu renk bir palto giyip soğukta yakasını kaldırıyordu. Solgun, kemikli çehresine ve esintiyle savrulan simsiyah saçlarına bu paltosu özellikle çok yakışıyordu; Elisabeth onun saçlarının gümüşi tutam olmayan haline alışmıştı. Bir diğer farklılık ise hiç yanından ayırmadığı bastonuydu. Görünüşe göre evindeki koruma büyülerinin bile iyileştiremeyeceği yaralar vardı, özellikle de bir kütüphanenin enkazı altında saatlerce kurtarılmayı bekledikten sonra.

Hayatta kalmış olmaları bir mucizeydi. Yüzlerce ton ağırlığında taş ve cam üzerlerine öyle garip bir biçimde düşmüştü ki ikisinin de hayatı kurtulmuştu. İnsanlar bunun bir mucize olduğunu söylüyordu ama Elisabeth gerçeği biliyordu. Bunu, onları son ana dek koruyup kollayan kütüphane yapmıştı.

"Gülümsüyorsun," diye gözlemledi Nathaniel, gri gözleri parlarken. "Nasıl geçti?"

Elisabeth cebine uzanıp yeni parlak büyükanahtarını ona gösterdi. "Henüz bir karar vermedim. Ama... iyi geçti. Beklediğimden çok daha iyiydi." Söylediklerine kendisi bile şaşırmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Sevindim," dedi duygulanarak. "Başına harika bir şeyler gelmesinin tam zamanıydı."

"Gazetelere göre çoktan gelmiş. Adı da Sihirzade Thorn, Güneyrüzgârı'nın en gözde bekârı."

"Ah, ne kadar abarttıklarını biliyorsun. Daha geçen hafta, hâlâ Şansölye olmak için adaylığımı koymayı planladığımı iddia ediyorlardı." Yaya kaldırımına inerken Nathaniel hissettiği keskin acıyı bastırmaya çalışarak homurdandı.

Elisabeth ona kaygılı bir bakış atıp koluna girmesini sağladı, böylece Nathaniel ağırlığının büyük bir bölümünü ona verebilirdi. "Dr. Godfrey buraya kadar yürümene izin verdi mi?"

"Hayır. Zaten yarın bana bir çift lafı olacakmış. Ama görünüşe göre hasar kalıcı olacak, topallayarak yürümeye alışmaya başlasam iyi olabilir diye düşünüyorum." Düşünceli bir şekilde bastonunu yere vurdu. "Sence içinden kılıç çıkan, Ashcroft'unki gibi bir baston almalı mıyım?"

Elisabeth ürkmeden edemedi. "Lütfen alma." Elisabeth'in ürkmesi, kar tanelerini savuran ani rüzgârla ürpermeye dönüştü. Yukarıya gözlerini kısarak bakınca, dakikalar önce masmavi olan gökyüzünün şimdi yumuşak kış bulutlarıyla dolduğunu görüp hayret etti. Beyaz kar taneleri kıvrımlar çizerek iniyor, Kraliyet Kütüphanesi'nin kubbesini döne döne geçiyor, kulesinin zirvesindeki bronz kanatlı atın etrafında girdap yaratıyordu ki Elisabeth onun artık öncekinden biraz daha farklı bir şekilde şaha kalkık durduğundan emindi.

Nathaniel da manzarayı izlemek için durmuştu. "Şeytantersi Parkı'nda en son kar yağdığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Nathaniel'ın bakışları, Elisabeth'in yanaklarını kızartmıştı. Nasıl unutabilirdi ki? Buz, mum ışığı, öpüşürken zamanın durduğunu hissetmesi ve sabahlığını dikkatlice, hem de tek eliyle açması...

CamScanner ile tarandı

Elisabeth ilk hangisinin uzandığından emin değildi. Bir an için dudaklarının önce çekingen bir şekilde birbirine değişi, sonra da tüm sıcaklığıyla ve tüketircesine kavuşması dışında her şey varlığını yitirdi.

Elisabeth bir elini Nathaniel'ın saçlarına dolarken, "Hatırladığım kadarıyla," diye mırıldandı Nathaniel, "burası," bir başka öpücük kondurdu, "işlek bir sokak."

"Bu sokak biz olmasak şu an var olmayacaktı," diye cevap verdi Elisabeth. "İşlek de olmayacaktı."

Mutlulukla dolup taşarak öpüşmeye devam ettiler, ta ki yakınlarda biri ıslık çalana dek.

Birbirlerinden ayrılırken güldüler, dudakları kızarmıştı ve nefesleri aralarındaki havayı buğulandırıyordu. Tam o sırada kar yağışı bastırınca, "Bunu sen yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu Elisabeth, avucuyla birkaç kar tanesini yakalarken.

Söyler söylemez yaptığı hatayı anladı. Ama bu kez Nathaniel'ın bakışları pek fazla gölgelenmemişti. Sadece parmaklarını şaklatıp yeşil kıvılcımlar çıkaramadığını gösterdi. "Ne yazık ki havayı kontrol ettiğim günler geride kaldı. Şüphesiz bu, bazı insanların işine geldi."

Şeytantersi Parkı'na doğru ilerlemeye devam ederlerken Elisabeth başını eğdi. "Şey konusunda daha fazla düşündün mü... Bilirsin işte?"

Nathaniel düşünceli bir şekilde duraksadı. "Büyü yapmayı özlüyorum ama başka bir iblis çağırmak içime sinmiyor," dedi nihayet. "Silbrisulta, kayıtlarından bir isim vermeyi önerdi ama beklediğim kadar da baskı yapmıyorlar. Artık Ölüm Kronikleri de yok edildiği ve Baltasar'ın büyüleri de onunla beraber yok olduğundan bir Thorn'un hazırda beklemesi için büyük bir aciliyet söz konusu değil."

CamScanner ile tarandı

"Bu iyi bir şey," dedi Elisabeth. Kalbi hafif ağrıyordu. Ondan önce Nathaniel böyle bir diyaloğu sürdürecek kadar iyi değildi.

"Öyle. Hem başka şeyler için zamanım olacak."

"Ne gibi?" diye sordu Elisabeth.

"Göreceğiz. Hep eskrim yapmak istemişimdir. Sen ne dersin? Elimde bir meşle aşırı havalı görünürüm."

Elisabeth suratını buruşturdu.

"Haklısın... Kılıçlar senin alanın, benim değil. Peki ya şeymir yapımı? Ya da çiçek aranjmanı oluşturma? O kadar çok olasılık var ki insan nereden başlayacağını bilemiyor." Düşünceli bir şekilde duraksadı. "Belki de daha basit bir şeyle başlamalıyım. Hâlâ biz pateni yapmaya gitmek istiyor musun?"

"Evet!" diye haykırdı Elisabeth. "Ama..." Yaralı bacağına bakmamaya çalıştı.

Nathaniel pis pis sırıttı. "Dünyayı kurtardık, Serveneт. Bir yolunu buluruz."

Elisabeth rahatladı. Haklıydı. *Kesinlikle* bir yolunu bulurlardı.

"Beni kızakla çekmen gerekse bile," diye devam etti Nathaniel.

"Seni kızakla falan çekmeyeceğim!"

"Nedenmiş o? Yeterince güçlü olduğuma bahse girerim."

Hızlı ve anlaşılmaz bir biçimde, "Gazetelere manşet oluruz," dedi.

"Umarım oluruz. Haberi gazeteden kesip saklamak istiyorum. Kupürler albümüme, Ashcroft'un hayatının geri kalanını kokuşmuş, farelerle dolu bir zindanda geçireceğinden bahseden bütün makalelerin yanına koyabilirim."

Elisabeth eve giden yol boyunca gülümsedi. Şeytanperisi Park'ın çatılarına birikmeye başlayan ve arada bir gargoylenin rahatsız olup kulağını sallamasına yol açan kar yağışını hayranlıkla

izledi. Kış tatillerine hazırlık için şeritler ve çelenkler, evleri süslemişti. Tangırdayarak geçen araçların çatıları kardan pudra şekeri serpilmiş gibi görünüyordu. O sırada yoldan geçenler Nathaniel ile Elisabeth'e başlarıyla selam vermek için durdular; kimi şapkasını çıkardı, kimi de eğilerek selam verdi ve yüzlerinde dingin bir ifade vardı. Kimse hikâyenin tamamını bilmiyordu ama Kraliyet Kütüphanesi'nin önünde verilen savaş, ikisinin de enkazdan kurtarılması ve Ashcroft'un daha sonra suçunu itiraf etmesi, Elisabeth ile Nathaniel'ın şehrin kurtarıcıları olarak görülmesine yetmişti.

Arada sırada savaşın tanıklarından biri, o gün orada bir kişi daha olup olmadığını sormak için onları durduruyordu. Onlarla birlikte kütüphanenin merdivenlerinde savaşan, ufak ve ince yapılı, bir hayalet kadar solgun ve çok hızlı hareket eden biri. İnsanlar bunu sorduğunda, yarım yamalak hatırladıkları bir rüyayı anımsamaya çalışıyorlarmış da kafaları karışmış gibi davranıyorlardı.

Elisabeth onlara cevap veriyordu ama onlar cevabına inanmıyorlardı ve Elisabeth hiçbir zaman inanmayacaklarını düşünüyordu. Tüm yaşananlara ve aslında hepsini kurtaran kişinin Silas olduğuna nasıl inanacaklardı?

Eve varır varmaz Nathaniel biriken işlerden yakınıp çalışma odasına çekildi. Ashcroft Malikânesi'nde bulunan büyülü eserlerin tespitine yardım etmek için gönüllü olmuştu ve malikâne şimdilerde yeni ve gelişmiş bir hastaneye dönüştürülme sürecindeydi. Şaşırtıcı bir biçimde Lord Kicklighter, savaşa giden bir general coşkusuyla bu girişim için sorumluluğu ele almıştı. Kurşunkapı'ya kilit vurdurduktan sonra gözünü Ashcroft'un kurduğu diğer enstitülere dikmişti.

Antrede dururken Elisabeth'in üzerine yorgunluk çöktü. Tek bir yerde bu kadar çok anının var olması ne kadar da tuhaftı. İşte Silas'ın, bu evde kalmasına izin vermesi için Nathaniel'la konuşurken onu oturttuğu sandalye oradaydı. Şurada da bir Sihrişere dönüştükten sonra Kanunlar'la savaşmışlardı. Kraliyet Balosu'nun ardından Nathaniel'ın kanını yerden temizlediği, Dr. Godfrey'den

CamScanner ile tarandı

yaşayacak mı, ölecek mi diye bir kere de değil, iki kere oturup haber beklediği yer. Buradaki ilk sabahında Silas'ın eldivenli parmaklarını boş duvarda gezdirdiği yer...

Bazı günler, anılar havada bir ağırlık yaratarak asılı kalıyordu sanki. Her bir anı tek başına katlanılabilecek kadar hafifti ama bir araya geldiklerinde merdivenlerden yukarıya çıkmayı bile güçleştirebiliyorlardı. Yine de onları başka hiçbir şeye değişmezdi. Varlıkları bu evi, bu hayatı, uğrunda savaşıp kazandığı bir yeri mümkün kılmıştı. Ait olduğu bir yeri.

"Affedersiniz, Matmazel Scrivener!" diye seslendi Mercy; bir paspas, süpürge ve kovayı kollarında dengeli bir şekilde tutarak hızla ilerliyordu. Elisabeth yardım etmek için öne atıldı ama Mercy gülüp elini olumsuz anlamda salladı.

Nathaniel'ın işe almayı kabul ettiği ilk hizmetçi oydu. O ilk meşakkatli günlerde kimseyi işe almayı düşünmediğini söylemişti, ta ki Elisabeth, Kurşunkapı Hastanesi'nin kayıtlarından Mercy'nin izini sürüp onu Nathaniel'ın hasta odasına getirene ve Mercy cesur bir şekilde, "Gece çığlık atan insanlara alışkınım ben. Sizi de böyle bir şey için yadırgamam," diyene kadar. Günün sonunda buraya yerleşmişti.

"Lütfen, bana Elisabeth de!" Elisabeth, Mercy'nin arkasından seslenirken o çoktan köşeyi dönmüştü bile. Kendi yaşıtından "matmazel" lafını duymanın ona ne kadar tuhaf geldiğini açıklamaya çalışıp duruyordu. Yine de rahatsız olmasının altında yatan neden başkaydı. Kendisine bu şekilde seslenilmesi ona hep Silas'ı hatırlatıyordu.

Doğrudan yatak odasına dönmek yerine koridorun ilerisine doğru yürüdü ve köşeyi dönünce bir zamanlar kapısı kilitli olan çağrı odası karşısına çıktı. Başını içeriye uzattı ve içeride biriken kutulara ve eşyalara baktı. Bir hevesle beş köşeli yıldızı açığa çıkarmak için iki sandalyeyi ve rulo haline getirilmiş bir halıyı kenara çekti.

CamScanner ile tarandı

Elisabeth ile iyileşme sürecinde, daha henüz tek seferde birkaç adımdan fazla ilerleyemeyen ama koridorun sonuna gitmek için ısrar eden Nathaniel, sayısız geceyi burada geçirmişti. Birlikte mumları tekrar tekrar yakmışlardı. Geceler boyu Silas'ın gerçek adını söylemişlerdi.

Hiçbir tüyler ürpertici esinti çıkmamış, perdeler dalgalanmamış ya da alevler titreşmemişti.

Silas'ın artık var olmadığı gerçeğini hiçbir zaman sesli olarak itiraf etmemişlerdi. Elisabeth daha bunun vaktinin gelmediğine inanıyordu. Ama bir gün Mercy'nin bazı kutuları bir yere kaldırması gerekmiş ve her zamanki pratik tavrıyla onları buraya koyuvermişti. Sonra onlara yeni kutular ve daha başka bir sürü şey eklenmişti. Elisabeth odanın ne kadar çarpıcı bir değişiklikten geçtiğini fark edene kadar haftalar geçmişti.

Birini kaybetmek böyle bir şey miydi? Acısı asla geçmiyordu. Sadece... üzeri örtülüyordu.

Elisabeth yarısı yanmış, yere devrilmiş mumları orijinal yerlerine dalgınlıkla koydu. Parmak uçları beş köşeli yıldızın çizgilerinde dolaştı. Silas'ın bir anıtı ya da mezarı olmaması hâlâ canını yakıyordu. Bu yerdeki oymalar, Elisabeth'in bakıp onu anabileceği, elinde kalan tek şeydi.

Elisabeth mumları alışkanlık olarak saat yönünün tersine doğru yaktı. Tuhaf bir anma töreniydi bu, kullanılmayan eşyalarla doldurulmuş merhumun odasında tek başınaydı. Silas onu görebilse ne düşünürdü? Bu seremoni, onun standartlarını karşılamazdı. Ama umurundaymış gibi davransa da umursamayacağını düşündü.

Son mumu da yakıp kibriti söndürdükten sonra duraksadı. Bir fikir, muzipçe bir plan gibi tarifi zor ve beklenmedik bir şekilde aklını çeldi.

Hayır... Tabii ki bu işe yaramazdı. Yine de bu düşünceyi aklından çıkaramadı.

CamScanner ile tarandı

Yavaşça hareket edetek parmağına bıçağın ucunu batırdı ve kanlı parmağıyla çembere dokundu. Beyninden vurulmuşa dönmüştü o an. Silas'ı çağırmaya her teşebbüs ettiklerinde Enokyan adını kullanmışlardı. Peki ya...?

Onları korumak için Arkhon'a karşı gelmişti. Kendi türüne ihanet etmişti. Sonunda baskın çıkan versiyonu acımasız ve soğuk Silariathas olmamıştı. Savaşıp galip çıkan ve haklı olduklarını kanıtlayan diğer versiyonuydu.

Peki ya... Peki ya...?

Elisabeth kendini hazırladı, kalbinin gümbür gümbür atışını sakinleştirmeye çalıştı. Sessizliğe doğru sadece, "Silas," dedi.

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra hemen önünde, havada bir dalgalanma oldu, tıpkı bir nefes üflenmiş gibi. Kaynağı belirsiz bir esinti rulo halindeki halının kenarını titretti. Odanın karşısına bir kâğıt parçası uçup duvara yapıştı...

...Ve beş mum aynı anda söndü.

CamScanner ile tarandı

TEŞEKKÜRLER

Büyük bir başarı elde eden ilk kitaptan sonra ikincisini yazmak çok zor olabilir ve benim deneyimim de bir istisna değildi. İkinci kitabı yazarken zorlandığım zamanlarda bana destek oldukları için yayın temsilcim Sara Megibow'a ve editörüm Karen Wojtyla'ya sonsuz minnettarım. Onların anlayışı ve sabrı olmasa bu hikâyeyi bulma fırsatım asla olmazdı.

McElderry Books'taki tüm yayın ekibime kucak dolusu teşekkürler. Gülünç sorularımı nezaketle cevapladığı için Nicole Fiorica'ya teşekkür ederim. Ayrıca Bridget Madsen, Lisa Moraleda, Sonia Chaghatzbanian, Beth Parker, Justin Chanda, Anne Zafian, Chrissy Noh ve Ellen Winkler'a bu kitabın içinin ve dışının olabilecek en iyi hale gelmesine yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Güzeller güzeli kapak illüstrasyonlarına her baktığımda hayran kaldığım Charlie Bowater'a tüm ruhumla minnettarım.

Ayrıca bu kitabı bitirme sürecimde stres kaynaklı tuhaf davranışlarıma katlanmak ve açlıktan ölmememi sağlamak durumunda kaldıkları için ebeveynlerimden özür dilemek istiyorum. Verdikleri emeğin hakkı bir "teşekkür" kesinlikle olamaz. Ağabeyim Jon Rogerson, kız kardeşim gibi olan Kate Frasca'ya ve Denise Frasca'ya işimi böyle coşkuyla destekledikleri için teşekkür ederim.

Jessice Stoops ve Rachel Boughton: Benim için ne kadar önemli olduğunuzu zaten biliyorsunuz, siz olmasanız böyle bir yazar ya da

CamScanner ile tarandı

bitey olamazdım. Teşekkür ederim. Ayrıca değerli dostlarım Jamie Brinkman, Kristi Rudie, Erin Phelps, Nicole Stamper, Lia Ptacek, Jessica Keenan, Katy Kania ve Desiree Wilson'a tanımayı umabileceğim en iyi insanlar oldukları için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarım Katherine Arden, Jessica Chiess, Stephanie Garber, Heather Fawcett, Emily Duncan, Isabel Ibañez Davis, Ashley Poston ve Laura Weymouth'a bilgelikleri, dostlukları ve inanılmaz kitapları için minnettarım: onlar olmasa bu yolculukta çok yalnız kalırdım.

Sonuncusu ve bir o kadar önemlisi de eserimi destekleyen bağımsız kitapçılar... Hepsine kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım: Allison Seneca, Nicole Brinkley, Sarah Thies, Cristina Russell, Rachel Strolle ve daha niceesine çok teşekkür ederim. Harikasınız.

CamScanner ile tarandı